

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

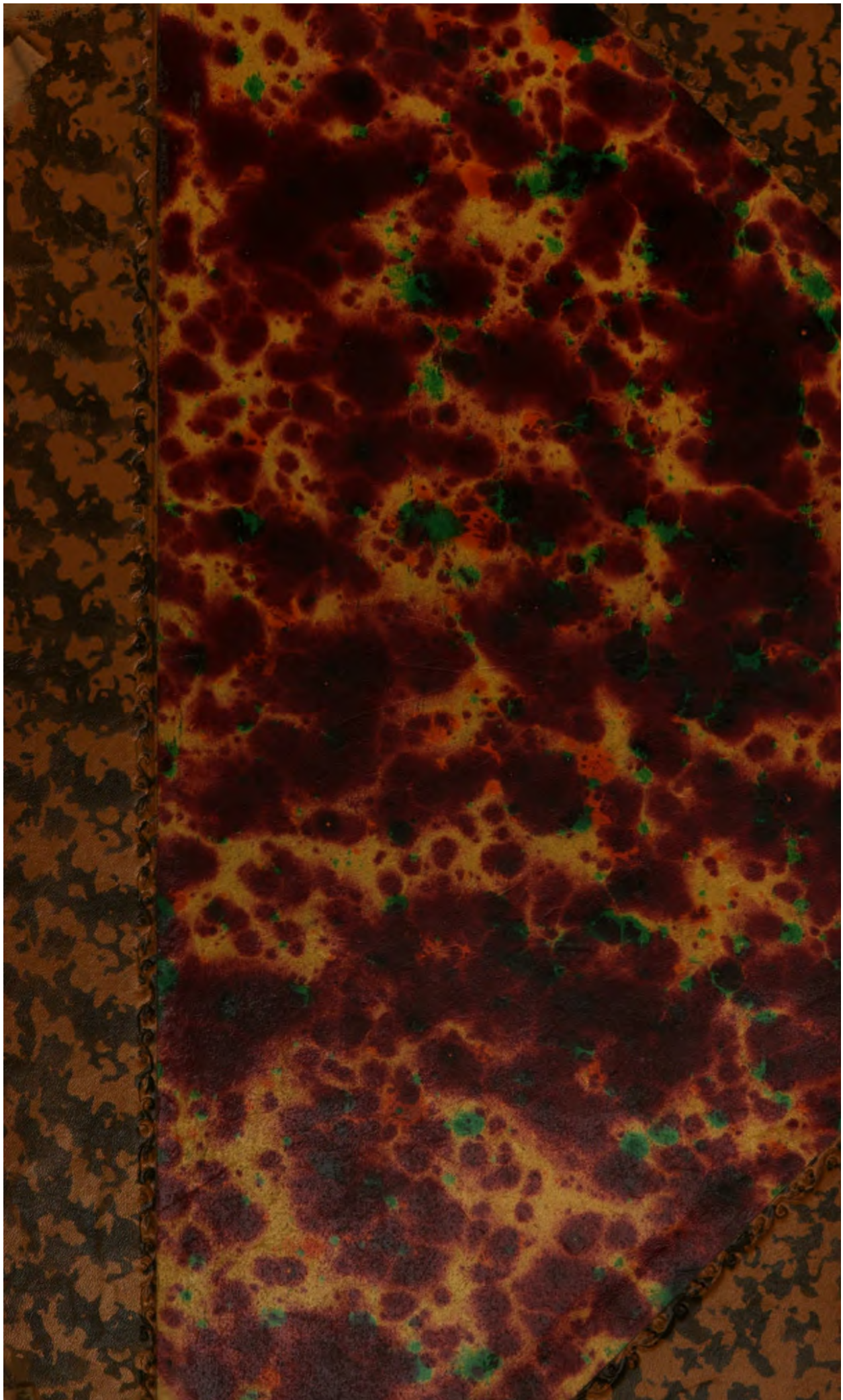
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

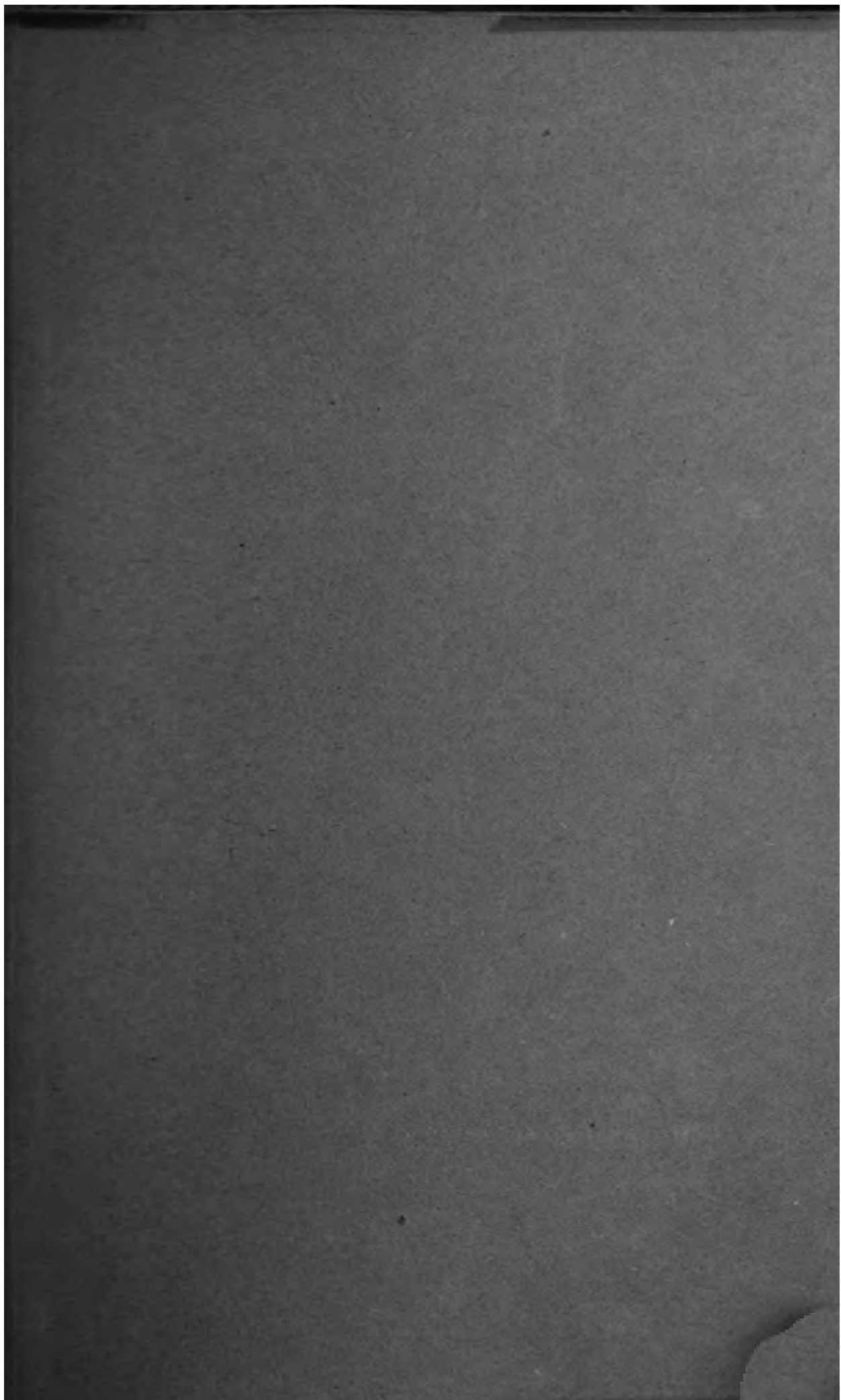

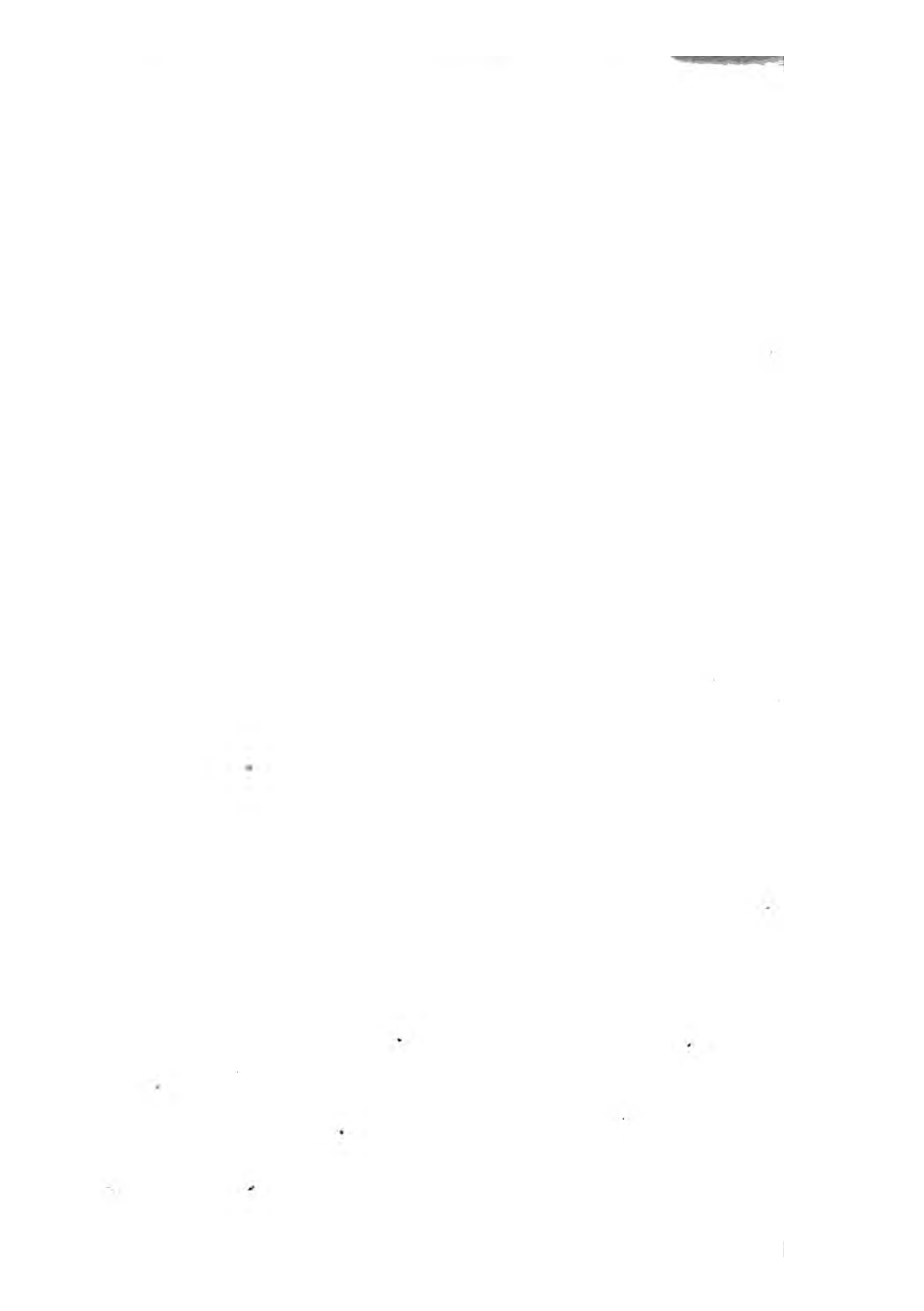
This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

✓ 107. b. 12

/

Oehlenschlägers

Poetiske Skrifter.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionair: L. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1857.

Erft hos J. S. Schulz.

Oehlenschlägers
Romantiske Dramaer.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedkommissionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1857.

+

Troft hos J. S. Schulz.

Indhold.

Sanct Hansaften-Spil..... Side 1.

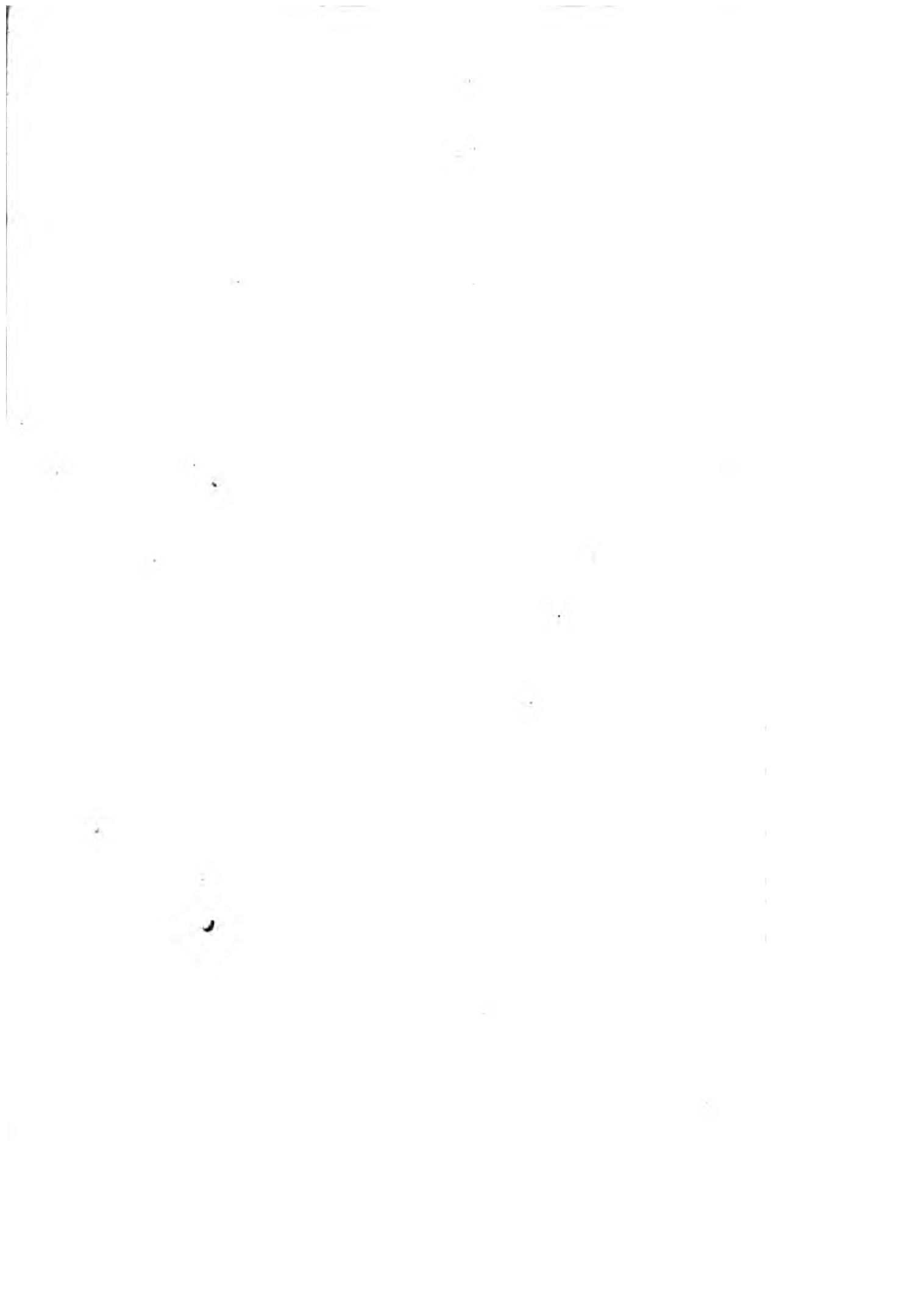
Aladdin..... — 69.

Dramatiske Digte.

Romantiske Dramaer.

Første Deel.

Sanct Hansaften=Spil.

En Vandringsmand triner op paa en gammel Grabhøi, der
staaer ved Veien, og siger som

Prologus:

Velkommen i den røde Morgenstund
Enhver, som tidlig nu har samlet sig,
for snart med usfortrødne, raske Fied
At følge os fra Byens dorste Laage
Til Skoven hist, som grøn og sval sig hvælver!
Her seer I Veien; fra den lille Høi
Kan I den næsten ganske overstue.
Fra lumre Gader hen igiennem Marken,
Hvor Græsset bølger i den friske Luft,
Vi ile jublende med lette Skridt
Igiennem Beiens Støv og Solens Straaler,
for desto længer at opholde os
I Skovens gamle, svale Bøgelunde.
I seer en Sværm, af Gamle og af Unge,
Af Dørgivne og Alvorlige,
Af Fattige og Rige sammenblandet;
Den muntre Teltcirkel, stolt omringet
Af Baarens høie, lysgrønne Telte,
hvor taus Naturen straalere i sin Glæde.
Saa lad det heller ei fortryde jer,
At lytte til et sammenblandet Chør,
hvor Dørgivenhed og Skiemt og Glæde

Afvejler med en dybere Natur.
 Jeg er en gammel Gubbe. Digteren
 Har bedet mig at træde frem og tale;
 Han troer, mit Sølvhaar og min svage Stemme
 Kan mildne eders Hjertes, aabne dem,
 Og stemme eder for det lette Spil,
 Som flygtig Phantasie har sammensøiet.
 Betragter denne skønne Foraarsmorgen!
 Naturen taler varmere, end jeg.
 See, hisset nærmer sig en Spillemand!
 Omringet af de blomsterklædte Sletter
 Vil jeg ved Strængens simple, svage Klang
 Paa Høien synge jer en Morgensang.

Du skønne Blaa!

Du hvælver saa huldt om de grønne Straae
 Med Dugperlerne paa,
 Hvor Lærkerne flaae,
 Hvor Bølgerne gaae,
 Hvor de spraglede Kornblomster venligt staae.

Du lave Høi!

Din Hvælving fierner fra Lys og Støi.
 Din Urne staaer
 Fra Oldtids Aar
 Af Aske fuld
 I det dybe Muld;
 Ubevægelig den staaer,
 Til eengang den store Klokke flaaer.

O, lyse Glands!

Naturens funklende Straaledands!

Gyd i mit Bryst
 Din liflige Glæde, din varme Lyst.
 Snart er det forbi;
 Snart synker jeg i
 Det kolde Muld,
 Og skuer ei længer dit luende Guld.

Af, Livets Lyst!
 Kun stakket du flammer i det svage Bryst.
 Din luende Drif
 Indsuger saa kort kun det matte Blif;
 Det brister saa brat
 I den dunkle, den dunkle Nat.

Arme Mennekestøv!
 Visne Løv!
 I den kolde Urne maa du hvile der,
 Mens det er saa varmt og saa lyst og saa herligt her.

O, du evige Natur!
 Inden jeg favnes af den sorte Muur,
 Lad mig skue dig!
 Du oplue mig!
 Din uendelige Harpe saa huld,
 Med de liflige Strænge
 Af Havets Sølv og af Solens Guld,
 I mit Hierte trænge
 Med sin Harmonie,
 Med sin søde Sympathie!

Flora, evigunge Mø!
 Guld du kommer, og forsvinder.

Roserne paa dine Kinder
Livne Skov og Mark og Sø.

Flora, evigunge Mø!
Tryk mig huldt i dine Arme,
Lad mig favne dig med Barme,
Favne dig med Kraft, og døe!

Prologus gaaer.

Harlekin

kommer stjørtende op ad Høien, og er færdig at snuble.

De Gravhøie skulde Fanden flytte!
De staae her og gjør ikke den mindste Nytte.

Gnider sit Been.

Det er en Levning af Barbariet;
Jeg troer, jeg skal klage for Politiet.

Kommer frem, og bukker meget hømhyg for Publicum.

Mine Herrer og Damer! jeg har rendt som en Hest.
Bryd jer ikke om den gamle Kiællingepræst;
Jeg er den rigtige Prologus, jeg!
Forfatteren bad mig løbe min Vej,
Dg krybe op paa denne Høi,
Dg fortælle jer under megen Støi,
At nu skulde Stykket strax gaae an.
Det hørte den gamle, enfoldige Mand.
Saa skyndte han sig med lange Skridt,
Mens i Bibenshuus jeg bedede lidt;
Dg mens jeg i Lundehuset fik mig en Dram,
Kom han i Forveien. Det er Skam!

Hans Snak skal J ikke bryde jer om ;
 Den gamle Nar gaaer i Barndom.
 Han førte vel en lang Conferents
 Om Composition og en høi Tendants.
 En høi Tendants i et Dyrehavespil!
 J hans Bunde det aldrig gaaer rigtig til.
 Det skal være paa sin shakespe-arisk ;
 En Skik, som hos os er reent barbarisk.
 For Guds Skyld, lad eder ikke smitte
 Af denne uvidende, excentriske Britte,
 Som gjør Theseus til Hertug i Grækenland,
 Og troer, at Bøhmen er omflydt af Vand.
 Nei, mine Herrer! med Galsskabens Rangle
 Eders ærede Bifalds-smil at angle —
 Derpaa Forfatteren ene vil pønske,
 Det er hans høieste, fromme Dnske.
 Bliver han undertiden lidt tør,
 Humant J overbære bør.
 Du lille Kunstdommer, som saa net
 Betragter mig giennem din Lorgnet,
 Vær derfor ikke alt for severus!
 Interdum dormitat bonus Homerus!
 Nu har jeg opremset min hele Veye,
 Nu skal J see, at jeg ogsaa kan heye.

Han flaaer i Jorden med sin Brix. Skuepladsen forvandles til
 et Bærelse i Byen.

Nu ere vi alle til Staden draget.
 Stykkets Genhed er just ei iagttaget ;
 Men de, som ei lide Changement,
 Kan blive, naar vi flytte næste Gang.
 Her er vi i Huus hos en Borgermand.
 Men, Hillemeænd! see, der kommer han.

Jeg faaer da vel at vige for Personen,
 For ei at forstyrre Illusionen.

Gaaer.

En Mand

triner frem, og siger:

Det er i Dag et deiligt Bær,
 Binden vifter i Boldens Træer,
 Der er ei en Sky paa Himlen at see,
 I Binduet mine Blomster lee.
 Det er dog saa tungt med en Urtegaard,
 Som indsluttes kun af et Potteskaar.
 Om Sommeren er man kun lidet glad
 Ved at sidde midt i den lumre Stad.
 Naar Diet standser paa snevne Muur,
 Da længes man efter den vide Natur.
 Grønt overalt og Fuglesang,
 Hoppende Bildt og Baldhornklang,
 Biden Udsigt og svale Bind —
 Det gjør et let og fornøiet Sind!
 Jeg troer, vi gjorde ei saa ilde,
 Om vi førte i Dag til Kirstens Kilde.
 Saa mored vi ogsaa Frøkenen lidt;
 Det stakkels Barn, hun græder saa tidt.
 Hun blev forliebt i en smuk, ung Mand;
 Fordi han var over hendes Stand,
 Blev Moderen ganske angest og bange,
 Og holdt den stakkels Pige som Fange,
 Troede endelig, hun skulde glemme sin Ruus,
 Naar hun kom her i et eenligt Huus.

Et Aar hun nu har været hos mig.
 Det gjør mig ondt; thi hun græmmer sig.
 Hendes Elsker er draget i Verden ud;
 Om han eengang kommer igien, veed Gud.
 Fornøiet jeg vil hende gierne see,
 I Dag beqvemt det kunde skee.
 Der kommer min Kone; vil høre hendes Mening.
 Hgtesfolk maae giøre Alt i Forening.

Konen kommer.

Min fiære Mand! bliv ikke suur;
 Jeg hørte Alt, thi jeg stod paa Luur.
 Du vil fiøre os ud i Skoven i Dag!

Mand.

Hvad siger du da til denne Sag?

Konen kysser ham.

At du dog er ret en god lille Mand,
 Fornøier os altid med hvad du kan!
 Det glæder mig ellers for Frøkenen meer
 End for mig selv, som vel du indseer.
 Hendes Dine, som græder, og er saa kionne,
 Have godt af at komme ud i det Grønne.

Mand.

Der er hun. Lav os da Alting til;
 Mine Sager imens jeg ordne vil.

Gaaer.

Maria

kommer ind, sætter sig ved Claveret, og synger:

Dybt Skoven bruser, og Skyen gaaer.
 Ved Strandens Blomsterbred Pigen staaer.
 Høit opskyller Bølgen saa brat, saa brat,
 Og hun synger ud i den dæmrende Nat,
 Af trostesløs Kummer henrevet.

Af, Hjertet er dødt, og hvorhen hun seer,
 Er Intet, Intet at ønske sig meer.
 Du Hellige, kald da dit Barn til dit Bryst!
 Mig har jo alt henrykt den jordiske Lyst,
 Jeg har jo alt elsket og levet!

Konen.

Deres Stemme har dog en herlig Klang.
 Hvad hedder den Arie?

Maria.

Theklas Sang.

Den er oversat efter tydsk Poesie
 Til Weyses deilige Melodie.

Konen.

Den er mig alt for melancholisk.
 Jeg kunde blive i Hov'det catholisk,
 Hvis længe jeg hørte slige Sange.
 Af de muntre er der dog ogsaa mange.

Maria sukker.

Konen.

Bær nu en lille fornuftig Pige,
 Bær munter, og lad Sorgerne vige!
 Min Mand har besluttet til Skoven at tage;
 Vi skulde saa derud i disse Dage,
 Og i Dag er Veiret saa klart og net.

Maria pludselig oprømt.

Deri har De sandelig ganske Ret.

Konen.

Staffels Pige! maa være saameget inde.
 Nu ja! deri maae vi os finde.
 Det er hverken min Mand eller mig, som vil
 Holde Dem. Hvad skal man sige dertil!
 Deres Moder —

Maria.

Tal ikke om denne Sag!

Konen.

Saa fiøre vi da til Skoven i Dag.
 I Fald De Cathrine sende vil
 Til Kudskken, skal jeg lave Alting til
 I Kiøkkenet.

Maria.

Ja, det vil jeg gierne.

Konen.

Man skal have saamange Ting i sin Hierne.

Gaaer.

Maria

ætter sig og skriver en lille Seddel, kalder saa paa Pigen.

Skjnd dig til Hærefudskken hen;
 Vi skal i Skoven. Kom snart igien;
 Thi vi har travlt. Men først et Ord:
 Bring denne Seddel — du veed, hvor han boer —
 Cathrine.

Den smukke —

Maria.

Tys!

Cathrine.

Ih, Frøken Marie!

De veed dog vel sagtens, at jeg kan tie.

Maria.

Mine gamle Drenringe skal du faae.

Cathrine.

For dem jeg kunde i Ilden gaae.

Maria.

Er det for Ringene eller for mig?

Cathrine.

Hvor kan De nu spørge, saa underlig!

Maria gaaer.

Cathrine.

Saa skal vi i Skoven? en herlig Sag!
 Skovturen er min bedste Dag.
 Det er den eneste Dag, jeg maa gaae
 For min Madamme med Solhat paa.
 Ellers siger baade Hun og Han:
 Cathrine! klæd dig efter din Stand.
 Naar dette Brev jeg nu bringer hen,
 Saa gier den unge Greve mig Penge igien.
 Det er i Sandhed en herlig Fyr!
 Saa seer jeg igjen disse rare Dyr,
 Disse nysfelige Abekatter og Hycæner.
 Derude de Folk dog meget fortiener.
 De trækker os Pengene ud af Landet,
 Siger min Husbond. Det er forbandet!
 Ja, du gode Gud, hvad skal man sige?
 Det morer dog altid en stakkels Pige.

Gaaer.

Maria

paa sit Kammer, med Ludvigs Billede i sin Haand.
 Da jeg i Morges aabnede mit Die,
 Da hopped Spurven glad paa tørre Tæge,
 Som glimted rødere i Morgenrøde.
 Den quiddrede, og kaldte paa sin Mage,
 Og sølvblaa Buen hvaltes i det Høie,
 Og Lærkens Slag fra Voldens Kroner lode.
 De bæved mig i Møde,

Dg toned: Du i Dag din Ven skal skue!
 Da sprang jeg op, og stirred over Byen
 Henrykt i Sølvskyen,
 Mens Solen steg ud af sin Rosenlue;
 Dg Lærken slog igien fra Boldens Kroner,
 Dg Elskov bæved i dens Trylletoner.

En stor, en hellig Aand usynlig vanter
 I al Naturens vidtudstrakte Egne,
 Dg vækker Anelser om Livets Glæde.
 Af, Længsel lærte disse Kinder blegne,
 Adskilt fra den, for hvem mit Hierte banker,
 For hvem jeg kun kan sukke ømt og græde!
 Hvi fyldte stille Glæde
 Mit Bryst i Dag, da Solen rød sig vælted?
 Det gjorde han, den Helligaand, som bringer
 Paa lette Zephyrvinger
 De Følelser, som har mit Hierte smeltet;
 Det gjorde han, den uskyldsbrene Due,
 Som svæver over os paa Himlens Bue.

En grusom Skiebne, kold som Jern, sit Gitter
 Imellem tvende unge Hierter trænger,
 Hvem Himlens Harmonier sammenslynger.
 Kun fielden sig det drukne Dø hænger
 Paa elskte Gienstand; ved den svage Cither
 Kun fiernt han mig sin høie Længsel synger.
 I Dag Naturen slynger
 Sin Rosenfrands hen paa vor mørke Bane.
 I Skovens Tempel skal jeg Ludvig skue
 Ved Maanens Altarlue.
 Det lærte Elskovs Aand mig tidlig ane.

Naar Tumlens Glædeskrig sig hisset hæve,
Skal taust i Lunden tvende Hierter bæve.

De Kiørende.

Fra qualmsfulde Mure
Til Marken saa huld!
Der pløiede Fure
Har ydet sit Guld.
Saa friske, saa sunde
De Bønder vi see;
Bed kolige Lunde
De hvæsse den blinkende See.

See, Blomsterne virke
Et Tæppe, som gaaer
Om gothiske Kirke,
Hvor Korsene staaer.
Saa bruun den sig reiser
I lysgrønne Dag;
See, hvor Storken kneiser,
Paa det gamle, mosgroede Tag!

Huulveien mod Havet
Nedluder saa brat,
Med Skygge begavet,
Med Træer besat.
Her risle saa milde
De Bølger fra Land,
Fra venlige Kilde
Langt ud i den himmelblaa Strand.

Saa langsomt i Sandet
 Vi glide afsted;
 Jmens ruller Vandet
 Ved Hestenes Fied.
 Den flagrende Maage
 Flyer hen over Sø.
 Hist see vi i Taage
 Tycho Brahes kneisende D.

Her Bøgenes Kroner
 Sig om os har hvalt.
 De spøgende Toner
 Vi høre jo alt.
 See Teltene hvide!
 See hvirvlende Røg!
 Vi fiøre, vi ride,
 Vi ile til Ratter og Spøg.

Dyrehaven.

Mødende Chor af Alt.

Allons! Allons! Courage! Courage! Courage!
 Skionne Kariteter, Løier og Spas!
 Dyr fra Asia, Africa,
 Europa, Nyholland, America!
 Subtile Kunster!
 Magiske Dunster!
 Smukke Damer, I komme tilpas;
 Som I spinde Hør, saa spinde vi Glas;
 Som I dandse paa den brede Jord,
 Saa dandse vi paa den smalle Snor.

Smagfulde Pantomimer!
 Beer Døver og Kirsten Rimer!
 Baldhorn og Violiner!
 Bajatser og Harlekiner!
 Rager og Apelsiner!
 Insecter og Prospector!
 Comedier og Tragedier!
 Nye Hegler og Karter!
 Tobaksdaaser med Bonaparter!
 Fuglebure og Borfigurer!
 Cartoucher og Destoucher!
 Frederik af Preussen i egen Person!
 Bidstebaandsjoden og Mendelsohn!
 Af Drifkevare
 En utallig Skare!
 Skynder jer bare!
 Skionne Kariteter, Løier og Spas!
 Allons! Allons! Courage! Courage! Courage!

Spadseregang.

En Dame.

Jh, Hillemcænd! skal vi træffes her?

En anden.

Velkommen i det Grønne! Det er et deiligt Vær.

De gaae hinanden forbi.

En Borger.

Er du kommen herud, din gamle Biørn?

En anden.

Hvad gjør man ikke for Kone og Børn!

Jeg selv lider ikke det Narreri.

Første.

Kan dog godt lide, Folk saadan gaae forbi
Med ordentlige, smukke Klæder paa;
Og Nogle er gar pyntet fra Top til Taa.

Anden.

Er det solid tænkt?

Gaaer rystende med Hovedet.

Første.

Han er nu saa klog;
Den Bogbinder taler altid, som en Bog.

En ung Pige.

God Dag, min Bedste! Det er lummert! hah!
Hvordan lever Papa og Mama?

En anden.

Der gaae de begge; jeg maa skynde mig.
Farvel! Jeg skal snart besøge dig.

Maria.

Hvem taler saameget med Deres Mand?

Konen.

Det er en ung Herre fra Langeland.
Han fortæller min Mand om Slægt og Venner,
Som boe derovre, og som han kiender.

Manden

kommer med et ungt Menneske.

Min Herre! hvis De ei vil forsmaae
Med os lidt om at spadserere gaae,
Og siden spise med i Græsset hist,
Saa glæder det os.

Maria sagte.

O, hvilken List:

Det er Ludvig!

Mand.

See, her seer De min Kone.

Den smukke Pige med Egelsekrone
Om Haaret, det er en Frøken, vi har
I Kost.

Ludvig.

Deres Budskab jeg glad modtaer.

De gaae videre.

Et ungt Menneske.

O, hvilken deilig Pige der gif!
Hvilken tryllende Bæxt! hvilket smægtende Blik!
Jeg maa see hende engang endnu.

De Andre.

Wilhelm, bliv hos os! hører du!

Gen.

Han er alt fløiten! Det er Fanden til Knøs;
Han løber efter hver deilig Løs.
Lad os tomme en Flaske midlertid;
Den Fornøielse er mere solid.

De gaae.

Dandseren paa Voltigeerlinien.

I Cirkelbue,

Uden at grue,

Paa den smalle Snor

Høit fra Jord!

Kommer hid og seer herpaa!

Nu hænger jeg i Snoren kun ved en Laa.

Det veed jeg nok, at hvis jeg slap,

Slap jeg med Halsen knap.

Synes jer ikke, der er Noget i

At narres med Døden?

Han snuser om mig, som Ratten om Grøden,

Paa sin lumste Viis;
 Men fikst du Pæren, Zachariis?
 Det er ikke Løier,
 Som jer fornøier;
 Det er Mod,
 Stærke Muskler, luende Blod,
 Dristighed og Foragt.
 Heisa, hopsa, uforsagt!
 Du rynker Panden, du satte Flok!
 Gavner jeg ikke nok?
 Heisa, hopsa, høit i Sky!
 Lad dem knye!
 Mit Liv er Sving
 Og Dødningsespring.
 Som Jngenting
 Jeg svaier omkring,
 Til jeg gjør det allersidste Spring.
 Og spør saa St. Peder: Hvad Godt har du giort?
 Svarer jeg Schweizeren: Ikke stort!
 Men hvad har de andre Bengler da giort?
 En Cancellieraad.
 Den Knegt falder lidt impertinent.
 En Dfficeer.
 En Dragt Brygl han havde fortient.
 Et ungt Menneske.
 Det er Skade, han svæver dem for høit.
 En Borger.
 Af mig skal han ikke faae en Døit.
 Folkene bag Teltet.
 Her har vi gravet i Jorden et Hul;
 Det er fyldt med Kul,
 Mellem Græsset Luen slaaer op,

Røgen vifter i Bøgens Top.
 Det er artig nok:
 Hvem troer, her har været en Kof,
 Naar Teltet ei længer her staaer,
 Naar Folk ei meer at spadserere gaaer,
 Naar Hjorten og Hinden
 Piler af i Vinden
 Med lette Fied,
 Naar Støvet og Løvet
 Dækker Hullet til;
 Hvem vil
 Da sige saa lige:
 Her har været et luunt lille Arnested?

Nogle Piger.

Hvorfor blæse de i Trompeten der?

Nogle andre.

Nu begynde nok deres Comedier.

En Jødedreng.

Deilige Bidstebaand, røde og blaae,
 Gule, grønne, violette og graae!
 Lad mig nu ikke for længe løbe!
 Kommer at købe, kommer at købe!
 Røde, gule, grønne og blaae i Fleng!
 Jeg er en god lille Jødedreng.

Min Moder er syg, min Søster er død;
 Hun fortiente til mig og min Moder Brød.
 Jeg tiggede sammen et Par Markes Penge,
 Saa købte jeg Baand, og løb saa længe,
 For at sælge dem her til godt Folk i Fleng.
 Jeg er en god lille Jødedreng.

Kommer at kiøbe, kommer at kiøbe!
 Lad mig nu ikke for længe løbe!
 De Penge, jeg vinder her, som jeg haaber,
 For dem jeg kiøber min Moder Draaber;
 Saa reiser hun sig igien af sin Seng.
 Jeg er en god lille Jødedreng.

En Kone.

Jh! see, god Dag, min søde Madamme!
 Der har De jo faaet en smuk, frisk Amme.

En anden.

Hvad synes Dem om min Glut?

Den første.

Paa min Ære!

Hun ligner virkelig sin cher père.

Manden med Hunden.

Vor Herre, mine Herrer! har lagt et stort Pund,
 Som De vel alle veed, i en Hund.
 Dog denne de andre overgaaer;
 De fiældneste Kunster den forstaaer.
 Den kan sige uden Puncterebog,
 Hvem af mine Herrer der er dum eller klog;
 Den kan sige uden ringeste Barsel,
 Hvem af mine Damer der laver til Barsel.
 Kommer nu hid og seer herpaa! —
 Min Gud! hvorfor mon de Fleste gaae?

Fiællebomand.

Speilecabinet,
 Nok saa net!
 Kommer hid, og leer!
 Paa Hovedet J seer
 Alle Ting,
 Alt vendes omkring.

Kommer hid i Galop!
 Det Nederste vender op,
 Egens Rod,
 Pigens Fod.
 Speilecabinet,
 Nok saa net!

Mand.

Bed Comediehuset sig samler en Flok;
 Skal vi gaae derind?

Kone.

Som du vil, ja nok!

Ludvig.

Maa jeg byde Frøkenen min Arm?

Konen til Maria.

Forkøl Dem ikke, De er saa varm!

Marionetspilleren

triner frem, og siger:

Høistærede Publicum! her vil
 Vi føre op et Skuespil,
 Et herligt Skuespil, som knap
 Vil mangle de fornødne Klap;
 Thi Stykket er et Liggendesø,
 Og Skuespillerne er af Træ.
 At gavne, medens vi fornøie,
 Har vi bestandig havt for Die,
 Da det er Kunstens Hovedsag,
 Som I skal faae at see i Dag.
 Her seer I intet Sværmeri;
 Med Sligt har vi ingen Maskepie
 Og endnu mindre Sympathie.
 Accurat som det i Livet gaaer,
 Til eders Fryd I skue faaer.

Det er det rene, gedigne Guld.
 Af Moraler Stykket er pærefuld;
 Humanitet og Dyd og Gavn
 Og frem for Alt Poesiens Gavn,
 Kort Alt, hvormed en ærlig Mand
 Bor oplyste Tidsalder glæde kan.
 Her seer I nu en borgerlig Stue;
 Vi efterligne Tyskland og Kotzebue.
 Hvor huuslig og net dog Alting staaer!
 Nu begynde vi alt; det er bedst, jeg gaaer.

Dækket gaaer op. Skuepladsen forestiller et anstændigt meubleret
 Bærelse, med Stole paa Gulvet, Ruder i Vinduerne o. s. v.
 Alt er simpelt, men reenligt.

Bertinden.

Den Skiebne er dog grumme tung,
 At være Enke, naar man er ung.
 Vel sandt, min brave, elskte Mand
 Jeg aldrig, aldrig glemme kan.
 Det var en sanddru Officeer;
 Saadan en Mand faaer jeg aldrig meer!
 Han havde en Høf, mens han var i Live,
 Saa forskudt med Rugler, at den ligned en Skive;
 Var altid i Fred til Krig parat,
 Som det sig sømmer en brav Soldat.
 Om han i Krig var parat til Fred,
 Er Noget, som jeg ikke veed.
 Han var ret af det gamle, ærlige Præg;
 Med egen Haand han tog af sit Skæg.
 Loe aldrig, men var stedsse but,
 Kaldte mig dog sin søde Snut.

Åh, du uforglemmelige Mand!
Jeg kunde græde en heel Spand Vand.

Sun græder.

Han døde! — D, hvis nu jeg stod
For en stor Forsamling, med dristigt Mod
Uden sand eller falsk Undseelse
Jeg skulde mig meget viist betee,
Dg sige til Publicum: Riød er Hø!
Som min salig Mand skal J alle døe.
Fører eder derfor dydigt op!
Livets Hest pidsker af i fuld Galop,
Dg inden J veed et Ord deraf,
Har den smidtet jer i den sorte Grav! —
Ha ha! hvor jeg dog er grumme vittig.

Griber sin Rok.

Et Menneske bør være flittig.

Spytter paa Fingeren, nynner en moralsk Spindevise, falder i
Tanker, sukker, og siger endelig igjen:

Den Skiebne er dog grumme tung,
At være Enke, naar man er ung.
Det banker.

Hvem banker der? Luf op! kom ind!

Frieren kommer.

Jeg iilde hid, som Vestenvind,
Naar den til Rosen sig vil skynde.
Saa hurtig løber ingen Mynde.

Bertinden sagte.

Åh, hvilken smuk, indtagende Mand!
Jeg elsker ham allerede, alt hvad jeg kan.
Høit.

Min Herre! De er jo en Digter.

Frieren.

Den Tid, jeg levner fra mine Pligter,
Den offerer jeg de hellige Ni.

Bertinden.

De vil nok sige de hellige Fem?

Frieren.

Bliv ikke vred, for jeg modsiger Dem;
Jeg vilde sige de hellige Ni.
Jeg iilde Deres Dør forbi,
Dg saae et Glimt af Deres Stjerne,
Som ganske forrykkede min Hierne.

Bertinden skielmsk.

Et Krudttaarn Hiernen er, min Herre!
Tro mig, der er sandelig Intet værre,
End naar man den ei vel forskandser
Mod alle Glimt med Fornuftens Pandser.

Frieren.

Fornuftens Pandser, skøndt haardt det er,
Modstaaer dog ikke Kiærligheds Sværd.

Bertinden.

Elskov er et Barn, som i sin Haand
Kun svinger en Nürnberger Høvlespaan.

Frieren.

Til Jordens Lys blev os Elskov fød,
En Høvlespaan i Lysset bebuder Død.

Bertinden.

Elskovs Sværd er et Einheriasværd,
Man reiser sig snart til en anden Færd.

Frieren.

De forraader Kundskab og Lecture,
Jeg skal besynge Dem ved min Lyre.

Bertinden.

Af Stolthed kunde mit Hierte stige,
Hvis De meente, hvad De behager at sige.

Frieren.

Min Naadige! jeg er en Lurendreier,
Men derfor er jeg ingen Lurendreier.

Bertinden

efter en kort Pause.

Hvad koster en Skinke paa Torvet i Dag?

Frieren.

Bring ikke paa Bane denne Sag!
Laarerne staae mig i mit Døie;
Priserne blive alt mere høie,
Luxus stiger alt meer og meer,
Ingen Sparksomhed blandt Folk man seer.
Alle skal have Kaffe og Thee,
Fornemme Giester og Assemblies.
I min Tid spiste man Dølebrød
Og Bergesjst, som var lagt i Blød;
Men nu er Folk slet ikke moralske.

Bertinden.

Nei, nu er de ganske kamtschadalske!

Frieren.

For Alting rør ei ved den Byld;
Kamtschatka er en sand Idyl!

Bertinden.

Taler De maaskee lignelsesviis,
Fordi den er fuld af Vand og Is?

Frieren.

For Kulden bruger man Foderstind,
Hvori de Store svøbes ind.

Bertinden.

Lyster Dem ikke en Priis Tobak?

Frieren.

Fruen skal have saamange Laf.

I det han vil tage Tobakken, rorer han ved hendes Haand. Hun rødmer, og taber Daasen. Han seer paa hende, hun seer paa ham. De slaae Dinene ned, de slaae Dinene op.

Frieren entusiastisk.

O! hvilken Taler, nok saa klog,
 Kan tolke Hierternes stumme Sprog?
 Den, som sin Fryd med Ord kan male —
 Han er arm paa Fryd, eller ogsaa paa Tale!
 Den sande Glæde er stum, som en Hund;
 Glæden slaaer Begplaster paa hans Mund.
 Hans høie Begeistnings Himmelelv
 Gaaer meget betænksom i sig selv.
 Rigtig nok skulde man troe, Poesie
 Ved slike Leiligheder Folk stod bi.
 Shakespeare, naar han er begejstret, taler,
 Og Göthe; men det duer ei for en Daler.
 De følger ikke den rigtige Regel,
 Moses desuden af Tieck og Schlegel.
 Jeg læser i den spildte Urt
 Dit hele Hierte saa reent og puurt.
 Det slaaer for mig, for mig, for mig!

Bertinden

styrter i hans Arme.

Ja, Elskte! ja, det slaaer for dig.

Frieren.

Du gode Gud! hvi staae vi ene?
 Denne skønne Expositionscene

Fortienté nok at sees af Fleer.
Saa salig blier jeg aldrig meer!

Bertinden.

Du skal blive salig saa tidt, du vil!
For dig luffes aldrig mit Hierte til.

Almindeligt Klap og Bravoraab.

Marionetspilleren

kommer frem, og tørrer Sveden af Panden.

Ihr Herren! det var den første Act.

Er det ikke, som jeg har sagt?

Den anden er ikke fuldt færdig til Enden.

Det skal spilles saa varmt, som det kommer af Pennen.

Gaaer.

Første Kunstdommer.

Det Stykke er fuldt af sandt Genie.

Anden.

Den pure, klare Livsphilosophie.

Tredie.

Som er og bliver dog den bedste;

De maae sige, hvad de vil, de Heste!

Fierde.

Bertindens Rolle er meget naiv.

Femte.

Havde hun kun lidt tyndere Liv!

Siette.

Acteurerne gjør saamænd Alt, hvad de kan.

Saae De, hvordan Frieren greb sig an?

Syvende.

De er kun af Træ; men det er det samme,

De gjør mange Levende til Skamme.

Ludvig sagte til Maria.

Lag denne glødende Apelsin!
 Hvor dine Kinder har sødt Carmin!

Maria trykker hans Haand.

Dækket gaaer op. Frieren kommer ind med en stor Potte, som
 han sætter paa Bordet.

Frieren.

Nu er jeg da endelig Bert i Huset.
 I Londen er Biin, jeg har skyllet Kruset.
 Min Kone sidder varmt inden Døre;
 Derfor tog jeg hende. Hvad skulde jeg gjøre?
 Jeg havde længe støvet omkring,
 Bar en Døsmer, kunde Jngenting. —
 Det er dog galt, naar jeg ret betænker;
 Min sømme Samvittighed det frænker.
 O, Gud! hvor kunde jeg handle saa slet?
 Bagefter kommer tyndt D, nu angrer jeg det!

Slaaer sig for Panden, og spanker op og ned ad Gulvet med
 lange Skridt.

Ha! hvor vi Menneſker dog er smaae. —
 Men tys — jeg hører Nogen gaae!
 Det er nok Een, som vil smage min Biin.
 Den er for Maveu en sand Medicin.
 Berter maae ei være fluddervourne,
 Det sømmer dem ei at gaae paa Cothurne,
 Dem blev ei givet dette Pund,
 Høist gaae de paa Soffer af Hiertens Grund.
 Hvad kommer der ud af min tragiske Klage?
 I den virkelige Verden jeg vender tilbage.

Han visker Støvet af Stolene, skyller Glasene, og sætter dem
 paa Bordet.

Nu gavner jeg Verden med min Flid.

Saaledes bør man anvende sin Tid.

Første Kunstdommer.

Hvilken Overgang fra Varmt til Koldt!

Anden.

Hvor Characteren er vedligeholdt!

Tredie.

En Digter er dog et stort Genie.

Fierde.

Især naar han kiender sin Psychologie.

Det banker paa Døren. Berten luffer op. En Laps kommer ind.

Lapsen.

Herr Bert! lad mig faae et Glas Eggepuns,

Som jeg kan helde i mit Spunds.

Berten.

Gierne, min humoristiske Herre!

Lapsen

sætter sig paa Bordet, og fløtter.

Gid han kun ikke kaldte mig værre!

En Tilskuer.

Hvad er Humor?

En anden.

Ikke Andet

End Bædske; nemlig hvad der er vandet.

En tredie.

Seer I vel, Faer! det er paa sin Engelsk.

Første.

Mig synes før, det er paa sin Bengelsk.

Berten kommer ind.

Her er Eggepuns, som kan Ganen glæde.

Men lyster Dem ikke et bedre Sæde?

De smudser til deres nye Kiol.

Med Bægt.

En fornuftig Mand bør sidde paa Stol.

En Stolemager
blandt Tilskuerne.

Den Hib var god!

En Skrædder.

Kun som De troer;

En fornuftig Mand sidder tidt paa Bord.

Lapsen.

Meer Puns, Herr Bert! tøv ei for længe.

Berten henter meer. Lapsen drikker, og tager i Doren.

Adieu, Herr Bert! Jeg har ingen Penge.

Berten.

Hvad, Knegt? og dog er du impertinent?

Lapsen.

Jeg har Kræfter, det er Enhver bekiendt.

Gjør ellers ikke for meget Spectakel!

J kiender min Fader, den rige Sakel.

Berten.

Snik, Snak! jeg kiender din Fader ei;

Du kiender ham maaskee saa lidt, som jeg.

De slaaes. Berten faaer Brygl. Lapsen gaaer.

Berten

kommer tilbage. Han gaaer længe med Armene over Kors op og ned ad Gulvet. Forventningen er spændt. Endelig giver han sig bitterlig til at græde.

O, Gudskeelov, at jeg fik Luft!

Nu kom jeg igien til min Fornuft.

Der er Dieblif, da den bliver knækket.

Jeg kan ordentlig blive ganske forstrækket.

Men hvad kommer der ud af al min Talen?

Jeg glemmer jo reent at sige Moralen!

Han maaler Midten af Theatret med tragiske Skridt, stiller sig
derpaa mod Tilskuerne, strækker Armene ud, og brøler:

U! Verden fordrer saa mangt et Suk.

Jeg skulde havt Penge — og fik kun Hug!

Det skadte mig ikke, det skete med Kette;

Hvorfor indbildte jeg Fru Lisette

Min Kiærlighed, ved den spildte Priis?

Nu kommer bagefter Tugtens Riis!

O, Menneſke! du reent er beet,

Hvis du slipper din Dyd og din Moralitet.

Speil dig derfor i mit Exemplar,

Dg hold paa dem begge, mens du dem har!

Tilskuerne svømme i Taarer.

Marionetspilleren

med Pengetallerkenen.

Ihr Herren behager at tilgive!

For denne Gang maa det derved blive.

En Skielm giver mere, end han har.

For denne Gang intet mere færdigt var.

Slige Stykker meget beqvemme ere,

Man kan holde op, hvor det skal være.

At ellers Planen er lagt med Flid,

Det seer Enhver, som besidder Vid.

Den første Act af Omhed og Graad

Dg Følelse næsten var ganske vaad;

Den anden var tragisk, saa munter igien,

Dg atter tragisk til Beslutningen.

Det er Skade, den tredie ikke er færdig,

Den bliver fuldkommen de andre værdig.

J den bliver Helten desperat,
 Og giver sig til at være Soldat,
 Faaer mange Hug, ommer sig saare.
 Det kan ikke beskrives uden Taare.
 J Morgen spille vi atter her,
 J Fald det kun bliver Opholdsvær.
 Over Bær og Bind ei Mennesket hersker.
 Binder Munden nu ei paa Dren, som tærsker!
 Raster i min Hat paa den glade Dag!
 Standspersoner betale efter Behag.

En Mand

giver ham en Toskilling.

Min kære Ven, kom hid! see der!
 Det Stykke er ærligt de Penge værd.

Folk gaae bort.

Manden med Bognen.

Laaner Dre, laaner Dre!

Her kan J fiøre

Allersombedst

Uden Hest.

J kan selv være Hest.

Indretningen er huul:

J dreier et Hiul,

Saa fiører J til,

Saa meget J vil.

Det er for Penge at spare

J denne Tid,

Da Hestene er rare.

Kommer hid, kommer hid!

Mechanisk Kunst;

Hvis det morer jer ei,

Maae J fiøre omsonst.

Manden ved Kilden.

Det er saa lummert og saa tungt,
 Det brænder stærkt deroppe;
 Her skygger Løvet grønt og ungt
 Fra Baarens lyse Toppe.
 Her springer langt fra Dvalm og Larm
 Ved Sang af Nattergalen
 Den tykke Straale som en Arm
 Fra Høien ud i Dalen.

I sorten Mulm, i dyben Jord,
 De klare Bølger rinde;
 En ukiendt Bei de langsomt snoer
 Sig ligesom i Blinde.
 De risle giennem Jordens Bryst
 I Dybets mørke Huler,
 Og skue sikkert der med Lyst,
 Hvad Overfladen skiuler.

Den Berden, som vi ane hist
 Dybt under Havets Bunde,
 Den har de giennemtumlet vist,
 Og bølget i dens Lunde.
 Den runde, tykke Sølværm,
 Som risler her forvildet,
 Har kysset Ellepigens Barm,
 Og druffet hendes Billed.

I gamle, længst forsvundne Tid
 Der var en deilig Pige;
 Hun var saa god, hun var saa blid,
 Hun var saa from tillige.

Et Crucifix i Hytten stod,
 For det hun altid knælte,
 Naar Maanen med sit Aftenblod
 Paa Crucifixet dvælte.

Engang hun gik i denne Skov,
 Og fæstede sit Dje,
 Imens hun sang sin Frelser's Lov,
 Paa Stierne i det Høie.
 Da foer hun vild paa spæde Fod,
 Og Tørsten hende plaged;
 Tilfids blev hun i Hu saa mod,
 Hun græd, og sig beklaged:

„Af, Gud! hvorledes kommer jeg
 I Aften til min Hytte?
 Jeg reent forfeilet har min Bei,
 Jeg kan ei Foden flytte.
 Jeg er saa tørstig, og her er
 Ei allermindste Draabe,
 Kun vilde Dyr og Spøgelse!
 Af, Gud! hvad kan jeg haabe?“

Dg see — hver den, som troer paa Gud,
 Den hjælper han i Nøden —
 Hvor Taaren faldt, et Bæld sprang ud,
 Og loe i Aftenrøden.
 Da drak hun af det klare Vand,
 Og fulgte Bølgen rolig;
 Den ledte med sin Blomsterstrand
 Til Kirstens lille Bolig.

Sanct Kirsten hviler sødt i Blund
 I Gravens Arme milde,
 Dog kommer hun hver Midnatsstund,
 Og stirrer paa sin Kilde.
 Som hendes Døie den er blaa,
 Som hendes Blik den blinker.
 Kom, I som gaae der ovenpaa!
 See, liden Kirsten vinker.

Ludvig henter Maria et Glas Vand. Hun drikker.

Ludvig.

Søde Farveharmonie!
 Flydende Sølv
 I klare Krystal,
 Som den hvide Finger
 I Æthren bringer!
 Sølvbølgen kysker
 Den Purpurkoral,
 Som Læben omringer!

Maria.

Smiger, Smiger!

Ludvig.

O, I søde Piger!

Maria.

De Gamle vente.

Ludvig.

Vi dem snart indhente.

En fed Kone.

Jeg ønsked, at vi var vel kommen hjem;
 Her blier jo saa fuldt, at man ei kommer frem.

Et ungt Menneske.

Jeg har altid Længsel
 Efter saadan en Trængsel.

Saa kommer man de fiære Piger saa nær,
 De smukke især;
 Rører ved deres Hænder,
 Skuer i deres Dine, som tænder,
 Indsuger med sit Blik
 Elskovsdrif.

Søde Gudinde!

Du kommer for at svinde.
 Hvilket Die! hvilken Arm!
 Hvilken Bæxt! hvilken Barm!
 Jeg har altid Længsel
 Efter saadan en Trængsel.

En ung Pige.

Saae du den smukke Fyr, som gif,
 Med det brændende Blik?

En anden.

Det brændte paa dig.

Den første.

Du vil nok narre mig!

Jøderne under Træet.

Es war ein alter Mann,
 Der nahm ein junges Weibchen,
 Gar schön und zart von Leibchen.
 Da ging das Wesen an:
 Er lächelt', und er schmeichelt's,
 Er küßt' es, und er streichelt's.
 Allein — das war sein Ziel,
 Und das war doch nicht viel.

Er lebt ein ganzes Jahr
 Mit seinem jungen Weibchen;
 Das zarte, feine Leibchen
 Blieb immer, wie es war.

Wie ich gesagt: Er schmeichelt's,
 Er küßt' es, und er streichelt's.
 Allein — das war sein Ziel,
 Und das war gar nicht viel.

Einmal er sagte: Heut'
 Muß ich dich, Kind! verlassen.
 Es dürfen mit dir spassen
 Nicht fremde Männerleut'.
 Darfst nicht der Treu vergessen,
 Verbot'ne Speis' nicht essen;
 Sonst krieg ich armer Mann
 Ne Stirn mit Hörnern d'ran.

Das Weibchen sagte: Ei!
 Gh' soll mich Gott bewahren,
 Wenn durch ein solch Verfahren
 Du kriegst ein solch Geweih.
 Der Mann weint Freudethränen.
 Er ging. Da kam mit Sehnen
 Ein junger Herr fürbas —
 Und Alles sie vergaß.

Als nun der Alte kam
 Gar spat und müd' zu Hause
 Zum lieben Abendschmause,
 Und hübsch den Hut abnahm,
 Rief sie: Wie kannst du lügen,
 Und mich so arg betrügen?
 Du böser, alter Mann!
 Hast ja nicht Hörner d'ran!

Folk, som have omringet Joderne, opslaae en stor Skoggerlatter.

Harlekin

uden for en Siællebo, meget alvorlig og vigtig.

Mens Bøbelen hisset vildt sig fryder
 Over Smudsigheder og Næstens Lyder,
 Indbyde vi her til Subscription
 For den af Publicum mere fine Portion.
 Her finde vi en dannet Digter,
 Som synger kun om Fornuft og Pligter.
 En Poppedreng vel af Fødsel han er,
 Men hans Talenter har svunget ham høit i Bær.
 Mange Aars Flid har lært ham, Smør
 heel snildt at forene med en Dør.
 Hans store Plan, mens han hopper herveden,
 Er den: at forædle Menneskeheden.
 Mine Herrer og Damer, behage De?

Den fine Portion.

Ja, det forstaaer sig, ham maae vi see.

De gaae ind i Siællehytten. En stor, grøn Poppegøie sidder paa
 en Forhøining.

Harlekin

bukker ærbødig for Poppe.

Opmærksom det samlede Folk nu tier,
 For at høre paa Deres Boesier.
 Begynd med det Bers, De gjorde forleden!

Poppe rødrende.

Harlekin! du veed, jeg er saa beskeden.

Harlekin.

Det veed jeg nok, jeg har stedse funden
 Dem med Beskedenhed i Munden;
 Dog veed jeg nok, De læser gierne
 De smukke Producter af Deres Hierne.

Sagte.

De kan jo sige, jeg bad Dem ad.
Gjør en Fortale, bær Dem fornuftig ad!

Po p p e rømmende sig.

Giennemtrængt af den Overbeviiisning,
At man med Folks moralske Bespiisning
Maa være meget samvittighedsfuld,
Dg ikke sælge dem Bly for Guld,
Skulde jeg ikke vovet at lade
For Lyset komme disse Blade,
Hvis ikke Benner, hvis kritiske Dom
Jeg bryder mig grumme meget om,
Alle havde givet mig Mod,
Dg bedet mig dog at være saa god.
At jeg har anvendt megen Flid,
Dg brugt en grumme Hoben Tid,
Før et Ord slap ud af min Digterelv —
Er en Erklæring, jeg skylder mig selv.
En Kleinsmed bruger sin Fiil med Forstand,
En Riimsmed er ligesaa klein, som han.
Det er saa en Sag med Geniets Ild;
Den udbryder ofte alt for vild.
Jeg priser Betænkshedens Band,
Paa hvert et Vers har jeg heldet en Spand.
Thi vil jeg slutte med et Claudatur
Dg Mottoet: nonum in annum prematur,
I det jeg med et ærbødigt Sind
Før Lyset bringer disse sexten Bind.

Tutti af fuld Hals.

De er en ung, beskedn Mand;
Vi bede Dem, syng, alt hvad De kan!

Harlekin.

Lad Hymnen til Middelmanadighed tone!
Den skaffed Dem jo Deres Digterkrone.

Poppe declamerer:

Du ædle Middelmanadighed!
Stig fra din høie Zone ned
Til Gen, som kalder dig med Smerte,
Af ganske — ganske — ganske Hierte.

„Hvis du vil høste Livets Frugt,
Da gaa ad Middelveien smukt!“
Den Sætning mig saa vel behager,
At ei engang jeg Vers undtager.

Hvis galt, excentrisk Sværmeri
Skal kunne kaldes Poesie,
Da troer jeg, vi bør efterstræbe
Den allermindste Gnist at dræbe.

Og uden just at prale stort,
Saa troer jeg, vi har alt det gjort;
Paa senest Tid heel flogt vi skalter
Med vore gode Brandanstalter.

I ret fornuftig Poesie
Bør aldrig spores Phantasie.
Hvad Diæblen rager Phantasien
Den mindste Smule Poesien?

I gamle Dage gif det an,
Den Tid i Mørke famled man;

Men nu i de oplyste Tider
 Sligt Barbarie man ikke lider.

Hvi skriver nu en sand Poet?
 Af Iver for Humanitet,
 For vor Moral at understøtte,
 I Korthed: for at gjøre Nyttel!

Naar Folk vil gaae paa Sviir i Kro,
 Han drager dem til stille Ro;
 Hvad ei de gidder hørt i Prosa,
 Det siger han dem suilddt sub rosa.

Det nemlig: At det sommer sig
 For dem at være skiffelig;
 At kun det er de Skiffelige,
 Som komme ind i Himmerige.

Hvor stort for en moralsk Poet
 At tolke blid Humanitet;
 Om sveden Grød og svegne Pligter —
 Hvor skönt, hvor saligt for en Digter!

Du ædle Middelmaadighed!
 Jeg elsker dig med stor Bæfled.
 Din Deilighed giort haver mig til Træl,
 Og indtaget mig med Størm, det svær jeg paa min
 Siæl.

En Tilskuer.

Peppe hedder han, Pope burde han hedde.

En anden.

Efter saadan en Karl skal man længe lede.

En Critiker

tager Pøppe fortrolig under Armen, og gaaer hen med ham i en Krog.
 Med Forlov, min Herre! Det Digt gjør Dem Hæder.
 Der stødte mig kun et Par enkelte Steder;
 I første Vers kom „ganske“ lidt
 (Efter min individuelle Mening) for tidt.

Pøppe trohiertig.

Det var for at faae de fire fornødne Fødder.

Critiker.

Man maa ofte knække haarde Nodder;
 Men en Mand, der spiller saa færdigt paa Lire,
 Kan det aldrig genere at gaae paa Fire.
 Saa var der ogsaa et andet Sted
 I Digtet, en Smule længer ned,
 Nemlig: „Det nemlig!“ See, det er værre;
 Det er ikke poetisk nok, min Herre!
 For Resten ønsker jeg dem til Lykke,
 Thi Digtet er, min Salighed! et Mesterstykke.

Pøppe.

Siden De bander saa høit derpaa,
 Saa troer jeg selv, det maa være saa.
 Jeg takker for Deres fine Anmærkning.
 Man trænger ofte til Forstærkning.
 Jeg bliver sandelig aldrig vred,
 Naar man retter mig med Beskedenhed;
 Dværtimod er det høist profitabelt for Manden,
 Naar Kritik og Genie gier hinanden Haanden.

De gier hinanden Hænder, og gaae.

Harlekin

kommer frem, og siger til Tilskuerne:

Føler I jer nu ikke anderledes stemt?
 Er Smaahejsaanden ei reent forglemt?

En Rigsort har J givet os, men
 Fil J ikke Forædling nok for den?
 Det er skönt, at høre to store Mænd tale,
 Som de tvende nylig, uden at prale.
 Skilles nu ad foruden Kiv,
 Og anvender jer Forædling i det practiske Liv!

Folk gaae.

Bigerne inde i Skoven.

J Skyggen vi vanke
 Blandt lysgrønne Straae;
 Sanct Hans-Urt vi sanke,
 Hvor Blomsterne staae.
 Pæne lille Urt
 Staaer saa reent og puurt,
 Staaer saa frisk og grøn,
 Uformærkt i Løn.

Bag Kiøffenets Række
 Vi hensætte den,
 Fra Trælistens Sprække
 Den snoer sig da hen.
 Hvis den fæster Rod,
 Blier vor Skiebne god;
 Døer den paa sit Sted,
 Af, da døe vi med!

Da ikke vi kommer,
 Saa glade, saa froe,
 Her følgende Sommer,
 Naar Blomsterne groe.
 Hist, hvor Korset staaer,
 Hist paa Kirkegaard

Blege ligge vi.
Da er det forbi!

Sanct Hans-Urt vi sanke,
Hvor Blomsterne staae,
Blandt Stammer saa ranke,
Blandt lysgrønne Straae.
Bæne lille Urt
Staaer saa reent og puurt,
Staaer saa frisk og grøn,
Uformærkt i Løn.

Manden.

Nu skulde vi snart vel udpakke vor Mad?

Ludvig.

Folk begynder endnu ikke at skilles ad.

Konen til Maria.

Alle Mandfolk betragte Dem med et Suk.

En Galning, som gaaer forbi.

Det kommer af det, hun er saa smuk.

Maria.

Hist sidder en gammel Mand, som er blind,
Med nedbøiet Hoved, med nedbøiet Sind;
Han synger saa rørende, lad os ei gaae,
Lad os blive lidt og høre derpaa!

Den Blinde.

Giver den gamle, blinde Mand lidt,
Som her under Egen sidder og synger!
Hans Røst er saa svag, hans Haar saa hvidt,
Kummer hans matte Hierte nedtynger.

Alt Gravens Laage sig tungt har lagt
 Omkring hans døde, udslukte Blikke;
 Han trylles ei meer ved Naturens Pragt,
 Han hører kun Fryd, han føler den ikke.

Han havde en Hustru, saa from og blid,
 Af! ogsaa hende skulde han miste;
 Han hørte, hun ralled i Dødens Strid,
 Men kunde ei see hendes Dø briste.

Fiolen var hans eneste Trøst,
 Den havde en Ben ham i Døden givet.
 Naar Mulmet han giennembrød med sin Røst,
 Da kaldtes han som tilbage til Livet.

Men af! i Vinter, i yderste Nød,
 Da Ingen ændsed hans Sang og Klage,
 Da solgte han sin Fiol for Brød.
 Nu har han intet mere tilbage.

Snart trænger min Siæl af det døde Leer,
 Som, liig en Snegl, den maa med sig slæbe;
 Snart er jeg Ingen til Byrde meer,
 Snart tier min kolde, min hvide Læbe.

Skaffer mig min Fiol igien,
 At jeg kan tolke min stumme Smerte!
 Det var min eneste, sidste Ben;
 Skaffer mig min Fiol igien!
 Ellers brister mit fulde Hjerte.

Maria

lader sin lille Pengepung synke i hans Hat.

Ludvig.

Søde Pige!

Maria.

Mod den gamle Mand er vi lykkelige.

En Herre.

See, hvor Folk staaer hist om Teltet i Rhynger;
 Det er nogle unge Folk, som synger.
 Deres Stemme har en ganske behagelig Klang;
 Skal vi ogsaa lytte til deres Sang?

Det øvrige Selskab.

Aa ja!

Sang fra Teltet.

Da Oldtids gamle Guder døde
 Af Alderdom;

Da for den friske Morgenrøde
 Bor Middag kom;

Da høit Dplysnings Sol sig reiste,
 Saa tidt paakaldt,

Dg da dens Straaler, mens den kneiste,
 Dplyste Alt;

Dg da dens stærke Ild afbrændte
 Hver Blomst saa net,

At der, hvor man sit Die vendte,
 Stod et Skelet:

Da kom en lille Gud tilbage,
 Medynksom, god,

Som lindred de Profanes Klage
 Med Drueblod.

Biinranken bredte ud sin Skygge,
 Saa sval og mørk,
 At selv man sad for Solen trygge
 I hedeft Drk.

Ton høit, vor Taf! mod Himmelbuen
 Til ham, hvis Kraft
 Har qvæget os saa huldt i Luen
 Med Druesaft.

I denne brogetskionne Brimmel
 Blandt Spøg og Tant
 Vi tænker os den gamle Himmel,
 Af! som forsvandt.

Herren.

En ganske behagelig Melodie;
 Men Ordene nymodens Sværmeri!

Glaspufteren.

Glaspufteri!
 Naturlig Magie!
 Her kan I lære,
 Hvordan der af en Blære,
 Flydende og blød,
 Kan blive en Flaske,
 Som kan stikkes i Tasse
 Med Biin saa rød.

Glaspufteri!
 Naturlig Magie!

En fuld Mand

trænger sig giennem Mængden.

Det maa jeg sgu see!
 Kan I bare jer for at lee?

Jeg har nu druffet saa tidt,
 Gud være lovet!
 Som der er Haar paa mit Hoved;
 Og dog veed jeg ikke —
 Den fordømte Hikke! —
 Og dog veed jeg ikke,
 Hvordan Flaske de lave,
 Som smage min Mave
 Saa rart.
 Det er klart:
 Det maa jeg vide.
 Gaaer lidt tilside!

Eftertænkfom.

Det er dog underligt: naar man er fuld,
 Saa er man saa genegen til at falde omkuld.
 Det kommer af Druesaften,
 Og af Gen-tre-pedalraften —
 Og af det, jeg har druffet for meget i Aften!

En gammel Mand
 med en Perspektivkasse.

J fiære Benner, kommer hid!
 Her kan J for en ringe Hvid
 Saae mange smukke Ting at see
 Igiennem disse Huller tre.
 En lille Verden underlig
 I Kassen jeg har samlet mig.
 Naar kun jeg trækker i en Snor,
 Bevæger jeg den hele Jord,
 Og bringer Folk og Stæder frem,
 Og atter strax forjager dem.
 J fiære Benner, kommer hid!
 Det koster kun en ringe Hvid.

Man samler sig om Kassen.

Her seer I nu en Klippetop,
 Hvoraf en Vandrer stiger op.
 Paa Klippen staaer en rød Ruin,
 Paa Porten skrevet staaer Latin,
 Langt borte, Skriften er kun fin.
 Det er en gammel Ridderborg;
 Saa taus den synker hen i Sorg,
 Og skuer underlig og blid
 Tilbage i den svundne Tid,
 Da Riddere med Brynier blaae
 Og skionne Moer den om sig saae.
 Et Hul i Taarnet hist I seer;
 Nu er der intet Vindve meer.
 Der sad engang en Pige blid
 I Aftenrødens dunkle Tid,
 Og stirred taus ad Veien hen,
 Og vented længselsfuld sin Ven.
 Af, Tiden kommer, Tiden gaaer!
 En Kirke i det Fjerne staaer,
 Bed Altret er en Marmelsteen,
 Den ruger paa de Elsktes Been.
 Seer kun, hvor langsomt, sørgelig,
 Den trætte Vandrer nærmer sig,
 Mens Solen bag den røde Muur
 Gaaer ned i hellige Natur.

Skifter om.

Her seer I tvende Hære staae;
 Med Kæmpkraft de begge slaae.
 I seer ei Røg, der blier ei skudt;
 Den Tid var endnu intet Krudt.
 Da giældte det, i Herrefærd

At trænge giennem Spyd og Sværd.
 De synge høien Heltesang,
 Og vil hinandens Undergang.
 Naturen føler ofte Harm,
 Og dræber sig med egen Arm;
 Da vælter Bierget Flammer op,
 Da skælver Jordens Kæmpekrop,
 Da lyner det i høie Blaa,
 Og Dybets Bølger vældigt slaae,
 Da spænde Mandens Muskler sig,
 Og fordre Baabenbrag og Krig.
 Saa vexler det til sidste Led
 Imellem Had og Kiærlighed.

Skifter om.

Lidt mørkt og sort det falder her;
 Vi meer ei over Jorden er.
 Vi stige ned i dunkle Fjeld,
 Omsuust af kolde Kildevæld.
 Seer J, hvor rigt det røde Guld
 Sig slynger bag det kolde Muld
 I haarde Steen? Som modne Halm,
 De meie bort det rige Malm.
 Men seer J hist en Sky saa hvid,
 Som langsom, stolt sig vælter hid?
 Den favner Biergets store Aand,
 Som bringer Døden i sin Haand.
 Hvis ikke ned de kasted sig,
 Da dræbte han dem sikkerlig,
 Thi han er i sin Hu saa vred,
 Fordi de bryde hans Rolighed,
 Fordi de rane bort hans Skat,
 Og lyser op hans mørke Nat.

Han hedder Kobolt, og er hvid,
Dg er bekiendt fra gammel Tid.

Skifter om.

Tilbage vi i Tiden gaaer,
Om J saa synes, nogle hundrede Aar.
Her seer J nu et gothisk Kammer,
Det svage Lys i Ratten flammer;
Bed Bordet sidder en geistlig Mand,
Med Haand under Kinden grubler han.
Pergamenter af Alder graae,
Gamle Skiolde med Skrifter paa,
Træbarf med halvudslukte Gisser,
Stene med Runer og Hieroglypher,
Ting af mere Bærd, end J troer,
Ligge rundt omkring paa det store Bord.
Han stirrer ud i den vide Natur,
Giennem Bindvet paa den tykke Muur.
Naar man sidder i mørke Midnatsstund,
Dg stirrer ud i den dunkle Rund,
Dg Maanen med sine blege Miner
Kneiser over de gamle Ruiner,
Da bliver man saa underlig,
Det Svundne og det Kommende hæver sig,
Det Nærværende ubemærket døer
J Ubetydelighedens Slør.
Han skuer dybt i Naturens Høie,
Den ædle Mand, med sit skarpe Die,
Dg stirrer til den straalende Top,
Hvorfra vi er sunken og atter skal op.
Saa griber han Bennen i sin Haand,
For at indgyde Nutid Oldtids Mand.
De adspredte Sange han forvandler

Til et gothisk Epos, som lever og handler.
 Tak være den gamle Canonicus!
 Han hedder Saxo Grammaticus.

Skifter om.

En aaben Mark her for jer staaer,
 Et Bindpust over Sæden gaaer.
 Det er saa tyst; slet ingen Støi!
 See, midt paa Marken staaer en Høi.
 Paa Høien staaer en Runesteen,
 Derunder hvile gamle Been.
 Den Høi staaer der fra Arilds Tid;
 Nu pløies den med megen Flid
 Til Grunde af sin Eiermand,
 At den kan blive Agerland.
 Alt ofte har han prøvet paa,
 De store Stene bort at faae,
 Fordi de fyldte op hans Jord;
 Men denne var ham alt for stor.
 See, Maanen giennem Skyens Rift
 Nedstirrer paa den gamle Skrift.
 Imens den Døde vandred her,
 Den stirred i hans Taarestiær.
 Thi Maanen er en gammel Mand,
 En Trolde, som ei begribes kan.
 Han smiler lige huld og blid
 I høitidsfulde Midnatstid
 Til Ulstovs helligsagte Fied
 Og til det skumle Rettersted.
 See, hvor paa Runerne han seer,
 I det han iler bort, og leer.
 De fiældne Tegne han vist forstaaer,
 Hvis Mening svandt med svundne Aar;

Dg hvis han tale var i Stand,
 Fortalte os den gamle Mand
 Bist mange underlige Ting,
 Som der er skeet paa Jordens Ring.
 Men da nu kun hans matte Blik
 Kan tolke, hvad han skue fik,
 Saa vækker han, veemodig, blid,
 Blot Aelser om dunkle Tid.

Alle stirre henrykte paa Maleriet. Den Gamle lader Laaget
 synke. Baldbornene blæse under Egetræet ved Gynge.

Gyngefang.

Op og ned,
 Ned og op!
 Ved Blomsterbed,
 Over Egens Top!

Under Spil og Klang
 Bore Stole gaae,
 Med Timernes Gang,
 Hinanden bagefter
 Af alle Kræfter,
 Uden at naae.

Op og ned,
 Ned og op!
 Ved Blomsterbed,
 Over Egens Top!

Som lysfnar Piiil
 Fald ned, min Krands!
 Med behændig Jil

Paa den Lof, som sig slynger
Om Pigen, som gynger
I Girkeldands.

Op og ned,
Ned og op!
Bed Blomsterbed,
Over Egens Top!

Lyd, kælne Luth!
Nu hæver hun sig.
Den søde Glut!
Hendes funklende Dje,
Som en Stjerne i det Høie,
Skuer ned paa mig.

Op og ned,
Ned og op!
Bed Blomsterbed,
Over Egens Top!

Jeg kysser dig, Luft!
Her aanded hendes Mund
Blomsterduft
For en liden Stund.
Livsalige Sted!
Men Kloffen ringer,
Af! ud hun springer;
Jeg springer med.

Ei længer ned,
Ei længer op!

Jeg følger dit Fied,
 Dit svævende Fied,
 Du Rosenknop!

Idyl.

Her, under Egenes Ly, hvor Binden vifter saa køligt,
 Bille vi sætte os ned om det simple, landlige Træbord,
 Som af to Bæle bestaaer og tvende høylede Bræder,
 Meget behændigt af Suedkren med Fiirtomme = Som sammen =
 føiet,

Paa den rolige Bænk, som ogsaa bestaaer af to Bæle,
 Men kun et eneste Bræt, et Bræt altsaa mindre end Bordet.
 „Mikkel! du herlige Kudst, som styrer de vælige Heste,
 Gier dem med Bidstken et Rap, og siger: Hyy! hyy! vil
 I løbe!

Derimod klappende dem saa broderligt, naar de har udtient,
 Mens den flegede Skofte du stikker i fraadende Munde;
 Mikkel! stig op paa Hiulet, det rullende, hæv dig paa
 Bognen,

Tag os vor Skinke, vor Lax, vor Senop, vort Brød og vort
 Saltkar.

Glem ei vor Kalvesteg, du! og vor Søsterkage, bestøvet
 Med det hvideste Sukker, der kjøbtes hos Raffinadeuren
 Af Cathrina, den tro, den huuslige Pige, som tiente
 Før hos en Skrædder, men nu til sidste Skiftetid skifted,
 Og af os blev fæstet formedelst sit herlige Skudsmaal.“
 Saadan talede du, ærværdige Huusfader Morten!

Trak saa dit Bær, og tog af Lommen en Rigsdalersseddel,
 Hvorpaa med yndige Træf stod meget ziirligen skrevet:

„Naar forlanges, betaler den hafniensiske Banque

En Rigsdaler, skriver Rigsdaler, imod denne Seddel;
 Midlertid validerer Sedlen, mens den existerer,
 Uden videre Paategning eller Endossementer,
 For ovenmeldte Rigsdaler, Valuta i Banqven annammet."
 Sagde saa: „Mikkel! gaa hen og byt den i klingende
 Mynter!

Her kan ei gøres et Skridt, naar ikke man griber i Lommen."
 Og den ærlige Mikkel tog Sedlen i barkhaarde Næve,
 Saae, hvad i Manden der stod om „Gæ og Liv og For-
 muc",

Gyste, i det han gif bort, og tænkte: „Vor Herre bevares!"
 Midlertid den gestæftige Hustru dækkede Bordet,
 Skienkte sin Husbond en Dram i den lille sølverne Lumling,
 Som af sin Moster hun fik til Brudegave om Morgnen,
 For i dens Dyb at drukne de ægteskabelige Sorger.
 Derpaa spiste de, alt hvad de kunde (o, tro mig, Fremtid!)
 Brugte saa Lommetørklædet, for ikke at smudske Salveten —
 Draf saa atter igien, og spiste saa atter, og draf saa,
 Mens den eensiede Spillemand gned paa Fiolen, som havde
 Iffun af Strænge tre, thi de andre var sprungne for
 Manden.

Men de agted det ei, thi det usfordærvede Hierte
 Bryder sig ei om en Stræng, seer ikke paa saadanne
 Smaating.

Mellem Træerne ved Bommen.

En ung Fyr til en anden.
 Der har De jo faaet en prægtig Hest.
 Den anden.
 Rid med til Bellevue, og vær min Giest!

Første.

Jh ja, gu vel! Tak den, som byder!
Slige Tilbud jeg aldrig forskyder.

En Kudsk til en anden.

Lad mig først komme frem! Hold lidt! stop!

En Herre til en smuk Pige.

Maa jeg hjælpe Frøenen op?

Pigen.

Jeg takker for Deres Artighed.

Moderen i Bognen.

Du skal altid hjælpes op og ned;
Kan du ikke hjælpe dig selv, min Pige?

Mand.

Maa, kære Kone! hvad vil det sige?

Folk til hinanden.

Adieu, adieu! Denne Dag var smuk.

Fiællebomanden til sin Dreng.

Sluk Lysene ud, og Døren luk!

Den vilde Støi nu lyder ikke længer,
Den store Sværm fremtrænger ei i Støvet,
Ei længer under Løvet Kredsen sidder.
Kun sagte Julegvidder sine Toner
Saa sødt i Skovens Kroner sammensmelter.
Den tunge Bølge vælter sig mod Sandet,
Mens Purpurflaer i Bandet venligt glimter,
Og medens Lysen skimter hist i Hytten.
I Skovens Dybde Skytten og hans Hunde
Gaaer giennem dunkle Lunde; Maanen titter
Bag Egens Stammegitter i sin Lue.

Ad blege Himmelbue Kragen svæver,
Dg Harpelyd sig dybt i Lunden hæver.

Ludvig.

Mat og ene, bleg og ene,
Sidder jeg bag Skovens Kroner,
Ene paa de kolde Stene.
Harpen toner Beemodstoner.

Dysfes ikke hen i Slummer,
Kiælne Sangerster, som rørte
Nys den blege Mand, hvis Kummer
Dulmed, da han eder hørte!

Kunde disse dunkle Lunde
Lettere mit Hierte hæve,
D, da skulde Harpen bæve
Glædeslyd, som eders Munde!

Men det bløder, og forsøder
I sin Smerte sødt sin Smerte,
Møder Anelser, og føder
Svage Haab, det arme Hierte!

Hvad er Nattens Stiernehimmel,
Naar ei Elskovs skionne Stierne
Blinker venligt i det Fierne
Fra den lyse Stiernevrimmel?

Hvad er Livet, naar ei Livet
Lifligt hen i Elskov rinder?

Hvad er Livet, naar ei Livet
Sødt i Favnetag forsvinder?

Aftenvind i Aftenrøden,
Du, som Nattens Taushed bryder!
For mit Dre tungt du lyder,
Som det sidste Suf i Døden.

Maria kommer.

Skyggerne voxer i Lunden,
Den lyse Dag er forsvunden;
Mildt skyle de mørke Bøver,
Naturen blideligt sover.

Mens Pigen hurtig heniler,
Den bleggule Maane smiler;
Bag sorte Stammer i Taage
De lumste Røvere vaage.

Hvor underligt Gspen skælver!
Som en Kirke sig Skoven hvælver,
Som en Kirke ved Midnatstide.
Hist svæve Dødnings hvide.

Hvi skælver ei frygtsomme Pige,
Mens Morderne lumste sig snige?
Hvi springer hun fiæk og forroven
Giennem sorteste Buske i Skoven?

Hun frygter ei for de Døde,
Hun gierne for Dolken vil bløde,
Naar hun i sin sidste Smerte
Kan synke til Ludvigs Hierte.

Hun synker til hans Bryst.

Hymne.

Tryllende Harmonie
 I midnatsdunkle Jord!
 Salige Sympathie!
 Hellige Poesie
 Uden Ord!
 Sammensmeltning af Lund og Sø
 Og Stierner og omslynget Ungling og Mø!
 Favn mod Favn
 Tolkter hele Naturen Rieerligheds Navn.

En gammel Teg.

Her har jeg staaet i hundrede Aar,
 Om Vintren med Sne paa mit Bryst,
 Mellem Blomster i grønne Baar,
 Mellem egne Løv i den brune Høst.
 Min stolte Top har jeg reist,
 Og kneist
 Ud over den vide Natur,
 Som omslynger Træernes tætte Muur.
 Tidt blev jeg i Hu saa mod:
 Jeg kunde ei flytte min Fod;
 Stille maatte jeg staae,
 Og vilde saa gierne, saa gierne gaae.
 Engang de fældte min Broder her,
 Som hæved sig rank over Stubben der!
 Han er lykkelig:
 Som en Planke i Skibet tumler han sig,
 Som en Slange han sig giennem Bølgerne snoer
 Om den hele Jord.
 Jeg staaer, hvor jeg blev fød,
 Til min Død.

Før var jeg for stolt til at flage;
 Man bliver blød paa de gamle Dage,
 Derfor suser
 Nu Veemod i mit Løv, naar Stormen bruser.
 Denne Nat er sød:
 Toner lød
 Bed min gamle Fod,
 Og paa min Rod
 Sidder Glskende to
 I kærlig Ro.
 Saadan en Vaar
 Har jeg ikke oplevet i hundrede Aar!

Sanct Hans=Ormen
 under Egen.

Du er hundrede Aar;
 Jeg kun en Dag.
 Dit Liv er langsomt,
 Koldt, stærkt;
 Mit er hurtigt,
 Brændende, begejstret:
 Lutter Glød,
 Levende, bevægelig Glød!
 Et Dieblif mellem Fødsel og Død!
 Jeg bytter ikke med dig.

Døden

stiger over den fjerne Kirkemuur, og gaaer forbi Skoven giennem
 Marken til en Bondeby, med sin Lee paa Rakken, i det han synger:

Een, to, tre!
 I ranglende Dands,
 I danglende Dands,
 Med glimtende Lee
 I Maaneglands!

Gen, to, tre!
 Med ringlende Been,
 Med dinglende Been!
 Jeg har hvæsset min Lee
 Paa Gravens Steen.

Gen, to, tre!
 Fra den sorte Grav!
 Med blinkende Lee
 Maa jeg meie dem af,
 Mens Maanen leer.
 Jeg kommer tilpas;
 Du rinder ei meer,
 Mit Timeglas!

Afsted, afsted
 Med hurtige Fied,
 I Laage mellem Snoge,
 Over Engen hen
 Mellem Lygtemænd!

Gen, to, tre!
 I ranglende Dands,
 I danglende Dands,
 Med glimtende Lee
 I Maaneglands!

Sanct Kirsten

gaaer uformærkt forbi de Elskende hen igiennem Skoven til sin Kilde.
 Hun stirrer en Tidlang i det klare Væld. Derpaa raaber hun:

Ellepige! Ellepige!

Ellepigen

stiger op af Bældet.

Hvad har du at sige?

Sanct Kirsten.

Tag Vare, tag Vare

Paa Bølgerne klare,

At ingen fordunkle

De Perler, som funkle,

At aldrig de nøle

I bældmørke Gange,

At de fremspringe køle,

Milde og mange!

Ellepigen.

Jeg skal dem bevare;

Men du maa dem klare!

Sanct Kirsten

læser sit Paternoster, lader en Taare falde i Bældet, og forsvinder.

Bølgerne.

Dobbelt lyst vi nu vinde.

Farvel, vor Veninde!

Kloffen slaaer tolv.

Ludvig.

Hist i Taarnet alt Kloffen slaaer.

Stiernen blinker.

Elste Maria! du fra mig gaaer.

Himlen vinker.

Maria.

Underligt bange mit Hierte slaaer.

Stiernen blinker.

O, hvad dog Kiærlighed formaaer!

Himlen vinker.

Ludvig.

Deiligt følger dit lange Haar.

Stiernen blinker.

Til Himlen dit klare Dje du slaaer.

Himlen vinker.

Maria.

Pleieforældre med sølvgraae Haar —

Stiernen blinker.

J ledende nu i Skoven gaaer!

Skiebne vinker.

Ludvig.

Jeg forbittrer din Ungdoms Aar!

Stiernen blinker.

Gid jeg laae paa den sorte Vaar!

Himlen vinker.

Maria.

Hisset tælle vi ingen Aar,

Hvor Stiernen blinker!

Hist vi evig paa Roser gaaer,

Naar Himlen vinker!

De vil skilles ad.

Kærligheds Genie

triner pludselig ud af Buskene, med en Glorie om sit Hoved.

Hvor Bølgen ruller rislende, fortrolig,

Bed Stranden hist, hvor Svanen hvid sig dukker,

Der staaer i høie Siv, ukiendt og rolig,

En lille Baad, som Søverbølgen vugger;

Den bringer eder til en fiernet Bolig,

Hvis Gier kun af hellig Længsel sukker.

Jeg saae fra Himlen eders Taare rinde,

Dg ilte hid paa Nattens Blomstervinde.

Den Gamle eders Hjerter skal forbinde,
 Og dele fro med jer sin lille Hytte.
 En Mark, en Have dyrket J skal finde,
 Som for al jordisk Trang vil huldt beskytte.
 J Elskovs Fryd skal eders Dage svinde,
 Med Jngen her paa Jorden vil J bytte.
 Lad eders Frænder angre, lad dem græde!
 De dræbte længe nok den søde Glæde.

See, Natten vinker! Aldrig skal J savne
 Mit Beskab, jeg usynlig eder følger.
 Uskyldig Kiærlighed, til fierne Havne,
 Beskyttende skal mildne Havets Bølger.
 Glem fordums Kummer ved hinandens Favne!
 Den er forbi, ei længer den forfølger.
 Hat Mod, Maria! jeg har dræbt din Smerte.
 Du vinkte mig fra Himlen med dit Hjerter.

Hun forsvinder. De Elskende følge hendes Bink.

En Jæger

kommer gaaende giennem Skoven med sin Hund.

Det er mig kiært, de støier ei meer;
 Den brogede Sværm ei gierne jeg seer.
 Det gjør mig ondt for min gode Skov,
 At til det Bæsen de skal have Lov.
 Jeg vanke helst mellem tausse Stammer,
 Sigter, og skyder, og Hjorten rammer.
 Jeg gider kun levet med mig selv.
 Naar i Natten suser den kolde Elv,
 Sætter jeg mig ved Træets Rod,
 Med min Trofast liggende ved min Fod,

Dg stirrer hen i den blege Stjerne,
 Som glimter saa underligt i det Fierne.
 Dg naar da ligesom den luer i mit Bryst,
 Saa faaer jeg til at blæse Lyst,
 Saa griber jeg om den frumme Luur,
 Dg blæser ud i den vilde Natur.
 Dg naar da Skraldet runger over Jord og Hav,
 Tænker jeg paa min Død og min Grav.
 Her sad nylig forelskede To.
 Jeg lider ei Ricerligheds fiælne No.
 Den hele Natur er min Elskerinde.
 Gid jeg, som de hvinende Binde,
 Kunde styrte høit fra Skyerne ned
 Dg favne Alt! Det var Ricerlighed!

Blæser i sit Horn, og gaaer bort.

Slutnings-Chor.

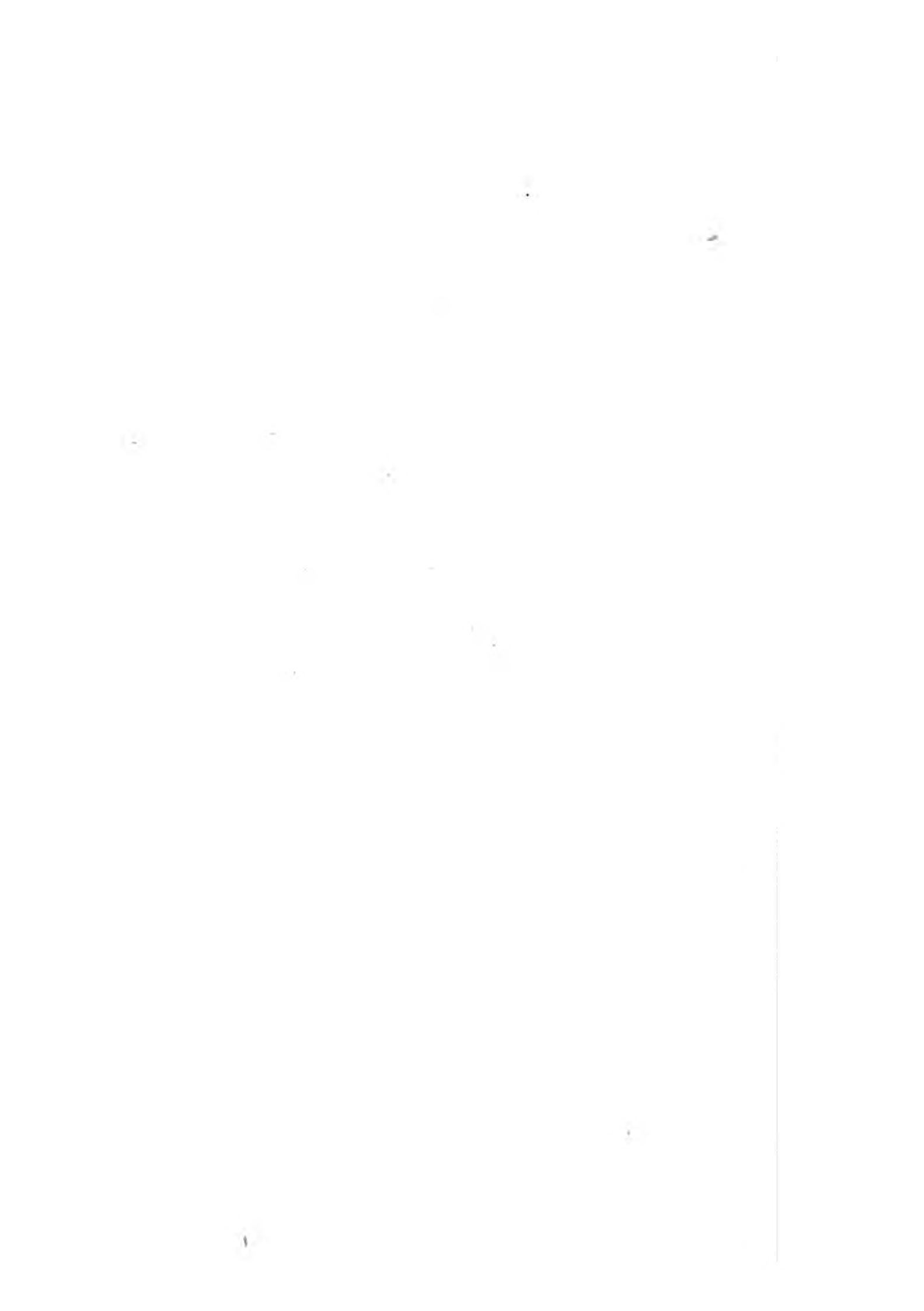
I Maanestien titter
 Vi Fugle saa smaae
 Bag Grenenes Gitter
 Til hinanden, og flaae.
 Gudskeelov, vi er ene
 Paa vore smaae Grene!
 Naar kun vi har No
 Til at hoppe frit,
 O, da er vi saa froe,
 Saa froe, saa froe!
 Qvirilit, qvirilit!

Aladdin

eller

Den forunderlige Lampe.

Dramatisk Eventyr.

Personerne.

Sanguinitas, Prolog.
Soliman, Sultan i Persien.
Zulima, hans Hustru.
Gulnare, deres Datter.
Stor-Veziren.
Saladin, hans Søn.
Mustapha, Skrædder.
Morgiane, hans Kone.
Aladdin, deres Søn.
Noureddin, Trolldmand.
Sindbad, hans Broder.
Selim.
Sindbad.
En Jøde.
En christen Kiøbmand.
Bedreddin, } Kiøbmænd.
Ali, }
Gulnares Amme.
En Artekrammer.
Ali Baba, Stiernethyder.
En Stadtkarl.
En vagthavende Officeer.
første Vagt.
Anden Vagt.
En gammel Kiøbmand.
En Kobbersmed.
Bøddelen og hans Dreng.
En Karl.
En gammel Mand.

Morgianes Vert.
En Apotheker.
Sultanens Hofnar.
En persisk Digter.
Fatime, en hellig Kone.
Karavane.
Pilegrime, Abdasser og Kalendere.
Soldater, Pøbel etc.
Lampens Aand.
Ringens Aand.
Peribanou, Feernes Dronning.
Toende Biergpiger.
Lympha.
Zephyr.
En faarekilling.
En Spindelvæv.
Første Alf.
Anden Alf.
To fugle.
Nattergale.
Chor af Lampens, Ringens og Biergets Aander, af Alfer, Sand-
figerinder og fugle.
Phantasia, Epilog.

Prolog.

Sanguinitas

træder frem, og siger:

Du Nordens mørke Mø, Melancholia,
Som sidder hisset paa det tykke Bundt
Af Kroniker fra Island, gamle Digte
Fra Danmark, med en Harpe i din Haand
Af Bjørnesener og af Egetræ,
Modtag i Dag et lille kort Besøg
Her af din Søster, af Sanguinitas,
Den ældre, muntre, morgenlandske Datter!
Glem for et Dieblif, du ranke Mø,
Lilfløret, høi og ædel, svøbt i Maar,
Din dybe Lungfind! Vaagn af din Grindring
Om Frode, Athelstein og Trygvesson!
Lænk heller nu paa Navnet Baldemar,
Der blomstrede med Danmarks Riddertid!
Lag Saxo frem, og lad ham huldt erstatte
Med spillende romantisk Farveblanding
Det Store i din Snorros Overblif
Paa Livet ved de sneebedækte Fielde!
Erkiend min Skønhed, yngre, blege Søster!
Og mindes, at din Knud, din Giegod,

Din Haarderaade, og saa mange Flere
 Blev loffet af mit sydligmilde Blik.
 Thi Nordens Kraft er uden Ostens Jld
 Det samme, som et tungt og hærdet Sværd,
 Der mangler en varmblodig Muskelarm,
 For stærkt at svinges. Blomsten, sund af Frø,
 Til Solen trænger, for at giennemglødes;
 Og bliver der for langt et Mellemrum,
 For Asianerne til Norden drage,
 For at forædle Slægten, varme den —
 Da bliver Slægten, som du seer desværre!
 En Blomst, forlængst engang fra Syden hentet,
 Men som vantrives Aar for Aar, hentsørres,
 Blier bleg af Farve, søvrig, mat — og døer.
 Her ruller jeg fortrolig op for dig
 Mit rigeligt indspængte Blomsterflor;
 Som Ostens Æther let og giennemsigtigt,
 Udruller jeg det paa dit sorte Skiold,
 At det kan laane der en hellig Grund
 Af nordisk Aftendæmring.
 Og finder du ei i det hele Billed
 Alt, hvad der burde høre til mit Rige,
 Blier undertiden Farven mere mat,
 End Straalerne fra Orienten taale —
 Da tilgiv Kunstneren, som malte det!
 Grindre dig, det var din Son, min Søster!
 Der saae det Hele, skøndt med henrykt Aand,
 Dog giennem dit, sin Moders, Sørgeslør;
 Og harmes ikke over den Natur,
 Der sødt har bragt ham til at elske dig!

Forste Act.

Isbahan.

Et lidet, fattigt Bærelse.

Mustapha sidder paa et Bord og spær. Morgiane spinder Bomuld.

Mustapha.

Au, Morgiane! sover du igjen?

Morgiane.

Nei, Mustapha! der gjorde du mig Uret.

Jeg sad og læste just min Aftenbøn,

Og lukte Dinene fast i, for ei

At blive adspredt. Det er ellers silde.

Mustapha.

Hvad silde? Kom mig ei med saadan Snak!

Jeg siger, det er tidligt. Hvem er Herre

I Huset her? du eller jeg? Du er

Et Murmeldyr. Er det nu Tid at læse

Sin Aftenbøn for fattig Folk, som vi?

Morgiane.

Hvad kan det skade, at man er gudsfrygtig?

Mustapha.

Meer, end du troer. Imens du læser, seer du!

Saa spinder du ei Bomuld. Af din Bøn

Kan vi ei leve. Faaer man Brød for Bønner?
 Hvad? kan man kjøbe Kiød for dem paa Torvet?
 Jeg er en gammel Mand, min Kraft er borte,
 Jeg kan ei længer sye saa flink, som før.
 Du er min Medhielp, seer du! Det vil sige,
 At du skal rappe dig og hielpe mig.

Morgiane græder.

Jeg hielper dig med Alt jo, hvad jeg kan.

Mustapha.

Nu nu, græd ikke! jeg er god igien.
 Du er ei slem, du kunde være værre.
 Da jeg var vel ved Magt i gamle Dage,
 Da var jeg selv ei for, du skulde være
 For meget med; da bad jeg selv dig skaane
 De hvide Hænder og det smukke Ansigt
 For Solen. Men saa gaaer det nu i Verden;
 Nu er Forgyldningen af dig, og jeg er fattig.
 Nu maa du spinde, ellers gaaer det galt.
 Det er ei blot os selv, den lange Lømmel,
 Som driver om og gjør slet ingen Nytte,
 Ham skal vi ogsaa føde.

Morgiane.

Altid har du

Saameget nu imod den stakkels Dreng.
 Han er saa ung, og med hans varme Blod
 Er man ei skicket til at sidde stille
 Med Benet over Kors den hele Dag.

Mustapha.

Men at gaae om med Armen over Kors
 Den hele Dag, dertil er Blodet koldt nok.
 Hør, Morgiane!

Morgiane.

Nu, saa vær dog rolig!

Der kommer han.

Aladdin kommer ind.

God Aften, Fader!

Mustapha.

Ja,

Jeg skal godastne dig, din lange Slynge!
Har du nu drevet hele Aften om
Paa Gaden med de andre Dreng? hvad?

Aladdin.

Nei, Fader! jeg har ikke drevet om.

See, her er Penge fra den rige Kiøbmand
for den violblaa Silkekastan. Manden

Var ikke hjemme selv, men som en Dreng

Har jeg fri Adgang i det hele Huus,

Og naar jeg kommer der engang iblandt,

Kan jeg ei slippe fra hans Fruentimmer.

Du hellige Prophet! hvad dog de Piger

Er deilige. De gjorde Løier med mig,

Og spurgte skiemtvæis, om jeg ogsaa vel

forstod mig noget paa min Profesjon;

At jeg nok var den rette. Skrædder, jeg!

Jeg svarte dem, at dersom de tillod det,

Saa tog jeg Maal strax af dem allesammen.

Dertil var de nu alle villige,

Og bragte lange Strimler af Papir.

Da skulde I kun seet en Maalen, Fader!

Om Armene, om Livet, og om Barmen.

O, hvor det dog er skönt at være Skrædder!

Mustapha.

Ja, jeg skal skræddre dig! ja, jeg skal skræddre

Dig, Kieltring!

Bil springe ned af Bordet, men glider, og er færdig at styrte.

Åh, du hellige Prophet!

Hielp! Hielp! jeg glider. Hielp! jeg brækker Halsen.

Aladdin hjælper ham.

Ja, saadan er det at forhaste sig.

Mustapha

med indædt Forbittrelse.

Min Søn! tag mig den Alen, som der hænger.

Aladdin rækker ham Alnen. Mustapha hugger efter ham; men Aladdin springer tilside, saa at Faderen slaaer Bomuldstotten paa Morgianes Rok ned i Lysen. Aladdin løber ud.

Morgiane,

som vaagner af den Sovn, hun nylig var falden i,
seer Totten brænde, og raaber:

Brand! Brand! Brand! Ispahan! Brand! Ispahan!

Den store Hovedstad i Persien

Staaer i lys Lue.

Mustapha.

Nei, det er for galt!

Jeg gamle Mand, det holder jeg ei ud.

O, slemme Skarn! du liderlige Fugl!

Som ei vil staae, imens man straffer ham;

Som skiller mig ved al min Næring hos

De rige, de mistænkelige Kiøbmænd;

Som — Morgiane! er du fra Forstanden?

Du sidder stille og laer Totten brænde?

Sluf! sluf! om du saa aldrig slukker meer.

Morgiane ganske forstyrret.

Sluf! hvormed skal jeg arme Kone slukke?

Her er jo ingen Sprøite eller Brandspand.

Ak, ak, min Bomuld! ak, min Spindeløn!

Hun gaaer i Forfækkelsen hen og tager den Silkekædning,
som Mustapha nylig har syet paa, og kaster over Ilden.

Mustapha.

Nei, nu er det forbi! Kafftanen brænder,

Jeg mægter ikke at betale den!

Jeg arme Mand! O, Himmel! jeg faaer Dndt.

Synker i Morgianes Arme.

Africa.

Et stort Bærelse, oplyst af en døsig Lampe. Rundt omkring paa
Bæggene hænge alle Slags underlige Instrumenter. Adskillige
Boghylde paa den ene Side. I Baggrunden sidder

Koureddin, Troldmand,

i et langt sort Klædebon, med et Arelskierf om Livet, be-
malet med hemmelige Tiffrer. Foran sig paa et Bord har
han en liden Kasse staaende, fyldt med fint Sand. Han
sidder meget fordybet og henfjunken, tegner Punkter i Sandet
med en Ibenholts Griffel, forbinder dem med Streger, og
punktterer. Pludselig bryder han ud:

En Skat! en fielden Skat! i Verden ingen
Saa stor! — Udi en Hule. Hvor? — I Asien!

Og hvor i Asien? — Ved Ispahan!

Dybt under Jorden, i en hvælvet Grotte,

Indfrandst af Bierge. — Hellige Prophet!

Hvad Hemmelighed aabenbarer sig

Her for min Siæl! Saa lykkes det mig dog,

At efter fyrgetyve lange Aars

Utrættede, vedholdne, strenge Flid

I Midnatsstunden — Stille! lad mig see:
 Hvad er det for en Skat? — En Kobberlampe!
 En gammel, plump, anløben Kobberlampe!
 Hvori bestaaer dens Kraft? — I Laager skiult!
 Det seer først Giermanden. Og skal jeg
 (Min Tunge knap, af Frygt og Haab indlænket,
 Her mægte kan at tale Ordet ud),
 Skal jeg da blive denne Giermand? —
 Det fine Sand, som Bandet, sammenruller,
 Og efterlader ikke Grisflens Spor.
 Utydeligt! — Dog stille! runde Bølger
 Sig taarner i det tørre Hav, som naar
 En Stormvind gaaer i Biledulgerid.
 Hvad sige disse Toppe? — Jeg skal hente
 Hiin gamle Digters Bog, som staaer paa Hylben,
 Øster i Salen. Paa den første Side,
 Mit Die falder, naar jeg slaaer den op,
 Jeg læse skal; det bringer mig paa Spor.

Han gaaer langsomt hen, tager en gammel Foliant, slaaer den
 op, og læser paa den første Side, han træffer:

Selsomt er Lyffens Gaver rundt fordeelt,
 Som Funker er de spredt fra Syd til Norden,
 Og saare faa besidde Lyffen heelt.

Hvert Blomster har sit eget Sted paa Jorden:
 Hvor Druens Blod er varmest, lurer Død,
 I hule Jordbund buldre Lyn og Torden.

Blandt Østens Palmer, mellem Frugten sød,
 Sig Brilleflangen under Løvet sniger,
 Og Giften blusser giennem Blomsten rød.

Fra kolde Nord snart varme Sol bortviger,
 Men uden Jordskælvs, uden Gift og Pest,
 Nødtørftig Rugen groer for stærke Kriger.

Naturens muntre Søn er Lykken næst.
 Svorefter Nattens Grubler flittig grunder,
 Naar Solen slukkes i det blege Vest,

Det finder han med Lethed ved et Under.
 Fast ubegribeligt ham Lykken gaaer
 I Møde, mens han sødt og sorgfrit blunder.

Og deri Lykken netop jo bestaaer,
 At den umiddelbar, ved skjulte Kræfter,
 Hen til sin elskte Gienstand sikkert naaer.

Den kommer selv, den vil ei gribes efter.
 Det hjælper lidt kun, at du søge vil,
 At du din Tanke paa dens Ankomst hester.

Du griber — Haabets Dør sig lukker til.
 Hvis ei umiddelbar din Lod er falden,
 Da blier du for din Higen kun et Spil;
 Da hjælper ei din Forsken og din Kalden.

Han lukker Bogen langsomt.

En Dødelig har skrevet dette Digt,
 En ringe Sanger, uindviet i
 Naturens helligste Mystorium.
 Mild aabner den for mig sin skjulte Skat.
 Var det for strax derpaa at spotte mig
 Af qvindligt Lune? Nei! den vise Røst

Bar ingen Spottefugl; dens rene Lys
 Er ingen Lygtemand, som leder vild.
 Alvorlig, blid dens Finger peger hen
 Til Skatten, som den huldt for mig oplader.
 Men jeg forstaaer, hvad, mystisk underlig,
 Den, og ei Sangeren igiennem dette
 Umodne Digt, mig giver at forstaae:
 Adspredt er Jordens Kræfter, mange Hænder
 Forenes maae, at lette svare Byrder.
 Mig givet blev, med dyb, skarpsindig Aand
 At skue i Naturens Jnderste,
 Men det udvortes Redskab er jeg ikke.
 Naturens muntre Søn (en Melkeblods
 Natur, hvis rene Fattigdom paa Tanker
 Har alle Kræfter spart til Kød og Blod),
 En ung ensfoldig Dreng skal hjælpe mig,
 Skal tage Skatten, næsten som i Søvn,
 Og flye mig den, uflog paa dens Bærde.
 Er det ei saa, du store Salomon?

Han sætter sig atter til at punktere.

Ja, det er saa! En Jld med Røgelse
 Skal gjøre Hulens Indgang fiendelig;
 Og en rødmutset, uopdragen Dreng,
 Som ved et Lotterie hist i Europa,
 Skal trække Lodden ud til min Gevinst.
 Tak være dig, du mægtige Prophet!
 Min Siæl er mat af sin Anstrengelse.
 Min Lykke funden er. Det trætte Legem
 Til Hvile stunder; sødt kan slumres nu.
 I Morgen staaer jeg paa mit blotte Ord
 I Asien, og inden Dvermorgen
 Staaer jeg med Lampen, Jordens bedste Stierne

(Som Himlens lyffelige Stjerner skienkte mig),
Her atter i min Haand.

Gaaer.

Ispahan.

Mustaphas Stue. Mustapha ligger Liig. Morgiane og hendes
Naboesker staae omkring Kisten.

Morgiane.

Endnu engang, hav Tak, I gode Qvinder,
Som hialp mig med min stakkels gamle Husbond!
Han er nu død! Ak, hellige Prophet!

Græder.

Han sidder aldrig meer paa Bordet der,
Dg syer, og skiender paa mig for min Søvn;
Nu sover han langt stærkere, end jeg.
Hav Tak, min gode Mirza! Du, Amine,
Hav Tak! I Fald Propheten skulde kalde
Snart een af eders Mænd, skal Morgiane
Sig vise redebon, som I har viist jer,
Med Bastning, Tvætning, Kistelægning, Pyntning.
Ak, Allah! tænkt, det Taft, han ligger i,
Det blev hans Død: Han vilde slaae Aladdin,
Saa slog han i min Bomuldstot; den faldt
I Lysset; jeg, forstræffet af min Søvn,
Sprang op og vilde slukke Ildbranden;
Men da jeg ikke kunde stille Sort
Fra Hvidt i Angsten, tog jeg Silkefiolen
Dg vilde slukke med. Min arme Mand!
Bleg sank han i min Arm, og døde fort

Derpaa af Skræk.

Græder.

Du gode, gamle Mand!
 Nu, den Bei skal vi alle gaae. Men, Himmel!
 Det er dog tungt — og paa en saadan Maade!
 Aladdin er en Galgenfugl! — Farvel,
 I gode Qvinder! Hisset kommer alt
 Liigbærerne. Jeg holder det ei ud.

Liigbærerne komme.

Mit Hierte brister! — Ak, I gode Mænd!
 Saa tag da Kisten, men tag ei for haardt.
 Det er en gammel Mand, ak, bær ham varlig,
 Han taaler ikke mange flere Stød;
 Dg vend hans sølvgraa Hoved imod Mekka,
 Dg Fødderne, koldt udstrakt, mod Medina!
 Endnu et Kys! Ak, hvor han ligger roligt!
 Før foer han altid op. Det er forbi.
 Farvel, min Mand! min Mustapha, Farvel!

Liigbærerne gaae bort med Kisten. Qvinderne hyle over Liget.

Gade.

Aladdin. En Hoben andre Dreng. I Baggrunden Koureddin,
 som giver Hgt paa deres Tale og Afsærd.

Selim.

Der er Aladdin; saa, nu kan vor Leg
 Begynde ret.

Aladdin.

God Morgen, Kammerater!

Selim.

Hvor blev du af saa længe?

Aladdin.

Seer du vel,

Der var Begravelse her uden Byen
 Paa Kirkegaarden ved Moskeen hist.
 Det maatte jeg først see. Det er saa morsomt
 At høre Sangen, og at see dem gaae
 Saa langsomt gravitetisk hen med Liget.

Selim.

Hvi har du ikke sagt mig det, saa var
 Jeg gaaet med. Hvem blev i Dag begravet?

Aladdin

ganske ligegyldig.

Min Fader.

Selim.

Hvad? din Fader? er han død?

Aladdin.

I Forgaars Aftes døde han.

Selim.

Og derom

har du ei talt et Ord?

Aladdin.

Saa har jeg glemt det.

Selim.

Og sørger ei?

Aladdin.

Nu, har jeg Raad til det!

Selim.

Jeg mener ei med Klæder, men med Siælen.

Aladdin.

Ei hvad! den, som vil sørge over Alting,
 Sif Nok at sørge over. Han var gammel.

Sindbad.

Naa, kom nu! kom! Den rige Kiøbmand hist
Paa Hiørnet vil i Dag igien udkaste
Tre Pomerantsfer her i Gramsetag.

Aladdin.

Ja, jeg er med.

Sindbad.

Er du? det troer jeg nok.
Der kommer alt den ene. Varsko, Dreng!

En Pomerants bliver kastet ud af et Bindue, Aladdin griber den.

Selim.

Du er nu altid lykkelig.

Drengene.

Fleer! fleer!

En Pomerants kastes atter ud, som Aladdin ligeledes griber.

Aladdin.

Det var den anden. Nu har jeg alt to.

Sindbad.

Aladdin maa ei være længer med,
Den tredie maa han ikke gramse efter,
Han har alt faaet nok. Hold paa ham, Dreng!

De holde paa Aladdin. Den tredie Pomerants kastes ud, den
falder i hans Turban.

Aladdin.

Det var den tredie. Gen jeg spiser selv,
Og der har I de andre to igien.

Han kaster de to Pomerantsfer i Luften, Drengene løbe bort, for
at gribe dem.

Moureddin træder frem.

Hvi skulde jeg gaae længer? Dette Spil,
Saa hensigtsløst og barnligt som det lader,
Har Skiebnen stiftet, for at vise mig

Mit Redskab. Netop, som jeg tænkte ham:
 Rodmusset, stærk og doven, sorgesløs.
 Hans Fader blev begravet — han gif ud
 At see paa det, som paa et andet Spil.
 To Gange skienker Lykken ham sin Gunst,
 Og tredie Gang med sammentvungne Hænder
 Han loffer den ned i sin Turbanpul.
 Hvad vil jeg meer? her har jeg, hvad jeg søgte.

Gaaer hen mod Aladdin.

Til Lykke, unge Ven! Jeg seer, du er
 Vel øvet i at gramse.

Aladdin undseelig.

Ja, saamænd!

Roureddin.

Bliv ikke vred, at jeg saa dristig kommer
 Og taler med dig, uden dit Bekiendtskab;
 Men flere Ting opmærksom mig har gjort:
 Først er du i den hele Drengeslof
 Den Smuffeste; dernæst er du den Største.
 Hvor gammel er du?

Aladdin.

Syttten Aar.

Roureddin.

Ja, seer man!

Og du seer endnu ældre ud. Du mangler
 Kun Skiægget, saa var du complet en Mand.
 Dertil er du behændigst af dem alle,
 Og lykkeligst. Jeg er en fremmed Kiøbmand,
 Kun lidt kiendt i det store Ispahan,
 Og søger derfor smukke Folks Bekiendtskab.

Aladdin.

Min Herre! I beviser mig stor Ære.

Med mit Bekjendtskab er J lidet tient.
 Jeg er en fattig Skrædderdreng. Min Fader
 Er død. Han vilde prygle mig, saa slog
 Han i min Moders Bomuldstot, saa gif
 Der Ild i Totten, og — saa døde han.

Roureddin.

Jeg hørte eder tale om hans Liigfærd,
 Og — bliv ei vred — den Ligealdighed,
 Hvormed du talte, kom mig til at studse.

Aladdin.

Af, hvad! det var en gammel, stakkels Mand;
 Halvfierdsindstyve Aar! Saa gammel bliver
 Kun Faa i Ispahan.

Roureddin.

Men som jeg hører,
 Saa har du været Aarsag i hans Død.

Aladdin.

Fordi jeg ikke vilde lae mig slaae for Banden
 Med Alnen, men behændig sprang tilside?
 Nei, fiære Herre! tænkt jer dog et Liv,
 Der hænger i saa tynd en Spindelbævv,
 At det kan døe af Skræk, naar der engang
 Gaaer Ild i Bomuldstotten. Han maa takke
 Mig til, fordi jeg skaffed ham et Paaskud
 Til at forføie sig herfra.

Roureddin.

Det var

Ei sønlig talt.

Aladdin.

Den store Allah veed,
 Om just jeg var hans Søn. Han var alt gammel,
 Da han min Moder tog, og hun var ung,

Dg smuk, hvis man kan troe, hvad Rygtet siger.
 Al Sefi, en Emir, kom tidt i Huset,
 Han havde mig ret kjær, jeg ligte ham,
 Han gav mig ofte før Foræringer;
 Nu er han dræbt i Krigen af en Tyrk.

Roureddin.

Din Fader var saa gammel? Siig, hvad hed han?

Aladdin.

Hans Navn var Mustapha.

Roureddin

med stigende Opmærksomhed.

Dg han var Skrædder?

Aladdin.

Med Liv og Siæl.

Roureddin.

Dg har alt længe boet

I Ispahan?

Aladdin.

Saa længe jeg kan huske.

Roureddin.

Anarvurren, vranten, hidsig af Gemyt?

Aladdin.

I fiender ham?

Roureddin.

En stræbsom gammel Mand?

Aladdin.

Ja, rigtig!

Roureddin.

Som bestandig vilde,

At man sig Noget skulde tage for,

Dg ikke gaae paa Gaden om og drive?

Aladdin forundret.

Det er ham, det er hans udtrykte Billed!

Roureddin omfavner ham.

Min Brodersøn!

Aladdin.

Hvordan? J er hans Broder?

Roureddin.

Hans fiendelige Broder. Muhamed,

Du hellige Prophet! jeg troede længst ham død,

Dg haabed ei at træffe paa hans Slægt,

Dg nu jeg finder en saa vakker Yngling.

Kom! kom! Hvad hedder du?

Aladdin.

Aladdin.

Roureddin.

Rigtig!

Det skrev han fro mig til, da du var født.

Thi — hvad du sagde om Emiren nys —

Aladdin

undseelig og bange.

Åh, bryd jer ei om det! det faldt mig kun

Saa ud af Munden, kæreste Herr Fætter!

Roureddin.

O, kom, Aladdin! kære Brodersøn!

Kom, bring mig til din Moer. Hun lever dog?

Aladdin.

Her boer hun, her i dette lille Huus.

Roureddin.

Du hellige Prophet! hvor Skiebnen fører

Dog Alt besynderligt i denne Verden.

De gaae ind.

Stue.

Noureddin, Morgiane og Aladdin

sidde om et Bord ved et velsmagende Maaltid.

Morgiane.

Høistærede Herr Fætter! fiære Svoger!
 Broer Noureddin! (tag ikke ilde op,
 At jeg saa dristig taler!) nei, saa vilde
 Jeg heller troet, at Kaukasus var sløifet,
 At Solen havde tørret Euphrat ud,
 End at min fiære, brave Egtesfælle —
 Nu er han i Prophetens Paradiis,
 Hvor unge Houris, smukkere end jeg,
 Omfavner ham, og klæer ham af og paa,
 Og stryger ham med Multum for sin Gigt;
 Al, lad dem det! jeg er kun lidt jaloux.
 Men — hvad jeg vilde sige, fiære Svoger!
 Det kunde jeg, som sagt, dog aldrig troe,
 At Mustapha, det gamle stakkels Skrog,
 Var Broder til en saadan fornem Herre.
 Jeg har ei heller i mit hele Liv
 Hørt Manden tale om jer. Derfor troede
 Jeg ogsaa først — tilgiv min dumme Mistro —
 At I nok var en Lyv, en Kieltringfnegt,
 Som kom kun for at see paa Leiligheden;
 Man da jeg saa betænkte mig igien,
 At her var intet meer at stiaale af,
 End paa en Banke Sand i Sahras Drkner,
 Og da I nu lod hente Mad og Sherbet,
 Og gav os et saa herligt Tractement,
 Da bortsvandt al min Mistro, fiære Fætter!

Thi, af! hvad skulde bragt jer til at gjøre
 Mig arme Kone med min stakkels Dreng
 Saa meget Godt, var det ei Slægtskabs Skyld?

Roureddin.

Ja, fiære Svigerste! hvad jeg kan gjøre
 For eder og for eders gode Søn,
 Det skal jeg gjøre som en ærlig Fætter.
 Hvi hindred Skiebnen mig bestandig i
 At høre om min Broders trange Kaar?
 Jeg skulde vist forlængst med villigt Hierte
 Og med uskrømtet Glæde hiulpet eder.
 Dog Skeet er skeet, og kan ei gøres om.
 Det hjælper ei at flynke over det,
 Som ei kan ændres; lad os altsaa nu
 Betragte det Nærværende.

Skienker.

Aladdin!

Kom, Søn! og drif mig til.

Aladdin.

God Taar, Herr Fætter!

Roureddin.

Siig altsaa, fiære Morgiane! nu,
 Hvordan J har det! hvoraf lever J?
 Hvad gjør Aladdin? er han slittig? har
 Han alt bestemt sig? hvortil har han Lyst?

Morgiane.

Al, hvortil han har Lyst? at gaae paa Gaden
 Den hele lange Dag, at spille Skorsteen,
 Nærmest til Bæg, Klink, Pind, og So i Hullet;
 At søle sig i Snavset, som et Sviin,
 At rive Buxerne itu for Knæet,
 At slide Hul paa sine Albucærmer,

At slaaes, at bande, og at løbe gal.
 Af, kæreſte Herr Fætter! J kan troe,
 At han har giort mig mangel Hierteforg.
 Han gjør mig ei ſaa glad; det ſtaaer jeg for!
 Det er min Søn, det er mit Kiød og Blod;
 Han er ei hæſlig, deilig rød og hvid,
 Og Alle ſiger, at han ligner mig;
 Men Sandhed maa for Dagen, om den ſaa
 Skal ud igiennem mine Sidebeen.
 Jeg ſpinder Bomuld hele Dagen, men
 hvad kan vel det forſlaae? Han gidder ei
 Beſtille — Gud forlade ham, det Skarn! —
 Saa meget, ſom at kæmme ſelv ſit Haar.
 Alt ligger paa mig arme ſtaffels Kone!
 Han ſkulde være Skrædder, ſom hans Fader;
 Men af, Gud bedre ham for Skrædd'r, han er!
 Nei, der vil Andet til, end gaae og drive. —
 Da Muſtapha endnu var levende,
 Tog jeg det Skarn i Forſvar; Himlens Straf
 Nu kommer over mig for al min Svaghed.

Roureddin.

Nu, kære Svigerſke! giv jer tilfreds.
 Saa vidt ſom jeg kan mærke paa Aladdin,
 Saa er han af en ædel, ſtolt Natur.
 For ung til ſelv at aabne ſig en Bane,
 Nedtrykt af al den Armod rundt omkring ſig,
 Er han ei vaagnet ret endnu, og derfor
 Har Veg og Lediggang beſtändig tumlet
 Den ubevidſte Siæl, ſom i en Bugge.
 Jeg vedder, naar man ſatte ham i Stand
 Til at begynde en anſtændig Handel;
 At naar man ſkaffed ham en Bod med Varer

Af alle Slags fortræffelige Stoffer
 Fra China, Indien og fra Levanten;
 Jeg vedder Ti mod Gen, at han blev fied
 Af al sin gamle Tidsfordriv, og fik
 Til bedre Synsler Lyst. Ei sandt, Aladdin?

Aladdin.

Herr Fætter! J kan læse i mit Hierte.
 Af, jeg kan aldrig gaae en Bod forbi,
 Som hænger fuld af Guldmor og af Sølvmor,
 Af Flor, af Atlast og af Silketøier
 Og klare Perlebaand og slige Sager,
 For strax jeg tænker: havde du dig dog
 En saadan herlig Bod! saa kom hver Dag
 De skønne Perserinder i din Bod,
 Og slog de lange Sølvflor tilside,
 For ret de smukke Varer at besee;
 Og mens de saa besaae min Herlighed,
 Besaae jeg deres Herlighed igien.
 O, kære Fætter! skaf mig sli en Bod,
 Og her jeg lover jer med Haand og Mund,
 At jeg skal blive ordentlig, fornuftig,
 Selv rede Haaret, vaske, tvætte mig,
 Og ikke lege med de dumme Dreng.

Roureddin

rækker ham Haanden.

Et Ord et Ord?

Aladdin tager den.

En Mand en Mand!

Roureddin.

Top, Fætter!

J Dvermorgen har du dig en Bod.

Morgiane.

Åh, hellige Prophet! den arme Dm,
 Hvor skulde han faae den fra?

Moureddin.

Kiære Moder!

Jeg kjober og forærer ham en Bod.

Aladdin

falder ham om Halsen.

Nu, det kan man dog kalde en oprigtig
 Og ærlig Fætter! Kiære, kiære Fætter!
 J er af mine Folk. Men, kiære Fætter!
 Der er saa længe til i Dvermorgen,
 Var det ei bedre strax — i Morgen tidlig —
 At kjoibe Boden? Det er dog saa godt
 At faae fra Haanden, hvad man skal; og jeg
 Kan ikke taale godt at bie.

Morgiane.

Dosmer!

Klodhoved! lange Lømmel! er der da
 Gi mindste Tanke i dit tykke Hoved?
 Er det Taknemlighed? og taber du
 Gi Mælet over saa uventet Godhed?
 Åh, jeg maa græde! Kiæreste Herr Fætter!
 Er J en Engel, sendt fra Himlen ned,
 At hielpe denne faderløse Dm,
 Den arme stakkels Dreng? Flux hen, dit Affkum!
 Og kys Herr Fætteren smukt paa sin Haand,
 Og tak ham. — Åh, er det ei Alt en Drøm?
 Jeg er saa vant til Sorg og Uselshed,
 At denne Lykke gjør mig reent forplumret.

Moureddin.

Vær rolig, gode Kone! Nei, Aladdin!

I Morgen er det Fredag, Helligdag,
 Da kan man ikke fiøbflaae; hver en Bod
 Er lukket til, og Livet deler sig
 I Gudsfrøgt og uskyldig Tidsfordriv.
 I Morgen vil jeg skaffe dig en Klædning,
 Som passer for din nye Stand; saa vil vi,
 I Fald din Moder ei er derimod,
 Spadsere sammen ud af Stadens Porte
 Igiennem disse smukke, kolne Haver,
 Som rundt omringe den. Du har dog Lyst?

Aladdin.

Stor Lyst, Herr Fætter! grumme megen Lyst.

Noureddin.

Saa vil vi skilles ad i Aften da!
 Det er alt sildig, og jeg mærker, at
 Jeg er af Reisen træt. I Morgen sees vi.
 Farvel saalænge, Børn!

Aladdin og Morgiane.

God Nat, Herr Fætter!

En vild Biergegn.

Tvende store Klipper skraane brat ned imod hinanden, og danne et snevert Pas, i hvis Midte er en liden behagelig Strækning, bevoret med Græs og Blomster. Træerne fra Fjeldet lude tildeels derover, og ud af Klippen springer en Kilde, som snoer sig ned i Afgrunden.

Noureddin. Aladdin.

De komme gaaende sammen, fordybde i en Samtale.

Aladdin.

Al, kæreste Herr Fætter! I fortæller
 De bedste Eventyr, som jeg har hørt

J al min Levetid. Det er en Lyst
 At høre eder saadan tale, Fætter!
 Det forekommer mig; som om jeg var
 Langt flogere, end da vi først gik ud
 Af Porten. J har viist mig rundt omkring
 J alle Verdens Dele. Hvad J siger
 Om Handelsvæsnet, er fornøieligt
 At høre paa; dog maa jeg tilstaae reent ud,
 At hvad J talte om Naturens Kræfter,
 Dens skjulte, underlige Skatte; om
 De Mennesker, som af en venlig Skiebne
 Lidt pludselig faae det, som Andre hige
 Jorgieves efter deres hele Liv;
 Om det Usynliges Indvirkning i
 Det Synlige, og alle slige Sager,
 Det mored mig af alle Ting dog meest.

Noureddin.

Det er og det Mærkværdigste, min Søn!
 Det Helligste, hvortil vor Siæl sig hæver.

Aladdin

seer sig forbausset omkring.

Men, Hillemand! hvor er vi kommen hen?
 Henrevet af hvert Ord, J sagde mig,
 Har jeg saa reent forglemt at huske Veien,
 At langt fra Haven, ud over Marken
 Vi komne er, og staae nu midt imellem
 De vilde Bierge. Rigtig nok det kom
 Mig for, som jeg blev træt engang paa Veien;
 Men det var snart forglemt. Er det maaskee
 Saaledes ogsaa gaaet eder, Fætter?

Noureddin.

Nei, elskte Søn! med Forsæt har jeg ført

Dig uformærkt fra Stadens Larm og Bulder
 Ind i den vilde, herlige Natur.
 Af barnlig Glæde slog dit unge Hierte,
 Da hist igiennem Haverne vi gik,
 Der, som en stor, uhyre Blomsterkrands,
 Den store Steenhob koler og omduster;
 Og skøndt jeg negter ei, at disse Kunde,
 Hvor Kilden risler, Pomerantsen lugter
 Og kvæger Tungen med sin hulde Saft,
 Er et husvalende og venligt Syn,
 Saa staaer dog denne smaalige Natur,
 Af Rødtørst sammentrængt i visse Grændser,
 Opvojet inden Eiendommens Skranke
 Og under Eiermandens Herskerblik,
 Saa langt tilbage for Naturen i
 Sin dristige og grændseløse Rigdom,
 Som Nattefalken for den lyse Sol. —
 Tilsyneladende tilfældigviis kun,
 Men i mit Hierte findrig overlagt,
 Har jeg paa Veien ledt din muntre Aand
 Fra ringe Gienstand til en større Udsigt.
 Jeg vilde stemme dig til uformærkt
 At vænnes til det høist Forunderlige;
 At ikke, som en raff og vælig Ganger
 Vel af Natur, men stakket paa Forstand,
 Du skulde studse ved uventet Knald.
 Det har jeg gjort, og troer nu, at jeg vel
 Kan uden Fare sige dig min Hensigt.

Aladdin.

Tal kun, Herr Fætter! jeg er ikke bange.

Roureddin.

Saa vid, min Søn! at jeg i mange Aar

Har grandstet i Naturens lukte Bog,
 Og at det endelig ved usfortøden,
 Anstrenget og usvækket Glid tilsidst
 Mig lykkedes at spore Sager op,
 Som ikke sees af Mængdens matte Die.
 Blandt Andet har jeg sikkert grundet ud,
 At netop her, paa dette Sted, vi staae,
 En Hule hvælver sig dybt under Jorden,
 Hvor Alt, hvad Bierget giemmer i sin Favn,
 Langt skønnere og mere glandsfuldt blomstrer
 Med stærke Straaler i en evig Baar,
 End Overfladens skrøbelige Planter,
 Hvor Farven falmer hurtig, som den kom,
 Og efterlader kun den visne Stub.
 Hvis nu, min Ven Aladdin! du har Mod
 Til at betragte denne skønne Hule
 (For din Skyld gif jeg kun den lange Bei,
 Thi jeg har ofte seet sliG Herlighed),
 Saa vil jeg, ved et mørkt, forblommet Ord
 Og ved at tænde Ild i nogle Qviste,
 Snart sikkert finde ud den skjulte Indgang.

Aladdin.

Hvordan, Herr Fætter! her? her er en Hule?
 Her under denne Plads, jeg træder paa?

Roureddin.

En deilig Hule, hvor Naturen har
 Gavnild forenet al sin spredte Skønhed.

Aladdin.

Og denne Indgang, som er ganske skjult,
 Den kan I finde ved at brænde Qviste
 Og tale nogle underlige Ord?

Koureddin.

Ja, elskte Søn! det skienkte Allah mig.

Aladdin.

Nu har jeg aldrig hørt saa galt!

Koureddin.

Du er

Dog ikke bange?

Aladdin.

Bange? paa det Lav!

Men — det er jo dog høist besynderligt!

Koureddin.

Hist, hvor de tørre Grene hænge ned,
 Af Solen marvet ud, paa brændte Fjeld,
 Did gik, og hent en Dragt af trøstet Qvas;
 Men skynd dig, Søn! thi Natten stunder til.

Aladdin.

Herr Fætter! eders Villie er min Lov.

Jeg higer efter denne skønne Hule,

Dg henter Træ til den fornødne Ild.

Gaaer.

Koureddin.

Saa er da nu den store Time kommen,
 Der sætter mig i fast Besiddelse
 Af alle Jordens mange Herligheder!
 Her er det lidet, ubekiendte Sted,
 Hvorefter jeg har ledt min hele Livstid,
 Dg reist saa mange, mange hundred Mile.
 Aladdin er mit Bærktøi. Hisset kommer
 Han sorgesløs, med en Dragt Bed paa Ryggen.
 Af Hastværk har han neppe Tid at see,
 Hvorhen han flytter Foden, mens han gaaer.
 O, du enfoldige Letsindighed!

See dig omkring, og væg for sidste Gang
 Dit Dø i det friske Blomsterstær,
 Dit arme Legem i det blide Solskin.
 Snart gisper du i Mørket, uden Sol
 Og uden Blomster, efter Hungersdøden.
 Dog hvad Medlidenhed? enfoldig Svaghed!
 Betænk sig Naturens Grubler paa
 At stifte Naalen i Insectets Ryg?

Aladdin

kommer tilbage med Brænde paa Ryggen.

Herr Fætter! her er Brænde til en Ild,
 hvorved I stege kan en Elephant.
 Men, medens jeg gif hisset om, og ledte,
 Og samlede Qviste op, og bandt dem sammen,
 Og lagde dem paa Ryggen, og gif hid,
 Saa faldt det gamle Eventyr mig ind
 Om Abraham, som vilde offre Isak;
 Hvordan den arme Dreng selv maatte slæbe
 Det Træ, hvorpaa han skulde været brændt.
 Men Allah sendte ham strax en Cherub
 Til Hielp fra Himlen. Allah hjælper altid,
 Naar Nøden størst er. Ikke sandt, Herr Fætter?

Roureddin forvirret.

Ugrundelig er Allahs Wiisdomsvei!

Aladdin.

Den gode Isak var dog ganske vist
 En lille bitte Smule alt for dum,
 At ei han kunde mærke slige Streger.
 Det skulde været mig! jo jo, min Karl!
 Dog, det er vel et Eventyr det Hele?

Roureddin.

Formodentlig. Saa! læg nu Riset der.

Saa vil jeg strax slaae Ild. Men end et Ord:
 Jeg stedse fra det første Dieblit,
 Jeg saae dig gramse Pomerantsen hist,
 Har holdt dig for en vacker Dreng, en Knos,
 Der ei var bange, som en gammel Kiærling,
 Men raff og uforsagt, og gierne vilde
 J Lav med det, som var besynderligt.

Aladdin.

Hvis det er eders Tanker om mig, Fætter!
 Saa haaber jeg, J ei har taget feil.

Roureddin.

Belan da! Da du er min Brodersøn,
 Dg da jeg elsker dig, og gierne vil
 Forskaffe dig en Glæde, som tilforn du
 Har aldrig nydt — saa gaae vi nu til Sagen.
 Naar jeg har slaaet Ild i dette Qvas,
 Dg kastet Røgelsen, og talt derover,
 Saa ryster Jorden. Dg naar det er skeet,
 Faaer du en Steen at see, som skyder frem sig
 Af Jordens Skjød, firkantet, med en Jernring.
 Den løfter du med ringe Kræfter op,
 J det du nævner sagte ved dig selv
 Din Faders og din Bedstefaders Navn.
 Dg neppe har du væltet Stenen bort,
 Før strax du seer en Trappe; ned ad denne
 Da stiger du. Frygt ei for Hulens Mørke;
 Det svinder snart, thi Grottens klare Frugter,
 Som Stierner spillende i alle Farver,
 Snart lyser atter med langt mere Skjønhed,
 End denne lumre, svoveltændte Sol.
 Først kommer du igiennem trende Grotter,
 Hvor Guld og Sølv, ret som i store Tønder,

Er sluttet ind udi Granitens Klostet.
 Gaa det forbi, rør heller ei derved,
 Det sidder fast, du spilder ifkun Tiden.
 Naar disse trende Kamre nu du først
 Har giennemvandret — af! da kommer du
 Ind i en Have. Paradisets Have
 Var ei saa smuk; maaskee dog var det den,
 Som flygted did ned efter Syndefaldet.
 De herligste og straalerigste Frugter
 Af allehaande Farver, røde, blaae,
 Græsgrønne, violette, hvide, gule,
 Som Edelstene i en Sultanindes
 Gulddørning, hænge der i herlig Orden.
 Hvor gierne gif jeg ikke selv derned!
 Men, af desværre, Gen ad Gangen kun
 Kan nyde denne Fryd; for din Skyld dog
 Jeg gierne negter selv mig denne Lykke.
 Alt, hvad jeg fordrer for min Godhed mod dig,
 Er, at du heelt gaaer op igiennem Haven
 Til Muren ligesfor i dunkle Baggrund.
 Der hænger i en røget, mørk Fordybning
 En gammel Kobberlampe; den skal du
 Hidbringe mig. Du veed, jeg er en Ven
 Af gamle Snurrepiberier; jeg
 Har sagt dig, at jeg samler slige Sager,
 Og Lampen, uden Værd for alle Andre,
 Har altsaa dog en indbildt Værd for mig.
 Paa Veien, naar du gaaer tilbage, maa
 Du gierne plukke dig saa mange Frugter,
 Som du kan bære, for at bringe hjem;
 Men skynd dig kun, og bring for Alt mig Lampen!
 Du har ei nødvendig selv at frygte for,

At den skal smudske dig; naar du har slukt
Dens Ild, og øst dens Olie ud paa Jorden,
Saa tørres den strax ganske af sig selv.

Aladdin.

Godt, kære Fætter! jeg er redebou.

Noureddin tager en Kasse frem med Røgelse, og kaster noget deraf i Ilden. Strax derpaa høres et Tordenbrag. En Lynstraale slaaer ned i Jorden, hvor Røgelsen brænder. Jorden skjælver. En stor, firkantet Marmorsteen skyder sig op, lige med Jordens Overflade. I Midten deraf er befæstet en stor Jernring.

Noureddin.

Kom nu, Aladdin! skynd dig! usfortøvet!

Aladdin angest.

Ik nei, Herr Fætter! kæreste Herr Fætter,
Forskaan mig! Ik, jeg tør det ei! jeg ryster.

Noureddin

slaaer ham i Hovedet, saa han tumler.

Barnagtige, foragtelige Dreng!

Troer du at gieffe mig? Har jeg for din Skyld
Saa svart et Arbeid foretaget mig,
At du, som en forfælet Skjøddehund,
Skal staae og ryste, mens man flapper dig?
Flux grib i Ringen! eller, ved Propheten
Dg ved den store Salomon, jeg lænker
Dig fast til denne Steen, og reiser bort
Til Africa, hvorfra jeg kom, og lader
Dig og din Moder i Glendighed.

Aladdin.

Ik, kæreste Herr Fætter! vær dog ei
Saa vred, saa grusom. Jeg vil gierne gjøre,
Hvad I befaler mig.

Roureddin formildet.

Ret saa, min Søn!

Saa vil du ogsaa vorde lykkelig.

Du bløde Sind! staaer ikke Taarerne
ham alt i Diet!

Klapper ham paa Kinden.

Skam dig dog, Aladdin!

Bær en fornuftig Dreng, saa skal i mig

Du altid see en god, en gavmild Fætter.

Jeg staaer dig jo dog nu i Faders Sted,

Og derfor er det Pligt at straffe dig,

Naar du fortjener det. Det er jo til

Dit eget Bedste. Kom nu hid, min Søn!

Og lad mig see, at du har Mod i Brystet.

Grib Ringen fat, og nævn din Faders Navn,

Og saa din Bedstefaders!

Aladdin.

Nu, velan da!

Han mumler sagte ved sig selv, griber derpaa i Stenen, men
kan ikke rokke den.♥

Roureddin

affides, i det han farer forfærdet tilbage.

Ha! hvad er det? Du hellige Prophet!

Har jeg ei skuet ret? og gaaer jeg vild?

Aladdin

med en stille Forundring.

Ja, tænkte jeg det ikke nok!

Roureddin.

Hvad tænkte

Du, Døsmer! Nævnte du din Faders Navn?

Aladdin.

Af Agtelse for eder, fiære Fætter!

Jeg nævnte Mustaphas og Kasems Navne;
 Dog ligger Stenen fast, som Bierget selv.
 Men vil J nu tillade mig at nævne
 (At sige uden al Fortrydelse)
 Emirens Navn tillige med hans Faders,
 Saa skal J bare see.

Roureddin.

Ha, nævn dem da!

Aladdin,

i det han lofter.

Al Mamon og Al Sefi! — Der er Stenen.

Roureddin.

Du havde Ret!

Aladdin.

Naar vi skal see os om,
 Saa blive vi paa denne Maade jo
 Gi engang Fættere.

Roureddin.

Saa er vi Venner.

Gaf nu kun ned og hent mig Lampen op!

Aladdin.

Det er en magelig, velhuggen Trappe.
 Der seer ei farligt ud; og hisset skimter
 Jeg allerede Lyset. Morsomt nok!
 Nu er jeg ikke længer bange, da jeg
 J Hullet staaer. Før gøs jeg, mellem os sagt.
 Det maa nu briste eller bære.

Roureddin.

Glem

Gi Lampen!

Aladdin stiger ned.

Hav kun ingen Frygt for det!

Roureddin.

Hør, Fætter! endnu Gæt. For at du dog
 Kan være ganske sikker i din Sag,
 Saa tag her af min Finger denne Ring
 Og sæt paa din! Den skjærmer dig for Alt,
 Hvad ellers muligt kunde møde dig.

Aladdin.

Godt, fiære Fætter! lad mig nu kun gaae.

En underjordisk Hvalving høi ret som en Have brammer,
 Thi store Træer af blankt Metal udbrede deres Stammer,
 Af Kobber, Jern, og Zink, og Bly, med stærke Skud i Bugter,
 Og paa hver udstrakt fielden Green nedhænge fieldne Frugter.
 Thi nogle hvide er som Melk, og klare som Krystaller,
 Blodrøde nogle, andre blegt kun rødme som Koraller;
 Og grønne, violette, blaae, og bruunlige, og gule
 Med Funken hænge rundt omkring udi den skionne Hule.
 De hvide Frugter Perler er, de klare Diamanter,
 Rubinen spiller i sit Blod med sine flebne Kanter,
 Smaragder er det grønne Græs, de blaae Sapphirer finder
 Du lavt ved Træets stærke Rod, som smilende Kiærminder.
 Og overalt, hvor Diet seer, det sig saa huldt forlyster
 Paa Jaspis, paa indsprængt Agat, violblaae Amethyster.
 En liden Biergelv slynger sig, snart stærkt, og snart den mattes;
 Dens Sang, skiondt lidt utydelig, kan dog af Siælen fattes.
 Og inderst paa den sorte Væg imellem Røg og Damp
 Der brænder i sit mørke Hul den underfulde Lampe.
 Af den faaer Hulen alt sit Skin, thi skiondt den lyser ene,
 Gienstraalet Luen tusindfold fra Guld og Edelstene.

Usynligt Chor af Biergaander.

En buldrende Torden
 Sit Lyn har nedsendt.

Flux revnede Jorden,
Hvor Straalen har brændt.

Andre Stemmer.

Det Liv, som saa herligt sig rører,
Med Blodet saa varmt og saa rødt,
Hid Skiebnen nu venligen fører
Til hvad der er stenet og dødt.

Stemme fra Lampen.

Saa skal da længer ei min Straale,
Uvirkfom fængslet med sin Magt,
Kun denne tause Hvælving maale,
Dg lysne rundt omkring til Pragt!
Alt rasler, Biergets Dør! din Hængsel,
Dg alt betrædes nu din Sti;
Fra dette dødningstille Fængsel
Vil evig Visdom mig befrie.

Stemmer fra Træerne.

U! skal vi miste dig, du Biergets Lue?
Saa miste vi jo med vort Farvespil.
Hvad er vor Skionhed vel, naar Hulens Bue
For hulde Lysning grumt sig luffer til?

Stemmen fra Lampen.

Giv eder kun tilfreds, I smukke Stene!
En anden Jld snart tænder sig paa Stand.
Troer ikke, det er mig, som lyser ene!
I Bierget flammer der en evig Brand.

Nu Skiebnen har en Lykkelig forundet
At trænge dybt udi Naturen ind.
Da først det store Underværk er fundet,
Naar Diet blander sig med Biergets Skin.

Naar Intet længer Jordens Hersker blinder,
 Da seer han Undervirkning rundt omkring;
 En Mand til at udrette Alt han finder,
 Og Harmonia skienker ham sin Ring.

Den fierner fra hans Hierte Angst og Krampe,
 Den gjør ham let og lykkelig og mild,
 Mens Helligdommenes dybtfundne Lampe
 Udretter Alting med sin Himmelild.

En ny Prometheus atter vil forene
 Det høie Lys med Mennesket i Dag;
 En anden Odin, giennem Biergets Stene,
 Saaer Driften ved Gunlodes Favnetag.

Aladdin

kommer ind; han studser, og seer sig om.

Al, hvilken deilig Have! Alle Træer
 Af Frugter hænge fuld. Hvor røde Æbler!
 Og violette Ferskner! grønne Blommer!
 Og gule Pomerantsfer! hvide Ribis!
 Og Druer! nogle ganske himmelblaae,
 Og nogle klare, som det rene Vand.
 Hvor Bækken huldt sig giennem Alting slynger!
 Al, det er Skade, her er ingen Fugle,
 Der synge kan i disse grønne Toppe;
 Alt er saa stille. — Hvilke smukke Blomster,
 Saa gyldne, som det rene, røde Guld!
 Jeg troer, de kaldes Fandens Melkebøtter
 Hos os; her har de vel et andet Navn.
 Al, hvilke hvide Lilier! hvor de straale!
 Man skulde sværge paa, de var af Sølv.

Jeg vil dog lugte een. — De lugter ei.
 Ak, det er Skade, de har ingen Lugt!
 Naa, det er sandt, det maa jeg dog tilstaae,
 Min Fætter havde Ret, dengang han paastod,
 At Sligt var værd at see. — Der hænger Lampen.
 Hvor underligt den med sit røde Ekin
 Dplyser Alt, og giver det sin Glands!
 Min Fætter er dog ret en egen Mand;
 Hvad nu han vil med den? De skønne Frugter,
 Det er dog noget ganske Andet. Naa da!
 Nu har jeg aldrig seet saa stor en Drue,
 Som denne her. Ak, den maa lædske sødt!
 Jeg er saa tørstig, jeg vil plukke den,
 Min Fætter gav mig Lov dertil. — Hvad nu?
 O, Bee! det er ei en naturlig Drue,
 Den er af Glas kun. Slap det saadan ud?
 Maaskee at denne røde smager bedre. —
 Hvad? ogsaa Glas? Nu har jeg aldrig seet!
 Det er kun malet Glas, den hele Stads.
 Ha ha ha ha! det var da Løier, det. —

Grædefærdig.

Jeg tænkte, det var Frugter, og saa er
 Det haardt som Steen. Nei, sikke Narreri!
 Ja saa! saa er det bedst at skynde sig,
 At man kan komme hjem til Jospahan,
 For at faae nogen Mad, som laer sig spise. —
 Men smukke er dog disse glatte Stene;
 Tro mig, de andre Dreng, de vil vist
 Noe gjøre store Dine, naar de seer
 Al denne Herlighed. Jeg plukker mig
 Saa mange, jeg kan bære. — Saa! nu er jeg
 Belæstet, som en reisende Kameel.

Dg nu afsted! — Men stop! ha, det er sandt,
 Jeg havde nær jo glemmt den rare Lampe;
 Saa havde Poffen været løs med Fætter.

Han tager den ud af Hullet.

Saa kom da nu, dit gamle Skumpelstud!
 Stod det til mig — jeg lod dig heller hænge.
 Jeg vil ei slukke den, før jeg kan see
 Daglyset giennem Hulens Åbning hisset.

Seer sig endnu engang omkring.

Det er dog ret en grumme deilig Hule.
 Der hænger endnu een, den er saa blaa,
 Den kan jeg sagtens bære med de andre.
 Saa, nu Farvel, du smukke Glasboutik!
 Nu maa jeg gaae; min Fætter venter paa mig.

Gaaer.

Det sneure Pas mellem Biergene.

Noureddin

staaer ved Hulens Indgang, bøier sig over den, og lytter.

Der kommer han! jeg hører alt hans Fied!
 Han gaaer belæstet, langsomt, tynget ned
 Af Hulens Steen. Den vil beholde ham.
 Saa lad den det! Naar nu jeg Lampen har,
 Saa kaster jeg paa Ilden denne Haandsfuld,
 Og mumler Ordet ud. Saa luffes Alt.
 Saa ængstes jeg ei daglig, at min Skat,
 Min hemmelige Skat skal blive røbet
 Ved denne fløve Drengs Enfoldighed,
 Hvis Siæl staaer aaben, som et ledigt Skrin.

Alvorlig og hoitidelig.

O, Muhamed! vær nu din Tiener huld.
 Jeg slog Aladdin, for at vænne ham
 Til Lydighed; thi strax, frivillig, mens han
 Er end i Huln, maa han Lampen ræffe
 Mig, uden Trusel, uden mindste Frygt.
 I Fald han kommer ganske op af Grotten,
 Er Lampen hans; det vil den grumme Skiebne.
 Og har jeg eengang tryllet Huln til,
 Kan ei min hele Magt den atter aabne. —
 Der kommer han. Nu vel! nu gielder det.

Aladdin i Huln.

Her er jeg, Fætter! ræk mig eders Haand,
 At jeg kan komme op.

Moureddin.

Ræk mig først Lampen,
 Min fiære Søn! saa skal jeg hielpe dig.

Aladdin.

Jeg har saamange af de smukke Stene
 Her i min Riortelstlig. Den ligger mellem
 Det Dvrige. Lad mig først komme op!

Moureddin.

Snik, Snak! giv mig først Lampen! Lad det Snavs
 Kun falde! Kommer du mig nu igjen
 Med dine Barnestreger? Giv mig Lampen!

Aladdin fortrudelig.

Først skal man rende som en Nar og hente
 En gammel Lampe, og naar det er giort,
 Og man har fundet nogle smukke Stene,
 Saa maa man ei engang beholde dem! —
 I faaer ei Lampen, før jeg kommer op.

Noureddin fatter sig.

Min Søn! læg dine Stene ned paa Jorden,
Dg tag saa Lampen ud. Du kan jo siden
Opsamle dem igien.

Aladdin.

Men hvor kan J

Dog bede mig om Sligt? Det er jo bedre
At vie, til jeg først er kommen op.

Kom, skynd jer, Fætter! ræk mig eders Haand.

Noureddin.

Jeg hjælper ei, før du har flyet mig Lampen.

Aladdin opbragt.

Saa kan jeg flattere uden eders Hielp.

Han er allerede næsten oppe.

Noureddin

støder ham forbittret for Brystet, saa han falder ned igien.

Du skal ei høste Frugten af min Møie.

Kaster Kugelsen paa Jlden.

Luf dig igien, du Klippehaarde Fiend!

Bierget lukker sig; han staaer længe og stirrer hen paa den
svundne Indgang.

Hvad stod der i den gamle Sangers Digt?

„Du griber — Haabets Dør sig lukker til.“

Den Lykke var mig altsaa ei bestemt!

Men end er ei Noureddin dog forsagt.

Naturen bukke skal for Siælens Magt.

Paa ny jeg søger Lykkens skjulte Bei;

Ihi denne lukte sig, den var det ei.

Til Africa jeg atter haster hen,

Begynder paa min Grublen der igien,

Dg ved anstrenget, usforstyrret Flid

Det lykkes maa at lokke Kraften hid.

Her er det ude. Sig du der og bliv
Til Støv, du Ugle! Staffet var dit Liv.

Her bort.

Gruppen til den underjordiske Hule.

Alt er bælmørkt, Indgangen tillukket.

Aladdin

Erhyber omkring, famler, og støder sig; endelig synker han
magtesløs ned.

Af, fiære Fætter, luk dog op igien!
Jeg vil jo gierne gjøre Alt, hvad I
Befaler mig. Af, Fætter, luk dog op! —
Han er alt borte! af, langt borte er han!
Hvor længe har jeg siddet her og grædt
I dette mørke, græsselige Dyb?
Ha! du er ingen Fætter; nei, du er
En skammelig, en ond, en nedrig Troldmand,
Som søger at forlocke unge Børn.
Din Glæde er kun deres Qual og Død,
Dit blege Affkum! — Allah! Muhamed!
Forløser mig af denne Rædselsnød.
Jeg har jo aldrig dog endnu begaaet
Misgierninger, som kræve grusom Straf.
Hvad kan jeg dertil, at min Fader døde?
O, red mig, red mig, red mig af min Smerte!
Lad mig ei døe af Hunger, store Allah!

Han synker hen i en magtesløs Taushed en Tidlang, og lytter.

Derpaa siger han rolig i barnlig Abspredelse:

Hør Bækken inde i den store Have,
Hvor rislende, besynderligt den rinder!
Saadan den rislet har i mange Aar,

Jeg blev født; i mange hundred Aar.
 Hvor underligt ned fra det høie Loft
 Den bløde Drypsteen falder! Hvor det plumper!
 Beständig samme Lyd: dryp! dryp! dryp! dryp!
 Jaaer det da ingen Ende? End bestandig —

Den eensformige Lyd døsfer ham lidt efter lidt i en blid Søvn.

Twende Biergpiger

komme sagte snigende sig frem giennem en Biergkloft, hver
 med sin Kerte i Haand; de helde sig hen over Aladdin, og
 betragte ham.

Den første hvissende.

Seer du, min Søster! den deilige Dreng?

Den anden ligesaa.

Alf! hvo har redt ham den steenhaarde Seng?

Den første.

Hvilken Lyksalighed skienkes vort Bierg!

Den anden.

Deilig, som han, er ei Alf eller Dverg.

Den første.

See, hvor han blusfer!

Den anden.

Alf, hvor han er smuk!

Den første.

Skælver, og udstøder Sukke paa Suk!

De kysse ham.

Den anden.

Sødeste Kys!

Den første.

Nu, hvi est du saa bly?

Den anden.

Stille, han vaagner!

Den første.

Åh, saa maa vi flye!

De forsvinde.

Aladdin

farer sammen, og seer sig om.

Hvordan? endnu i denne mørke Hule?
 Hvad kolde, flamme Læber rørte mine?
 Åh, det var Døden nok, som kyste mig;
 Thi Hungren plager. Ha, forbandet være
 De haarde, stolte, de grusomme Frugter,
 Som lokke kun, og skaffer ingen Næring!

Springer op.

Saa vil jeg ned til Kilden at faae Vand.
 Jeg kan ei! der er sat et Skillerum
 Imellem mig og den. Fortvivlelse!
 O Allah, tag min Siæl!

Han støder den Ring, Noureddin har givet ham paa Fingeren,
 imod Klippen. En Gnist springer ud deraf, bliver ved at
 brænde, og opklarer Hulen.

Ringens Aand

lader sig til Synne i en stor Ræmpeskikkelse, og siger med tordnende Røst:

Herre! hvad vil du mig?
 See, jeg maa lyde dig.
 Ringen er i din Haand,
 Du byder Ringens Aand.
 Gi er det mig, som maa
 Gne tilrede staae:
 Alle de Slaver, som
 Hylde dens Helligdom,
 Knæle til dyben Jord,
 Lystre dit Magtens Ord.

Aladdin

paa Knæ med foldede Hænder.

Alt, stræffelige Magt! i Fald du kan,
Og hvis du redde vil et stakkels Barn,
Da skaf mig ud af denne fæle Hule
Hiem, hvor min Moder boer, i Ispahan.

Anden.

Herre! du byder,
Din er min Magt.
Flux jeg dig lyder,
Som Ordet er sagt.
Snart paa min Binge
Freidig og tryg
Skal jeg dig svinge
Over Kaukasus Ryg.
Paa Zephyrens Fod,
Over bølgende Vand,
Over Euphrats Flod,
Til Ispahan!

Han tager Aladdin i sin Favn, og flyver bort med ham.

Anden Act.

Tidlig Morgen ved Solens Dpgang.

Aladdin

staaer uden for en af Ispahans Porte, med Kiortelsfigene
fulde af Gulens Edelstene.

Mit Hoved svimler. Nei, en saadan Reise
Har jeg endnu ei gjort mit hele Liv.
Om Kroppen tog han mig; det var som Vandet,
Naar det omslynger Een i lune Bad.
Hvor høit han fløi, mens Maanen skinte klar!
Af, hvor besynderlig da Jorden lod:
Det store Ispahan med sine Lys,
Som sluktes uformærkt lidt efter lidt,
Gaae ud kun, som en Smule brændt Papir,
Hvor Børnene gaae langsomt bort af Skole.
Han svang sig rundt omkring med mig en Omvei,
For ret i Mattens klare Tryllelys
At vise mig den vidtudstrakte Jord.
Jeg glemmer ei, da over Kaukasus
Han fløi, og hvilte lidt paa Biergets Tinde,
Dg styrted sig saa skraas igiennem Landet,
Som om han vilde druknet mig i Euphrat.
For Stormen drev en vældig Tremast hist
Midt paa det sorte Hav; did fløi han hen,
Berørte Skibets Bimpel med sin Taa,
Dg strakte sig stivt ud, ret som en Støtte,

Paa denne faste Hvilepunkt med mig
 I Armene, høit løftet imod Himlen.
 Derpaa, da Maanen, som en Dødning bleg,
 Forvandt ved første Glimt af Solens Glands,
 Forvandlede han sig til en Purpursky,
 Og sænkte blidt sig ned med Morgenduggen
 Imellem Blomsterne ved Stadens Port.
 Derpaa, forvandlet til en Lærke, steg han
 Igien i Luften, quiddrende, og svandt. —
 Af, jeg er træt, afmægtig; jeg maa hjem.
 Hvor vil min Moder gjøre store Dine!
 Af, havde hun kun det fornødne Brød;
 Thi jeg er sulten, grumme, grumme sulten.

Gaaer.

 S t u e.

Morgiane. Aladdin.

Han sidder og spiser.

Morgiane.

Min hierte Søn! vær langsom, giv dig Tid,
 Spiis ei for hastig, pust imellem lidt,
 Drik til din Mad, og spild ei paa Salveten,
 Skær dig med Kniven ei i Fingrene.
 Af, Gud! man har dog idel Qual og Kummer
 Af sine Børn. Den, som Gud giver Børn,
 Den gier han Hiertesorg. Nu tænkte jeg
 Saa vist, den hellige Grav var vel forvart,
 At vist du skulde blevet noget Stort,
 At altid jeg mit Lærred skulde fiøbe
 Hos dig, naar først du var en fornem Kiøbmand.

Jo, paa det Lav! Af, Himlen straffe dog
Den skammelige Trolld for sine Streger!

Aladdin.

Ja, Moder! var det ikke skiændigt giort,
At lukke i for mig, og overlade
Mig grusom til den visse Hungersnød?

Morgiane opbragt.

Dg hvad som værre var: slaae dig paa Dret,
Saa nær du næsten havde tumlet om.
Den Næsvis! hvem har givet ham vel Lov til
At tugte fremmede Forældres Børn?
Den flette Karl!

Aladdin.

Ja, hør nu, fiære Moder!
Hvad der er skeet, er skeet, og kan ei ændres;
Men derimod er jeg endnu saa sulten,
At absolut jeg maa hae mere Mad.

Morgiane.

Af, hierte Søn! jeg har ei mere til dig.
Jeg giemte dig min egen Mundportion,
Dg tænkte, der var nok. Dg Penge har
Jeg heller ei, at fiøbe noget for,
Før jeg faaer solgt mit sidste Bomuldspind.

Aladdin.

Da var det ilde, thi jeg maa bekiende,
At jeg har en velsignet Appetit.
Men — stille! Alt kan blive godt endnu.
Giem J kun eders Bomuld, fiære Moder!
Dg ræk mig hid den gamle Kobberlampe,
Som jeg tog med fra Hulen. Jeg faaer altid
Saa meget for den hos en Kobbersmed,
At vi kan fiøbe Mad for nogle Dage.

Morgiane.

Her er den. Af, hvad kan du faae for den?
 Den seer jo ud, som om den havde ligget
 I Jorden hundred Aar paa samme Sted.
 Det maa dog være nogle Sviin, som boer
 I disse Bierge. Man kan neppe see,
 At den er giort af ordentligt Metal.
 Jeg vil dog gnide den først af, en Smule,
 Og kan du saa faae solgt den, kære Søn!
 Saa er det godt; hvis ikke, maa du bie,
 Og styre Spiselysten til i Morgen.

Hun tager et Klæde, gjør det vaadt, dhypper det i Sand, og begynder at skure Lampen.

Lampens Aand,

en stor, men velskabt Kæmpe, skyder sig op igiennem Gulvet,
 og siger:

Au, hvi gnider du saa voldsomt? See, jeg lystrer jo dit
 Bink.

Herskerinde! naar du kalder, kommer jeg som Lynets Blink.
 Ikke jeg alene, Frue! men hver anden Lampens Aand
 Boier sine Knæe, og lyder den, som Lampen har i Haand.

Morgiane.

Af, hellige Prophet! af, red mig, red mig!

Hun falder i Afmagt.

Aladdin

som i Forstningen blev noget bestyrtet, griber Lampen, og siger:

Af, jeg er mægtig hungrig, kære Diævel!
 Hvis du kan skaffe mig et Maaltid Mad,
 Saa skal jeg tiene dig en anden Gang,
 I Fald du skulde trænge til min Hielp.

Aanden forsvinder; strax derpaa lader han sig igien til Syne med
 et stort Sølvbæcken paa sit Hoved, tillige med tolv tildæk-

fedde Sølvfade, fulde af alle Slags nydelige Retter. Ser hvide Brød ligge oven paa Tallerknerne. Han har tillige to Flasker med kostbar Viin, og tvende Glas i Haanden. Alt dette sætter han fra sig paa Bordet, og forsvinder igien.

Aladdin

betragter en Tidlang med Forundring dette Syn. Endelig giver Madlysten ham Mod; han gaaer langsomt hen til Bordet, lukker Laaget op paa et af Fadene, og siger fuld af Glæde og Forundring, i det han lidt efter lidt betragter det Altsammen:

Hvad? — Dyrefød? Kiødsuppe? kogte Riis?
 Bagværk og Frugter? Fiskemad? Fasaner,
 Min Livret? Ha, det kalder jeg en Mand,
 Som veed, hvad der kan smage! O, hvor vil
 Det gotte mig; jeg er ret opsat til det.

Bludsfelig angst.

Men, store Muhamed! det skulde dog
 Vel ikke være Glas igien Altsammen,
 Som Frugterne hist i den store Hule?

Butter et dygtigt Stykke i Munden.

Nei, Allah være lovet! nei, det er
 Naturlig rigtig Mad af Kiød og Been.

Sætter sig til Bords.

Nu da, i Herrens Navn! — Men det er sandt,
 Hvor blev min Moder af? Jeg troer, hun faldt
 Paa Gulvet, da hun saae den store Kæmpe.

Raaber:

Hei, Moder! reis jer dog, og kom og spiis!
 Han er alt borte. Moder! reis jer dog. —
 See, om hun vil! Jeg faaer vel reise mig.

Fortrædelig, i det han staaer op.

Nu sad jeg just saa godt. Der er dog Intet

Fuldkomment her i denne Jammerdal.

Rusker i hende.

Hei, Moder! hvad er det nu værd at ligge
 Paa Gulvet? Dø! — Du hellige Prophet!
 Hun er dog aldrig død af Skræk? O, Himmel!
 Saa var jeg faderløs og moderløs.

Han løber hen til Bordet og henter en Vandkaraffel, putter
 med det samme en Mundfuld Mad i Munden, kommer
 igien, og stænker hende Vand i Ansigtet.

Af, fiære Moder! faa dog eders Samling.
 Hvis J er død, som Mustapha, min Fader,
 Saa smager der mig ei en Mundfuld meer.

Morgiane

flaaer sine Dine op.

Af, naadigste Herr Geist! af, spar mit Liv!

Aladdin.

Han er alt borte. Kiender J da ikke
 Aladdin, eders fiødelige Søn?

Morgiane reiser sig.

Af, hvor blev Geisten af?

Aladdin.

Han gif igien,

Da først han havde bragt os Mad og Drikke.

Morgiane.

Har Geisten bragt det Maaltid Mad, der staaer?

Aladdin.

Ja, fiære Moder! tænkt engang!

Morgiane.

Min Søn!

Rast det i Rakkerfulen. Skynd dig! skynd dig!

Aladdin.

Nei, jeg er ikke gal. Kom, fiære Moder!
Kom hid og smag, hvor herligt at det smager.

Morgiane.

Jeg stikker ei en Krumme i min Mund.
Af, af! nu har jeg gaaet meget, meget
Tgiennem her i Berden, jeg er gammel.
Jeg veed hvad Berden gier; men dette vidste
Jeg endnu ei. Du store, milde Gud!
Man lære skal, saa længe som man lever.
Men siig mig, fiære Søn: hvor gif det til,
At dette græssfelige Affkum kom?

Aladdin.

Det kom af det, J gned paa Lampen, Moder!

Morgiane.

Hvordan? er Lampen Skyld i den Ulykke?
Af, fiære Søn! saa skynd dig, gaa og sælg den.
Jeg er ei rolig, før jeg veed med Bished,
At den er ikke længer her i Huset.

Aladdin.

Jeg sælge Lampen? sig en fielden Skat?
Nei, fiære Moder, kom dog til jer selv!
J taler endnu lidt i Feberheden.
Ulykke? Ja, en stor Ulykke er det,
At faae Fasaner, Dyrefiød og Bagværk
Og alle Aarets fieldne, gode Ting,
Naar man paatager sig det Kæmpeværk,
At gnide Fingren irret paa en Lampe!

Morgiane.

Af, fiære Søn! jeg raader dig, min Søn!
Tag dig i Agt. Det er kun Diævelskab;

Og har Propheten ei forbudet os,
At giøre os gemeen med slige Dævle?

Aladdin.

Min fiære Moder, jeg har altid hørt,
At Dævlene var onde Folk; men denne
Er saa honnet og god af Hiertelav,
At han kan gaae i Nødsfald for en Engel.
Giv eder kun tilfreds! Hvis ei jeg feiler,
Saa har den store, hellige Prophet
Just giort os lykkelig med denne Lampe.
Nu kan jeg først begribe, hvorfor Trolden
Var saa begierlig efter den, den Skalk!
Og kaldte den kun Snurrepiberi.
Jeg er alt eengang vant at see det Syn;
Thi sliq en Aand (Gud veed, hvordan han kom;
Jeg maa vel have gnedet lidt paa Lampen)
Har jeg at takke for Befrielsen
Af Biergets Hule. Det var Spot og Skam
At lønne Godt med Ondt, og at foragte
En saadan venlig Aand, som hielper, naar
Man er i Nød, og trænger meest til Hielp.
See, hvilke rare Fæde! det er Sølv.
Nu vil jeg tage et af dem og gaae
I Byen ud et Sted og sælge det,
Og blive saadan ved, til Alt er solgt;
Thi det kan ikke stikke sig at kalde
Paa Lampens Aand, undtagen naar det kniber.
Kom, Moder! nu, og spiis dog ogsaa lidt.

Morgiane.

Jeg kan ei spise efter denne Skræk;
Men giør for Resten, hvad du vil, min Søn!
Jeg er en gammel og enfoldig Kone,

Jeg vasker mine Hænder, jeg har ingen,
Slet ingen Deel i dette Hexeri.

Aladdin.

Det skal J heller ei; men vær kun rolig!
Nu vil jeg strax gaae ud og sælge Fadet.

Gaaer.

Gæde.

Aladdin med et Sølvfad under Kiolen. En gammel Jøde.

Jøden.

God Morgen, unge Herre! Har han Noget
At skaffre med? Jeg seer, han holder Noget
Her bag sin Kiole. Vil han sælge det,
Saa kom til mig! Jeg være kan saa god,
Som nogen anden Kiøber, ikke sandt?

Aladdin.

Det kommer an derpaa. Hvad byder du
Paa dette Sølvfad?

Jøden

griber begierlig derefter.

Dette Sølvfad? Jo,

Nu kommer vi nok strax, min unge Ven!
Tin! Tin er ogsaa godt. Kom, lad mig see!

Aladdin.

Jeg slipper ikke Fadet af min Haand,
Før først du har betalt mig det. Jeg kiender
Nok Jøderne: du kunde løbe bort,
Og siige, det var dit.

Jøden.

Du store Gud!

Hvad har han dog for nogle Tanker om mig!
 Naa, sig, hvad vil han have for sit Fad?

Aladdin.

Hvad vil du give?

Jøden.

Beed han ikke meer

Af Kiøbmandskab? En Kiøbmand siger altid,
 hvad Baren koster; siden prutter man.

Aladdin.

Af, jeg forstaaer mig lidt kun paa at høfve.
 Siig reent ud, hvad det vel kan være værd,
 Og jeg vil troe dig paa et ærligt Ansigt.

Jøden

betrakter først Fadet noie, derpaa Aladdin.

Et ærligt Ansigt? Nu, det kan jeg lide,
 Han troer endnu paa Ærlighed i Verden.
 Han er en vakker Søn, en vakker Søn!
 Han seer saa ærlig ud, han har vist ikke
 Endnu ret seet sig om i Verden. Hæ?

Aladdin.

Hvad byder du mig, Jøde! for mit Fad?

Jøden.

Nu, Fadet er ret smukt, det er af Sølv;
 Men man kan ogsaa kiøbe Guld for dyrt.

Tager tvivlraadig en Guldpenge op af Lommen, for at prøve
 Aladdin.

Hvad siger han om saadan Gen, min Ven?

Aladdin tager den.

Dermed er jeg tilfreds.

Affides.

Den er af Guld.

Ha, jeg er bange, han betænker sig,

At han fortryder paa sit Kiøb, og fordrer
Sit Guld tilbage; jeg vil smøre Haser.

Løber bort.

Jøden.

Hør, unge Ben! Han er alt fløiten. Ha,
Han troede vist, jeg skulde angre Kiøbet!
Jeg Sviin, jeg Klodrian, jeg dumme Bæst!
Han havde solgt mig det for halv saa meget,
For Fierdeparten, ja for Sietteparten.

Raaber:

Hei! stop ham! hold paa Tyven! Han er borte.
Ha, gamle Døsmer! Taabe, som jeg er!

Betragter Fadet.

Bel er det tredfindstyve Gange mere værd,
End jeg betalte ham. Fiint, herligt Sølv! —
Maaskee han kommer tiere. Det faaer være
Nu, som det er. Hvad hjælper det at flage
Nu, det er gjort? Af, Moses! hvilken Skam
For sliq en gammel, rynket Skielm, som dig,
At snydes af en sliq glathaget Løsse.

Gaaer.

En fornem Kahn.

Udskillige Kiøbmænd sidde hist og her, ryge Tobak, og drikke
Sorbet.

Ali og Bedreddin staae i Vinduet.

See, hist paa Gaden kommer atter hid
Det smukke unge Menneſke, som var her

I Gaar og Dvergaars; han med den lysblaa,
Guldsnorte Raftan og den høie Turban.

Bedreddin.

En vakker Knøs!

Ali.

Saa vidt som jeg har hørt,
Saa skal det ikke være længe siden,
Man saae ham gaae paa Gaden om og lege
Med Drengene. Men nu paa ganske kort Tid
Har han saa mærkelig forandret sig,
At man kan neppe kiende ham igien;
Nu gaaer han altid ordentlig og velklædt,
Besøger Kahnerne, og hører altid
Med stor Opmærksomhed og heel beskeden,
Hvad lærde Folk og gamle Kiøbmænd tale.

Bedreddin.

O, see den Skielm! see, hvor han skotter op
Lil Eben Hassans Binduer! Han venter
At see den smukke Kone. Ha, din Strik!
See, hvor uskyldig dog han gaaer forbi!
Fik du en Næse, som var lidt for lang,
Min smukke Sommerfugl?

Ali.

Han kommer hid.

Bedreddin.

Ha, vi skal drille ham!

Aladdin kommer.

Propheten og

Den store Allah signe eder!

Ali.

Vel talt!

Men hør, min unge Ben! om jeg maa spørge,
 Hvad har da eders Dine vel at gjøre
 Ved Eben Hassans Binduer?

Bedreddin.

Jh nu!

De vilde see, om Binduerne stod
 I samme Retning, som de stod i Gaar.

Ali.

Du gjør ham Uret, Broder! denne Herre
 Saae ei paa Eben Hassans Binduer,
 Han saae kun giennem dem.

Bedreddin.

Og smilte til

Jernstængerne, som staae saa ranke, smekke,
 I Bindverne fra Morgen og til Aften.

Ali.

Og tale, stumme skøndt, et kraftigt Sprog,
 I det de sige: Fatme er saa smuk,
 Som hendes gamle Egtemand er nidkær.

Aladdin.

I gode Herrer! jeg er kun et ungt,
 Enfoldigt Menneske, flad paa Forstand
 Og nogen, som en Skive; det er let
 Paa mig at skyde Vittighedens Piiil.

Bedreddin.

Al en Enfoldighed at være, var
 Dog dette Indfald ikke saa enfoldigt.
 Jh nu! hvad er det meer, det Hele, da?
 I finder Eben Hassans Hustru smuk;
 Hun er det og. Jeg kiender ifkun Een,
 Som rigtig nok gjør hende Rangen stridig.

Aladdin hurtig.

Og hvem er det?

Bedreddin.

Vor store Sultans Dotter,

Den deilige Gulnare. Hun er skøn,
 Som Morgensolen i en giennemsigtig,
 Mild Purpurtaage. Ei den runde Maane
 Umbølges saa vellystigt af en Sølsky,
 Som Sølvfløret sødt ombølger disse
 høithvalte Hvælvinger, hvor Alt er Snee.
 Blidt, som naar Graven aabner sig, og sender
 Den saliggjorte Siæl til Paradiis,
 Saaledes aabner hun det hulde Dinlaag,
 Og hæver op til Himlen sine Blik.
 Naturen har i hende prøvet paa
 At bringe hver Modsigelse til Skønhed,
 Til Harmonie. Den hvide Biergsnee brænder,
 Og venligt under Sneens kridne Lag
 Sødt blaane Pulsens dunkle Purpurkilder.
 Hvo skulde troe, at Mørket kunde lyse?
 Og dog er intet Mørke halv saa fort,
 Som hendes store, straalrige Die.
 Smekker og fyldig, jordisk og ætherisk,
 Glat som et Elfenbeen — og dog et Haar,
 Der strømmer ned fra Nakken, som en Flod;
 Snart sparsom fin, snart yppig overflødig;
 En Gang, som Sommerfuglens Flugt, en Fromhed
 I Sindet, som en sneehvid Turteldue!
 Hvad vil jeg male meer? De matte Ord
 Blier Spotteglofer over mit Forsøg kun.

Aladdin.

Af, fiære Herre, tal ei heller længer!

Om Hjertet fast jeg bliver ganske trang;
 Thi Anden, saa nødvendig dog til Livet,
 Besteden holder sig tilbage, for
 Ei daarlige at bedøve eders Ord.
 Af! I har Ret: hvis dette Billed ligner,
 Saa maa Prindsessen være saare skøn.
 Men hvor er det vel muligt for en Mand,
 At see den Deilige i al sin Klarhed?
 Beständig det misundelige Slør,
 Ret som en gammel, skinsyg Ægtefælle,
 Jo ruger om den skjulte Skønhed; hvad?

Bedreddin.

Hver Dag, og næsten nu ved denne Tid,
 Gaaer hun i Bad. I Fald I havde Mod til
 At skiule eder bag en Marmorpille
 Ved Badets Indgang (saa har Flere gjort),
 Saa kunde I vel faae jer Længsel stillet;
 Thi hun slaaer gierne Sløret heelt tilside
 For Kølings Skyld, før hun i Badet træder.

Aladdin.

Om jeg har Mod? Hvad Straf var der at vente,
 Hvis man blev grebet?

Ali.

O, en Bagatel!

Hvad Vænder og hvad Gæss saa tidt maae taale:
 At blive spiddet; eller, kom det høit,
 At springe ned paa Krogene fra Taarnet.

Aladdin.

Jeg sagde nys, at kun jeg var enfoldig
 Og ved en Gaas at ligne paa Forstand;
 Men for sliig Gaasestraf betaffer jeg mig.

Bedreddin.

Af, tro ham ei! Vor Sultan er en god,
En venlig Herre, som det altid smigrer,
At lidt man vover for saa smukt et Syns Skyld;
Den største Straf, hvis det blev aabenbaret,
Var høit et Klaps af Gildingernes Oberst.

Aladdin.

Er det og sandt?

Bedreddin.

Bed Allah og Propheten!

Aladdin.

Naar jeg engang faaer Tid og Lyst dertil,
Skal jeg dog prøve det. Nu kan jeg ikke,
Nu har jeg Ting af mere Bigtighed
At passe; derfor maa jeg gaae. Farvel!
Propheten glæde eder, mine Herrer!

Gaaer.

Bedreddin.

O, hvor det unge Menneske er snild!
Hør, Ali! vil du troe, han gaaer derhen
Paa Diebliffet?

Ali.

Ja, naturligviis.

Men det er Synd at sætte unge Folf
Deslige Fluer ind i deres Hoved.
Hvis nu den arme Dævel blier forelsket?

Bedreddin.

Saa blier han, hvad vi alt har været, Ven!
Og sveder snart sin Elskov ud igien.

En skian Plads,

noget affides i Byen. I Baggrunden Prindsesse Gulnares
Badehuus, en prægtig Bygning, hvis Indgang paa begge
Sider er prydet med høie Marmorpiller.

Aladdin kommer.

Her er det! her! hvor disse Piller staae,
Skal jeg forvandles til en Marmorpille,
Henrevet af Forundring og af Elskov.
Her skal jeg from, som en chaldæisk Hyrde,
See Stiernen, naar den gaaer mit Blik forbi.
Ha, stille! tys! hist kommer hun, hun kommer,
Omringet af de sorte Gildinger,
Som Cassiopeia eller som Capella,
Livsalig paa det mørke Firmament.
Op da! — Men hvis nu Gildingerne see mig?
Hvis her de blive, mens hun er i Badet?
Nei, det er sandt, der er en Forsal inde,
Hvor de maae holde Vagt. Der kommer hun!
Nu hurtig op da bag ved Marmorpillen!

Prindsesse Gulnare kommer, fulgt af sin Amme og en stor
Skare sorte Gildinger. Ved Indgangen slaaer hun Sløret op
og blotter sit Ansigt.

Ammen

sagte til Prindsessen.

Min Dotter! hvilken Uforsammenhed!
Seer du den unge Knøs bag Pilleren der?
Der har han sfiult sig, for at see dit Ansigt.
Slaa Sløret ned!

Gulnare

betragter ham.

Jeg er saa hed, min Moder!

Al, lad ham see! jeg seer jo ham igien.
Kan du ei unde ham det korte Syn?

De gaae ind i Badet.

Aladdin

kommer frem paa Postamentet; han stirrer stivt og ubevægelig hen
for sig med foldede Hænder.

O! hvi er Marmor ikke giennemsigtig,
Som Glas? O! hvi besidder Diet ei
Den Egenskab, at skue giennem Alt?
Hvi kan mit Blik ei giennemtrænge Muren,
Da hendes giennemtrængte dog mit Hierte?
O, skionne Houri! underfulde Syn!
Her vil jeg vente din Tilbagekomst.

Han staaer ubevægelig, som en Støtte.

Morgiane

kommer gaaende med en Torvespand paa Armen. I det hun gaaer
forbi, bliver hun staaende lidt, og betragter Badehuset.

Skiondt jeg har ikke megen Tid i Dag,
Men skal paa Torvet efter Kiød og Urter,
Saa maa jeg altid dog betragte dette
fortræffelige Huus, hvergang jeg nu
Gaaer her forbi. Al, hvilke smukke Støtter!
Hvor her maa være rart at bade sig.
Men hvad er det? der er jo bleven opsat
En splinterny og deilig Billedstøtte,
Der forestiller et ungt Menneske,
Et skikkeligt Mands Barn, i dybe Tanker,
Med sine Dine vendt til Døren hisset.
Jeg maa dog have mine Brillen frem.

Sætter Brillerne paa.

Hvad nu? Du salige Prophet fra Mekka!
Det er min Søn, min kiødelige Søn,

Med Raftan paa, med Buxer, Turban, Støvler,
Livagtig, som han staaer og gaaer paa Jorden!
Hvorledes kommer han til denne Vre?

Beemodig.

Det skulde dog vel aldrig være Spot,
Fordi det er et fattigt Skrædderbarn?
Jeg maa dog gaae lidt nærmere. — Nu rører
han Haanden lidt. Nu slog han til en Flue,
Som havde sat sig midt paa Næsen af ham.
Nu fløer han sig paa Næsen. Nei, det er
Umuligt; det er Hexeri; det er
For meget fordret af en Billedstøtte.

Sun gaaer nærmere.

Aladdin! hierte Søn! af, svar mig dog,
Giv dog en Lyd fra dig, at jeg kan høre,
Om det er dig, min Søn! Men taer jeg feil,
Dg er du ei Aladdin, men en Anden,
Saa bliv ei vred, men tilgiv smukt din Moder
Som en god, kærlig Søn.

Aladdin

bliver Moderen vaer, og springer ned.

Hvad nu? Min Moder?

Hvad gjør J her, min Moer?

Morgiane.

Jeg kjober Kiød.

Men hvad gjør du paa Huset, som en Støtte?

Aladdin henrykt.

Jeg stod fordybet i Betragtning over
De skønne Former.

Morgiane.

Ja, min kære Søn!

Om det er mig, som kun forstaaer mig lidt
Paa Aitekturen, eller hvad den hedder,
Saa maa jeg dog betragte dem hver Dag.

Aladdin.

Hvad? kryber ogsaa J, min Moder! op,
Og staaer bag Billen?

Morgiane.

Nei, min fiære Søn!

Thi først kan jeg slet ikke veltigere,
Da mine Been er gamle; og desuden
Er der ei Bidde nok i mine Skjorter.
Desuden skifter det sig heller ei.
Men stille! Døren bliver luffet op,
Prindsessen kommer ud af Badet. Skynd dig!
Lad os gaae bort; thi ingen Mandsperson
Maa være, hvor Prindsessen gaaer forbi.

Aladdin

dvæler, og seer sig tilbage.

Af, fiære Moder —

Morgiane

trækker af med ham.

O, saa kom dog med!

Følg mig paa Torvet, bær min Torvespand,
Gjør nogen Nytte for din gamle Moder,
Og skab dig ikke længer som en Nar!

De gaae.

Gade.

Aladdin

kommer med det store Solbækken under sin Kappe.

Af, Himmel! af, nu har jeg hende seet:
 Jeg stod og saae, og saae, og saae, og saae.
 Jeg har ei mindste No, blier hun ei min,
 Saa er det reent forbi, saa var det bedre,
 At jeg var bleven qvalt i Biergets Hule.
 Min Moder spørger; for at undgaae hende
 Løb jeg herhid, at sælge dette Bækken.
 Det sidste; saa kan jeg vel atter vove
 At kalde Lampens Aand. Maaskee — hvem veed —
 Af, saadan har jeg aldrig været før,
 Nei, saadan har jeg aldrig, aldrig været!

En gammel christen Guldsmed

kommer ud af sin Bod, og gaaer hen mod Aladdin.

Bliv ikke vred, min vakkre, unge Herre!
 Jeg ofte alt tilforn har eder seet
 Her uden for min Bod. I kiøbslaaer med
 En Jøde. Der kan gives brave Folk
 Blandt Jøderne, som iblandt andre Secter,
 Og Skielmer iblandt dem, som iblandt Andre.
 Den Jøde, som I handler med, det er
 En Erkeskielm. Hvad gier han eder vel
 For slige Fade, som I alt har solgt?

Aladdin.

En god Zechin.

Guldsmeden

flaaer Hænderne sammen.

Du milde Fredsens Gud!

Jeg giver jer fem hundrede Zechiner

For dette Bæffen. Hvis der er en Guldsmed,
Som troer at kunne give noget mere,
Saa vil jeg gjøre det, saavel som han.

Aladdin.

J er en ærlig Mand.

Affides.

Hvem skulde troe,
At der var slige Folk iblandt de Christne? —
Kom, lad os da gaae ind i eders Bod!

Jøden

ommer farende.

Hei! holdt! Gewalt! Ha, Skarn! du Christenhund!
Berøver du mig lumst min Næring? hvad?

Guldsmeden.

Ti! eller jeg skal rykke dig saa længe i
Dit røde Skæg, du gamle, blege Snyder,
At du skal aldrig snyde Nogen meer.

Jøden rasende.

Hvad snyde? snyde? det er en Idee,
En Phantasie. Det, som man vil, det vil man,
Det, som man sælger, see, det sælger man,
Og det, man faaer derfor, det faaer man for det.
Og har man A sagt, skal man sige B;
Det er med andre Ord: er Fadet solgt,
Saa skal man ogsaa sælge Bæffenet.
Men den, som lumst berøver Een sin Næring,
Det er en Tyv, en Kieltring!

Aladdin.

Visne Jøde!

Men er du gal?

Jøden.

Ja, hvis jeg ei faaer Bæff'net,

Saa blier jeg gal; thi Bækk'net maa jeg have,
 Thi Bækk'net havde jeg gjort Regning paa.

Aladdin prygler ham.

Gaa hjem med det, du blege Lumpenhund!
 Og sig, at du har snydt en Muselman.

Jøden.

Hvad Muselman? hvem spør om Religion?
 Naar kun det gielder om at snyde, snyder
 Jeg alle Menneſker, om det saa var
 Vor Herre selv.

Guldsmeden.

Kom med mig! Han er gal;
 Han ofte har et Anfald, som i Dag,
 Af Raseri, af Guldtørst. Lad os gaae!

Aladdin.

Da du er gal, saa vil jeg skienke dig,
 Hvad ellers, Anegt! du havde vel fortient:
 Du burde føres frem for Kadi, Skielm!
 Og bankes under Fødder, til du gisped.

De gaae.

Jøden.

Abraham! Isak! Jakob!

Spytter.

J Halunker!

Er det at hielpe eders Slægt og Afkom?
 Na, jeg vil hænge mig! ja, jeg vil hænge!
 Jeg havde sikkerlig gjort Regning paa
 Det skionne Fad. Det hvide, blanke Sølv!
 Af! hvad er Livet uden Sølv og Guld?
 Hvis jeg for Døden laae med brystne Dine,
 Og Een kun vilde komme hid og holde
 Et saadant Fad hen over mine Blik,

Saa fik de Liv igien, og jeg blev frisk;
 Tilbage i de dødblaae Fingerender
 Da Blodet foer, og de fik Muskelkraft,
 Og rørte sig med Belyst op mod Sølvet. —
 Nu er jeg syg, jeg ryster, jeg er kold.
 Det Fad var en uhyre Summe værd.
 Jeg hænger mig; thi efter dette Smæf
 Har jeg ei længer til at leve Raad.
 Jeg hænger mig! Men først vil jeg gaae hen
 I næste Christenbod, og stiale Strikken.

Gaaer.

Stue.

Morgiane

siddet og spinder Bomulb.

Jeg veed ei, hvordan det er med min Søn.
 Han skulde dog vel aldrig være syg?
 Han trækker Beiret tungt, og stirrer hen
 Beständig i den samme Krog, og taler
 Fast ei et Ord. Og taler han engang,
 Saa er der ikke mere Samling i,
 Og ikke mere sund Philosophie,
 Som man jo kalder det, end hos min Kat.
 Jeg var saa glad, thi paa den sidste Tid
 Har han dog lagt sig efter noget Nyttigt,
 Fortiener og sit Brød med denne Lampe,
 Og er paa denne Maade kommen dog
 I en Slags Næringsvei. Det er endda godt.
 Men dette Bæsen paa den sidste Tid!
 Han skulde dog vel aldrig have Svindsot,

Sting, Battersot, Smaakopper, eller Sligt?
Der kommer han. Af, Gud! hvor han seer ud.

Aladdin kommer.

God Aften, Moder! Her er Penge nok.

Lægger en Pung paa Bordet.

Morgiane.

Himmel og Jord, min hierte Søn! hvor har
Du faaet alle disse Penge fra?
Saa rig har du jo aldrig været før.

Aladdin sukker.

Saa fattig har jeg aldrig været før.

Morgiane.

Hvorned er denne Pung da fyldt?

Aladdin.

Med Guld.

Morgiane.

Min Søn!

Aladdin.

Min Moder, giv mig noget Sorbet!

Morgiane.

Du er saa hed; det er ei godt at drikke,
Naar man er hed.

Aladdin.

Men da er Tørsten størst.

Morgiane.

Det var fornuftig talt. Det glæder mig,
Hvergang du siger et fornuftigt Ord;
Thi paa den sidste Tid, min fiære Søn!
Saa falder dine — Slutninger — Sententser —
Og Meningsfriheder — og saadant Noget
(Jeg veed kun lidt, hvad alt det Mistmaak hedder),
Saa vidt mig synes, noget i det Gale.

Aladdin.

Hvad mener J? hvad falder i det Gale?

Morgiane.

Jeg siger jo, at jeg forstaaer det ei.

Jeg er beskeden, en ensfoldig Kone,

Som fiender lidt til Meningen i Verden;

Men hvad jeg mener, maa jeg sige dog.

Aladdin.

Hvad mener J da, Moer? sig eders Mening!

Morgiane.

Det, som jeg mener, Søn! er, at jeg mener,

At hvad du mener, er ei rigtig meent.

Aladdin.

Hvad mener jeg da, Moer!

Morgiane.

Ja, det veed Himlen!

Derom bekymrer jeg mig ei, min Søn!

Jeg spinder Bomuld, der er Mening i,

Dg bryder ei mit Hoved med deslige

høithentet Hiernespind.

Aladdin.

Nu, det er vel gjort.

Enhver bør spinde paa sin egen Rok.

J Fald den Hør, som jeg nu spinder af,

Er eder lidt for fin, og sidder Totten

for høit for eders Haand, og er jert Die

for svagt, til Traaden overalt at see,

Saa at den brister under eders Hænder;

Saa hold jer smukt til eders gamle Rok,

Dg spind paa den fra Morgen og til Aften!

Men smør den med Beskedenhedens Olie,

At ikke den skal snurre alt for høit;

Kald ei dens tidt gientagne Sladdren Biisdom,
Dg spot ei det, som kræver mere Kunst!

Morgiane.

Nu nu, min Søn! jeg gad dog gierne vide,
Hvad der er mere Arbeid ved og Slid:
At spinde, eller gnide paa en Lampe?

Aladdin.

Jo mere Kraft, desmindre Slid, min Moder!
Mens Ormen borer sig et Hul i Træet,
Omsvinger Allah Solen flere Gange,
Dg hvo anstrenger sig vel meest derved?

Morgiane.

Den Stræbsomste, min hierte, kære Søn!
Er jo dog altid den Agtværdigste.

Aladdin.

Ja, saa er Allah Intet imod Ormen!

Morgiane.

Du blander Alting sammen: Rokken, Lampen,
Fornuftig Snackerads og Kunst, Orm, Allah!
Min Søn! jeg troer, du er ei rigtig klog,
Fra den Tid du fik fat paa disse Bøger.

Aladdin.

J taler ei ubilligt; jeg, som J,
Snart vilde dømme Indiens Bramin,
Fra Sands og Samling, hvis det faldt ham ind
At tale Sanskrit, naar en fiendtlig Storm
Ham havde kastet hen paa Madagascar.

Morgiane.

Saa lad os tale da om noget Andet.
Hvad feiler dig? Hvorfor er du saa bleg?
Hvi sukker du, og stirrer altid hen
Paa samme Sted? Hvad feiler dig, min Søn?

Aladdin.

Jeg er forelsket, Moder! inderlig
forelsket. Derfor trækker jeg mit Beir
Saa dybt, med en saa langt nedsænket Spand,
Som J ved Sommertid, naar Brønden slipper.

Morgiane.

Forelsket, fiære Søn? i hvem, min Søn?

Aladdin.

Af! i vor Sultans Dotter.

Morgiane.

J Gulnare?

Aladdin.

Ja, Moder!

Morgiane.

J Prindsessen?

Aladdin.

Ja, min Moder!

Morgiane græder.

Aladdin.

Hvi græder J?

Morgiane.

Af, det gjør mig saa ondt,

At du har mistet din Forstand, min Søn!

Aladdin.

Hør, Moder! jeg veed ei, hvordan det er,

Jeg gidder ikke længer snaffet saadan

Syv Lange og syv Brede, som tilforn;

Jeg hader fast at lukke Munden op.

Min Fryd er nu at gaae i Gensomhed,

Hvor Skoven tykkest er, hvor Fuglens Fløite

Ledsager Bækkens sagte Strængeleg.

Der tolker Alting mig Gulnares Navn.

Hør altsaa mine Ord, og vil J ei,
 At eders Søn skal visne, som en Blomst,
 For tidlig fremskudt i den kolde Vaar,
 Saa gaa og gjør det, som jeg beder om.
 Morgiane.

Hvad skal jeg gjøre?

Aladdin.

J skal frie for mig

Hos Sultan Soliman.

Morgiane.

Hos Sultan So —

Min Søn! Er du da reent forrykt, min Søn?
 Hos Sultan Sol — Af, Gud! jeg kan for Skræk
 Ei tale Ordet ud. Hos Sultan Solo —

Aladdin.

Hvis ikke J vil see mig døe paa Stedet,
 Saa maa J love mig at gaae derhen.

Morgiane.

Aladdin! men hvad bilder du dig ind?
 Et Skrædderbarn!

Aladdin.

At Skræddernaalen just

Har nogen Deel i dette Arbeid havt,
 Det troer jeg ei. Al Sefi er min Fader.

Morgiane.

Af, slemme Dreng! hvad siger du mig paa?
 Du tvinger Blodet op i mine Kinder;
 En Tour, det ei har gjort i mange Aar.

Aladdin.

Spring altsaa over denne Punkt, min Moder!
 Jeg er en vakker Søn af en Emir,
 J er en Dotter af en Haandværksmand;

Var Sultan er jo født af en Slavinde.
 Han har et Kongerige, jeg en Lampe.
 Seer I endnu ei Egeværten?

Morgiane.

Nei!

Du vipper op, min Søn! du vipper op;
 Hans Majestæt, han hænger dig i Røg.
 En Lampe og et udstrakt Kongerige!
 Det er det samme, som jeg vilde sige:
 En Skammel — og en Sopha silkeblød,
 En Kringle — og et stort Huusbagerbrød!

Aladdin.

Glem ei kun, at min Lampe har den lille
 Bi-Egenskab, som ei hver Lampe har,
 At den kan bringe Aander frem, som staae
 Parat at gjøre Alt, hvad jeg befaler.

Morgiane.

Mad kan de bringe dig i smukke Fade,
 Det er vel sandt; men Gød er Mad, min Søn!
 Et Andet er Prindsesser. Overalt
 Saa frygter jeg, at Kruffen gaaer saa længe
 Til Bands, at den tilsidst gaaer hankløs hjem;
 At Geisten, naar han cengang er i slet
 Humeur (det kan vel hændes ham, som os),
 At han da dreier Halsen om paa dig.

Aladdin.

Derfor er jeg aldeles ikke bange.
 Nok sagt, det, som jeg beder om, maa skee,
 Hvis I vil ikke see min Undergang.

Morgiane.

Og naar jeg kommer der — hvad skal jeg sige?
 „Herr Sultan! vil I ikke hae den Godhed,

At gifte eders Datter med min Søn?"
 „Hvem er I, Moer?" „En fattig Skrædderenke."
 „Dg hvem er eders Søn?" „Han er min Søn."
 „Dg ellers Jngenting?" „Nei, strenge Herre!"
 „Dg han vil giftes med min Datter!" „Ja,
 Mænd vil han saa." — Saa staaer jeg, som en Nar,
 Dg muligt Majestæten blier saa opbragt,
 At han befaler sine Embedsmænd
 At prygle mig med Tampe ud af Huset.

Aladdin.

O, det har ingen Nød; han er ei grim.

Morgiane.

Dg endnu Get! Af, hvor du dog er daarlig!
 Der er jo et Re—script, en Lov, en Tingest,
 Som siger os, at ingen Undersaat
 Kan faae hans keiserlige Majestæt i Tale,
 Med mindre at man har en Gave til ham.

Aladdin.

Nu kommer I til det just, som jeg vilde.
 I kiender jo de store, smukke Frugter,
 Som ligger oppe paa vort Pulterkammer?

Morgiane.

Af malet Glas? Skal jeg forære det
 Til Sultan? er det Gaven den, min Søn?
 Nu da, saa kan man sige ret med Sandhed:
 Som Uølet er, er Grimen!

Hun græder.

Aladdin.

Riære Moder!

Det, som I holder for at være Glas,
 Det er kun lutter klare Diamanter,
 Rubiner og Smaragder og Sapphirer

Af en uhyre stor Værdi. Vor Sultan
 har ikke Mage til dem i sin Krone;
 Det har jeg siden først erfaret. Disse
 Fortræffelige Stene skal I bringe
 ham, Moder! og fortælle ham, at dette
 Altsammen kommer fra Gulnares Beiler.
 Tro mig, det vil forhindre hver en Brede,
 Og i det mindste kan I være vis paa,
 At ei I falder Soliman besværlig.

Morgiane.

Hvad? er det sandt? og er det virkelig
 Demanter og Smaphirer, disse Stene?

Aladdin.

Saa virkelig, som at I er min Moder,
 Og at jeg er Aladdin, eders Søn.
 Gaa altsaa kun, forret mig Alting godt;
 Men nævn dog ei en Tøddel om min Lampe!

Morgiane.

Af, hvad man har Fortræd af sine Børn!
 Jeg faaer vel sœie mig da i din Billie,
 Hvis det er Edelstene, som du siger.
 Men først maa jeg dog somme Multumet
 Fast til min Søndagskaabe, det er løbet
 Lidt op; og vaske mine Hænder først
 Med Skæggesebe; thi den grønne lugter.
 Et Flor jeg ogsaa skulde have kjøbt,
 Hvis kun jeg havde Raad dertil.

Aladdin.

Hvad Raad?

Der staaer jo Penge nok paa Bordet der.
 I husker aldrig paa min Kobberlampe.

Morgiane.

Af, gid den aldrig kommen var i Huset!

Aladdin.

Nu gaar jeg hen i Lunden, uden Porten,

Dg sætter mig ved Kilden til i Aften;

Der kan J finde mig, og sige mig,

Om jeg skal leve, eller jeg skal døe.

Morgiane.

Saa vil jeg nu da pynte mig en Smule.

Hivan.

Soliman sidder paa sin Throne. Storveziren og Raadet. En Mængde Tilskuere. Parterne have talt deres Sager, Raadet er endt, Mængden fordele sig.

Beziren.

Befaler eders høie Majestæt,

At jeg skal lade Raadets Porte lukke?

Soliman.

Bi lidt endnu! Den gamle Kone hisset,

Som seer saa fattig ud, der midt i Døren,

Har været her tre Gange nu i Træk,

Dg altid stillet sig ret for min Throne.

Hun slæber paa to Bylter; sagtens er

Der Noget, som hun kræver Retfærd over.

Maaskee har een og anden Bager givet

Et Lod for lidt, og af Unfoldighed,

J Stedet for at gaae til Kadi med det,

Skal Soliman nu veie hendes Brød.

Det være, som det vil, lad hende komme!

Beziren henter Morgiane, hun kaster sig paa Knæe for Sultans Throne.

Soliman.

Jeg har alt ofte seet dig staae i Døren,
 Og stirre stivt paa mig, som om du vented,
 At jeg det Jndfald skulde faae, at kalde
 Dig frem. Det har jeg gjort. Siig din Begiering!
 Hvad har du i dit Klæde? er det Brød,
 Som Bageren, skiondt født en Muselman,
 Beskaaret har, som Jøden en Zechin?
 Har Slagteren paa Torvet havt det Jndfald,
 At hugge Riødet Skanken lidt for nær?
 Hvad? eller har en Handlerske med Frugt
 Bidt Hov'det af al Skam, og narret dig,
 Og solgt dig raadden Frugt for dine Penge?

Morgiane.

Stormægtigste, velbaarneste Herr Keiser!
 Herr Sultan! tag til Takke med, hvad saadan
 Jeg falder paa at titulere eder;
 Jeg har ei læst i Rangsforordningen.
 Jeg er en fattig Skrædderente, som
 Kun hedder Morgiane slet og ret.
 Min Mand, nu er han død, men da han leved,
 Saa hed han Mustapha; hvad nu han hedder,
 Det maa Propheten og Vor Herre vide.
 Min Søn er heller ikke høit paa Straa just,
 Han hedder — hvis jeg ogsaa mindes ret,
 Thi jeg er lidt forstyrret ved at tale
 I et saa talrigt Selskab, kan ei heller
 Godt taale saa at bøie mine Knæe,
 Thi jeg har gamle Been. Men hvis I først
 Vil lade denne store Sværm gaae bort,

Dg saa tillade mig at reise mig,
Saa tænker jeg, jeg skal nok komme paa det.

Soliman giver et Vink, Alle gaae uden Storveziren.

Soliman.

Reis dig kun op, min gode, gamle Kone!
Dg har du Lyst, saa sæt dig ned paa Tæppet.

Morgiane.

Nei, min bevaagneste Herr Sultan! nei,
J maa ei troe, fordi jeg kun er fattig,
At jeg saa lidt forstaaer mig paa at leve.

Soliman.

Nu, siig mig da, hvad har du i dit Klæde?
Brød eller Kiød, hvad? eller raadden Frugt?

Morgiane.

Det Sidste, naadigste Herr Majestæt!
Det Sidste: Frugt. Dog er den ikke raadden;
Man kunde sende den op til Siberien,
Dog stod jeg inde for, den fik ei Skade.
Det er en Hoben gode Vinteræbler,
Som godt kan taale Frost. Men Alt har sin Tid,
Som eders naadige Tjupoldefader,
Kong Salomon, engang skal have sagt.
Nu altsaa — som jeg sagde eder før —
Jeg har en Søn, Aladdin er hans Navn;
Lidt over sytten Aar, høi, rank og velskabt;
Dg deilig rød og hvid, som Melk og Blod;
Dg vittig; nem, naar han vil lære Noget
(Som dog er sielden); hidfig af Gemyt,
Men dertil god, som Dagen den er lang.
Jeg vedder paa, Herr Sultan! J og han,
J vilde komme godt ud af det sammen.

Soliman.

Jeg mærker, hvad du ønsker; ved mit Hof
Du faae vel gierne denne Knøs antaget
Smellem mine Gildinger?

Morgiane.

O, nei!

Bidt feilet, eders Herlighed, Herr Sultan!
Bidt feilet. Nei, hvad denne Post angaaer,
Saa ønsker han at blive, som han er.

Soliman.

Hvad vil han da?

Morgiane.

Hvad ikkun den kan ville,
Som uformærkt har faaet sig et Hul
Paa Bunden af sin Hiernelomme, Herre!
Og drattet Alting bort lidt efter lidt.
Det er min Søn. Man siger: Æblet falder
Ei langt fra Træet; at man skuer Hund
Paa Haarene; at Koen fiendes vel,
Som Kalven bar. Men der er nok et Ordsprog,
Som siger: Der er Fæt i hver en Æt;
At Brødre har eet Blod, men ei eet Mod;
At ei fordi eet Træ er skievt i Skoven,
De derfor er det alle. Altsaa maa
J ikke troe, bevaagreste Herr Sultan!
At jeg har nogen Deel i dette Indfald.

Soliman.

Hvad er da faldet eders Søn vel ind?
Siig det i Hast, og siig det fortelig!

Morgiane.

Det vil jeg da. Men først, Herr Sultan! maa J

Dog love mig, at ei J bliver vred
 Saavel paa mig, som paa min stakkels Søn.

Soliman.

Nu, for et Jndfald blier jeg ikke vred.
 Hvad vil han da?

Morgiane.

Af, naadige Herr Sultan!

Han vilde gierne gifte sig, i Fald
 Partiet kun stod eder an.

Soliman.

Med hvem?

Morgiane.

Med Eders Dotter.

Soliman.

Med Gulnare?

Morgiane sukker.

Ja!

Soliman smilende.

Det kommer lidt uventet, gode Kone!
 Og slikt et Skridt er dog af Bigtighed.

Morgiane.

Ja, deri har J Ret, høibaarne Herre!
 Man elsker dog sit eget Riød og Blod,
 Og vilde gierne see det vel forsoget.

Soliman.

For ei da at gaae længer denne Gang,
 Saa sig mig, hvad J har i eders Bylter.

Morgiane.

Det er jo Skif og Brug i dette Land,
 At man skal give eder en Present,
 For at faae eders Majestæt i Tale.
 I andre Lande, har jeg ladt mig sige,

Saa Dienerne et saadant Gratial;
 J taer det selv, det er og meget bedre,
 Man er sig alle Tider selv dog nærmest.
 Da altsaa nu jeg skulde snakke med jer,
 Saa gav Aladdin mig de tvende Bylter
 Til en Present og en Slags Morgengave.

Soliman.

Nu, det var ret. Saavidt som jeg har hørt,
 Saa er det gode haarde Vinteræbler.

Morgiane.

Ja, naadigste Herr Sultan! men der er
 Dg anden Frugt iblandt. Bær nu saa artig
 Dg tag til Takke!

Soliman.

Tag det Alt, Bezir!

Dg lad det bringe til min Kiøgemester.

Beziren.

Hvad? det er tungt som Steen, og glat som Glas.
 Det er af Glas.

Soliman.

Af Glas? saa lad mig see!

Maaskee en ganske kunstig Efterligning.

Beziren løser Klædet op. Sultanen betragter Frugterne, og
 farer forfærdet tilbage.

Hvordan? Rubiner! Perler! Diamanter
 Som Hønsæg! som Blommer blaae Sapphirer!
 Dg mange andre skønne Edelstene.

En stor, uhyre Skat! og den fra eder?

Morgiane.

Gi fra mig selv, Herr Sultan! fra min Søn.

Soliman.

En ubetalelig, uhyre Skat!

Mod disse Stene seer min Krone ud,
Som en udklippet Tot af Guldpapir.
Hvem er din Søn?

Morgiane kæpheiet.

En fattig Skrædderdreng.

Han bad mig sige eders Maiestæt,
At ei det skulde blive derved, naar
Han først var bleven eders Svigersøn.

Soliman.

En herlig Skat! D, see de skionne Farver!
Som nylig sprungne ud af Morgensolen,
I tusind Straaler brudt paa Morgenduggen,
Saaledes spille de. Ha, skionne Skær!
Her Allah samlet har den stærke Pragt,
Som funkler broget om i Østerland.
Ak, skionne Stene! hvor I glæde mig.
Gaa, Kone! gaa, og siig din elskte Søn,
At den, som give kan sliig Morgengave,
Kan ogsaa blive en Prindsesses Husbond.

Beziren

affides til Morgiane.

Gaa hjem, vær rolig, vent med Ydmyghed,
Til Sultan Soliman dig atter kalder!

Morgiane

gior et lille Kniks, og gaaer.

Soliman

vender sig begeistret til Beziren.

Nu, Ruschirvan? hvad siger du, min Ven!
Om disse Ting?

Beziren kold.

At det er smukke Stene.

Soliman.

Dg ellers Intet?

Beziren.

At det er en kostbar

Dg fielden Skat.

Soliman.

Ja, ubetalelig!

Beziren.

Men at min store Sultan eier dog
En Edelsteen af meget større Værd,
End alle disse.

Soliman.

Jeg en Edelsteen?

Jeg? Drømmer du, Bezir! og hvor er den?

Beziren.

I eders Palads, store Soliman!
En Diamant, og af saa fieldent Vand,
Som kun jomfruelig Uskyldighed
Kan gjøre Fordring paa.

Soliman.

Ha, jeg forstaaer dig,

Min Dotter mener du!

Beziren.

En Edelsteen,

Der ikke skinner blot i Skjønheds Pragt
Kold som en Steen; men varm og blid, som deilig.
En Edelsteen, der er sig selv bevidst.
En levende, en dobbelt Edelsteen,
Hvoraf den indre overgaaer den ydre.
En Edelsteen, som indbefatter alle:
Hvis Purpurkind er som en rød Rubin,

Hvis Die straaler klart som Diamant,
 Hvis Tænder er en fielden Perlerad;
 Alt i et Marmorlegem, hvidt som Snee,
 Og varmt som fyrig Ungdoms Rosenblod.
 Og denne sødt bevægelige Blomst,
 Opvoget i en ædel Jord og under
 Saa høi en Gartners kongelige Blik,
 Den vil J tuske bort for denne Steenhob?

Soliman.

Ha, Ruschirvan! du taler viist.

Beziren.

Den vil

J skienke til en ringe Knos, som fandt
 En fielden Skat i eders eget Rige?

Soliman.

Ti, Ruschirvan! Den skionne Farveglands
 Henrev i første Dieblik saa reent
 Min Siæl, at ei den lagde Mærke til,
 Hvad Munden sladdrede imidlertid
 Paa egen Haand. Jeg har jo givet alt
 Mit Løfte til min Dotters Giftermaal
 Med Saladin, din Søn. Var Andet ei,
 Saa var jo dog mit første Ord i Veien
 For dette sidste, ubevidste Tilfagn.

Beziren.

Naar, store Sultan! skal der holdes Bryllup?

Soliman.

J Aften; for at du skal see, hvor lidt
 Den sidste Nuus har rokket min Beslutning.
 Dumt var det dog, at disse Ord slap ud
 I Glæden til den gamle Skrædderenke.

Beziren.

Ei hvad, min Sultan! Ord blandt Andet har
 Den Egenskab, at de er — Ord: en Lyd,
 Der svinder let og hastig, som den kom;
 Og endnu fødes skal den rappe Haand,
 Der kan forstaae at gribe dem i Flugten.
 Foruden Ord der Noget er i Verden,
 Som man Drabanter kalder: stærke Karle,
 Som staae med Spyd i Haand, og jager alle
 Næsvise Giester bort fra Slottets Porte.
 Hvis ei en Sultan var saa fri en Mand,
 Og blev hvert Ord, han sagde, til en Lænke,
 Hvad Forskiel var der da paa ham og Slaven?

Soliman.

Vel talt, min Ven! Du est et værdigt Monster
 For hver en viis og duelig Bezir.
 Følg med nu i mit inderste Palads;
 Jeg maa dog vise Zulima min Gave.

De gaae.

G a d e.

Aften. Stor Tummel i Byen af Mennesker. De fleste Huse
 ere illuminerede. Man hører Musik langt borte.

Morgiane

kommer gaaende, og banker paa hos en Urtekræmmer.

Urtekræmmeren

stikker Hovedet ud af Vinduet.

Hvad nu? hvem banker atter paa min Dør?
 Jeg sælger ikke Noget ud i Aften.

En Urtekræmmer er dog ingen Hund,
 Som altid skal for Disken staae i Vænte,
 Og fare ned med Næverne i Sæben,
 Rosinerne og Theen, naar J fløiter?
 I Aften er der Glæde overalt,
 Saa vil jeg ogsaa glæde mig i Aften.

Morgiane.

Herr Nabo! glæd han sig i Herrens Navn,
 Saa meget som han vil, det er ham vel undt.
 Men vil han ikke ogsaa glæde mig
 Med for en Skilling Olie til min Lampe?
 Thi ellers maa jeg sidde hele Tiden
 I Mørke, mens den hele By for Resten
 Har sliq en Overflødighed paa Ild,
 At det slaaer frem, som Hidsighed paa Huden,
 Saa Gaderne seer ud, som om de havde
 Skarlagensfeber, Frisler eller Fnat.

Urtekræmmeren.

Ei, Morgiane! er det hende, Moer?
 Saa kom kun! Disse ubevante Lys,
 De blænde mig. Jeg kan ei see for Lys.

Morgiane.

Og jeg kan ikke see for Mørke, Nabo!

Urtekræmmeren.

Ja, saadan er det: begge gjør os blinde;
 Man skulde troe, at Dæmringen var bedst. —
 Naa, siden det er hende, Moer! saa skal det
 Saa nøie just ei komme an derpaa.
 Forlanger hun den bedste Olie?

Morgiane.

Nei!

I Fald jeg turde bede eder om

Den fletteste; men det maa være Noget,
Som der er godt.

Urtekræmmeren.
Hun er en Deconom.

Morgiane.

Ja, ellers saae det galt ud. — Men hvad vil
Dog al den Stads og denne Lysning sige?
Jeg hører ogsaa hisset en Musik.

Urtekræmmeren.

Er hun den Eneeste i Ispahan,
Som ikke veed, at Soliman, vor Sultan,
Sin Datter gifter bort i Aften med
Bezirens Søn, den unge Saladin?

Morgiane svimler.

Hvad siger J, Herr Nabo? hvad, Herr Nabo?
Det forekom mig, som J talte, Nabo!

Urtekræmmeren.

Saa tog J heller ikke fejl, Moerlille!

Morgiane.

Af, kære Nabo! saa maal om igien,
Dg giv mig noget Band at lugte til
For Skillingen, jeg skal hae Dlie for;
Thi jeg faaer Dndt.

Urtekræmmeren.

Du hellige Prophet!

Hvad feiler Konen? Kære Morgiane!
Hvad har J mod Partiet?

Morgiane.

Af, jeg stødte
Min Liigtorn, Nabo! det er hele Sagen.

Farvel! Jeg har ei Tid at see mig for,
Jeg strax maa ind og tale med min Søn.

Gaaer.

Urtekræmmeren ængstelig.

Nu render hun sin Bei, og laer mig staae
Med hendes Skilling. Hm! hvad skal jeg gjøre?
Hei, Morgiane! — Hun er fløiten alt. —
Jeg er en ordentlig, en redelig,
Retskaffen Mand, som ei vil snyde Folk.
Jeg har endnu til Dato aldrig stiaalet;
Hvad saadan man kan vinde ved sin Næring,
Det er en anden Sag, deri er Hver
En Typ. Men denne Skilling! Hm! hm! hm!
Det er en fattig Enke, det har tidt
Mig skaaret i mit Hierte, naar jeg mærkte,
At ei der var en Krumme Brød i Huset.
Man kan ei hielppe alle Folk. Forleden
Gav jeg den stakkels Kone dog to Svedsker
For Ingenting, at stille Hungren paa.
Men denne Skilling! — Hvis jeg skulde døe! —
Jeg vil dog føre den til Bogs.

Eskriver.

„Betroet

En Skilling af den gamle Morgiane.
Om der skal gives Olie eller Ho'dvand
For samme, vides endnu ei med Visshed.“
See saa, det lettede! Det er saa godt,
At skrive Saadant op, for Livs og Døds Skyld.

Gaaer ind.

Aladdins Kammer.

Han staaer forbittret med Lampen i Haand. I det han gnider den,
aabenbarer

Lampens Aand

sig strax, og siger:

Stærke Herre! siig, hvad vil du? See, jeg venter paa dit
Bud.

Aladdin.

Knap tilsteder mig min Harmes her at tale Ordet ud.
Hør i Korthed givne Løfte, hør i Korthed Løftets Brud:
Sultan Soliman mig loved med utvungen, villig Hu
hende, som mit Hierte elsker, af, det smeffre Lilieskud!
At Gulnare skulde vorde min, jeg troede sikkert nu;
Ha! men med et troløst Hierte vendte han sin Billie lumsk.
Nu Bezirens Søn den hulde Mø han giver hen til Brud;
Derfor stormer høit mit Hierte mørkt i Nattens Midnatsumulm.
Hør da nu, hvad jeg dig byder, fiæk, af vældig Harmes fuld:
Naar Bezirens Søn er kommen, sig til Fryd og mig til Gru,
Inden Brudekamrets Bægge til Gulnare, skion og huld,
Tag da Sengen, hvor han hviler med den unge Rose, flux,
Sving dig derpaa giennem Luften, bring dem herhid!
hører du?

I de høie Wetherstrømme fiæk dem giennem Himlen vug!
Sæt saa Sengen her i Kamret, men sæt ham af Døren ud;
At han plat sig ei kan røre, stiv ham med din Aandes puf!
Men lad hende roligt hvile, smeffe, rød og hvid og rund;
Snart en Anden ved sin Side skuer og omfavner hun.
Dg naar hist i Østen Solen atter rødmer purpurfuld,
Kom da hid at hente Sengen, sæt den, hvor du tog den,
flux!

Det er Alt, hvad jeg forlanger. Adlyd nu din Herres Bud!

Anden.

Hvad du byder, snart jeg lyder. Men det var paa Tiden nu;
 Havde du end tøvet lidet, var det hulde Blomster brudt.

Han forsvinder et Dieblif, men kommer strax tilbage igien med
 Brudesengen i sine Arme, hvori Gulnare og Saladin ligge.
 Han tager Saladin ud, og siger til Aladdin:

Glæd dig nu, min ædle Herre! Denne Svend skal holde Vagt
 Uden Huset, fige Stierne paa den kolige Altan.

Han forsvinder med Saladin.

Gulnare

reiser sig op i Sengen.

Åh, hellige Prophet! hvor er, hvor er jeg?
 Hvo redded mig, hvad stor, usynlig Magt,
 Da plad fortviolet, uden Haab om Frelse,
 Jeg skælved alt i den Forhadtes Arme?
 Hvor er jeg? Er det Alt en venlig Drøm?
 Det kom mig ogsaa for, som om jeg saae
 Den skionne Yngling, der bag Pillen stod
 Hift ved mit Bad, og som bestandig svæver
 Sødte for min Siæl fra dette Dieblif.
 Hvor er jeg? hellige Prophet! hvor er jeg?

Aladdin

triner frem, og kaster sig ned for hendes Leie.

Tilbedte! i din Elfers Baretægt,
 Han, som er Intet, Intet uden dig,
 Som elsker dig, og som den store Allah
 Gav stærke Midler til at vorde din.
 Fat Mod, og skælv ei! Din forhadte Brudgom
 Er borte, frygt dig aldrig meer for ham;
 Han staaer paa Taget, som et Kirkespiir.
 Men siig oprigtigt, deiligste Prindsesse,
 Om vel du muligt kunde elske mig!

Du nævnte mig jo nys. O, du har seet mig,
 Og ikke glemt mit Nafn! Søde Haab!

Tager hendes Haand.

Gulnare.

Est du en hellig Engel, som Propheten
 Har sendt mig til min Redning, skønne Yngling?

Aladdin henrykt.

O, hvor hun hviler sødt! Det tynde Flor
 Forgieves prøver paa at hulle ind
 De yppige, de søde Undigheder.
 Ha, jiiig, du deiligste Uskyldighed!
 Siig, kan du elske mig?

Gulnare.

Jeg elsker dig

Fra første Dieblif, jeg saae dig, Engel!
 Al, fra min Barndom i det stille Harem
 Har jeg kun seet saa Faa af dine Lige;
 Dog er jeg vis derpaa, at der er Ingen,
 Der kan henrykke mig saa sødt, som du.

Aladdin.

O Salighed!

Kysser hende.

Saa! nu est du min Brud.

Ihi jeg er ingen Engel, Gud skee Tak!
 Men kun et Menneske af Jord, som du.
 Sov sødt! Jeg hviler ved din hulde Side;
 Men indtil Allah har befæstet vort
 Sødslungne Baand, skal dette blanke Sværd,
 Som her jeg lægger mellem dig og mig,
 Bortstramme, som en blinkende Cherub,
 Det syndefulde Støv fra Paradiis.

Altaen paa Huset.

Saladin

staaer, stiv som en Støtte, opstillet til Rækværket, med
Hovedet vendt imod Stierne.

Ha, Skændsel og Foragt! Fortvivlelse!
Hvad? end bestandig? Usle, svage Arm!
Kan du ei røre dig? Af, ei et Lem!
Kold staaer jeg, uden al Bevægelse.
Det var, som om han havde fløitet Marven
Af alle mine Been. Alt, Alt er huult.
Stiv er jeg, mat, som om jeg havde slumret
Paa Græsset i den vaade Nattedug,
Dg vaagned lam, og rørt som af et Slag.
Staa der! saa griinte han, den fule Aand;
Staa, som Løth's Hustru, som en Støtte Salt!
Saa raabte han, og svandt. Ha, Helvede!
Nys varm og kraftig i en Brudeseeng,
Bed en Prindsesses trinde, hvide Barm,
Paa Nippet til at styrte mig i Bellyst —
Dg nu — stiv, som en Stokfisk! — Ingenting
Bevæger sig; kun Binden i min Raftan,
Dg mine Dine vendt mod Stierne,
Dg Tungen, Afmagts bandende Herold.
Jeg overlever ikke denne Nat.
En Anden hviler nu i hendes Arm,
Dg tømmer Glædens Bæger ud til Bunden,
Som først var skienket i og fyldt for mig.
Ha, Raseri! Ha, grumme Nidkærhed,
Gjør Ende paa mit Liv! I blege Stierne,
Nedstyrter eder flux og knuser mig!

Tredie Act.

Sultanens Palads.

Soliman. Zulima. Gulnare. Saladin. Veziren.

Soliman.

Hvad J fortælle mig som Marsag her,
 Hvorfor J strax vil skilles ad igien,
 Er saa besynderligt, og saa utroelig
 Langt uden for Sandsynlighedens Grændser,
 At knap jeg veed, hvad jeg skal svare til det.

Veziren.

Det Samme jeg har sagt, min store Sultan!
 Man veed jo af Erfarenhed, hvor ofte
 Sligt Drømmeri af Blodet reiser sig.

Soliman.

Men at de drømme begge nu det Samme?

Veziren.

Er høist besynderligt, men ei umuligt;
 Og skal man sætte Lid til dette Udsagn,
 Saa er det mere rimeligt at troe
 Paa Mulighed end paa Umulighed.

Soliman.

For altsaa ret at komme efter Sagen,
 Saa holder jeg det for at være bedst,
 At vi med Rolighed end oppebie

Den tredie Nat; at jeg og du, Bezir!
 I Brudekamret skjuler os og see
 Med egne Dine Sagens Sammenhæng.

Beziren.

Sindrig er din Beslutning, store Fyrste!
 Hvis kun det er en Feberdrøm i Blodet,
 Saa see vi Intet; dersom det er Sandhed,
 Saa see vi det med vore egne Dine,
 Og kan da føie vore Børn (endskiøndt,
 Hvad mig angaaer, med Smerte) i at løse
 Det nylig helligslungne Hgtebaand.

Zulima.

Hvad siger da, min elskte Dotter! du
 Til dette Forslag?

Gulnare.

Hvad min Fader ønsker,
 Det vil jeg ikke sætte mig imod.

Beziren.

Saa er til videre da Tingen afgjort.

Saladin.

Nei, bi! Jeg har dog vel et Ord at sige
 I Lauget med ved denne Leilighed?
 Jeg elsker eders Dotter, store Sultan!
 Og indseer meget vel min fiendne Lykke;
 Men ei for hende, ei for hele Verden
 Jeg prøved end et saadant Bovespil.
 I veed ei, hvad det er, at staae med Ryggen,
 Stiv som et Stegespid, til Gitterværket,
 Og uafsladelig med tvungne Blik
 At see paa Stierne og Melkeveien;
 I veed ei, hvad det er, at blive rusket
 Af Vænder, mærker jeg, min store Sultan!

At see en anden Mand at gaae til Sengs
 Med eders egen Kone, mens J staaer
 Og gaber, som en Hund, paa Hundestiernen.
 Brindsessen der har godt nok for at soie;
 Hun bliver i sin bløde, varme Seng,
 Der er saa bred og magelig, at Sværdet,
 Som ligger mellem Diævelen og hende,
 Kan ikke røre, naar hun selv ei vil.
 Og overalt — hvad dette Sværd angaaer —
 J sagde selv: hvad ei man havde seet
 Med egne Blik, var vanskeligt at troe —
 Og jeg har rigtig nok min Kone seet
 I Sengen hos den skammelige Trold,
 Men Sværdet har jeg ikke seet. Maaskee
 Er den Idee om Sværdet kun en Drøm
 (Som selv J sagde før, min store Sultan!),
 Et Foster af Brindsessens varme Blod.

Gulnare.

Forvovne!

Zulima opbragt.

Slige Tanker tør du yttre

Om —

Soliman.

Jeg kan ikke bare mig for Latter.
 Kom op at skiendes til! Alt bedre, Børn!
 Det forekommer mig ret, som naar Hunden
 Om Natten staaer og giver ad Maanen og
 De lette Skyer, der drive den forbi.

Beziren.

Fat dig, min Søn! Gøst du en Mand, og tør
 Gi vove dig en Nat endnu i Faren

For flig en Perle? Jag din Rædsel bort,
Hvis du vil gielde for min Søn.

Saladin.

Min Fader!

Min Daad bestemmer ei min Moders Daad;
Hvis jeg er eders Søn, saa blier jeg det,
Om jeg saa aldrig mere staaer forstenet.
Jeg indseer vel, at flig Begivenhed
Maa komme eder her lidt ubeleiligt:
At være Svoger til en persisk Sultan,
Er herligt, som at være Svigersøn;
Men jeg kan ikke hielpe eder heri.
Og skiondt vel sønlig Lydighed er stor,
Saa er det dog en Smule stærkt forlangt,
At jeg skal staae paa Taget som en Tistap
Hver Nat til Væge for min elskte Slægt,
Imens en Anden sover hos min Kone.

Beziren.

Du glemmer den Erbødighed, du skylder
Din Sultan, Sultaninde, Fader, Brud.

Gulnare.

Min elskte Fader, giv mig eders Minde!
Hvad Saladin forlanger, ønsker jeg.

Soliman.

Hvad siger du, Bezir! hvad skal vi gjøre?

Obersten over Livvagten træder ind.

Den gamle Stiernetyder Ali Baba
Staaer udenfor med sneehvidt, blottet Hoved;
Han beder, store Sultan! om det Held
At maatte kaste sig for dine Fødder.

Soliman.

Han komme!

Obersten gaaer.

Det er en bedaget Olding,
Som læser viis i Nattens blanke Stierner.
Midt paa de flade Marker har jeg bygt ham
Et vældigt Taarn, hvor han hver Nat kan see
Hvert selsomt Tegn, der skeer paa Himlen.

Saladin ærgerlig.

Selsomt?

Jeg kan forsikre eder, store Sultan!
Der er ei mindste Smule selsomt ved;
Man staaer og gaber, det er hele Sagen.

Ali Baba træder ind.

Guds rige Fred med Persiens Monarch,
Hans Throne staae, huldt blomstre al hans Slægt!

Soliman.

Tak, Ali! Hvilken ny Opdagelse
Har drevet dig fra Taarnet til mit Palads?
Ihi uden Sligt var du vel neppe kommen;
Du elsker Gensomhed.

Ali Baba.

Ja, store Sultan!

Jeg er en høiet Olding, træet af Verden.
De smaae Begivenheder, som der skee
Paa Jorden, matte snart det vante Die;
Der synes selv de største mig kun smaae.
Naar Alderdommen med sin Sølvvinge
Bedækker os, da hæver sig vort Blif
Fra Jorden til den stiernerige Himmel;
Did stirrer det, som til det rette Hiem,

Hvorhen vi om en søie Tid skal komme.
 Hvad mig angaaer, saa finder jeg min Trøst i,
 Med from Opmærksomhed at agte paa
 De svage, matte, spredte Glimt af Himlen,
 Til Porten aabner sig, og sender mig
 Sin samletskionne Morgenglands imøde.

Soliman.

Hvad har du da at aabenbare mig?

Ali Baba.

Som efter vante Viis i stille Midnat
 Jeg vandred paa mit høie, røde Taarn,
 Og som jeg havde holdt min Aftenandagt,
 Saa lod jeg fromt mit Blik paa Maanen hvile.
 Jeg tænkte paa, hvordan Propheten eengang,
 For at bevise flux den vantro Jord
 Sin Høihed og sin Balde, sendt fra Gud,
 Nedvinkte den fra Himlen, at den faldt
 Med Klang til Jorden brat i tvende Stykker,
 Hver paa sin Kant af Bierget Elifais;
 Hvorpaa han atter ved sit Magtens Bud
 Den sammensmelted, og lod lys den stige
 I Æthren, hvor den havde funklet nys.
 Som nu jeg vandred saa med fromme Tanker,
 Blev Sølvmaanen pludselig formørket,
 Saa at den hele Jord blev sort, som Kul.
 Da skreg i Skoven Uglerne af Skræk,
 Og Hundeglammets standsed her i Byen.
 Men jeg var rolig, skiondt jeg mærkte vel,
 At det var ingen Sky; thi Himlens Bue
 Var reen og klar, og ingen Sky desuden
 Var mægtig til at mørkne saa, som nu.
 Jeg tænkte: er det Allahs Velbehag

At kalde hele Skabningen for Dommen;
 Har han alt givet Dødens Engel Bink,
 Den høie Israfil, som rede staaer
 Bestandig, med sin blinkende Basun
 For Munden, til at støde Verden ned
 Med det uhyre Skrald — hans Billie skee!
 Men som jeg knælende med uforstyrret
 Og roligt Blik betragted dette Syn,
 Sif Maanen pludselig sin Glands igien,
 Og ved dens lyse Skin jeg nu blev vaer,
 At hvad der havde mørknet Jorden nys,
 Var Skyggen af en Engels brede Binger,
 Der foer igiennem Luften med en Loibænk
 Af Ibenholt og Guld, hvorpaa der laae
 En Mand og Qvinde. Langsomt sank de ned,
 Og svandt tilsidst bag eders Palads, Herre! —
 Hvad nu det sieldne, underlige Tegn
 Vil siige, veed jeg ei; men Pligten drev mig
 Til at kundgiøre dig det, store Sultan!
 Allah forbyde naadig i sin Himmel,
 At noget Ondt det skulde varsle dig!

Gulnare.

Nu, kære Fader! tvivler du endnu?

Saladin.

Er det endnu en daarlig Feberdrøm?

Soliman.

Prophetens Beie er usporlige.

At dette Egteskab er Gud imod,

Det seer jeg tydeligt, og falder det

Tilbage flux.

Gulnare.

O, Tak, min elskte Fader!

Saladin.

Tak, store Sultan!

Beziren affides.

Ha, fordømte Drøm!

Du vækker mig af alle mine Drømme,
Der sprang, som Blomster, ud af dette Bryllup.
Jeg faaer vel ogsaa takke.

Heit.

Tak, min Sultan!

Soliman.

Bespynderligt! — Kom, følg mig i mit Divan!

De gaae.

Sultans Divan.

Soliman. Beziren. En hob folk. Morgiane i Døren.

Morgiane

til Een af Mængden.

Nu, nu! han har jo ikke nødig just
At støde mig i Siden. Staa han rolig,
Til Tiden kommer! Det er ingen Sag
At prøve Styrke med en gammel Kone.

Karlen beskienket.

Hvad har hun her at gjøre? Gaa hun kun!
Hun faaer saa ei vor Sultan nu i Tale.
Han taler kun med slike Folk, som jeg,
Der har en vigtig Ting at forebringe.

Morgiane.

En Ting af Vigtighed? Saa tænker han,
At jeg har intet Vigtigt at forlange?

Jeg kommer for at bede om hans Dotter
Gulnare til min Søn.

Karlen.

Na, hold sin Kiæft!

Det er jo Galmands Snaf. Men hun maa vide,

Jeg kommer for at klage paa hans Hest;

Ihi jeg er Staldkarl, seer hun! Hun taer feil,

I Fald hun troer, at jeg er fuld, min Moer!

Ihi fuld kan Ingen blive uden Biin,

Og Biin er jo forbudt i Alkoranen,

Og Fanden maatte tygge Opium.

Men nu har Hesten sparket mig for Maven

I Hiertefulen, saa jeg faldt omfuld.

Og det er ikke første Gang, det Usen!

O, Gud forlade mig, jeg burde ikke

Saaledes tale om vor Sultans Hest!

Men jeg har alt saa ofte varskoet den;

Og troer den, den kan gjøre, hvad den vil,

Jordi at den er Hest, og jeg kun Staldkarl?

Nei, nei, en fattig Karl har ogsaa Ret!

Morgiane for sig.

Hvad dog en Sultan alt maa høre paa!

Det maa dog ikke være just saa let,

At holde Staten rigtig i Balance,

Især naar Undersaatterne er fulde.

Soliman.

Bezir! ha, seer du atter hist i Døren

Den gamle Kone, som forleden bragte

De sieldne Edelstene?

Beziren forbittret.

Hvilken Frækhed!

Jeg har forbudt hende frem at komme

For eders Throne, Herre! til J selv
 Lod hende falde; og dog kommer hun!
 Jeg vil strax lade Bagten —

Soliman.

Vi, Bezir!

Jeg faaer vel atter nu, som flere Gange,
 Her være eders Raad, i Stedet for
 J burde være mit. Dæmp eders Brede,
 Og tænk paa, hvad der skaffer Thronen Ære,
 Og hvad der skader den. J Glædens Ruus
 Slap der et Løfte af min Mund, som vel
 Gi holdes kan, dog heller ei udslettes
 Med Boldsomhed, thi Bold opvækker Harme,
 Og Harme Lyst til Hevn, og Lyst Forsøg.
 Hvor det kan undgaaes ved et Dieblifs
 Belgiorte Overlæg, der bør det skee.

Beziren.

Min Sultans muntre Lune nøder mig
 Fast til lee: Harm, Lyst til Hevn, Forsøg!
 En Skrædderdreng mod Sultan Soliman!

Soliman.

Han være, hvad han vil, saa er han dog
 Min Undersaat, og jeg hans Overherre.
 Min egen Høihed vinder ved at agte
 Den Hiord, mig Allah gav at forstaae.
 Behandler jeg den skiødesløst, som Dvæg,
 Saa gjør jeg selv mig til en ussel Hyrde.

Beziren.

Tilgiv min Hidfighed, min vise Sultan!
 For Godhed er den høistbegribelig.
 Den koldeste Natur jo springer op,
 Naar Nogen rører ved dens friske Saar;

Dg mit — behøver jeg at sige meer?
 J veed, min ædle Herre! hvilken Glæde
 Der sødt beruste mig ved Tanken om,
 At eders hulde Raade havde vandet
 Mit gamle, halvuddøde Stammetræ
 Med persisk Fyrsteblood: opløst Rubin,
 Af Morgensolen venlig giennemvarmet!
 Jeg dølger ei de søde Drømme. Af,
 De svandt, som Maanen for den lumre Dag!
 Dg nu —

Soliman.

Vel! jeg begriber det, min Ven!
 Men du har lovet, ei at røre ved
 Et Saar, der smerter mig, saavel som dig;
 Gaa altsaa hiint forbi, og sig, hvad her
 Du mener der er bedst for os at gjøre!

Beziren.

Da det er eders Hensigt, kun at skræmme
 Den Daarlige herfra, og ei at straffe,
 Saa paalæg hendes høistforelskte Søn,
 At gjøre, hvad J veed han ei formaaer;
 Det skaffer os for deres Daarskab No.

Soliman.

Vel talt! Lad hende strax da komme frem,
 Dg lad de Andre bortgaae for i Dag.

Beziren vinker Morgiane frem. Hun kaster sig for Thronen.

Alle de Dvrige forsoie sig bort.

Soliman.

Jeg kiender dig, og veed, hvorfor du kommer;
 Har heller ikke glemt mit Ord til dig.
 Jeg sagde sidst, at den, der kunde give
 Slig Gave, som du bragte fra din Søn,

Han kunde blive en Prindsesses Husbond.
 Hvad da jeg sagde, siger jeg endnu;
 Thi er din Søn saa rig paa sieldne Sager,
 At han kan give slige Ting, som hine,
 Blot i den brugelige Divanskat,
 Saa er et slikt Parti ham ei for høit.
 For altsaa nu at komme efter dette
 (Thi muligt var det, at kun Hændelsen
 Har skaffet ham den sidste sieldne Skat),
 Saa hør nu, hvad jeg fordrer til Beviis:
 I Morgen, og ved denne Tid omtrent,
 Skal han mig sende fyrgetyve Bækk'ner
 Af drevet Guld, og de skal være fyldte
 Med Edelstene af det sidste Slags.
 Og disse fyrgetyve gyldne Bækk'ner
 Skal fyrgetyve sorte Slaver bringe,
 Og disse fyrgetyve sorte Slaver
 Skal følges hid af fyrgetyve hvide.
 Hvis dette skeer, saa staaer jeg ved mit Ord,
 Og gifter strax min Dotter med din Søn.
 Hvis ei det skeer — saa lad mig aldrig høre
 Endnu et Ord fra eder! For hans Gave
 Tilgiver jeg da hans Forvovenhed,
 Paa Vilkaar, at han aldrig prøver paa,
 Bed eder eller nogen Anden, tiere
 Til mig at komme med sit frække Forslag.

Han reiser sig, og gaaer bort med Beziren.

Morgiane ganske flukøret.

Ja, saadan gaaer det! Har jeg ikke sagt det?
 Nu staaer han der en Røn. Det lader net!
 Har jeg ei ti, ei tyve Gange sagt ham:
 Aladdin! næbbet Dvæg forliges bedst;

En tintet So og skurvet Orne trække
 Bedst sammen. Kære Søn! sig mig, hvad skal
 Et Jettehoved paa et Dvergelegem?
 Sy ikke Fløielsklud til Badmelskofte!
 Behøver jeg at sige dig, min Søn!
 At Skarn og Bøx ei brænder eens i Kirken?
 Men det var Præken kun for døde Dren,
 Det hjalp ei meer, end at slaae Band paa Gaasen.
 Nu har han det saa godt, det arme Skrog!
 Bagefter kommer Humlen. Morgenlatter
 Blier ofte Aftengraad. Men som man reder,
 Saa ligger man. Hvad vilde du, min Søn!
 Paa den Galei? Bagefter kommer tyndt Bl.

Gaaer.

 Stue.

Aladdin. Morgiane kommer ind.

Aladdin

Løber hende i Møde.

Nu, kære Moder?

Morgiane.

Nu, min kære Søn?

Affides.

Af, gode Gud! jeg har ei Hierte til
 At sige ham, hvordan det hænger sammen.

Aladdin.

Nu, Moder? J har altsaa været hos —

Morgiane

falder ham i Talen.

Hos Slagteren? Ja, kære Søn! det har jeg;
Vi faaer en deilig Dresteg i Morgen.

Aladdin.

Det spørger Ingen om. Men har J været —

Morgiane.

Hos Skrædderen? O ja, min hierte Søn!
Hvad det dog er en venlig, artig Mand!
Det var din Faders gode, gamle Ven,
Endskiøndt de dog var Skræddre begge to.
Din Fader syede, som du veed, bedst Kapper,
Den Anden havde meest Genie til Buxer;
Saaledes sad de i Samdrægtighed,
Hver var en dygtig Skrædder i sit Fag,
Den Ene overskred den Anden ei.
Den Anden roste tidt din Faders Kapper,
Til Giengield blev hans Buxer rost igien;
Og saadan gif det herligt nogle Aar.
Al, det var Skrædderlaugets bedste Tid!

Aladdin.

Men siig mig dog —

Morgiane.

Hvad Skrædderen vel sagde?

Bær hun forsikkret, sagde han, min Moer!
At jeg skal sye for hendes kære Søn
Saa godt, som selv han kunde have syet,
Hvis han var bleven ved sin Faders Haandværk.

Aladdin.

Ha, hvem spør da om Skrædderen?

Morgiane.

Min Søn!

Hvo høit vil flyve, falder ofte ned.

Aladdin.

Jeg mærker nok, hvad Klokken alt er slaaet;
Men ved min Rieerlighed og skiændte Ure,
Det bliver Sultan Soliman et farligt,
Et rædsomt Lykkespil!

Morgiane.

Det er ei godt

At spise Kirsebær med store Folk;
Saa faaer man Stenene i Dinene.

Aladdin.

Ja, jeg skal stene ham og sine ham!
Nu, skynd jer, Moder! siig mig Alting! Alting!

Morgiane.

Hvad skal jeg siige dig? du veed det jo,
Du har jo allerede giettet det.
Bed den Ting er der intet meer at giøre.
Det Bedste er at lade Stenen ligge,
Som ei kan løstes, og at skrive Alting
I Glemmebogen.

Aladdin.

Ha, jeg brister fast

Af Harmen. Bi du mig, min lille Sultan!
Du Stodderkonge! bi du mig, du Stolte!
Ha, jeg skal vise dig, med hvem du narres!
Troer du at trække mig frem og tilbage
Bed Næsen, efter som dit Lune byder,
Som dine svage Hverdagskryb maae taale,
Reent ubekymret for din Manddomsære,
Du Usling? rolig ved den arme Tanke,

Som Gaaret, da det brægede mod Ulven:
 Jeg staaer saa høit, han ei kan ramme mig!
 Men jeg skal ramme dig, vær du forsikkert!

Morgiane.

Aladdin! dæmp dit hede Temprament,
 Det gjør dig reent ulykkelig, min Søn!

Aladdin.

Ulykkelig? Hvori bestaaer min Lykke?
 Forstaaer I jer paa den? Min Lykke er,
 At sætte det igiennem, som jeg kan;
 At overvinde hver en ussel Hindring.
 Dertil har jeg en dygtig Ladning Mod,
 Forsynet med saa stor en Slump Foragt,
 At hvis jeg skulde bukke for min Drift,
 Saa kaldte jeg selv dette Buk en Lykke.

Morgiane.

Naar Strængen spændes høit, saa springer den.

Aladdin.

Det hændes nu og da de raadne Strænge.
 Men nok om dette! Hvordan lod hans Ord?
 Han bød Jer ligesrem vel bort at gaae?
 Han tugtede vel min Forvoenhed,
 Og lod, som om han havde Alting glemt?

Morgiane.

Nei, det just ikke, Søn! Nei, tværtimod
 Saa stod han ved hvert Ord, han havde sagt.
 Med det er jo det samme med hans Ord,
 Naar Følgen blier den samme.

Aladdin.

Siig hans Ord!

Morgiane.

Hans Ord var disse: hvis du sendte ham
 I Morgen fyrgetyve gyldne Bækk'ner,
 Hvert fuldt af malet Glas, som Frugterne,
 Saa skulde du hans Dotter faae til Kone.
 Men, notabene, hvert et Bækken skulde
 Du lade bære af en fulsort Slave,
 Og denne Slave, troer jeg, skulde bæres
 Igien af een, som der var ganske hvid.
 Hvis dette nu du bragte strax i Stand,
 Saa blev Prindsessen din. Men, gode Gud!
 Hvorledes skulde det da vel gaae til?

Aladdin.

Hvorledes? er det Alt, min Moder! det?

Morgiane.

Min Søn! mig synes, det er meer end nok.

Aladdin.

Hvi har I uden Marsag bragt mit Blod
 I Kog, og giort mig opbragt paa vor Sultan?
 Den Fordring er jo overmaade billig,
 Og skal i Morgen blive opfyldt.

Morgiane.

Hvad?

I Morgen? hvad? i Morgen? og hvordan?

Aladdin.

Bed Lampen.

Morgiane himmelfalden.

Lampen! — Lampen! — Sillemænd,

Den havde jeg reent glemt. — Bed Lampen? ei!

Hvem tænker ogsaa altid nu paa Lampen?

Bed Lampen, Søn? Saa mener du, at Lampen —

Aladdin.

Ja, kære Moer! det mener jeg forvist.

Morgiane.

Du med din Lampe! Andre Folk har ei
Saadan en Lampe. Det er da at sige,
Hvermand har vel en Lampe, som den er;
Men denne —

Aladdin.

Er just ingen Hverdagslampe.

Morgiane.

Jeg tvivler dog, min Søn! Tro mig, det gaaer
Bist over Geistens Kræfter.

Aladdin.

Vi faaer see.

Hvad der gaaer over Geistens Kraft, hvad ei,
Beed Ingen bedre, Moer! end Geisten selv.
Vi strax vil nu forsøge det —

Morgiane.

Vi lidt,

Min Søn! jeg skal et Grind ud i Byen.

Hun gaaer.

Aladdin.

Den Lampe faaer hun aldrig i sit Hoved.
Hun glemmer den bestandig. Det er sært nok!
Naar hun vil lægge Planer for mit Liv,
Saa kommer Lampen aldrig i Betragtning,
Saa er jeg slet og ret kun hendes Søn,
Og ikke Lampens Herre. Nu velan,

Han tager Lampen frem.

Om jeg er Herre, gielder et Forsøg.

Han gnider.

Lampens Aand aabenbarer sig.

Holla ho! min ædle Herster! Knap du gned, før strax
 jeg kom,
 Fløi herhid, og staaer nu rede at fuldføre hvert dit Ord.

Aladdin.

Aldrig meer, end nu, jeg trængte til din Hielp. Din Kraft
 er stor,
 Dette trøster mig, og gjør mig sikker, driver Frygten
 bort.

Lampens Aand.

Meget vel, min ædle Herre! Siig din Trang, og spar
 din Roes!

Aladdin.

Fyrgetyve gyldne Bækk'ner, drevet Guld, mærk vel mit
 Ord!

Maa du skaffe mig, og bringe giennem Lustens tynde
 Flod.

Fyldt maa hvert et Bækken være, stablet i en Straaletop,
 Med Demantens klare Uther, med Rubinens røde Blod,
 Med Smaragdens grønne Jordbund, med Sapphires
 Himmelloft;

Store, funklende og fieldne, som de stolt og lifligt groe
 Hift i Biergets dybe Have, sprungen af den skjulte Rod.

Men da ingen Edelsteen er til i Verden ganske fort,

Maa du skaffe sorte Slaver til at bære Skatten fort;

Og for ret at spragle denne smuktindsprængte Farveslof,

Saa lad fyrgetyve hvide følge disse, Fod for Fod,

At de parviis vandre langsomt: Sort med Hvid, og Hvid
 med Sort!

Hyl et Tæppe om hvert gyldent Bækken af det gyldne
 Mor,

Hvor med Silke ind er vævet Markens nydeligste Blomst!
Bring mig dette hid i Morgen, har du Kraft, som du
har Mod!

Lampens Aand.

Alt skal staae, min ædle Herre! paa det Sted, hvor nys
jeg stod.

Forsvinder.

Aladdin gnider igien.

Ei saa hurtig, fiære Slave! Vi er ikke færdig end.

Lampens Aand.

Du behøver kun at gnide, saa er jeg der strax igien.

Aladdin.

Hør da nu opmærksom, hvad jeg meer dig har at sige
her.

Denne Gave, som du skaffer, er til Soliman en Skient;
Naar han den har faaet, negter han mig ei sin Dotter
meer.

At jeg altsaa nu maa komme i et saadant Optog frem,
Som det sommer sig en Fyrste, sig en Sultan, seer du
selv.

Først et Bad du frem maa trylle, hvor paa alle Bægge
leer

Broget Marmor og Agater, venligt sænkt i Midten ned.
Der maae sprudle tvende Kilder, høire kold, og venstre hed,
At jeg selv kan Vandet blande, eftersom mig tykkes bedst.
Deilige Opvarterinder der maae stande sødt beredt,
For med Badejord og Duge mig at vederqvæge ret.
Skaf mig saa en prægtig Klædning, stærke Aand! naar
det er fæet;

Og en Sabel fra Damaskus, og en vild arabisk Hest,
Som min steenbesatte Tøile dog kan tæmme flux og let!

Skaaf min Moder, hvad hun bruger: Klæder, Linned, Flor,
og sex

lunge, deilige Slavinder, til at følge hendes Fied!

Meget blier jeg dig forbunden, mægter du en sliq Jdræt.

Lampens Aand.

Af hvad du endnu har fordret, er mig Intet mere let.

Forfvinder.

Aladdin guider igien.

Atter frem jeg dig maa kalde. Selv du gjør dig Veien
lang.

Lampens Aand.

Før din Finger af at gnide, end min Fod blier træt af
Gang.

Aladdin.

Naar nu Alt gaaer efter Dnske, naar nu Alt er kant og
klart,

Naar det latter mod den søde, længstforønskte Brudenat,
Byg mig da af parist Marmor hist et blændende Palads
lige for vor Sultans Harem paa den rummelige Plads!
Byg det, som din Viisdom byder; men hvad Herlighed
og Pragt

Kan formaae, lad det fremtræde! Byg i dette Slot en
Sal

I en Fiirkant, vid og prægtig, med en Kuppel oven
hvalt;

Fiir og tyve høie Bindver skue til hver Verdenskant!

Ikkum eet af disse Bindver ufuldendt dog blive lad;

Hvorfor dette jeg forlanger, skal du vel erfare snart.

Hold mig der et herligt Bryllup, gjør den mørke Nat
til Dag

Med de virakblandte Fakler i den rummelige Sal!

Lad et Chor Sandsigerinder føre op et luftigt Val,

Mens en anden Flok forlyster os med Githerspil og Sang!
Kan du det, min elskte Slave? Siig oprigtig, om du kan!

Lampens Mand.

Ja, saa let, min ædle Herre! som en Vind kan kruse
Vand.

Forsvinder.

Indgangen til Sultanens Palads.

Første Vagt.

Ha, hvad er det? Seer du den store Sværm
Af Mennesker? Den nærmer sig til Slottet.
En prægtig Flok af Herrer, vist nok Prindses,
Gaaer mellem den. Skynd dig og meld vor Sultan,
At nys en Flok af andre Rigers Fyrster
Herhid er dragne for at gieste ham.

Vagten gaaer.

De firfindstgøve sorte og hoide Slaver komme gaaende lang-
somt i Orden. De sorte have Bækkenerne paa deres Hoveder. Bag-
efter kommer **Morgiane** prægtig klædt, fulgt af sine sex Slavinder.

Soliman, fulgt af **Veziiren** og sin **Livvagt**, kommer dem i Møde
paa Slotstrappen. I det den første Slave træder op, siger

Soliman.

Velkommen, elskte Broder! Megen Glæde,
Ret megen Glæde skienker I vort Hierte
Med dette saa uventede Besøg.

Slaven knæler.

Jeg er en Slave, Herre! ingen Prinds;
Den firfindstygende i denne Række.

Vi komme for at bringe eder her
Den Gave, som Aladdin skylder eder.

Soliman.

Hvordan? I Slaver? Klædt i Fyrstepragt!
Fra ham? fra Skræd — fra Unglingen Aladdin?

Slaven.

Ja, stolte Sultan!

Soliman.

Dg den gamle Frue,
Omringet af de deilige Slavinder?

Slaven.

Hans Moder.

Soliman.

Hvad? den gamle Skrædderenke!

Morgiane

flaaer Sløret tilside.

Ja, naadigste Herr Sultan! Kiender I
Mig ikke? D, det kom nok deraf, at
Jeg havde Sløret over Dinene.

Soliman.

Bezir!

Beziren.

Min Sultan!

Soliman.

Jeg forstenes brat.

Beziren.

Jeg er det alt.

Soliman.

Kom, Morgiane! kom!

Lad alt dit Følge træde i mit Slot.

Der skal du vække mig af denne Drøm.

Morgiane.

Det er slet ingen Drøm, Herr Soliman!
 Det er en ordentlig Begivenhed,
 Hvor Alt gaaer til foruden Hæveri.
 Kom, Slaver! følger mig og eders Herre.

Soliman.

Hvis det er ingen Drøm og intet Blændværk,
 Saa er Gulnare snart Aladdins Brud.

Slaverne.

Vor Sultan og hans Søn Aladdin leve!

De gaae ind.

Et prægtigt Marmorbad.

Aladdin. Sandsigerinder opvarte ham usynlige.

Peribanou, deres Dronning.

Kom nu, min vakre Yngling!
 Nu Alt er tilberedt,
 Alt, hvad dit Hierte ønsker,
 Er efter Dnske skeet:
 En sval og kølig Grotte
 Nu herligt hvælver sig,
 De slebne Marmorsider
 Saa huldt omgive dig.
 Paa Bunden strøet er bleven
 Fiint Alabastersand.
 I Badet vælger Rosen=
 Og klart Lavendelvand;
 Saa huldt det sig forened,
 Da sit Bassin det fandt.
 O, see den klare Bølge,

Saa klar som Diamant!
 Her paa din høire Side
 Du lede kan en Bæk;
 Den køltes giennem Lilier
 Og bag en Rosenhæk.
 Her paa din venstre Side
 En anden strømmer ned;
 Den skummer ud fra Bierget,
 Og den er vild og hed.
 Nu, Elskte! kan du blande,
 Som det dig lyster selv,
 Den kølne Bæk fra Dalen
 Med heden Klippe-Elv;
 Og naar du da er tvættet
 Og vederqvæget nok,
 Skal du med Duge tørres
 Sød af en Jomfruslof.

Aladdin.

Ha, skønne Stemme! lad mig see den Mund,
 Den Fløite, hvoraf dine Toner strømme.
 Hvi skiuler du dig, milde Rosenbust?
 Hvi skiuler du dig grunt, mens Nattergalen
 Sød synger giennem dine Purpurblade?

Peribanou.

Dvæg dig, min vakkre Yngling!
 Bed Rosens milde Duft,
 Men ei forlang at skue
 Og at omfavne Luft.
 Vi staae for dig, men jordisk
 Er kun dit hede Blik,
 Det giennemborer Bæsnets
 Flux, som et Dolkestik.

Forlang da Intet mere!
 Du føler jo vor Magt.
 Kun fielden frem vi komme
 I jordist Qvindedragt;
 Kun saare, saare fielden,
 Og mindst, som nu, min Ven!
 I Badet hos en afflædt
 Letfindig Ungersvend.

Aladdin.

O, Qval i al min Bellyst og min Glæde!

Han springer i Badet.

Sandsigerinderne syng.
 Skyller, hulde Bølger! skyller
 Rundt omkring de runde Muskler,
 Smidig gjør de stærke Sener,
 Styrk den friske Nervesaft!

Aladdin.

Hvordan? det kom mig for, som Bølgen sang?

Sandsigerinderne.
 Kølt er Blodets varme Purpur,
 Svælt er nu dit unge Hierte,
 Frisk din sorte Haarlof glindses,
 Stig nu atter i din Kraft!

Aladdin.

Hvordan? det kom mig for, som Luften klang?

Sandsigerinderne.
 Stig nu atter i din Kraft!

Aladdin.

Jeg stiger alt, jeg stiger,
 Usynlige, tilbedte, søde Piger!
 Omfavner mig da nu! — O, hvilken salig

Fornemmelse! jeg tørres af Zephyrer,
Af lune Vinde fra en Gyldenlaf.

Peribanou.

Bringer nu i Badet ind
Skønhed i sit Rosenfkin,
Styrke med sin lodne Krop!
Henter dem fra Fjeldets Top!

Styrke og Skønhed

komme, ligeledes usynlige for Aladdin, den Første med en tør
Swamp, den Anden med en Hyacinth i Haand.

Styrke.

Stærk du er, men mere Styrke faaer du snart, o Lyffens
Søn!

Skønhed.

Skøn du er, men snart du bliver dog, Aladdin! mere
skøn.

Styrke.

Hvor min tørre Swamp dig river, svulme dine Muskler
frem.

Skønhed.

Denne Hyacinth uddanner, runder og forbinder dem.

Styrke.

Her Naturen lidt har sparet, her maa Skuldren bredes
meer.

Skønhed.

Mere bruunt dit brune Die kunde vorde, som jeg seer.

Styrke.

Bryftet er ei fladt, men hvælves maa det dog med mere
Kraft.

Skønhed.

Med lidt mindre Rødme Rinden rødme maa, end den har
havt.

Styrke.

Ryggen maa jeg knudre mere, fuld af Sener flette den.

Skønhed.

Dine Læber maae fortyndes endnu lidt, min unge Ben!

Styrke.

Dine Ankelflodder mere stærke her sig vide maae.

Skønhed.

Styrke! tænk dog paa det Hele. Der er nok, for fast at
staae.

Styrke.

Dunkle Haar omkring dit Hierte vidne skal om Kraft og
Mod.

Skønhed.

Dine hvalte Dienbryne vidne skal, at du er god.

Styrke.

Skønhed! husk, at det er ingen kærtegnet Pige, men en
Mand.

Skønhed.

Du har Ret. Med rolig Stolthed skal de sænke sig paa
Stand.

Styrke.

Mere stærk om dine Lænder! Armen som en knudret
Green!

Skønhed.

Mere rund om dine Hænder, mere smal om dine Been!

Styrke.

Her jeg puster i dit Hierte Kæmpeblod, en herlig Drif.

Skønhed.

Her jeg smiler i dit Die hellig Elskovs søde Blik.

Styrke.

Bliv en Skræk for dine Fiender, bliv en Løve, gram i
Strid!

Skønhed.

Bliv en Lyst for alle Piger, bliv en Elsker, varm og
blid!

Begge.

Saadan har jeg nu begavet dig med Alt, hvad jeg for-
maaer.

Nu Farvel, du raske Ungling! nyd din friske Ungdoms
Baar.

De forsvinde.

Sultanens Palads.

Soliman. Aladdin.

Soliman.

Jeg takker Himlen og Propheten, som
Mig skienker sig en værdig Svigersøn.
Fast ubegribelig er eders Rigdom,
Og eders Skønhed fielden; stærkt og kiæft
Og findrigt funkler eders Ungdomsøie.
O, I fortjener rigeligt min Dotter,
Derom er jeg forvisset. Mangen Anden
Faldt maaskee paa at fritte eder ud,
Om hvor I havde eders Rigdoms Kilder,
Om hvor I vel var kommen fra, og Eligt.
Jeg gjør det ei; da hidtil I har dulgt det,
Saa har I ogsaa vist en gyldig Grund.
I skiuler den, og det er ligemeget.
Jeg seer jo, hvad I har; hvordan I har det,

Det veed jeg ei; og veed jeg mere da,
 Hvordan jeg selv og alle Adams Børn
 Vel har det? Det er nok at vide hvad,
 Kun Daaren spørger altid om Hvordan.

Aladdin.

Min Sultan! eders hulde Viisdoms Ord
 Reddryppe qvægende, som Morgenduggen
 Fra Cedrens Toppe, paa den ringe Urt,
 Som fandt sin sikke Tilflugt i dens Ly.

Soliman.

Saa vil jeg da i Morgen holde eder
 Et prægtigt Bryllup, mine elste Børn!

Aladdin.

Skiondt Bien ikke længes meer, min Sultan!
 Om Morgnen efter Rosens Honningbæger,
 End jeg, af! efter hendes Favnetag;
 Skiondt Græsset, flamt og nedtrykt af en Storm
 I Natten, ikke higer mere efter
 Den varme Straale, for at reise sig,
 End jeg, af! efter hendes hulde Blik —
 Saa ønske jeg dog gierne, elste Fader!
 Saa længe blot at sætte op vort Bryllup,
 Til hist paa Sletten, ret for eders Slot,
 Jeg op fik bygget mig et lidet Palads,
 Hvor først jeg kunde tage mod min Brud.

Soliman.

Det vil jeg ikke negte dig, min Søn!
 Hvor lang Tid mener du at bruge dertil?

Aladdin.

Saa lige kan jeg ei beregne det,
 Dog vil det sikkert ikke vare længe,
 Thi min Bygmester er en fløgtig Mand.

Soliman.

Saa blier det derved. — Følg mig nu i Raadet,
 At jeg kan gjøre dig bekiendt, min Søn!
 Med Fyrstens Plichter og de Byrder, som
 Du sønlig nu skal dele med din Fader.

Aladdin.

Al, maatte jeg kun have Styrke nok!
 Dog J skal styrke mig, og eders Viisdom
 Skal gribe mig i Faldet, naar jeg snubler.

De gaae.

Aat. Den store Plads uden for Sultanens Slot.

Campens Aander

bygge det prægtige Palads.

Den første.

Allt ligger dybt den faste Grundsteen, Grunden med.
 Jeg murer hurtigt op, naar J kun skaffe Steen.

To andre

komme flyvende giennem Luften med store Steenmasser.
 Her har du Stene nok, fint Marmor, melkehvidt
 Med blegblaae Aarer, som i Huden paa en Kv.
 Vi hug det hurtigt af dybt under Kaukasus,
 Og ilte hid, og dog er Liden alt dig lang.
 En Flok Hyrdinder sad ved Biergets Blomsterfod;
 J det vi svævede den Skionneste forbi,
 Saa rev vi Floret bort, og blotted hendes Barm.
 Og vilde sammenlignet Marmoret med den;
 Men hurtig gød om Barmen sig et Purpurstær
 Af qvindlig Bluelse; da raabte vi med Smil:

Bort Marmor er saa hvidt, Hyrdinde! som din Barm,
Men rødme sødt, som den, det mægter ingen Steen!

Den første.

Hvo skaffer Kalk? ha, Kalk behøver jeg! saa kom!

To andre med Kalk.

Her har du Kalk fra Bretland. Dybt vi søgte den.
Hvor den er hvid! men her dog lidt bestænkt med Blod.
I Mattens Mulm lod Kongen opbragt Hov'det slaae
Fra Kroppen af en Bantro, som bespotted Gud.
Nysgierrig svang vi os om skumle Kettersted,
Vi hørte, Dren klang, da stænkte Blodet hid.
Desbedre binder Kalken her paa dette Sted.

Den første.

Hvor faaer jeg mig mod Norden her en Hjørnesteen?

To andre.

Her har du dig en Steen, en Steen, som holde kan.
Vi tog den høit i Norden fra en Bønderflok,
Som slæbte den fra Fjeldet til en Konges Grav,
Der nylig kastet var. See, Stenen er lidt vaad,
Det hærder den, og gjør den uforgængelig;
Ihi Folket græd derpaa, mens hen de slæbte den.

Den første.

Hvo skaffer mig Zirater under Taget her?

To andre.

Vi hurtig os forvandlede begge til en Hval,
Og bruste dernæst om rundt under Havets Skum,
Indtil i Syden hist vi stødte mod en D
Af flettede Koraller og af Muslingskæl.
Den knuste vi, og hurtig paa vort Hoved tog
Den røde Irgang med sit hele Flitterhæng.
Det kan du flette nu, og fæste om din Bæg.

Den første.

Hvor faaer jeg Perler nok og Edelstene fra?

To andre.

Fra Demantsdalen her vi bringe dig et Læs.
 Du veedst, den er af steile Bierge sluttet ind,
 At ingen Dødelig kan flytte did sin Fod.
 Paa Bierget rundt omkring stod der en Kiøbmandsflod,
 Som ventede haabefuld paa Ornen's Atterkomst.
 Du veedst, de binde Kiød fast rundt omkring dens Klo;
 Naar nu i Dalen da den styrter vældigt ned,
 At mætte sig paa Slangar og paa andet Kryb,
 Saa klæber Diamanten sig til Kiødet fast.
 Hver Kiøbmand har sin Rede, hvor han lurar paa,
 At ind hans Lykke tung skal komme flagrende.
 I Dag bedrog vi dem; vi tog hver Edelsteen
 Med Rede, Orn og Alt, og lod de Stakler staae
 Og gabe hen i Veiret uden Haab og Fangst.

Den første.

Hvo skaffer Billedstøtter af en fielden Værd?

To andre.

Her har du dem. Vi fløi hen ad Italien;
 Der sad to Elskte i den maaneklare Nat,
 Og Bruden sang saa sødt til Mandens Citherspil,
 Skult sad de, ved en sunken gyselig Ruin
 (Man kalder den i Landet Herculaneum).
 Der dukked vi os ned, som Bildgæs i en Sø,
 Og bragte disse Støtter op fra Jorden hid.
 De vil vist pryde deiligt i den store Sal.

Den første.

Hvor faaer jeg Guld nok fra, til at indfatte med?

To andre.

Giv Tid! her har du nok; meer bruges sikkert ei.
 Vi svang os giennem Africa til heden Drk.
 Det var en kolid Midnat; i det gule Sand
 Medskinte Maanen guul; og gule Løver gif
 I Drken rundt omkring, og grove Guldet op
 Med stærken Seneflo af løse, skiore Sand,
 Og legte Bold dermed i klaren Maaneskin.
 Ti Dyne hentede vi fra Barbariet hist,
 Og mens de aad dem op, saa tog vi Guldet bort.
 Saa store Klumper har du sikkert aldrig seet.

Den første.

Hvor faaer jeg Silke nok til disse Bægge her?

To andre.

Fra China svæve vi, just fra en Morbærskov.
 Mens Bækken risled hen i Maanens Sølvverskin,
 Spandt Silkeormene saa slittigt deres Væv.
 Jeg troer vist ikke, Ven! at du behøver meer.

Den første.

Hvor faaer jeg Stolper fra til denne høie Port?

To andre.

Vi stege høit paa Taurus, for at see os om;
 Da saae vi Elephanter dybt i Dalen gaae,
 Som skyndte sig at træde ned en Bondes Mark.
 Did iilte vi, at straffe dem for dette Spil,
 I det vi, som et Lyn, brød deres Tænder ud.
 See, hvilke Støtter! har du endnu Mage seet?

Den første.

Jeg krummer lige dem ved Midnatsmaanens Jld.
 Hvor faaer jeg Kobber fra, at tække Huset med?

To andre.

Bed Rhinen stod to store Leire, fyldt med Mænd

Med Harnisk, Hielm og Daggert, Spyd og Sværd og
Skiold.

Hvert Skiold var drevet Kobber, langt og blodigt rødt.
De tyktes gode os at tælle Huset med;
Ihi tog vi sagte bort fra hver en Mand sit Skiold,
Skioldt under Hov'det, som en Pude, tæt det laae.
I Morgen, naar de vaagne, har de intet Skiold,
Desmeer de stole maae paa deres skarpe Sværd.

Den første.

Hvor finder jeg et Spiir, med Diamant besat,
Der værdigt er at kneise her paa dette Taarn?

To andre.

En flødestiægget Konge hist paa Thronen sad,
Dg sov med Sceptret bagvendt i sin venstre Haand,
Dg rørte det i Søvne, som til Tidsfordriv,
Imellem sine Slaver, at den sidste Rest
Af Kraft og Orden svandt, og Alt blev Ruskomsnusk.
Forbittret vred vi Spiret af den matte Haand.
Her vil det passe bedre, høit mod Himlen raft.

Den første.

O, skønne Spiir! Kom med det! Snart er Alt fuldbragt.
See, hvor i Natten, i den slumrende Natur,
Sølvmånen spiller paa den hvide Marmormuur,
Dg titter med sin Straale giennem Bindvet her,
Mens Stiernen spiller høit i Spirets Demantskær.
Men stille! Morgnen pibler frem bag Bølgen kold,
Dg skimter alt paa Tagets røde Kobberskiold.
Hvor vil ei Dagen undres, naar den skue faaer
Den pludselige Borg, som stolt paa Jorden staaer!
See Kuplen, hvor den høi og herlig hvælver sig!
Kom, bring mig Farve blaa, som Himlen blidelig!
Dg duk i Havet, skynd dig, du! ved Sidons Strand,

Dg bring en Purpurmusling fra det dybe Vand,
 Saa skal jeg Roser male, som skal staae i Blod,
 Naar Blade hvirvle sig om Haverosens Fod.
 Her maler jeg Gulnare. Hvilken Ewanebarm!
 O, den skal giøre Søn og Sønesønner varm!
 Den matte Oldings Blik skal paa det malte Taft
 Gienstraale med et Glimt af svundne Ungdoms Kraft.
 See, hvor hun smiler! Hurtig nu! fuldender Alt!
 Hift er det lidt for bredt, her er det lidt for smalt.
 Saa! stille! Intet meer! Ha, skønne Harmonie!

Hanen galer.

Alle Handerne.

Rødkammet Bægter gol. Nu er vor Tid forbi.

De forsvinde.

Sultanens Harem.

Gulnare

alene paa sit Kammer.

Den nærmer sig, den gyselige Stund!
 Den nærmer sig. Af, hvor mit Legem isner!
 O, Himmel! hav Medlidenhed, og see
 Beldædig til den unge Hind, der staaer
 Bag Busken zittrende, snart Lignens Rov.
 See mine Kinder, langsomt falmet hen,
 Som Maanen, naar den bleggende forlader
 Sin trygge Horizont, og svimler gusten,
 Som nylig purpurød, i det den seer
 Forladt sig i den tomme Himmelørf.
 Af, skønne Yngling! saa skal jeg da aldrig,
 Af! aldrig, aldrig skue dig igien?

O, det var Alt en Drøm, en Anelse
 Om Paradiis. Du ranke Cedertæ!
 Som Palmeblade slyngte sig dit Haar,
 Dit Die var en Antelopes Die,
 Din Kind en frisk udsprungen Tulipan.
 Af, Maanen skinner ei saa blid og klar
 Paa Himlens Firmament, som du paa Elskovs!
 Hvor er paa Fjeldet den fribaarne Fjrr,
 Der kneiser stolt og trodsende, som du?
 Og dog var Hyrdens Omhed i dit Blik,
 Og Elskovs søde Lue i dit Hierte.
 O, det var Alt en salig Drøm. Du varst
 Den vennesæle Engel Gabriel.
 Du kom og kysede mig. Det var et Indsegl,
 Som sødt forbandt mig med den hvalte Himmel.
 Snart kommer Israfil og vinker mig,
 Den blege, sørgelige Dødens Engel.
 Ha! hvilken selsom Skiebne ligner min?
 Nys sluppen ud fra Faren, ud fra Døden
 Bed et fra Himlen nedsendt Underværk,
 Udrevet af den ækle Brudgoms Arme,
 Et Dieblik i Elskovs Favnetag — —
 Og nu igjen — bortsolgt, som en Slavinde,
 For Guld og Edelstene til en Slave,
 En ringe, halvopløben, dristig Knøs.
 Jeg har ei seet ham end. Snart er det Tid.
 O du, som kaldte dig min Elsker, Engel!
 Bar ei det hele Syn en Feberdrøm,
 Da trin herind, trin kraftig paa din Fod,
 Som Elephanten stærk, som Tigren smidig,
 Som Løven stolt, som Hyacinthen mild,
 Som Solen varm, som Maanen elskovsfuld!

O, vederqvæg mig med din søde Stemme,
 Der toner fra din hulde Rosenmund,
 Som Feernes fra Sommernattens Grotter.
 Omflet mig fast i dine stærke Arme,
 Du friske Bedbendranke! lad bag den
 Mig hente Tryghed i dit Stierneblif
 Sødte ved dit Hjertes varme Purpurfilde!

Sultanen træder ind med Aladdin. *følge.*

Gulnare forfærdet.

O, Himmel!

Kaster sig paa Knæe.

Engel! du har hørt min Bøn?

Du redder anden Gang den arme Hind
 Fra Leopardens Klo? O, Gabriel,
 Livsalige, forklarede Cherub!

For min Skyld anden Gang forlader du
 Almagtens Throne? Engel! tag mig med
 Til Himlen, uden dig er Jorden tom.

Aladdin

omfavner hende.

Min elskede Gulnare! søde Brud!

Soliman.

Min Dotter! kom dog til dig selv, min Dotter!

Hvad vil den underlige Banvid sige?

Du var jo forberedt.

Gulnare.

Jeg forberedt?

Du havde jo bestemt mig for Aladdin!

Soliman.

Det er Aladdin her, som for dig staaer.

Gulnare.

Er du?

Aladdin.

Ja, Elskte!

Soliman.

Fat dig da, min Dotter!

Kamelen staaer alt sadlet, tilberedt
 At bære paa et udstrakt Floielstæppe
 Sin hulde Byrde til Aladdins Palads.
 Seer du ei hist den store Marmorbygning,
 Hvor Falken vifter i den mørke Nat,
 Og slynger hen i Nattens Mulm den tunge,
 Hølygiennemlyste Viraksky? Der staaer
 Din blomsterfrandske Brudeseeng.

Gulnare.

Og her

Min Brudgom?

Aladdin.

Elskte! ja.

Gulnare.

Og du Aladdin?

Aladdin.

Ja, Guldeste!

Gulnare.

Og hisset staaer dit Slot?

Aladdin.

Nei, dit, livsaligste blandt Qvinderne!
 Der staaer dit Tempel, Rieerlighedens Throne.

Gulnare.

Jeg veed ei, om jeg drømmer eller vaager;
 Men vaager jeg, da er jeg høist lykkelig,
 Og drømmer jeg igien — o, søde Drøm!
 Da følg mig i min Slummer dybt i Graven.

De gaae.

Soliman til sit Følge.
 Giv flug nu til Altanen hjit et Vink,
 At de kan røre Pauker og Trompeter!
 Gaaer.

Africa.

Noureddin

siddet ved sit Bord; han har længe punkteret, endelig lægger
 han Griffelen træt.

Ha, Skiebne! hvi est du mig saa imod?
 Min Haand er mat af sit forgieves Værk;
 Mit Die stirrer starblindt uden Nytte;
 Hvorhen jeg vender Stregerne, er tomt
 Og øde, som i africanste Sandørk.
 Nei, aldrig var min Lykke mig saa nær,
 Som da jeg troede mig at eie Lampen.
 Forhadte Skiebne! Ha, fordsømte Dreng!
 Nu er dit jammerlige Legem Støv,
 Og Elven skyllet hvide dine Been.
 Ha! skulde aldrig nogensinde da
 Den skionne Lampe kunne vordet min?
 Er intet, intet Forsøg mere muligt?
 Og har jeg da forsøgt? Vel veed jeg forud,
 At jeg kan aldrig bryde Hulen mere! —
 Jeg vil ei være mig det selv bekiendt,
 Hidtil jeg afflyet har at see derhen.
 Jeg vidste jo alt forud, hvad jeg saae:
 Et blegt, et blaat, et halvforraadnet Liig!
 Nu er det opløst, og de hvide Been
 Er intet Gyseligt og Ufælt ved.
 Bort, usle Svagbed! Jeg vil see i Hulen.

Han punkterer, og taber Griffelen af Forsærdelse.

O, Himmel! Allah! store Muhamed!

Han sønderriver sine Klæder.

I Velstand! færdig til at ægte en
 Prindsesse! Lampens Gier! Slavens Herre!
 Befriet ved Ringen, som jeg Rasende
 Selv satte paa hans Fingert? — Helvede!
 Forbandelse! Forbandelse og Hevn!
 Ha! hvilken Dævel blændte mig, og dysfed
 Min Tanke, min Grindring reent i Søvn?
 Den skjermede for Hulens Trylleri,
 Det vidste jeg; den anden Egenstak
 Jeg kunde glemme, glemme den til nu!
 Forbandelse! Forbandelse og Hevn!
 Det er ei gaaet rigtig til; en Engel
 Fra Helvede har givet ham sin Bistand.
 Forvorpne! plat uduelige Dreng!
 Du høster Frugten af min sure Flid,
 Du plyndrer nu det Træ, som jeg har plantet.

Hindbad kommer.

Min Broder! hvad betyde disse Skrig?
 Du sidder ellers rolig paa dit Kammer
 Om Natten grublende og taus, som Uglen
 Om Dagen dybt hvor Skoven mørkest er.
 Hvad fattes dig? hvad siger denne Blegthed?

Noureddin.

I Morgen reiser jeg til Ispahan.
 Thi vid, med eet Ord: Lampen er paa Jorden,
 Og den besiddes af den usle Dreng,
 Som længst jeg troede død!

Hindbad.

Hvad siger du?

Noureddin.

Du est min Broder, du har mig at takke
 For hvad du veed; du kunde mere vidst,
 I Fald du havde Stadighed, som Klogskab.
 I Morgen bort jeg reiser ufortøvet
 Som Jason efter dette gyldne Skind;
 Men Skiebuen er mig avindsyg og grum,
 Thi sværg mig ved Prophetens Grav, ved Alt
 Hvad helligt er, at du vil hevne mig,
 At du vil bruge al din Kløgt, dit Mod
 Til mine Fienders Undergang og Død,
 I Fald jeg skulde synke for min Skiebne!

Hindbad.

Jeg sværger dig som Broder og som Ven,
 At hvis du falder, skal en tørstig Tunge
 Ei mere længes efter Vand i Drken,
 End Hindbads Dolk efter Aladdins Blod.

Noureddin.

Her giver jeg dig denne Talisman;
 Nu er den sort, men blier som Blod den rød,
 Da har den varslet dig din Broders Død.

Gaaer.

Hindbad efter et Ophold.

Min Broders Død? — Ha, Lampen er paa Jorden!
 Saa løist du ei, Noureddin! dog? saa var
 Det hele sæere Eventyr da Sandhed?
 O, Salighed at eie denne Lampe!
 For ham er ingen Skat og intet Harem
 Tilsluttet. Nei, som en vellystig Bi,
 Han svømmer i et Hav af lutter Straaler,
 Og suger Honning af hver fielden Blomst.
 O, hvad er Drab og Vist og Brodermord,

Naar man for dem kan købe sliɡ en Skat?
 Det er den værd, fuld værd imellem Brødre.
 Gaa, skynd dig kun, Roureddin! bring os Lampen,
 Og dræb dens Eier! Her den samme Skiebne
 Gienm der dig. Og er først Lampen min,
 Skal intet Hiernespind om Ret og Dyd
 Indblande Angst og Anger i min Fryd.

Aladdins Palads.

Den store Sal. Aladdin og hans Brud. Soliman, Bulima,
 Veziren, Morgiane og flere sidde til Taffels.

Soliman.

Jeg har endnu, saa længe jeg har levet,
 Gi seet saa herligt og saa sk nt et Palads.
 Men s g mig, elskte Søn! da Alting dog
 Er fuldført med saa megen Flid og Kunst,
 Hvi er det ene Bindve da ei færdigt
 Her midt i Salen?

Aladdin.

Store Soliman,

Min Sultan og min Fader! Alting skylder
 Jeg eders Godhed; til et svagt Beviis
 Paa min Erbødighed og Kiærlighed,
 Saa lod jeg dette Bindve ufuldendt,
 At I, min Fader! kunde lade lægge
 Den sidste Haand derpaa, saa Bygningen
 Var nødt til ligesom at takke eder
 For sin Fuldendelse.

Soliman.

En udtænkt Artighed!

Aladdin, du henrykker mig! I Morgen
Jeg strax vil sende mine Mestres hid.

Aladdin.

Tillader nu min Sultan, at et Chor
Af Sangerinder og af Dandserinder
Forlyster os her under dette Maaltid?

Soliman.

Min Søn! gjør hvad du vil; her er du Herre.

Aladdin giver et Bink. Strax aabnes en Bagdør, hvorigiennem
der kommer en Skare Sandsigerinder, nogle opfildrede til
Dands, andre med Instrumenter. I det de Dandsende be-
gynde, synge de Andre.

Chor.

Rosens Tid er kommen; bag det grønne Blad
Evolmer den, og skiller Knoppen huldt sig ad.
Lad da Strængen risle, som en Sølvbæk,
Lad da Stemmen tone, som en Fugl bag Hæk!
Kiærlighed opløder al Naturens Barm,
Selv den trætte Olding smiler elskovsvarm.
Jorden blusser op mod Himlen i sin Kraft,
Lad da freidig sprudle Druens Purpursaft;
Lad den stærke Bæde, funklende som mild,
Slukke huldt og køle Elskovs Rosenild!
Gi Propheten vredes, mildt han smiler ned.
Binker hid med Myrter Viin og Kiærlighed!

Rogle.

Prise vil vi her med Sang, du hulde Baar!
Nu den bedste Rose i din Urtegaard.

Andre.

Siunger I Gulnares Deilighed og Priis,
Siunge vi Aladdins Roes paa samme Viis.

De Første.

Zephyr! har du viftet i min Roses Skød,
Da du bringer Elskovs Balsamduft saa sød?
Har du venligt bølget i de sorte Haar,
Som i store Ringe sig om Skuldren slaaer?
Har du skuet dig i Barmens glatte Speil,
Svulmende som Sneffens fulde Silkescil?
Saae du hendes Hals, som Antelopen hvid?
Saae du Aftenstiernen sødt ved Skumringstid?
Blandte du dig med den hulde Moschuslugt?
Dvælte du, og stirred ned i Elskovs Bugt?
Legte du, o Zephyr! med den hvide Krop,
Med den smalle Fingers røde Fingertop,
Lynde Carmosin=Orm liig paa hviden Sand?
Kølte du det unge Hjertes stærke Brand?
Svar mig, lette Zephyr! stands din Flugt, og svar!
Sødt beskriv hver Skionhed, du ombølget har!

De Andre.

Zephyr! ti, og fly til Fredens dunkle Skov;
Her vi siunge Heltens høie Priis og Lov.
Skiondt endnu hans Glavind aldrig klang i Krig,
Hør dog, Verden! hvad vi her forkynde dig:
Stiernen selv skal zittre for hans Landses Klang,
Solen ønske skal at vende om sin Gang,
Hesten wild skal trampe hen paa Ormens Rov
Som en Carneol i Blod dens røde Hov.
Hver en Piges Haarlok sødt skal ønske sig:
Var jeg dog en Lænke, til at fange dig!

Tvende Elementer, høist forskjellig hver,
 Blinke skal fra Heltens krumme Bredeſværd:
 Vand, naar roligt kun det hviler i hans Arm,
 Ild, naar vildt det funkler om i Kampens Larm.
 Høit dets Tunge tale skal paa hvert et Tog
 Dødens trodsende, uoverlagte Sprog.
 Hil dig, Ven! din Hæder tolker ingen Kunst,
 Du skal ſtaa i Drken ſom en Himmeldunſt,
 Kraftig i din ædle Harm, og bruunligrød
 Klæbe til dit Sværd ſkal ſig den viſſe Død.

Aladdin og hans Brud reise fig.

Chor.

See! nu vandre de, af Elſkovsluen varm,
 Hen til Brudekamret, kærligt Arm i Arm.
 Hvilke Blomſter ud maae ſpringe, hvilken Flok,
 Naar ſlig Roſe ſlynges til ſlig Blomſterſtok!
 Skynder eder, Piger! under Sang og Dands,
 Tag fra Brudens Iſſe hendes Lilieland,
 En med Pomerantſer ſætter atter ned,
 At den tolker: Skjønhed, Styrke, Frugtbarhed!

Fjerde Act.

Aladdins Palads.

Soliman og Aladdin med følge bevæbnede til Jagt.
Gulnare.

Soliman.

Saa herlig Alderdom jeg haabed ei,
 Skiondt vant til Lykke, født af Fyrsteblood,
 Og høit bestemt for Thronen. Elskte Søn!
 Hvad skal jeg først beundre vel hos dig?
 Din Rigdom, Wiisdom, Elskov, eller Riækhed?
 Hvor findes Mage til et Slot, som dette?
 Du snildt lod staae et Bindve usuldendt,
 Paa det jeg kunde føle Bærkets Værd,
 Naar selv jeg rørte det med kraftløs Haand.
 Du bygged dette Palads i en Nat —
 I fiorten Dage var ei Persiens Sultan
 Fuldmægtig at faae giort et Bindve kun.
 Og nu din høie Elskov til min Dotter,
 Din Wiisdom og din Eindighed i Raadet,
 Dit gode Eindelag for mig, for Alle,
 Hvorved du vinder hele Landets Hierte;
 Og nu, hvad ligesom tilsidst med Høihed
 Forherliger det Alt, og kroner det:

Din Tapperhed, der, liig et kraftigt Lyn,
 Forførdeligt som øiebliffligt slog
 Rebellerne, og tæmte dem igien!
 Min Dotter havde Ret, da hun dig kaldte
 For sin Cherub. Ja, du est en Cherub,
 Der staaer for Persien, som hiin for Eden.
 Kom nu, min Søn! det hule Jagthorn lyder,
 Og loffer os med sine underlige,
 Utydelige Suf til dunkle Skov.
 Der har jeg tilberedt en barnlig Krig:
 Den, som gaaer kiæf imod et oprørt Folf,
 For ham er Tigerjagt et Børnespil.
 Farvel min Datter! lev ret vel saalænge!

Gulnare.

Min elskte Fader! elskte Husbond! af,
 Hvad vil J Tigren? Lad ham gaae i Skoven,
 Og giv ham ei en ubetænkksom Ret,
 At sønderrive brat de bedste Hiexter.

Aladdin.

Befignet er din qvindelige Frygt.
 Hvad der er smukt hos dig som Qvinde, bør
 Vi veie op med hvad for Mænd er smukt,
 Og det er: sødt at frydes ved din Frygt,
 Og ei at agte den. Farvel, min Hustru!

Gulnare.

Naar kommer du igien?

Aladdin.

J Morgen, Elskte!

Hvis Tigren ikke sønderriver mig.

Gulnare.

Du spotter?

Aladdin.

Ja, som Faaret spotted Rosen,
 Fordi den ikke ogsaa kunde bræge.
 Farvel! I Morgen seer du mig igien.

Han gaaer med Soliman og sit Følge.

Kahn.

Noureddin. En gammel Kiøbmand.

Kiøbmanden.

Det troer jeg nok, en saadan Reise trætter;
 Men dersom I vil troe mig paa mit Ord,
 Saa vær forsikkert om, I har ei reist
 for Intet. Persien er værd at see;
 Det var den altid, nu dog meer end før,
 fra den Tid, som jeg sagde jer, Aladdin
 forskionner og forherliger vort Rige.
 Der er nu først det underlige Palads.

Noureddin.

Ja, dette Palads, hvordan hænger det
 Med det ret sammen? Gjør mig klog paa det!

Kiøbmanden

langsom og rolig.

Hvordan det hænger sammen? Vi, min Pibe
 Gif ud, den maa jeg tænde først igien;
 Get gøres maa, et Andet ei forsømmes. —
 Hvordan det hænger sammen, fiære Landsmand?
 Nei, det er sandt, I er en Africaner;
 Men ligemeget, Landsmand dog for det,
 Hvis ikke I er født i Maanen?

Roureddin.

Nei,

Jeg er en Jordbeboer, Ven! som J.

Købmanden.

En Muldvarp altsaa! Nu, din Skaal, min Broder!

Gid du maa længe rode om endnu

I Mulm og Mørke; nu og da forundret

Opstikke Næsen lidt mod Solens Lys,

Men strax forbluffet dukke ned igien,

Og rode flittig, til du bliver træt.

Jeg er det alt, min gode Ven! min Tid

Er snart forbi.

Roureddin.

Saa spild den ikke da;

Men siig i Hast, hvordan det hænger sammen

Med Prinds Aladdins underfulde Palads!

Købmanden.

Ja, det er sandt!

Smøger.

Hvordan det hænger sammen?

Jh nu! det hænger meget herligt sammen;

Fortræffelige, tykke Marmorstene!

J ryster ikke Muren fra hinanden,

Min gode Ven! det staaer jeg inde for.

Roureddin utaalmodig.

Men —

Købmanden.

Men hvordan det ellers hænger sammen!

Ja, det forstaaer jeg mig ei mere paa,

End hvordan nylig min Tobak gik ud,

Og hvordan jeg fik Ild i den igien.

Roureddin.

Men —

Købmanden.

Hver har saa sit eget Lune, seer J!
 En bygger langsomt op, og sammenkræber
 Materialier fra alle Kanter.
 Naar det er giort, saa gaaer det med en Muren;
 Men dog forhaster man sig ikke derfor,
 Man spiser Frokost, Middags-, Aftensmad
 Dog alt imellem, og gaaer smukt til Sengs
 Til rette Tid hver Nat, naar man er søvnig.
 Er Noget muret alt for galt, saa rives
 Det ned igien; og saadan fares fort,
 Til ei det taaler meer at røres ved.
 Naar det er giort, saa kommer en Polerer
 Og glatter Alt, og saa er det i Stand.
 En anden, løierlig, naragtig Karl
 Blier født til Verden som en Spindelvæv;
 Han haler Alting af sig selv, og hviler
 Gi, før den hele Bygning færdig staaer,
 Og det er giort, mens en fornuftig Mand
 Faaer tændt og røget ud sin Morgenpibe.
 Det maa man aldrig nu fortryde paa;
 Hver følger saa sin egen Siæls Natur.

Roureddin.

Saa denne Bygning blev saa hurtig færdig?

Købmanden.

Det kommer an paa, hvad J kalder hurtig;
 Troer J, den stod der i et Dieblif,
 Saa krob Aladdin langsomt, som en Snegl,
 Thi han behøved fast en Nat dertil.

Roureddin.

Kun een?

Kiøbmanden.

Kun een? Hvad tænker J, min Ven!
Om Muhamed, vor hellige Prophet?
J sætter ham dog over dette Palads?

Roureddin.

Naturligviis.

Kiøbmanden tort.

Da tør jeg sværge paa,
Hans Fader brugte ei en Nat engang
Til at faae ham i Stand. Det var dog mere.

Roureddin.

J skiemter!

Kiøbmanden.

Nei, min Ven! jeg skiemter ei.

Lægger Piben.

Hvad vil J bryde jer om Sammenhængen?
J seer, det hænger sammen; det er nok.
Gjør, hvad J, som en Adams Søn, kan gjøre:
Gaa hen og see, lad ei jert Die blændes,
Dg fast det ei blot paa en enkelt Gienstand;
See paa det Hele, saa paa hver en Deel,
Dg dernæst atter hurtig paa det Hele!
Jeg vedder, Ven! J faaer saa stor Respect
Da for Bygmesteren, at tydeligt
J føler eders Uformuenhed
Til ind at sætte jer i hans Ideegang.

Roureddin.

Kan man da faae det smukke Slot at see?

Kiøbmanden.

Ja, naar han kommer hjem; det negtes Ingen.

I Dag og Morgen er han rundt omkring
Paa Jagt med Soliman, sin Svigerfader.

Noureddin.

Jeg takker eder for god Underretning.
Nu maa jeg tage Afsked, jeg er træt.

Købmanden.

Det er naturligt. Lev da vel, min Ven!
Fornøi jer godt i Byen, mens I er her!

Gade.

Noureddin. Strax derpaa en Kobbersmed.

Noureddin.

Nu veed jeg det: ved Lampen har han Slottet;
Sligt herligt Slot er ifkun Lampens Bærk.
Og Lampen er paa Slottet, ei paa Jagt
Med Eieren; det sagde mig min Kunst.
O, du Vetsindige! jeg kiendte dig.
Henslængt i Salen, i en Krog, bag Pillen!
Jeg haaber, at mit Anslag vel skal lykkes;
Hvis ikke, er der altid flere Midler.
Her boer en Kobbersmed, her maa jeg ind.

Kobbersmeden.

Ih see, god Dag, min allerbedste Ven!
Er det mig selv, som her Besøget gielder?

Noureddin.

Ja, Mester!

Kobbersmeden.

Nu, det er mig grumme fiært.

Dernæst maa jeg fremdeles spørge: kommer
 I her til Bennen eller Kobbersmeden?

Moureddin.

Til Kobbersmeden.

Kobbersmeden.

Bravo, fiære Mand!

Det seer jeg tusind Gange heller, end
 I kom til Bennen. Af, Besøg af den Slags,
 Dem kiende vi: saa skal de have Frokost,
 Rahve, Tobak, Opvartning, og deslige.
 Nei, bedste Mand! da maa jeg lide den,
 Som kommer smukt til Kobbersmeden; ham
 Skal jeg ei føde, han skal føde mig.
 Bliv ikke bange, jeg vil ikke flaae jer!
 Men siig mig bare, hvor I fik at vide,
 At her i Gaden var den gale Smed?
 Thi jeg har endnu ikke hængt mit Skilt ud;
 Det ny, at siige, thi det gamle hænger
 Endnu, som det har hængt en halv Snees Aar,
 Men Regn og Slud har sliffet det saa reent,
 Som Hunden slikker en Tallerken. Ha ha!
 I seer, jeg er en Digter, en Poet,
 Kan giøre Signelser om Regn og Hunde.
 Ha ha ha ha! Bliv I kun ikke bange;
 Til Kobbersmed har jeg dog meest Genie.
 Men hvem har sagt jer, at jeg boede her?

Moureddin tør.

Slet Ingen. Folk kan ikke høre her
 I denne Gade, altsaa ikke svare.
 Jeg vedder, der er ei i hele Gaden
 En eneste complet, heel Drehinde;
 Det har I sørget for, min gode Mand!

Men da jeg kommer nys fra Barbariet,
 Hvor kun der brøler Løver, Pardre, Tigre,
 Og altsaa har min Hørelse endnu,
 Saa vidste jeg strax, hvor J boede, henne
 En fem, sex Gader herfra; jeg behøved
 At gaae kun, som J indseer, efter Lyden.

Kobbersmeden affides.

Den Karl er fiffig.

Seit.

Allerbedste Mand!

Det er ei mig, jeg tier som en Muur;
 Men det fordømte Kobber har den Bane,
 At skraale, som det fik en Kniv i Halsen,
 Og jeg maa banke det saa tidt, jeg vil,
 Saa faaer jeg det dog aldrig til at tie.

Roureddin.

J skulde engang prøve med det Gode
 At bringe det til Artighed, og lade
 Det staae ubanket.

Kobbersmeden.

Nei, den Læremaade

Forstaae vi os ei paa i Asien.

Jeg vedder, hvis jeg følger eders Raad,
 Saa ærgrer min Koldsindighed det saadan,
 At det bespyer sig med den grønne Galde,
 Og er i Stand til at forgifte Folk,
 Som rører ved det. — Men til Sagen nu da!
 Hvad kan jeg tiene eder med? Hvis J
 Vil giftes, sætte Bo, saa kom til mig!
 See, her er Kaffekander, Theemaskiner,
 Bradpander, Kasseroller, Suppekiedler,
 Og Ublestivepander; vel fortiunet.

Skal J til Felts? Jeg smedder Hielm og Harnist
 Saa godt som Potter og som Bradepander.
 Hvo Get kan giøre, giør det Andet med.
 Er J ei ganske vel, lidt Patient,
 Dg ønsker et Stikbækken? Kom til mig!
 Jeg har, hvad nogen Moders Siæl forlanger.

Moureddin.

Jeg ønsker mig en halv Snees Kobberlamper.

Kobbersmeden.

Lyk!! lad os tale sagte, bedste Ven!
 Jeg har en Nabo, som er Lysestøber,
 Han hader Lamper meer end Pestilents.
 Kom J med mig op i mit Magazin,
 Der skal J Lamper faae, som lyse bedre,
 End Maanen og Planeterne paa Himlen;
 At siige, naar der først er Olie i dem,
 Dg Bæger, og naar Bægerne er tændte.

Moureddin.

Saa gaae vi denne Veie?

Kobbersmeden.

Ja, bedste Mand!

Tag jer i Agt for Trinnet. Smudst jer ei
 Paa Bæggene; husk, J er hos en Smed!
 Her op ad Trappen! Stød jert Hoved ei
 Mod Biælken under Loftet! Nu kun frisk!

De gaae.

Gulnares Kammer.

Aften ved Solens Nedgang. Gulnare sidder ved det aabne Vindue
med sin Githar, og synger:

Githar, lad min Bøn dig røre!
Høre lad din hulde Stemme!
Glemme skal jeg da min Kummer,
Sødt i Slummer skal du dysse
Al min Frygt, og Dret kysse
Med din rene Strængeklang.
See den gyldne Aftenrødme!
Sødme dufte Rosens Blade,
Glade Bølge Maanen føder;
Hvor den møder paa sin Bue,
Før i Nattens fromme Lue
Laus at høre Elskovs Sang!

Tolk min Elskov, høi og herlig!
Kierlig skal min Stemme følge,
Dølge skal den ei min Flamme.
Ekfont kun stamme kan min Læbe,
Elfste Githar, lad os stræbe,
Begge paa forskiellig Viis!
Medens Aftenpurpurstunden
Lunden smilende forgylder,
Fylde Sang de dunkle Kroner,
Toner Nattergalens Vise.
O, saa priis, saa lad os prise,
Hvad der kræver Alles Priis!

Men hvilken underlig
Anelse ængster mig?

Storm! hæ, hvi brummer du?
Sang! hvi forstummer du?

Himmel! har Tigrens Klo
Myrdet min Lyst og Ro?
Stødt ham i Skoven ned?
Grumme Forbovenhed!

Angest! hvi ulmer du?
Hierte! hvi svulmer du?
Glæde! hvi svinder du?
Taare! hvi rinder du?

Gulnares Amme

kommer ind, leende af alle Kræfter.

Ha ha ha ha! Nu er jeg dog en gammel,
Udlevet Kone — Ha ha ha ha ha!

Gulnare.

Er det at lee af?

Ammen.

Nei, at græde over;
Men deraf leer jeg heller ei, min Dotter!
Nei, fiære Barn! ha ha! jeg leer, ha ha!
Jeg leer af hvad der er saa latterligt,
At jeg har aldrig i mit hele Liv
Leet med saa megen Grund — Ha ha ha ha!

Gulnare.

Hvad er det da?

Ammen.

Tænk, Barn! Af, gode Gud,
Den burde sørge, som har meer Forstand.

Det arme Skrog! det er dog rigtig tungt,
At miste sin Forstand — Ha ha ha ha!

Gulnare.

Ja, sikkert er det tungt, min gode Moder!
Tag eders derfor smukt i Agt. Hvad er det?

Ammen.

Her gaaer en Mand, her nede midt paa Pladsen,
Han har en Kurv paa Armen, fuld af Lamper,
Af splinternye, smukke Kobberlamper;
Dem sælger han — Ha ha ha ha ha ha!

Gulnare.

Der seer jeg endnu ingen Galskab i.

Ammen.

Nu, giv mig Tid! Vel sandt, mit Barn! at sælge
Er ikke dumt, det er fornuftig handlet,
I Fald man profiterer ved sit Salg;
Men veed du, hvad han fordrer for en smuk
Ny Kobberlampe?

Gulnare.

Nei.

Ammen.

En irret gammel.

Gulnare.

En irret, gammel Kobberlampe for
En ny, som der er smuk og vel poleert?

Ammen.

Ja, Barn! Maa man da ikke lee, mit Barn?

Gulnare.

Umuligt!

Ammen.

Hvad? bi lidt! Der kommer han.

Nu staaer han lige for dit Vindue; lyt
Nu efter, skal du høre! Hør nu efter!

Man hører Noureddin ude paa Gaden raabe: „Hvo vil sælge
gamle Kobberlamper for nye?“

Ammen.

Der hører du! Han sælger egentlig
Ei nye, han kjober ifkun gamle for dem.
Du gode Himmel! der er dog i hele
Naturen Ingen, der kan drive det saa
Bidt i Forrykthed, som et Menneſte.
Hvor strunk han staaer, hvor listig han seer ud,
Som om han tænkte ret at snyde Folk!
Du arme Staffel! Gud forbarme sig!
See hvor han skotter op til dine Vinduer!
Min søde Datter! hør, jeg faaer et Indfald:
Forleden, da jeg vilde rydde op,
Saa fandt jeg bag den smukke Billedstøtte
Hist i den store Sal en gammel Lampe,
Indstoppet i et Hul. Jeg lod den ligge;
Jeg vidste ei, om en af Slaverne
Tilfældigviis der havde lagt den hen;
Kort sagt, jeg glemte det. Men hvis du nu
Har Intet derimod, mit fiære Barn!
Saa vil jeg give Lampen til en Slave,
At han kan løbe ned og kjobslaae med den
Her lige for dit Vindue. Maaskee
Det gjør dig oprømt, gode Barn! Det lader,
Som ei du just var i det bedste Lune.

Gulnare

seer ud af Vinduet.

Det er dog underligt. See, hvor han sælger
De smukke nye Lamper for de gamle,

Dg seer herop, som om han vilde sige:
 Har du ei ogsaa Lyst? Min gode Amme,
 Hvis det kan more dig, saa gjør det kun!
 Mig vil det neppe muntre.

Ammen.

Siig ei det!

Gaaer.

Gulnare

staaer længe og betragter Troldmanden.

Det Menneske har Noget i sit Ansigt,
 Som jeg skal kiende. Skummel seer han ud.
 Den arme Staffel! det er intet Under;
 Banvittig er han, det er godt at mærke.
 Men — jeg er dog et Barn, et ægte Barn!

Ammen kommer igien.

Nu har jeg givet Slaven Lampen. Pas nu
 Kun paa, saa kommer han om lidt.

Gulnare.

Min Moder,

Hør! finder du ei, at den gale Mand
 Har noget fælles med et andet Ansigt,
 Som er dig vel bekiendt?

Ammen.

Nei, fiære Barn!

Du veed, jeg lever meget indgetogen,
 Har endnu ei seet Stadens Daarekiste;
 Der findes vist nok Folt, som er ham lige.

Gulnare.

Grindrer du det smukke Eventyr,
 Som min Aladdin har fortalt engang,
 Om Drengen, som en lumsk og grusom Trold

Ind vilde slutte i en Marmorhule,
Da ei han vilde give ham sin Skat?

Ammen.

Vel gjør jeg det. Det Eventyr er smukt;
Men hvad har det vel hermed at bestille?

Gulnare.

Du veed, jeg fra min Barndom har den Bane,
At forestille mig hver Ting, der nævnes,
Udtrykt ved Noget, som jeg kiender. Tales
Om Folk, saa er det Folk, som jeg har seet,
Og Stedet har jeg ogsaa været paa.
Saaledes — skjøndt jeg veed, at kun det er
Et Eventyr, og intet Virkeligt —
Har jeg ved Drengen altid tænkt mig dog
Aladdin — du maa ikke lee mig ud!
Men Trollden gjorde jeg mig selv; og er det
Ei underligt? det Billed, som jeg saae,
Er netop denne Mand aldeles liigt.

Ammen.

Det er en Hændelse, mit kiære Barn!
Det kommer, seer du vel, dig kun saa for.
Men stille! der er Slaven med sin Lampe.
Ha, nu vil Løierne først ret begynde.
See kun, hvor Glæden spiller ham i Diet,
Den gale Mand! Ak, vi maae takke Gud,
Som ikke er berøvet vor Forstand.
Han byder selv ham vælge. Seer du vel,
Nu er alt Kiøbet sluttet. See, nu gaaer
Den Gale bort, forfulgt af Drengene.
Han seer sig ikke om engang. Han gaaer
Alt hvad han kan, som om det ei var ham.

Nu dreied han om Hiørnet. Borte er han.

Seer paa Prindsessen.

Du gode Gud! mit Barn, hvad fattes dig?

Du bliver bleg, og skiælver.

Gulnare.

Kiære Moder!

Jeg veed det ei. En uforstaaet Rædsel,

En underlig —

Ammen.

Vi lidt, mit Barn! vi lidt!

Jeg strax vil hente os et Campherpulver.

Bed sig selv, i det hun gaaer.

Du gode Barn! jeg mærker nok paa Altning,
hvad Kloffen alt er slaaet, min Gulnare!

Nu, det er unge Folk, det bør saa være.

Hun er en deilig Kone, han en Karl,

Der ikke staaer, som Saladin, og fryser

Paa Taget hele Natten; tværtimod.

Den hele Sag, den har sin Rigtighed.

Du lille Dævleunge! ha, hvem skulde

Bel have tænkt deslige Ting om dig,

Den Tid du laae med Duffen ved mit Bryst?

Nu, det er eengang saa Naturens Orden.

Hver Alder leger med sin egen Duffe.

Gaaer.

Gulnare

sætter sig ved det aabne Vindue, med Haand under Kind,
og stirrer hen i Eggen.

Den skionne Sol er dalet dybt bag Skoven,

Og hisset luer Maanen blodig nu.

Den røde Aftenstund er bleg forsvundet,

Allt høve Nattens kolde Vinde sig.

Fra Horizonten trækker Skyen frem,
 Dg mørkner Himlen til en Fængselhvælving,
 Et Gravcapel, hvor hist og her en Lampe
 Mat lyser med sit blege Zittreskin.
 Den skønne, store Dagens Lampe svandt,
 Dg Rosen lukker sig, og Skoven skuler,
 Dg Slangen kommer frem af sine Huler.

Vid Mark.

Nat, Storm og Regn.

Noureddin

midt paa Marken med Lampen i Haand.

Nu har jeg den! nu har jeg den! jeg har den!
 Her har jeg den, her i min høire Haand!
 Dig vil jeg vise den, du blege Stierne!
 Du sidder alt for høit og alt for fast,
 Til at du skulde komme ned, og vriste
 Den dyrebare Skat ud af min Haand.
 Saa see da, Stierne! fra din brustne Sky,
 Du eneste paa hele Himmelummet!
 See, her er Lampen, dette grønne Kobber,
 Hvorom min Finger knuger sig med Krampe,
 At ei letsindig jeg skal tabe den,
 Som hiin Enfoldige. Nu er det Nat,
 Nu er det Midnat, mørkt som i en Grav;
 Naturen er mig gunstig, hyller mig
 Ind i sit sorte Klæde, for at Intet
 Skal røbe mig. Velan da! nu kun frisk! —
 Jeg skiælver — jeg begriber ei min Magt.
 Ha! mon det ogsaa er den rette Lampe?

En Tjænen giennemløber mine Been.

Seer sig omkring.

Jeg er dog ene? Nu velan, en Prøve!

Han gnider stærkt paa Lampen.

Lampens Aand

lader sig flux til Syne.

Nu, hvi gnider du saa voldsomt? See, jeg lystrer jo dit
Blink.

Naar du bruger mig og kalder, kommer jeg som Lynets
Blink.

Iffe jeg alene, Herre! men hver anden Lampens Aand
Boier sine Knæe, og lyder den, som Lampen har i Haand.

Roureddin

taber Lampen af Forskrækkelse. Aanden forsvinder; han griber
den hurtig igien.

Lov lidt! jeg har den atter i min Haand.

Lampens Aand.

Jeg tøver.

Roureddin.

Er du den vidtberømte Lampens Aand?

Lampens Aand.

Er berømt; en Hemmelighed!

Roureddin.

Jeg taler over mig. Saa siig mig da,
Kan du udrette Alt, hvad jeg befaler?

Lampens Aand.

Det har jeg sagt.

Roureddin.

Du taler ifkun lidt.

Lampens Aand.

Men handler mere.

Roureddin.

Som naar jeg for Exempel var saa dristig,
 At bede dig — bliv ikke vred — jeg spørger —
 Et Spørgsmaal er jo en uskyldig Ting —
 Som naar jeg for Exempel var saa dristig,
 At bede dig forflytte mig med samt
 Aladdins Palads, med hans Brud og Alt,
 Til Africa?

Lampens Mand.

Saa lod jeg flux din Billie.
 Roureddin glad.

Saa let?

Lampens Mand mørk.

Som Tigren knække kan en Lilie.

Roureddin.

Saa gjør det da i Kraft af Lampens Magt!

Lampens Mand.

Det er saa hurtigt gjort, som det er sagt.

Han forsvinder med Roureddin.

Sultanens Palads.

Morgen. Soliman staaer op fra sit Leie.

Det er en deilig Morgenstund. Aladdin!
 Du havde Ret, hvi troede jeg dig ikke?
 Du blev endnu en Dag paa Jagt, og mig
 Drev Skyerne og Regnen hjem igien.
 Mon vel min Dotter alt er staaet op?
 Du fiære Bane, at jeg hver en Morgen,
 Saasnart jeg staaer af Sengen, hen skal ile,
 Og stirre paa det skønne Palads, faae

En Hilsen hist af mine Børn fra Bindvet —
Det styrker mig til hele Dagens Arbeid.

Han gaaer hen til Binduet, og seer ud.

Hvordan? o, Himmel! sover jeg endnu?
Gaaer jeg i Drømme? har jeg mistet Synet?
Men, hellige Prophet! jeg seer for Resten
Jo Altting tydeligt. Der staaer min Seng,
Og her er Bindvet, Gaden her, og hisset
Er Husene. Men, Himmel! hvor er da
Aladdins skønne Palads og min Dotter?

Han kalder. Den vagthavende Officeer træder ind.

Soliman.

Hør, Kasem! kan du sige mig, min Søn!
Hvor staaer min Seng?

Kasem.

Stormægtigste Monarch!

Din Seng?

Soliman.

Ja, ja! min Seng. Har du ei hørt det?

Kasem.

Der staaer den.

Soliman.

Godt! Og viis mig nu mit Bindve!

Kasem.

Der, store Soliman!

Soliman.

Og Bindvesposten!

Kasem.

Og Bindvesposten?

Soliman.

Ja, og Bindvesposten!

Kasem affides.

Alt, Persiens Monarch har tabt Forstanden!
Der, store Sultan!

Soliman.

Godt! Men da du seer
Saa grandt, og undres over mine Spørgsmaal,
Saa viis mig det, som dog er meget større,
End Alt, hvad hidtil du endnu har seet:
Hvor staaer Aladdins Palads?

Kasem

peger hen til Vinduet, uden at vende sig.

Der, min Sultan!

Soliman.

Hvor?

Stoder til ham.

Bend dit flogede Hoved om!

Kasem.

Der — ha —

Stormægtigste —

Soliman.

Hvor er Aladdins Palads,
Selvtillidsfulde Dsters?

Kasem.

Himlen veed det!

J Aftes stod det der.

Soliman.

Gaa! hent Beziren
Paa Diebliffet, lad ham komme flux!

Kasem.

Just som J kaldte, kom han op ad Trappen;
Det er alt Divanstid. Der kommer han.

Veziren træder ind. Kasem gaaer.

Soliman.

Vezi!

Veziren.

Min store Sultan! er I syg?
Hvad er der mødt det stolte Persien?
I blusser, eders Dine rulle vildt.

Soliman.

Saa veed ei heller I, hvad der er skeet?
Gif I Aladdins Palads ei forbi?

Veziren.

Jo, store Sultan! som jeg altid gjør,
Naar Pligten kalder mig for eders Throne.

Soliman.

Og I blev Intet vaer?

Veziren.

Slet Intet, Herre!

Soliman.

Bed Mekka og Medina! I har Ret;
Ihi der var Ingenting at blive vaer.
Men — hvad jeg meente — mærked I da ingen,
Slet ingen usædvanlig, stor Forandring?

Veziren.

Oprigtig talt, min ædle Herre! hvergang
Jeg gaaer til eders Divan, har jeg altid
Saa mange Ting at tænke paa, at ei
Jeg skotter hen til Siden, for at Intet
Paa nogen Maade skal adsprede mig.
Desuden veed I jo — jeg har ei dulgt det —

Soliman.

At dette Slot var jer en Torn i Diet?
Belan da, den er taget ud, den Torn;

Dg til Beviis derpaa, seer J langt længer
 Med det helbredte Die nu, end hidtil:
 Før saae J lige for mit Slot et Palads,
 Nu kan J stirre hen i Horizonten.

Beziren seer ud.

Ha!

Soliman.

Nu, Bezir! har J vel Mage seet?

Beziren

fatter sig af sin Forundring.

Om jeg har Mage seet, min elskte Herre?
 O ja, det har vel jeg, saavel som J.

Soliman.

Saavel som jeg?

Beziren.

J saae jo, at det stod der.

Var det da meer begribeligt, end hvordan
 Det nu er svundet hurtig, som det kom?
 Nu kan jeg tale. Mig er denne Sag
 Ei selsom; godt den stemmer med det Hele.
 Aladdin er en Troldmand, det er klart;
 En nedrig Trold, som grunt misundte mig
 Min Lykke. Derfor ængsted han min Søn,
 Berøved ham sin Hustrues Kærlighed,
 Forblindet eder med sit Trylleri,
 Gik hende i sin Vold — og nu, da han
 Er fied af denne Veg, er Alt forsvundet.

Soliman.

O, Allah! Allah! o, min Dotter! o!

Beziren.

Ulykkelige Fader!

Soliman.

O, min Dotter!

Beziren.

Er ogsaa hun?

Soliman.

Hun! Alt! min Dotter, o,

Min Diesteen, min Stolthed og min Glæde!

Han græder.

Beziren.

O, hvilket rørende, ynkverdigt Syn!

Den stolte Majestæt af Persien

Afriver sine Haar med vredne Hænder,

Maa fælde bittre Taarer, som et Barn,

Dg kaster sig i Støvet, som en Slave. —

Har I da intet Nys om, hvor Aladdin

Er flygtet hen?

Soliman.

Den nedrige Bedrager!

Han vilde blive denne Dag paa Jagt,

For ei at følge mig. Alt er forgieves.

Beziren.

Hvem veed? Man kan, man bør forsøge Alt.

Jeg vil befale strax en vældig Flok

Af eders Vagt, at giennemstreife Skoven,

Dg hvis de finde ham, at bringe ham

For eders Throne.

Soliman forbittret.

Ikke for min Throne!

I Fald han findes, som han ikke gjør,

Men hvis han findes, og han skaffer ei

Min elskede Gulnare strax tilbage,

Da bind ham fast, og bring Forræderen
 Til Retterstedet, at hans frække Blod,
 I det det flyder under Bødlens Sværd,
 Kan gyde Kølning i min Smertes Bunde!

Bejren gaaer.

En skyggefuld, venlig Plads dygt inde i Skoven.

Aladdin ligger sovende i Græsset under et stort Træ; tæt forbi
 ham løber en Bæk.

Lympha,

en lille Pige, blaat klædt, kommer seilende ned ad Bækken paa et
 Skræppeblad, med en Sivblomst i Haanden, syngende:

Det raaer jeg dig, Bølge!
 At sagte du rinder
 Med Kølning i Følge
 Imellem Kiærminder;
 At medens du kysser
 Den grønlig Strand,
 I Søve du dyster
 Den deilige Mand.
 Nu veed du min Villie:
 Skyd sagte din Bugt
 Bag Rose, bag Lilie,
 Saa venlig og smukt!
 I venlige Vaar du
 Skal venligen trille,
 Hvis ikke, saa faaer du
 Med mig at bestille!

Hun flaaer bister ned i Bølgen med sin Blomst.

Zephyr

kommer ridende giennem Luften over Blomsterne paa et Rosenblad,
i en Solmors Glorfirole.

Hyp! hyp! i Galop
Med luftige Hop!
Bring, som du kan bedst,
Husvalende Duft
I luttrede Luft,
Min bølgende Hest!
Rødfare, min Ganger!
Du har jo en Binge.
Hør Bøgenes Sanger!
Lad muntert dig svinge
I Girfler og Snirkler,
I Fald og i Stigen!
Af, seer du ei Pigen,
Der seiler saa tryk
Hist henne ved Hækken
Saa freidig paa Bækken,
Paa Blaafares Ryg?
Saa skynd dig; men tys!
Rid let! lad os prøve,
Om ei vi kan røve
Umærket et Kys!

Han sniger sig bag paa Lympha, og kysser hende.

Lympha.

Af, Zephyr, din Skielm!
Med Skield og med Hielm,
Paa kneisende Ganger,
Med ilende Gang
Bed jublende Sang
Af Skovenes Sanger,

Du vovede stærkt
 Det rædsomme Værkt,
 Dig bag paa at snige,
 Hvor Bølgerne trille,
 Og kysse en lille
 Paapasfende Pige?

Zephyr.

Al, Lympha, min søde,
 Min elskede Mø!
 Saa skal jeg dig møde
 Her midt paa en Sø?

Lympha.

Du tosfede Dreng!
 Naar saae du mig andet
 End netop paa Bandet,
 Min Bugge, min Seng?

Zephyr.

Saa stands dine Bover,
 Siig: Prrr! til din Kærre!
 Bliver Aladdin vaer, og siger sagte:
 Men hvem er den Herre
 Hift henne, som sover?

Lympha.

Den skønneste Mand
 I Persiens Land.
 Jeg sidder just her,
 For Bølgen at byde,
 At ei den skal bryde
 Hans Rolighed fær;

Men sagte sig tumle,
 Dg vuggende gynge,
 Dg glidende mumle,
 Dg rislende rulle,
 Dg fiærligen synge
 Et sødt Bisfelulle.

Zephyr.

Af, Lympha! saa vil
 Jeg ei dig forhindre.
 Hvor sødt er dit Spil!
 Hvor Dinene tindre!
 Min Hest vil jeg spore,
 Dg ride derhen,
 Omflagre din store,
 Din sovende Been.
 Sig Athren skal blande
 Med Rødfages Duft,
 Dg køle hans Pande
 Med kølige Luft.

Han rider hen, og svinger sig et Par Gange over Aladdin, men passer i Jvrigheden ikke paa, saa at han støder mod hans Næse, og styrter af Hesten. Aladdin gjør Bevægelse til at vaagne.

Lympha.

Af, hvor du er tosset!
 Hvor er nu hans No?
 Af, hvor du er flodset!
 Nu vaagner han jo.

Zephyr grædefærdig.

Af, Lympha! ti stille;
 Jeg stødte mit Been.

Gnider sig.

Lympha

flaaer i Bølgerne.

Nu kan I kun trille,
O, Bølger! hver een.

Hun seiler ned ad Aaen.

Zephyr

veemodig og nedflaaet.

Af, Lympha blev vred!
Af, hvor hun har Ret!
For dristig jeg red,
Nu angrer jeg det.
Jeg tidt har fortrudt
Min Bildskab med Smerte,
Det ofte har brudt
Med Kummer mit Hierte.
Saa tidt har jeg sagt:
Nu skal du for sand
Dog tae dig i Agt,
Gaae bedre Forstand.
Jo, pyt med Forstanden!
Knap sagt, førend glemt.

Seer paa Aladdin.

Nu vaagnede Manden,
Det er dog ret slemt!

Gaaer bedrovet bort.

Aladdin

reiser sig overende, og seer sig om.

O, hvilken deilig Foraarsmorgenstund!
O, hvilken qvægende, livsalig Blund!
Med Nattens Mørke bort min Træthed svandt,
Min Kraft med Dagen atter fiæf oprandt.

See Roserne i Morgenrødens Bad!
 Her ligger et afrevet Rosenblad;
 Det frilled mig, som om det sige vilde:
 Reis dig, min Ven, Aladdin! det er silde.
 Hav Tak, o Sølvbæk! din sagte Gang
 I Søvn mig dýsset med sin Buggesang.
 O, hvor det Alt seer friskt og listigt ud!
 Alt, havde jeg dig her, min skønne Brud!
 Saa mangled i min Krands, saa huld, saa broget,
 Aldeles Intet; men nu mangler Noget,
 Nu er det Hele, Elskte! uden dig —
 En Blomsterkøst, hvor Rosen skjuler sig.

Han synker hen i stille Tanker.

O, hvor jeg dog er lykkelig! Den stille,
 Den muntre Morgenstund indbyder ret
 Til fro Betragtning over alt mit Held.
 Hvor gavmild har ei Skiebne rækket mig
 En runde Haand! En deilig Qvindes Husbond,
 Den deiligste i hele Asien;
 Besidder af en fielden, kostbar Skat,
 Som flux opfylder alle mine Ønsker;
 En Sultans Svigersøn, snart Sultan selv;
 Velstabt og sund og fløgtig, stærk og dristig.
 O, hvor jeg føler dybt mit hele Liv
 I denne hulde Sommermorgenstund!
 Tak, Allah! for din store Godhed mod mig.
 See mine Taarer! jeg kan ikke tale.
 Her synker jeg paa Knæ i Gensomhed.
 Væs, høie Fader, i mit fromme Hierte!
 Velsignet være du for al din Naade!

Uagten,

som har søgt rundt omkring i Skoven efter Aladdin, kommer

ind paa Pladsen under hans sidste Ord, bliver ham vaer, sniger sig bag paa ham, griber ham, og gjør Anstalter til at lægge ham i Lænker.

Aladdin

springer bestyrret op.

Ha! hvad er det? en lumpen Røverbande?

Drager sit Sværd.

Bagten.

Kiend os! vi er din høie Sultans Livvagt.

Aladdin.

Hvad vil I?

Bagten.

Lægge dig i tunge Lænker;

Saa er vor Sultans Bud. Gjør ingen Modstand!

De slutte ham i Jern.

Aladdin.

Hvad har jeg gjort?

Bagten.

Det faaer du snart at vide.

Aladdin.

Hvor bringer I mig hen?

Bagten.

Til Retterstedet.

De gaae bort med ham.

Zephyr

kommer forfærdet frem.

Al, Lympha! Lympha!

Lympha fra Bækken.

Zephyr! Zephyr!

Zephyr.

Hørte du ei, hvad der for sig gif?

Lympha.

Seer du ei mine vaade Blik?

Zephyr forbittret.

Ha, de onde Menneffens Børn!

Men veed du hvad? flux bort vil jeg gaae.

Det skal komme dem dyrt at staae!

Flagre jeg vil giennem Buss og Tiørn

Hurtig hiem i min Faders Favn,

Du fiender ham jo, Storm er hans Navn.

Ham skal jeg tirre til vældig Harm,

Han skal brat spænde for sin Karm;

Heste med flagrende Manfer strax

Fnyse skal, af et selsomt Slags.

Han skal tage sin Stormhue paa,

Gribe sin Rølle, som godt kan slaae;

Hevne saa flux den arme Mand

Vældigt paa Sultanens hele Land!

Lympha.

O, hvor jeg skælver, jeg arme Mo!

Men, stemme Sultan! men bi du kun!

Jeg vil skynde mig strax paa Stund

Hiem til min Moder, den salte Sø.

Hun skal svulme mod hviden Strand,

Odelægge dit stolte Land,

Hæve sin Ryg med et sydende Brag,

Glaae dine Skibe brat i Dvæg!

Braget skal splintres, det skummende Hav

Blive saa mangelen stolt Somands Grav!

Bjælkerne skal hun med Latter opslaae,

Hvor dine kneisende Borge staae;

Synke, og svulme saa strax igien,
Til Haan for dig, til Hevn for min Ven!

De ile bort, hver til sin Side.

Et mærkt Fangetaarn.

Aladdin

ligger lænket til en Steen i tunge Jernboier. Efterat han længe
har stirret hen for sig i dybe Tanker, bryder han ud:

O, store Gud! er det en Drøm? — En Drøm!

O, ja! det er en Drøm. Jeg slumrer endnu
Paa Græsset i den vennehulde Skov.

Den blide Drøm om Zephyr og om Bækken
Har sig forvandlet til et Sørgespil.

Det er en Drøm, en Leg af Skyerne,
Hvor lettelig, kun ved et sagte Bindpust,
Hyrdinden sig forvandler til en Drage,
Og Palmetræet til en rædsom Trolde.

Faarekyllingen

i en Muursprække.

Pi, pi, pi!

Det er snart forbi.

Troft dig ei ved dine Drømme,
Snart du i dit Blod skal svømme.

Kort var kun din Alder.

Snart dit Hoved falder

Under Drens Klang.

Hør min Barselsang!

Bødlen da med bloddæsprængte Hænder
Bleg den slimetrode Hud udspænder,

Garvet
 Af det vakkende Ansæ, uden Mod,
 Farvet
 Af det ryggede Blod.

Aladdin.

Hør Faarekyllingen, hvor fælt den piber!
 Dens tidtgientagne, stygge Barselsang
 Udslukker Haabets Funke i mit Hierte.
 Saa er da Alting sandt? saa kom min Lykke
 For pludselig med Rædsel at forsvinde?
 Saa funkled stakket kun det feire Lys,
 For ud at slukkes i sin bedste Glands?
 Ja, det er sandt: mit Palads er forsvundet,
 Min Brud er borte, Alting! Jeg maa døe!
 Ja, det er klart, det kan ei være Andet:
 Den skammelige Trolde har fundet Lampen;
 Den kunde selv udslutte kun sit Værk.
 O, græselige Ubefindighed!
 Sorgløse, ubegribelige Letfærd! —
 Ha, grumme Skiebne! siig, hvor kunde det
 Da fryde dig, at hæge om en Blomst,
 At giøde Jorden om dens Rod, at mildne
 Den Foraarsluft, hvori den voxte frem,
 For paa barbarisk Viis at knække den,
 At træde den med Fodder, som en Orm,
 Naar den var kommet til sin største Skønhed? —
 Hvor skummelt denne Muur omflemmer mig!
 Hør Stormen udenfor, hvor huult den dundrer
 Omkring mit Fangetaarn! Det er nok Nat.
 Ja, det er Nat. — Ha, jeg maa frygte Lyset.
 Forførdelse! naar Dagen bryder frem,

Saa slæbe de mig hen til Retterstedet.
 Hvor jeg er kold, og hvor mit gamle Mod
 Er reent forsvundet! Grumme, blege Død!
 Saa kommer du i Skændslens fæle Dragt,
 At hente mig fra denne Blomsterhauge?

Han synker hen i Fortvivlelse, derpaa springer han forfærdet op.

O, Himmel! store Allah! Muhamed!
 Det bliver lyst. Nu bryder Dagen frem,
 Nu kommer Bødlen. — Nei! ha, det er Maanen!
 Hvad vil du mig, du blege Dødning? vil du
 Fortælle mig, at jeg er langt fra ei
 Den første Synder, paa hvis Kind af Kalk
 Du guult har smiilt den sidste Bryllupsnat,
 Naar mat han sad, fast lænket til sin Steen,
 Og stirred i den fri, den vide Himmel,
 Og ønskede for sit bedste Hjerteblood
 To Binger, for at flyve til en Drk,
 Hvor ingen sleben Dye længtes efter
 At spalte Ledet i hans Nakkebeen?
 Vil du fortælle mig, at du skal snart
 Beskinne dette Hoved paa sin Stang?
 Bort! skiul dig, gustne Dødning! bag din Sky.

Ha, see, hvor underligt den hvide Straale,
 Som en ætherisk Finger, sendt fra Himlen,
 Henpeger paa den store Edderkop
 I Krogen hisset, som saa rolig sidder
 I Middelpunktet af sin fine Bævn!

Spindelsoæven.

Betragt mit svage Spind!
 Hvor Traadene sig flette!

Den allermindste Bind
 Kan Alt i Hast udslette.
 Et ringe Billed kun
 Paa Almagts Bælde stor.
 Hør i din bittre Stund
 Mit stille Trøstens Ord!

Giv paa min Gierning Agt!
 Saa sidder hist den Høie
 I Centret af sin Magt
 Med et opmærksomt Die;
 Han drager, som han vil,
 Snart Traaden ud, snart ind,
 Han lægger Mærke til
 Det allermindste Spind.

Aladdin.

Ha, tarvelige, vakkre Spinderste!
 Du trøster mig, du trøster, som en Dervisch.
 Han drager Traadene snart ud, snart ind,
 Han lægger Mærke til det mindste Spind!
 Ind drager han mig nu, og skulde jeg
 Da frygte for, mit Hiem! din dunkle Bei?
 Nei, kom du kun, du vennesæle Død!
 Og bring mig i min elskte Faders Skød.

Han strækker sig rolig hen paa sit Leie.

Slatspladsen.

Sultanen sidder med sin Vezir og sine øvrige Hoffolk paa dertil indrettede Sæder. En utallig Mængde Tilskuere rundt omkring. Nede ved Trappen staar Bøddelen og hans Dreng.

Soliman.

Ved Gud! det er mit Raad, mit Folk bekiendt,
 At jeg er ingen rovbegierlig Tiger,
 Som tørster efter Blod. Men Blod for Blod!
 Og iblandt Alles Blod er dog mit eget
 Mit eget Hierte nærmest. O, min Dotter!
 Hvo veed, paa hvilken skændig Maade du
 Er slettet ud af Verden, hulde Lilie?
 Ja, ved min Harm! ved Prophetens Magt!
 I dette Dieblif er jeg en Tiger.
 Led frem Forbryderen!

Beziren.

Han kommer alt.

Bøddelen

til sin Dreng.

Bred Huden ud, tag Diebindslet frem,
 Og ræk mig Sværdet, under Rappen der!

Aladdin kommer, omringet af Vagt, fulgt af sin Moder
 og en Dervisch.

Vagten

til Morgiane.

Nu kan I ei gaae længer med. Tilbage!

Morgiane.

O, Gud! min Søn, skal vi nu skilles ad?

Aladdin.

Vi findes snart.

Morgiane

brister i Graad, og omfavner ham.

Ja, snart. Farvel saalænge!

Jeg har alt ved Moskeen, hisset ude
 Ved Hylde træet bag den gamle Muur,
 Hvor du saa ofte legede som Dreng,
 Bestilt os tvende Grave, jeg paa høire
 Og du paa venstre Side af din Fader.

Bagten.

Han i en Grav? Jo jo! i Rafferkulen,
 Et herligt Tractement for Himlens Fugle!

Morgiane.

For Himlens Fugle? O, du stemme Fugl!
 Troer du, at Himlens Fugle da er Bødler,
 Som du? De smaae Uskyldige, de blide
 Luftsvingere, saa rene, at de stræbe
 Bestandig op til Himmelen fra Jorden,
 De skulde røre ved Uskyldigheden?

Bagten.

Bort, Qvinde!

Morgiane.

O, min Søn!

Hun falder i Afmagt, og bæres bort.

Aladdin.

Fred med din Siæl!

Dervisch

træder frem for Aladdin.

Troer du, der er en Gud, en eneste,
 En Skaber, Giver, Midler og Opholder,
 Som ei er født, og kiender ingen Død;
 Hvis Bæsen kommer fra ham selv, og ei

Fra Andre; som bestandig er den Samme;
 Som kiender ingen Videnskab i Siælen;
 Hvem Alle trænge til, som han til Ingen;
 Som kiender Alt, hvad der er aabenbart,
 Og hemmeligt; som tæller Træets Blade
 Og Havets Sand og Mandens Hovedhaar;
 Som veed, hvad der er skeet, og skeer, og skal skee;
 Som ei kan feile, glemme eller synde;
 Som hører hvert et Ord, der bliver talet,
 Det høie Tordenskrald, som Sivets Læspen;
 Som skuer i den sorte Nat den sorte
 Skarnbasses Kryben paa den sorte Steen;
 Som vil, de Troende skal troe, at Hedninger
 Skal være Hedninger; som styrer Alting
 Med streng Nødvendighed efter sin Viisdom;
 Hvis hemmelige Plan kan ei udtales,
 For herlig for den herligste Fornuft;
 Troer du, og giver du dig i hans Haand?

Aladdin.

Jeg troer.

Dervisch.

Troer du paa Englene, Guds Tienere,
 Som synder ei, og nyder ingen Næring;
 Af ingen Slægt, ei Qvinde eller Mand;
 Af hvilke nogle er i Himlene,
 Paa Jorden andre, nogle staaende,
 Endeel henbøiet under Magtens Throne
 Med funklende Trompeter, stemt til Lovsang?
 Troer du, at Eblis har fornærmet Gud,
 At han er Jordens Fiende, Mandens Frister?
 Troer du, at Gabriel er størst blandt Engle,

At Ezrael vil bringe dig til Gud,
Naar Israfil har stødt i Dødens Horn?

Aladdin.

Jeg troer, og trøster mig.

Dervisch.

Dg troer du paa de hellige Propheter,
Fra Adam af, til Muhamed, den største,
Som Himlens Raade skienkte Jorden, at
han kunde redde sine Faar fra Døden,
Dg skienke dem sin Alforan?

Aladdin.

Jeg troer.

Dervisch.

Troer du, at Helved er de Dnæs Hiem,
Hvor Slangen, giftig, vinder sig kameeltyl
Om den Fordømtes Krop; hvor Skorpionen
Af Mulens Størrelse om Halsen hænger;
Hvor Vandet bobler sydende med Beg;
Hvor Kroppen, naar den først er brændt til Kul,
Bedækkes flug paa ny med Kiød, at Straffen
Kan vare uden Dphør?

Aladdin.

Ja, jeg troer.

Dervisch.

Dg troer du paa det skønne Paradiis,
Hvor der er intet Spor af jordisk Nødtørst;
Hvor der er ingen Alder eller Død;
Hvor der er intet Savn og ingen Modgang;
Hvor skønne Piger, evig unge, evig
Ustydige og blomstrende, omfavne
De Salige, og give gierne hen
De hulde Legemer til kiærlig Fryd;

Hvor uforsøstet Elskov har sit Hiem;
 Hvor der er intet Had og intet Nag;
 Hvor Alting fra det Mindste til det Største
 Har Præget af et evigt, himmelsk Liv?

Aladdin.

Jeg troer det.

Dervisch.

Nu, saa vandre til din Glæde!
 Propheten styrke dig i Dødens Stund!

Han forlader ham.

Aladdin

Ertales ned. I det Bøddelen vil binde for hans Dine, siger han:

Ja, bind! bind fast dit Klæde om mit Die,
 At ingen jordisk Straale ind skal trænge,
 Og vinke Tanken atter hen til Livet!
 Hyl mig i Mulm; men gjør det fork og godt!

Man hører en stærk Allarm. Mængden trænger sig nærmere.

Nogle raabe:

Aladdin er uskyldig, slip ham løs!

Soliman.

Ha! hvad er det?

Mængden.

Aladdin er uskyldig!

Bøddelen

svinger sit Sværd adskillige Gange over Hovedet, og venter med
 Utaalmodighed paa, at Sultanen skal give ham et Bink.

Mængden.

Aladdin er uskyldig, slip ham løs!

Kom, lad os redde ham! det er vor Ven.

Den Klogeste i Raadet, og den Bedste

I Kamp! den Undertryktes Hielp og Forsvar!

Den skønneste, den drabeligste Perser!

Ham vil I hugge ned? Ha, bort med Bagten!
Kom ham til Hielp!

Soliman.

Du blinde, utro Flok!
Bestiermer du din Sultans bittre Fiende?

Beziren.

De hører ei. Den store Kredss omkring ham
Blier meer og mere snever. Bagten ei
Kan modstaae Pøblens vilde Rasenhed.
Der er et rædsomt Oprør at befrygte,
Som denne Gang Aladdin vist ei dæmper.

Mængden med stort Gny.

Aladdin løs! Aladdin være fri
For Døden!

Soliman

reiser sig, og raaber:

Raade!

Til Beddelen.

Stik dit Sværd i Balgen!

Mit Folk har affagt Dommen; Soliman
Er Intet mod det hele Persien.
Aladdin Raade!

Mængden

kaster Turbanerne op i Luften, og raaber:

Muhamed velsigne

Vor vise Sultan og hans Søn Aladdin!

Beziren

affides til Soliman.

Hvis det er eders Mening, store Sultan!
Saa vil jeg bringe ham i Fængslet hen,
For der at føre ud den Retfærdsdom,
Som Folkets Raseri forbyder her.

Soliman opbragt.

Ti, Slave! bring Aladdin for min Throne!

Aladdin føres for Sultanens Stol.

Soliman.

Paa Folkets Forbøn skienkes end dig Livet.
 Dog ikke blot har den afvendt mit Sind;
 Den Tanke, at maaskee du var uskyldig,
 At i min Faderharme vild jeg foer,
 Er kommen Pøblens vilde Skrig til Hielp.
 Din hele Udfærd var mig uforklarlig;
 Maaskee var dette Indfald kun et Indfald,
 Som du kan giøre godt, naar du faaer Tid.
 Thi sværg mig her ved Allahs høie Navn,
 At du vil skaffe mig min elskte Dotter
 Tilbage med det skionne Marmorslot,
 Hvis ikke, komme hid og lide Døden-
 Om fyrgetyve Dage!

Aladdin.

Elskte Fader!

Min Sultan! lad mig tale.

Soliman.

Intet Ord!

Sværg, eller dø paa Diebliffet! sværg!

Aladdin.

Jeg sværges ved den store Allahs Navn,
 At jeg vil skaffe dig igien din Dotter
 Tilbage med det nysforsvundne Palads,
 Hvis ikke, som en Synder lide Døden
 Om fyrgetyve Dage.

Soliman.

Vel! nu kan du
Forsøie dig din Bei, hvorhen du lyst.

Soliman gaaer med sit Følge. Aladdin iler bort. Mængden
fordeler sig.

Bøddelen

til sin Dreng.

Fordømt med sliq Barmhiertighed! Hvorfor
Stod jeg saa tidlig op i Morges nu,
Og sleb mit brede Sværd, mens Hanen gol?
Nu er den hele Anstalt jo forgieves.
Skynd dig, paf Alting sammen, bring det hjem!
Jeg strax maa løbe, jeg har ingen Ro,
Før jeg faaer hugget Halsen af en Hane.
Du veedst, jeg drak i Morges Tigerblod,
Blod maa jeg see, før er jeg ikke rolig.

Gaaer.

Gude.

Aladdin ved sin Moders Bopæl, i en gammel graa Kittel. Han
banker paa Døren. En fremmed Mand lukker op.

Manden.

Hvad Godt, min Ven?

Aladdin.

O, med Forlov at spørge,

Er ei den gamle Morgiane hjemme?

Manden.

Jo, kære Ven! og hvis jeg ei taer fejl,
Saa gaaer hun ei saa hurtig ud igien.

Aladdin.

Er hun da syg?

Manden.

Der feiler hende Intet.

Aladdin.

Nu, det var vel; jeg har just noget Bigtigt
At tale med den gamle Kone om.

Manden.

Da er det Skade, at J kom saa filde,
Thi til at tale er hun ikke opsat.

Aladdin.

Er hun derinde i det lille Kammer?

Manden.

Ja, i det lille Kammer er hun, Ven!
Men ei i dette Huus.

Aladdin.

Hvor er hun da?

Manden.

Paa Kirkegaarden bag ved Hylde træet.

Aladdin.

Ha! nu forstaaer jeg eder. Hun er død.
Og J er flyttet ind i dette Huus?

Manden.

Ja, rigtig.

Aladdin.

Har J Intet derimod,

Saa lad mig gaae lidt ind i hendes Stue,
Hvor før hun boede.

Manden.

Gaa J kun med Gud!

Alting staaer endnu, som det fordum stod,
Det gamle Huusgeraad og hendes Rok.

Jeg veed ei ret, hvad jeg skal gjøre med det,
 Det gamle Skramleri; det duer ikke,
 Og der er ingen Arvinger, thi Sønnen
 Har jo forbrudt sit Guds og Liv.

Aladdin.

Ja, Ven!

Manden.

Det er dog tungt for slige gamle Folk.
 Hun døde nu af Kummer for sin Søn,
 Det skammelige Skarn!

Aladdin.

Du har Genie:

Du sløiter efter Dret dine Viser,
 Og kiender hverken Noder eller Tact. —
 Tillader J, at lidt jeg gaaer derind?

Manden.

Gaa J derind, saa længe som jer lyst; —
 Men tag ei ilde op, jeg gaaer ei med,
 Jeg har Forretninger at passe.

Aladdin.

Pas dem,

Og spild ei Tiden med Betragtninger!

Gaaer ind.

Morgianes Stue.

Aladdin

staaer længe og betragter Altting med foldede Hænder.

Der staaer den gamle Kof. Nu snurrer den
 Ei længer med fortrolig, venlig Gladder.

Man vænner sig til sliq en gammel Knark,
 Og savner dens Spectakel, naar den tier.
 Der sidder end lidt Bomuld her paa Totten.
 Nu vil jeg lade, som jeg var min Moder,
 Og spinde lidt, og nynne til mit Spind.

Han sætter sig ned og spinder, men standser strax.

Nei, det har ingen Art. Det er ei i
 Den jævne, rolige, den vante Gang;
 Jeg dreier Hiulet vildt og feberagtigt.
 See denne svage, skrøbelige Traad!
 Den har hun tvundet, den er heel endnu,
 Den sidder uforstyrret, uden Brøst;
 Og hun, som spandt den, ligger udstrakt nu
 Med stive Fingre under Hylde træet. —
 Der hænger hendes gamle Silkefaabe
 Med Multumåforet. Her staae hendes Skoe.
 Nu fryser du omkring de gamle Been!
 See, her staaer hendes Torvespand! Der ligger
 Endnu paa Bunden et halvvisent Blad.
 Al, det er mig! det skal betyde mig!

Stirrer længe hen paa eet Sted, uden at tale.

Der er det store Søm, hvor Lampen hang.

Griber efter den, men faaer Intet i Haanden.

Hvordan? saa tænker du, jeg ei skal naae dig?

Griber igien, men faaer Intet.

Ha, bi du kun, god' Karl! Du tænker nok
 At narre mig? men det skal ikke lykkes.

Stiger op paa en Stol, og griber om Sømmet.

Nu har jeg dig! her er du i min Haand!
 Ha, nu kan jeg gienfalde min Gulnare,
 Mit Palads og den hele Herlighed!

Nu vil jeg gaae.

Stiger ned.

Nu har jeg, hvad jeg søgte.

Nu skal jeg fordre Alt igien tilbage,

Naar først jeg har besøgt min Moders Grav.

Berten kommer ind.

Na? har J nu seet, hvad J vil, min Ven?

J er nok af Familien.

Aladdin.

En Smule.

Nu gaaer jeg bort igien, min Ven! men hør,

J har vel Intet derimod, at med mig

Jeg tager denne gamle Kobberlampe?

Den er ei fire Skilling værd.

Berten.

Min Ven!

Jeg seer slet Intet.

Aladdin.

Sæt jer Brille paa da!

Den Lampe her, her i min høire Haand!

Som sagt, det er kun Snurrepiberi.

Jeg samler, seer J vel, paa slige Sager,

Og Lampen, uden Bærd for alle Andre,

Har altsaa dog en indbildt Bærd for mig.

Berten.

Min kære Ven! der er ei mere Lampe

J eders Haand, end bag paa min.

Aladdin affides.

Ha ha!

Min Lampe faaet har den Egenskab,

At der kan Ingen see den, uden jeg.

Nu kan de altsaa ikke sticæle den.

O, det var vel!

Lader, som han skulde den paa Brystet; høit:

Nu, da J siger det,

Saa vil jeg ogsaa troe, at denne Lampe

Var kun et Foster af min Phantasie.

Farvel, min Ven! og Tak! Tillader J,

At med jeg tager dette visne Blad

Af Torvespanden, for at fæste det

Paa Bullen af min Turban, som en Fier?

Det pynter altid lidt, og det er Alt,

Hvad jeg forlanger af den hele Arv.

Berten.

Det arme Menneske, han er forrykt! —

Tag J kun Bladet, Ven! og gaa jer Vej!

Aladdin.

Farvel, min Ven! Maaskee J giver mig

En Hilsen med til gamle Morgiane?

Nu gaaer jeg just derud.

Berten.

Ja, hils mangfoldig!

Affides.

Gid vel jeg havde ham kun af mit Huus!

De gaae.

Kirkegaarden.

Aladdin

paa sin Moders Grav. Han lader, som han sad og vuggebe hende.

Visfelulle nu, Barnlil!

Sov nu sødt, og sov nu længe,

Skiondt din Bugge stander stil,
Uden Duun og uden Gænge.

Hører du den dumpe Storm
Sukke ved hvad jeg forliste?
Mærker du, den sultne Drm
Bikker paa din Fyrrefiste?

Sov, Barnlille, ved min Sang!
Intet skal din Glæde mangle.
Hører du den muntre Klang
Hift i Taarnet af din Rangle?

Nattergalen nærmer sig,
Fryde dig dens blide Klukke?
Du har ofte vugget mig,
Nu skal jeg dig atter vugge.

Hvis dit Hierte ei er Steen,
Mærk min Jdræt, Moder kiære!
Her af denne Hyldegreen
Vil jeg dig en Fløite skære.

Bed dens Toner fryd dit Sind!
Hvor den klager svagt og ene,
Som en vildsom Nattevind
I de vaade Bintergrene!

Å! nu maa jeg fra dig gaae;
Det er koldt i dine Arme,
Dg jeg eier ingen Braa,
Hvor jeg mig igien kan varme.

Bisfelulle da, Barnlil!
 Sov nu sødt, og sov nu længe,
 Skøndt din Bugge stander stil,
 Uden Duun og uden Gænge.
 Han gaaer bort.

Den store Plads uden for Sultanens Slot.

Aladdin paa det Sted, hvor hans Palads har staaet, omringet af
 Pøbelen.

Aladdin.

Nu skal J see, nu er min Time kommen,
 Nu skal J ikke længer see mig ud,
 J vilde Mennesker! og spotte mig,
 Og kaste efter mig med Steen og Jord.
 Det koster kun et Bink — saa staaer mit Palads
 Paa samme Sted, som sidst det stod. Saa trykker
 Jeg atter min Gulnare til mit Bryst.

Lader, som han tog Noget ud af sin Barm.

Her seer J denne gamle Kobberlampe!

En Karl.

Hvor, Stodderprinds?

Aladdin.

Hør, du skal være artig,
 Og ikke falde mig en Stodderprinds!
 Jeg kiender dig heel vel; var det ei dig,
 Som eengang mødte mig paa Gaden i
 Min Lykkes Tid, da nys det havde regnet?
 Da kasted du dig ned paa Maven for mig,
 Og bad mig træde paa din Ryg, for ei
 At smudske mine Skoe.

Karlen.

Ja, det var dengang.

Aladdin.

Ha, ved den Lampe, som jeg holder her
Hoit i min høire Haand, jeg tugter dig!

Karlen.

En dristig Ed!

Aladdin.

Du vilde Pøbelsværmer!

Hvad du kan ikke see for dine Dine,
Det vil du aldrig troe. Men pas kun paa!

Snider.

Ha, seer I Manden? seer I Lampens Mand?

Karlen.

Ja vist! see der, der staaer han med en Lygte
Paa Hov'det hist. Jeg mener Lygtepælen.

Aladdin hoitidelig.

I Kraft af denne Lampe, som jeg holder
Her i min Haand, befaler jeg dig, Slave!
At skaffe mig min Hustru og mit Palads
Paa Diebliffet her paa dette Sted;
Og naar du det har gjort, at hænge denne
Gemene Karl paa Lygtepælen hist.

Til Sværmen.

Tag jer i Agt, nu kommer Slottet strax!
Staa det i Beien ei, det knuser eder!

Han løber tilside. En stor Skoggerlatter.

Aladdin,

efterat han har ventet en Tidlang, seer forbittret paa den
indbildte Lampe, og kaster den bort.

Ha, det var ei den rette Kobberlampe!

Jorræderi! Hvo af jer vilde Karle
Har lumst frastiaalet mig min Eiendom?

Latter.

Ja, leer J kun! bagefter kommer Graaden.
J troer vel ei, at jeg kan hevne mig?

Han vrister en stor Steen op af Gaden og kaster imellem
Mængden. Nogle flygte, Andre trænge ind paa ham.
Drengene huje.

En gammel Mand kommer.

Gaaer eders Bei! forsynder eder ei
Imod en bleg, en syg, vanvittig Yngling!
Tak Gud, at J er ei berøvet eders
Forstand, som han! — Gaa du med Fred, min Ven!

Aladdin.

Tak, gamle Graastkæg! — Ha, men hør, min Broer!

Tager ham under Armen.

Kan du mig hielppe med en lille Regning?
Hvor mange Dage er igien i Alt
Af fyrgetyve, naar der alt er gaaet
Saa henved — ni og tredve?

Manden.

Gen, min Ven!

Aladdin forfærdet.

Gen? ikke meer end een?

Manden.

Nei, ni og tredve

Og een er fyrgetyve.

Aladdin

støder ham fra sig.

Du har Ret.

Du regner godt, du gamle Skaldepande!

Som Jngenting du kold har subtrahert mig
Mit Aandedræt og mine Pulselag.

Gaaer.

Manden.

Den arme Stakkel! Gud forbarme sig!

En afsides Plads uden for Byen,

bevoret med Palmetræer, i Nærheden af en Na. Nat, men klart
Maaneskin.

Aladdin

kommer gaaende langsomt, i dybe Tanker.

Hvad er en Ed? En Løkke, som jeg kaster
Om Halsen paa mig, mens den anden Ende
Jeg rækker Diævelen, at han kun frist
Kan hale til sig, naar han faaer et Bink.
Fordømt, at sliq en fast indslunget Knude
Kan ikke, som de andre, langsomt løses
Bed Snedighed og Kløgt!

Standser.

I Morgen altsaa!

I Morgen er den lille Rest af Liv
Igien fortært; den usle Tærepønge,
Der skienktes dig, Aladdin! som en Stodder;
Der slængtes gnavent til dig, halv i Brede,
Halv i Medlidenhed. O, blege Maane,
Du, som afmaaler Tiden her paa Jorden!
Hvi varst du da saa knap mod mig, du gustne,
Indfaldne Puger? hvi var du saa farrig?
Er ei min Drehynde mere skiftet
At høre Rattergalens Aftenlag?

Er mine Dine dunkle, uden Klarhed,
 Som Hornet i en Tyvelygte? duer de
 Gi længer til at see paa Farverne?
 Og er min Arm da slappet, som en Bue,
 Om Aftnen efter Dagens Baabenbrug?
 Er denne Puster i mit runde Bryst
 Fordærvet? er den allerede træt
 Af sit ustandfede, vedholdne Slid? —
 Fy, Jern! hvad vil du da de sunde Muffler?
 Giv ei det friske Blod Anledning til
 At sprudle overgivent, som et Bandspring,
 At ødsle med sit Purpur og sin Kraft,
 For i et Dieblif at bruse med
 Hvad roligt kunde flyde mange Aar!
 Du mørke, haarde Masse, stærke Malm,
 Der kommer ud fra Bierget som en Hevner,
 At straffe hvad som meest er giennemfigtig,
 Forunderligt, usynligt, uden Legem:
 Den onde Billie — hvad har jeg da giort?

Han er imidlertid kommen til Aaen.

Nei, jeg vil ikke slagtes som et Offer
 For grim Bildfarelse. Du stille Bølge,
 Langt blødere end Silke, giennemfigtig
 Og klar som Siælen, Mulighedens Hav,
 Du flux bevægelige Chaos, du!
 Hvoraf den størknede Natur sig reiser:
 Slug atter et mislykket, slet Forsøg
 Her i din Smeltedigel! støb mig om!

Han vil springe ud i Aaen; men standser, og skuer op til Him-
 len, lægger Hænderne paa sit Bryst, og siger med smeltet
 Stemme:

Hvad reiser sig her inderst i mit Bryst?

En anden, høi Natur, meer fri fra Formen,
 End selve dette Band; en stolt Natur,
 Som vægrer sig ved at erkiendes for
 Stalbroder til den nedre jordiske;
 Hvis Kraft sig ytrer i et helligt Haab,
 Hvis Næring er Samvittighed og Trøst;
 Et uforsængeligt, fromt, venligt Barn;
 En Duft, som stiger atter op til Himlen,
 Naar Blomsten visner; ah! en Elskerinde
 Som higer trofast, fuld af Kiærlighed,
 At favne hist sin Brudgom. Store Allah!
 Og Muhamed, livsalige Prophet!
 Her vil jeg, som en angrende, bødsfærdig,
 Oprigtig Muselman, forrette først
 Min Bøn, før jeg med dristig Finger banker
 Paa Dødens løselig tillukte Dør.

Han gaaer hen til Aaen, for at vaske sine Hænder og sit Ansigt
 før Bønnen; i det samme glider han ud, og styrter i Ban-
 det, men faaer fat om et Klippestykke, som rager op. I det
 han griber omkring dette, skurer han Fingeren, hvorpaa
 han har den ham af Roureddin givne Ring.

Ringens Aand

lader sig flux til Synne.

Herre! hvad vil du mig?
 See, jeg maa lyde dig.
 Ringen er i din Haand,
 Du byder Ringens Aand.
 Ei er det mig, som maa
 Gne tilrede staae:
 Alle de Slaver, som
 Hylde dens Helligdom,
 Knæle til dyben Jord,
 Vystre dit Magtens Ord.

Aladdin.

Hvordan? Aladdin er ei end forladt?

Anden.

Dig tusind Aander staaer at tiene brat.

Aladdin.

Bring flux mit Slot, min Brud tilbage nu!

Anden.

Af Ringens Aand for meget fordrer du.

Aladdin.

Af Ringen? hvilken Ring befaler her?

Anden.

Den Ring, som funkler paa din Finger der.

Aladdin.

Saa hielp mig op igien af dette Band!

Anden.

Nu staaer du atter paa den sikke Strand.

Aladdin.

Hvad er din Magt, hvad er dit Kraftens Liv,

Hvis du ei skaffe kan min Borg, min Biv?

Anden.

Vær ei ubillig, og vær uforsagt;

Hver Kraft har jo sin egen Virkningsmagt.

Aladdin.

Hvori bestaaer da din, hvis den er til?

Anden.

Jeg bringer hurtig dig, hvorhen du vil,

Jeg siger dig, hvad du vil vide.

Aladdin.

Ha!

Hvor stander da mit Slot?

Anden.

I Africa.

Aladdin.

J Africa? Ha, jeg forstaaer det; godt!
Og hvor er da min Hustru?

Anden.

Baa dit Slot.

Aladdin.

Af Trolden rovet, maa hun hos ham boe?

Anden.

Men dog sin Husbond og sin Ære tro.

Aladdin.

Saa bring mig hurtig da den lange Bei!

Anden.

En snellere Befordring faaer du ei.

Han forsvinder med Aladdin.

Femte Act.

Africa.

Aladdin

ligger og sover i en stor Have under et skönt Æbletræ.
I Baggrunden hans Palads.

Bephr.

Nu har jeg bragt Rosernes Duft til min Ben,
Omflaget hans Linding og Fod.

Lymphe.

Dg nu har min Morgendug kølet igien
Det hidfuge, stormende Blod.

Fuglene i Træet.

Dg nu har vi sunget, og sprunget omkring,
Dg quiddret saa høit udi Sky.
Fra den Tid, han kiender sin funklende Ring,
Saa er han forstandig paa ny.
Fat Mod, vor Aladdin! Aladdin, fat Mod!
Snart, snart er din Kummer forbi;
Da rinder saa let og fornøiet dit Blod,
Dg da er du munter, som vi.

Aladdin vaagner.

Hør, hvor de muntre Fugle quiddre sødt!
Hvor dette Græs er duftende og blødt! —

O, Himmel! hvad er det, jeg seer? mit Palads!
 Er jeg i Africa? Var det om Ringen
 Og Ringens Aand da ingen flygtig Drøm?

Reiser sig.

Ja, ved Propheten, ja! det er mit Slot.
 Et Vindue aabner sig. O, store Gud!
 Det er min Hustru, det er min Gulnare!

Gulnare i Vinduet.

Hvem er i Rappen hist den unge Mand?
 Hvorledes er han kommen over Muren?
 O, Himmel! hvor han er Aladdin liig.

Aladdin

breder sine Arme imod hende.

Gulnare!

Gulnare.

Gud! min Husbond, er det dig?

Aladdin.

O! hvordan kan jeg flyve i din Favn,
 Tilbedte?

Gulnare.

Søde Fryd paa tunge Savn!

Hun gaaer fra Vinduet; en Dør luffes op i Baggrunden,
 Aladdin iler ind.

Fuglechor.

Længe borte fra sin Ven,
 Hurtig komme sammen igien,
 O, hvor det er sødt, hvor sødt!
 Hurtig skilt og hurtig mødt!

En Han.

Huffer du, Guldvingelil!
 Da vi kom fra sidste Flugt?
 Træet var saa tyst og stil,
 Røden rundt med Grene luft.

Jeg kom først, du var der ei,
 Kommen bort paa langen Bei,
 Da vi fløi fra Nordens Gis
 Hiem til Ostens Paradiis.
 Ak! da sad jeg saa alen'
 Paa den fulde Sommergreen,
 Klagede min Sorg, saa mod;
 Hyrder og Piger om Træet stod,
 Lytted gierne til min Sang,
 Vidste ei, min Barm var trang.

Hunnen.

O, jeg husker det jo nok,
 Da den lange Fugleskøl
 Styrked ned fra Nord til Syd
 Under Spil og Sang og Lyd!
 Blanding af alle Slægter var der,
 Cimbrer, Teutoner og Longobarder.
 Guldvinge søgte i al den Støi,
 Hvor hendes elskede Mage fløi;
 Og da hun dig ikke fandt,
 Flug hun hen i Luften svandt,
 Gav sig ikke langsom Tid,
 Flygted quiddrende herhid,
 Tænkte: sidder han ikke der,
 Ak! hvor mon vel da han er?

Hannen.

O, da fandt du mig, min Liv!

Hunnen.

O, hvor det da var et Liv!

Begge.

Grenen med sit bløde Hæng
 Blev vor anden Brudeseeng.

Chor.

Længe borte fra sin Ven,
 Hurtig komme sammen igien,
 O, hvor det er sødt, hvor sødt!
 Hurtig skilt og hurtig mødt!

Aladdins Palads.

Aladdin. Gulnare.

Aladdin.

Af hvad du her har sagt mig, kære Hustru!
 Seer jeg, at Alt kan blive godt endnu.
 Af min oprigtige Tilstaaelse
 Du kiender nu vor Modgangs skjulte Kilde.
 Den Snedige er mere klog, end jeg:
 Han bærer Lampen med sig, hvor han gaaer;
 Det gjør os vel vort Arbeid noget længer,
 Men kan dog aldrig meer end sinke det.
 Propheten signe dig, min elskte Hustru!
 For din Standhaftighed. Tilgiv de Taarer,
 Den store Frygt og al den Uengstelse,
 Som min Letsindighed har kostet dig!
 Du veed, jeg sagde dig det nys, hvor haardt
 Jeg straffet blev derfor med Skam og Dødsfrygt.
 Mit Mod var reent forsvundet med min Lykke,
 Nu smiler freidigt Alt paa ny, som før.

Gulnare.

Min elskte Husbond! Muhamed forbyde,
 At daarlig med min Frygt jeg skulde prøve
 At svække her dit Mod; men, elskte Ven!

Saa ganske sikker paa vor Belfærd er vi
 Dog heller ikke. Trolden eier Lampen,
 Og hvad er vel vor Seier uden den?
 Hvorledes faae vi den? Han giemmer den,
 Indviklet i et fint og linnet Klæde,
 Forsigtig paa sit blotte Bryst. Hvor tidt
 Har han ei viist mig den, til Haan for dig!
 Hvor ofte har han søgt at giøre dig
 Forhadet i mine Dine! Naar han ei
 Er udreist, som just nu, saa pleier han
 At komme her engang om Dagen, og
 At plage mig med Elskov og med Omhed
 Og frække Bønner om Gienkiærlighed.
 Hidtil har min Bedrøvelse og Afsty
 Holdt ham tilbage; men, min elskte Ven!
 Hvor længe varer det? thi jeg er vis paa,
 At ifkun Tanken om, at Tiden vilde
 Udlette din Erindring af mit Hierte
 Og komme hans Baatrængenhed til Hielp,
 Har giort ham saa taalmodig og ærbødig.

Aladdin.

Min Hustru! hør min Bøn: vær ganske rolig!
 Lad en af dine troe Slavinder lukke
 Mig ud forsigtig af den skjulte Gang.
 Mod lumste Fiender er man nødt at gribe
 Til skjulte Baaben. Herfra til Marokko
 Er kun en Fierdingvei, som du har sagt.
 Indhyllet tæt i denne gamle Kappe
 Skal Trolden selv ei kiende mig igien.
 Lad din Slavinde vente mig ved Døren;
 Jeg kommer snart igien, men med et Pulver,
 Som bliver Nidingen et Brev fra Døden.

Sæt du imidlertid dig ved dit Natbord,
 Og pryd dig med din allerbedste Pragt,
 At Trolden, naar han atter kommer hjem,
 Kan troe, du har forandret dine Tanker,
 Og at du ønsker nu at tækkes ham.
 Lev vel saalænge, elskede Gulnare!
 Stol tillidsfuld paa mig, og vær ei bange!

Gulnare.

Du har forjaget al min Angst og Frygt,
 Som Dagen, naar den venlig nærmer sig
 Med roligt Smil til bange Drømmers Leie.

De gaae.

Apothek.

Apothekeren. Aladdin hyllet i sin gamle Kappe.

Aladdin.

God Dag, min Ven! Na, vil J give mig
 Det Pulver, som jeg her har skrevet op?

Apothekeren
 seer paa Seddelen.

Det Pulver?

Seer paa Aladdin.

Vil du have dette Pulver?

Aladdin.

Ja, fiære Herre! hold mig ikke op!

Apothekeren.

Hvad vil du fattige Diævel med det Pulver?
 Har du vel Raad til at betale det?
 En saadan kraftig, fielden Medicin!

Hvad vil du med det? Beed du, det er Gift?
 Vil du forgive dig?

Aladdin.

Nei, ikke mig,

Men Andre.

Apothekereren.

Andre? Andre? endnu bedre!

Flux følg mig hen til Kadi!

Aladdin.

Hør, min Ven!

Jeg vil dog give jer et kærtligt Raad.

Apothekereren.

Et kærtligt Raad? og hvad er det?

Aladdin.

J altid

skal lade Folk smukt tale ud af Munden.

Apothekereren hidfig.

Tal! Har du ikke sagt, du vil forgive?
 Hvad? kan du negte det? Og hvis det var
 Dig selv, saa fik det være, som det er;
 Men Andre! Andre til! det er det Bedste.
 Hvem vil du da forgive? Strax bekiend!
 Det bliver en fordømt Historie.
 Hvem vil du sende til den anden Verden?

Aladdin rolig.

Fluer.

Apothekereren.

Hvad?

Aladdin.

Fluer.

Apothekereren.

Fluer?

Aladdin.

Rigtig.

Apothekereren.

Dræbe Fluor

Med dette kostelige, fiendne Pulver?

Aladdin.

Seer I, jeg er en vederhæftig Mand;
 Det kommer mig just ei saa nøie an paa
 Ret lækkert at tractere mine Fluor
 Engang imellem.

Tager en Guldpenge op og rækker ham.

Apothekereren.

Ja, see saa! see saa!

Det er en anden Sag, min gode Mand!
 I taer ei ilde op min Hastighed!
 Med slige Ting man være maa forsigtig,
 Man har jo dog en Slags Samvittighed.

Aladdin.

Ja, det forstaaer sig selv. Men sig mig nu,
 Naar man vil dræbe ret en dygtig Fluor,
 Hvor meget har den nødig da?

Apothekereren venlig.

Min Herre!

Det kommer an paa Fluens Størrelse;
 Hvis det er det almindelige Slags,
 Saa kan I gierne med et ringe Gran
 Slaae nogle tusinde ihjel, naar kun
 I blander Giften med lidt Vand og Sukker.

Han slyer ham Pulveret.

Aladdin

i det han putter det i Lommen.

Men — naar nu Fluor er saa stor, som I?

Apothekeren angest.

Saa stor, som jeg? Ja, tænkte jeg det ikke?
 I vil vist gjøre en Ulykke med det.
 Saa stor som jeg? hvad er det for en Snak?
 Saa stor er ei den største Hesteslue.

Aladdin bestandig rolig.

Ja, seer I vel! den Ting den har en Hale.
 Jeg svær jer til, at jeg vil dræbe Fluere;
 Men da de er i Hov'det paa en Mand,
 Saa maa han jo hae Pulvret ind i Munden.

Apothekeren.

Du hellige Prophet! Hør, jeg gjør Anstrig!

Aladdin.

Det vil jeg ikke haabe. I har vist
 Saa megen sund Forstand, at I begriber,
 Hvor let det er mig, hvis I blier uartig,
 At klemme jer om Halsen, saa I gaber;
 Og saa er det: at stifte Pulveret
 I Munden paa jer, og at løbe bort,
 Et Dieblis Forretning, som I seer.

Apothekeren.

Det er jo ret et Dævels Menneske!
 Gaa hen for mig og henret, hvem I vil,
 Naar kun I sparer mig, min Hustru og
 Min lille Hassan med de skieve Been!

Aladdin.

Farvel, min Ven! I kan jo vel begribe,
 At det var Spøg Altsammen. Vær I rolig!

Gaaer.

Apothekerens

seer efter ham.

Hvem veed, hvortil den Karl vel er capabel?

Men han betaler strag og raisonnabel.

Af! man maa taale meget nuomstunder,

For ei at støde sine bedste Kunder.

Gaaer ind.

Aladdins Palads.

Gulnare. Hendes Amme.

Gulnare.

Har du nu giemt Aladdin vel, min Amme?

Ammen.

Ja, Barn! nu staaer han hist i Cabinettet

Tæt ved den store Spisesal, at han

Kan høre hvert et Ord, der bliver talet,

Og komme frem, naar det er Tid.

Gulnare sukker.

Af, Himmel!

Jeg er saa angst og saa bespændt.

Ammen.

Mit Barn!

Det maa du ikke være. Vær du frisk!

Hvad er der i at slaae en Trolld ihjel?

O, lad mig see, at du betaler ham,

Den onde, visne Beenrad, sit Bedrag,

Som jeg befordred, skiondt uskyldigviis.

Af, du kan troe, mit Barn! at jeg har havt

Ret mangan vaagen Nat for den Sags Skyld,

Dg grædt derfor ret mangen bitter Time.
 Men nu er det forbi. Bær nu kun rolig!
 Pas paa dit Snid, og lad dig ei forbluffe!
 Jeg har alt ladet Spisebordet opslaae
 Midt i den store Sal. Naar nu han kommer,
 Saa skal du byde ham et Aftensmaaltid,
 Det sidste, haaber jeg, i dette Liv,
 I Fald du blander med Behændighed
 (Hvad ei jeg tvivler om) det hvide Pulver
 Med Vinen i den funklende Pocal.

Gulnare.

Ja, fiære Moder! jeg vil være rolig.
 Jeg seer, paa dette Bærk beroer vor Skiebne.

Ammen.

Dg altsaa paa din egen Billie, Barn!
 Bær uden Frygt! Spar ei paa Pulvret, Barn!
 Kom det altsammen i, ryst Bægret vel!
 Thi, seer du, for at han skal Intet mærke
 Til Vinens tabte Klarhed, har jeg sat
 De store Sølvpocaler ind paa Bordet
 I Stedet for de brugelige Biinglas.
 O, hvor vil Trolden blive høist forelsket,
 Naar han dig seer i denne Høitidsdragt!
 Mit fiære Barn! du er dog ogsaa ret
 Den Smuffeste blandt Qvinder, jeg har seet.
 Min Melk er kommen dig ret vel tilpas.
 Hvor tryllende det hvide, bløde Utlaff
 Umbølger dette ranke, smekke Legem!
 See, hvor det klare Demantsbælte slynger
 Sig om den tynde Midie, medens Silken
 Belystlig sfulmer op om Barmen her,
 Dg runder sig glatglindsende forneden

Kringens Aand.

Umiddelbart vel ei, men middelbart,
Da den sig speiler i Førgangenhedens.

Aladdin.

Hvorledes klarer det dit Fremtids-Blik?

Kringens Aand.

Hvo Frøet, Saaningen og Jorden kiender,
Kan ogsaa give Nys om Blomstens Art,
Skiondt endnu ei den er af Jorden brudt.

Aladdin.

Saa sig mig, vise Aand! hvad spaaer du mig?

Kringens Aand.

Hvad der bag Tiden ligger og bag Rummet —
Det kræver Spaadommens Natur, min Ven!
At derom ikkun tales kan forblummet.

Da faaer du først din-tabte Skat igien,
Naar bort du rydder, hvad der er til Hinder.
I Fald det lykkes dig, da har du den.

Thi Mange tælles maae som Lampens Fiender.
For dette flux at vise dig, saa vil
Jeg pege til de halvforglemte Minder.

Den fieldne Lampe driver, rundt, sit Spil,
Førdeelt i mangt et lidet, kostbart Stykke,
Thi samlet er den saare fielden til.

Gen har det Ydre, som man kalder Lykke,
Gen har det Indre, som man nævner Aand;
Forenet er den Jordens største Smykke.

Først sammensveiset ved et magisk Baand,
 Den glæde kan; thi uden Lykke mattes
 Din Siæl, og hvad er Lykken uden Aand?

At altfaa den med dristig Haand kan fattes,
 Der kæmpes maa; først efter mandig Strid
 Dens fulde Bærd af Giermanden skattes.

Hvo ei nu fødtes under Stiernen blid,
 Hvo kun fik ringe Held og sparsom Gvne,
 Fremvirket kun til Massen for sin Tid;

Den ofte sig med Raseri vil hevne,
 Vil ændre Buisdoms Plan, og haaner den,
 Fordi den ham ei meer har villet levne.

En selsom Daarlighed ham river hen:
 Skiondt født til Skal, han stolt vil være Kiærne,
 Og Herre, skiondt han skabtes kun til Svend.

Mod denne Banvid maa sig Kraften værne.
 Gud lagde dybt den i sin Indlings Barm,
 Det Slette, Nedrige han bort maa fjerne.

Paa dobbelt Maade ytrer det sin Harm:
 Een tom, forsængelig vil op sig kæmpe
 Med malmlos Flid, med nervesvækket Arm;

Een søger kun det Gode ned at dæmpe,
 Fordi, naar Alt er uden Bærd, som han,
 Sig Alt skal efter Uselheden lempe.

I Fald mod disse To du holder Stand:
 Forcængelige, tomme Drift, som blegner
 Misundelig for Kraftens kiække Mand;

Og denne Slethed, som i Pølen segner,
 Som kiender ikke Livets Herlighed,
 Som efter egen Smaahed Alt beregner —

Naar disse du har stødt med Bælde ned
 Kiæk i den allercædleste blandt Kampe,
 Flyer Mørkets Forhæng, som du sønderfled.

Og herligt straaler din gienbundne Lampe.

Han forsvinder. Aladdin synker hen i dybe Tanker.

Den store Sal.

Gulnare. Noureddin.
 De sidde sammen til Taffels.

Gulnare

lægger Noget paa hans Tallerken.

Tag dette Stykke, Herre! det er bedre.

Noureddin

venlig paa sin Maade.

Jeg er ei kræsen, elskede Gulnare!
 Get Stykke har jeg iblandt alle Stykker
 Kun higet efter, det var dig, min Dronning!
 Jeg er en versligviis, erfaren Mand,
 Alting har jeg forsøgt og giennemskuet.
 Naturen skienkte mig en virksom Siæl,

Der kaster sig paa Alt, som Morgenduggen.
 Kun Kiærlighed har jeg endnu ei prøvet,
 Den skienkte Lampen mig; dens bedste Bærk!
 Tro ei, at jeg er saa forelskt i Lampen!
 Den Vre, ved min Flid at fange den,
 At jeg kan sige: eengang fik jeg dig,
 Trods al din Modstand, ved min egen Klogskab,
 Det er den bedste Nydelse, den gav mig.
 Og saa, som sagt, at jeg fik dig, min Dronning!
 Føl kun engang, hvor varmt mit Hierte banker!
 Saa vældigt har det aldrig slaaet før. —
 Men hvorfor var du før saa kold imod mig?

Gulnare

J veed, det er ei let at tvinge Smerten,
 Og vænne strax sig til en stor Forandring.

Moureddin.

Det veed jeg, min Hyrdinde! ja, det veed jeg.
 Jeg veed, hvad der kan vides her i Verden.
 Naturen syntes ret at have skabt mig
 Til noget Stort, den gav mig mange Evner,
 Som der behøves til at blive viis,
 Jeg mener nemlig, til at vide Alting.
 Sukkommelsen var stærk hos mig som Barn,
 Og dertil kom nu, at jeg havde Drm;
 Saa gad jeg ikke leget med de Andre,
 Bar vranten, syg, men sad imidlertid
 Og lærte mine Lectier paa min Skammel,
 Imens de Andre gif og saae paa Maanen
 Og Blomsterne, og sloges alt iblandt.
 Da jeg blev større, vilde de forført mig
 At løbe efter deres Fruentimmer;
 Men dertil var jeg alt for dydig, havde

Desuden ingen Lyst og Drift dertil.
 At drikke nu og giøre Maaltid med dem,
 Det gad jeg heller ei. Jeg havde ingen
 Særdeles Appetit, og Binen svækker;
 Propheten gjorde vel, da han forbød den.
 Imidlertid saa steg min Wiisdom saadan,
 At efter megen Møie, Nattevaagen,
 Jeg endelig tilsidst fik grundet ud,
 At der var til en Lampe her i Verden,
 Som er forunderlig med samt sin Ild.
 Den har jeg nu bestandig grebet efter —
 Og fik den endelig, som du har seet.

Gulnare.

Ja, fiære Ben! det har jeg.

Roureddin.

Derfor vil jeg
 Nu ogsaa nyde ret engang mit Liv.
 Hidtil har jeg kun liden Dmgang havt
 Med Dvindfolk. Ting af større Bigtighed
 Har altid fængslet mig. Min hele Siæl,
 Bestandig henvendt paa en værdig Gienstand,
 Har ikke denne lette Barnlighed;
 Min Tunge er ei vant til smidig Sniksnak,
 Og mange Mars udholdne Nattevaagen
 Har bleget Roserne paa mine Kinder.
 Men svækket er jeg ei. Om Aftnen tør jeg
 Dog ikke spise meget, eller hvad
 Der kræver stærk Fordøielse. Min Mave
 Er ikke med det bedste. Folk af min Stand,
 Som ikke har ret stor Bevægelse,
 Maa spise lidt kun, og hvad let fordøies.

Gulnare.

Det er fornuftigt.

Noureddin.

O, mit gode Barn!

Jeg taler altid findrigt og fornuftigt.
Dertil er du vel ikke vant hos denne
Forædte, taabelige Knøs?

Gulnare.

Ih nu!

Lidt Spøg kan ogsaa være godt imellem.

Noureddin.

O ja! med Maade dog, og yderst sielden.
Jeg hader det, som andet Kryderi;
Det heder Blodet, og fordærver Maven.
Dog, naar det er en hvæsset Bittighed,
Som træffer bittert paa sit rette Sted;
Naar skarp den revser Bildskab, Sværmeri,
Og denne dumme, flade Drengestoltthed,
Der brauter med en lykkelig Natur,
Og ikke med hvad der er selverhvervet —
Saa laer jeg det endda passere. Men
Hvad denne overgivne Raadhed angaaer,
Som ingen anden Hensigt har end Raadhed,
Saa væmmes jeg derved, som Manden væmmes
Bed Sukker i en saglet Barnemund.

Gulnare.

Endnu et Stykke!

Noureddin.

Nei, min elskte Dronning!

I Fald jeg spiser meer, kan jeg ei sove,
Og jeg er meget for en rolig Nat.

Gulnare.

Det er alt tilde. Det er mørkt, og Himlen
Staaer fuld af Stierner.

Roureddin.

Hine Stierner lyse
Om Natten kun. Jeg seer to Stierner for mig,
Der lyse huldt om Dagen, som om Natten.

Gulnare.

J smigrer, Herre!

Roureddin.

Alt har sin Tid, siger
Den store Salomon. Nu er jeg Veiler,
Naar jeg er bleven Mand, vil jeg ei meer
Betiene mig af slige Lignelser,
Som egentlig i Grunden dog er Daarskab.

Gulnare.

Hvad kalder man den store Stierne hisset,
Som funkler med et usædvanligt Lys?

Roureddin.

Jeg kan ei see med blotte Dine længer,
Mit Syn er svækket af den megen Læsning;
Men hi, nu har jeg væbnet alt mit Blik.
Hvor, sagde du, at Stiernen skulde funkle?

Gulnare.

Der over Ubletræet!

J det Roureddin figer paa Stiernen, kaster Gulnare Giftpulveret
i sit Bæger.

Roureddin.

Jh, mit Barn!

Saa fiender du ei engang Hundestiernen?
Tiltrække Nattens Stierner sig da ikke
Din stadige Opmærksomhed?

Gulnare.

O jo!

Det glæder mig, hvergang jeg seer dem funkle
Som bedre Blomster i en bedre Hauge;
De vinke mig med deres milde Blik,
Som smaae uskyldige, lysklædte Engle,
Fra Jorden venligt op til Paradiis.

Noureddin.

O, det er Sværmeri! Nei, hvad jeg mener,
Fornøier det dig ei, at kiende Navnet
Paa hver en enkelt Stjerne, og at vide,
Hvor den skal staae paa Nattens visse Tider?

Gulnare.

Af, det er aldrig faldet end mig ind.
Saa har da alle disse Stjerner Navne?

Noureddin.

De fleste, Barn! de fleste, Barn! Vi har
Endnu tilbage ifkun Melkeveien;
Der har Vorherre været lidt confus.
Dog, Tid og Flid kan gjøre Underværker.

Gulnare.

Saa denne Stjerne kaldes Hundestjernen?

Noureddin.

Ja, Barn! Det er min Stjerne, det er den,
Hvorunder jeg er født til Verden.

Gulnare

ryster Giftbægeret.

Ei!

Men er det sandt, hvad jeg har ladet mig siige,
At Stjernerne skal have en usynlig
Indflydelse paa Menneskenes Liv?

Roureddin.

Ja, det er noget nær vel sandt, min Dotter!

Gulnare.

Det er dog underligt. — Men, af! hvad tænker
Jeg da vel paa? jeg blander mig foroven
I en alvorlig Undersøgelse,
Hvoraf jeg ei det Ringeste forstaaer.

Roureddin.

Tal kun fornuftig, Barn! det gjør dig altid
Langt skønnere i mine Dine, end
Du forhen var.

Gulnare.

Nu vel, Roureddin! da

Det dog er kommen nu saa vidt med os,
Saa vil jeg ikke vægre mig, min Ven!
Bed efter persist Viis at drikke Saord. —
Men, Himmel! det er sandt, jeg har en Husbond!
Hvorledes kan jeg bryde ham min Tro?

Roureddin

med et koldt Smil.

Vær ubekymret! Drik med mig i Alsten;
For Brylluppet skal jeg nok saa det mage,
At du har ingen Troskab meer at bryde.

Gulnare

griber Bægeret rask.

O, I henrykker mig! Saa kom da nu,
Og byt paa persist Viis det fulde Bæger
Med eders Siæls Beninde! tom det ud!

Roureddin bytter.

Hver Draabe skal besegle dette Baand.

Han tommer Bægeret.

Gulnare

sætter sit, stirrer først paa ham og dernæst ud af Vinduet
til Himlen.

Mig synes, Hundestiernen blegner.

Noureddin.

Ha,

Beninde! jeg faaer Dndt.

Gulnare skælvende.

Vær rolig, Herre!

Det gaaer snart over.

Noureddin.

Ha, jeg bliver kold!

Jeg kan ei røre mig, mit Dje mørknes,

Og i min Indvold raser Dødens Smerte.

Døren aabner sig sagte i Baggrunden.

Aladdin

træder ind i sin gamle Dragt, gaaer med langsomme Skridt
og med Armene over Kors hen imod Noureddin, standser
i nogen Afstand, betragter ham en Tidlang, og siger der-
paa i en rolig Tone:

God Aften, Fætter!

Noureddin.

Død og Helvede!

Aladdin!

Han vil gribe efter Lampen paa sit Bryst, men hans Haand
synker magtesløs ned.

Aladdin.

Vi, jeg skal hielpje jer; det er nok Lampen,
J famler efter.

Han tager den ud af Noureddins Barm, og rækker ham den.

See, der er den, Fætter!

Jeg loved eder den jo paa mit Ord,
Naar først jeg heelt var kommen op af Huln.

Roureddin

griber efter den, hans Arm synker.

Aladdin

vender den for hans Dine.

See, hvor den funkler i sin Kobberlue!
J har poleert den, seer jeg, siden sidst.
Saa tag den, Fætter! lad jer ikke nøde.

Roureddin.

Aladdin! ha, du har forgiven mig!

Aladdin.

Det har jeg, Fætter! Et forgiftigt Kryb,
Som bruger den af Eiebneen givne Livskraft
Til Braad kun, for at bringe Død og Rædsel,
Maa fældes paa sin egen, lumske Biis;
At vandre aabenlyst mod den, var Banvid,
Da strax den vilde gribe til sin Braad.
Jeg-haaber at forsvare det for Gud,
At jeg i dig har seet en giftig Bremse,
Hvis hele Liv, en vild, begierlig Lørst,
Blev sluffet i Begierlighedens Bæger.

Roureddin doer.

Gulnare.

O, Himmel! han er død.

Aladdin.

Min tro Veninde!

Forsøi dig til dit Kammer. Denne Dødning
Er ingen værdig Gienstand for dit Blik.
Desuden — du forstaaer, hvad jeg vil siige.

Gulnare.

Ja, lad mig gaae; jeg taaler ei at see
Den stærke Aand, saa lidt som dette Liig.

Hun gaaer.

Aladdin

seer efter hende. Naar hun er borte, gnider han Lampen.

Lampens Aand

giennem Vinduet.

Hvad vil du, Herre! See, jeg venter paa dit Ord.

Aladdin.

Læg dette sorte Liig ned i den sorte Jord,
Og naar du det har gjort, iil da paa hurtig Fod,
Og sæt mit Palads hen der, hvor det fordum stod.

Lampens Aand.

Saa hurtig lyder jeg dit strenge Magtens Bud,
Som du i Luften seer et hvidligt Stjerneflud.

Aladdin fortrolig.

Du tænkte sikkert ei, saasnart at skue mig
Med Lampen i min Haand at kunne byde dig?

Lampens Aand.

Jeg tænker ikke; Alt, hvad Allah mig har skienkt,
Er det: at rette ud, hvad Lampens Drot har tænkt.

Han forsvinder med Liget. Aladdin gaaer ind i Sideværelset.

Ispahan.

Sultanens Sovegemæl. Soliman ligger og sover under en Thron-
himmel. Hans Hofnar kommer ind med et stort Klæde om Hovedet,
gaaer hen til Sengen, og rusker i ham.

Narren.

Sultan! Sultan! Troendes Beherster!

Du har jo eengang dog paataget dig
 Det Ræmpeværk, at vaage over Landet;
 Er det da nu Maneer, at ligge saadan
 Og snue ud paa Formiddagen? hvad?

Soliman vaagner.

Hvad vil du, Nar?

Narren.

Ret og Retfærdighed;

I Fald en Nar har ogsaa Ret.

Soliman.

Hvad er der?

Er det saa silde, siger du?

Narren.

Saa silde,

At om du reiser dig paa Tærne,
 Saa naaer du med din Haand dog ei til Solen,
 Saa høit er den alt over Horizonten.
 Men nu vil vi ei tale meer om den;
 Jeg har en Bule her midt i min Bænde,
 Som er af mere Bigtighed, end den,
 Og vel saa stor.

Soliman.

Hvad vil det Klæde sige?

Narren

kaster sig paa Knæe.

Stormægtigste Monarch! o du, hvis Tinding
 Naaer til det Yderste af Kaukasus,
 Ja, selv til Ararat, som Nogle mene
 Er endnu høiere, hvor Noah stranded;
 O du, som strækker ud din ene Arm
 Til Ganges, og den anden lige til
 Det sorte Hav; o du, hvis brede Fod

Staaer herrefast paa alle Jordens Skatte,
 Hvis Die lever i fortrolig Dmgang
 Med Himlens Stierner: hør din Tieners Klage!
 Og hvis du ikke er en reen Gujon,
 Saa giv ham Ret!

Soliman.

Hvad er der hædet dig?

Narren.

Forbandet være slige Bygninger,
 Som kommer, og forsvinder, og som kommer
 Alt efter eget Indfald! Hvad er det?
 Skal vi forandre nu vor gamle Mening
 Om Husene? ja, endnu meer, om Slotte?
 Er det ei længer faste Eiendomme,
 Men kun Løssøre, rørligt Gods? Forbandet!
 Det er jo reent mod Loven, store Sultan!
 Det er jo Majestætsforbrydelse.

Soliman opmærksom.

Forklar dig!

Narren.

Herre! jeg er kun en Nar,
 Et stakkels Halehoved, som du veed;
 Men ei den Klogeste i hele Landet,
 Om det var dig i høieste Person,
 Faldt paa, at tage sig i Agt for Saadant.

Soliman.

Tal, eller frygt min Brede!

Narren.

Nu, jeg taler.

Jeg er en Drm, du er en Elephant,
 Jeg er et ringe Rid, du er en Dxe;
 Jeg lyder dig. Saa skyd da fra dit Dre

Rathuen bort, og anstreng din Forstand!
 Som jeg i Morges gif omkring, og rørte
 Mit Legem, og husvaledede min Siæl
 Ved Solens Dpgang, hvis høirøde Kugle
 Midt i det østliggule Skær saae ud
 Som dit høifyrstelige Blod, da sidst du
 Blev aarladt —

Soliman.

Hør kun, hvilke Vignelser!

Narren.

En Dvintessens af Smiger, som du seer.
 En Anden vilde i det høieste
 Paa kummerlig Maneer her sammenlignet
 Dit Blod med Solen. Det vil lidt forslaae;
 Jeg sammenligner Solen med dit Blod.

Soliman.

Tal, eller jeg skal sammenligne den
 Med dit!

Narren.

Nu veed du vel (og hvis du ikke
 Just veed det, hør det første Gang af mig),
 At Diet blændes ved at see i Solen.
 Da altsaa nu jeg vilde gaae tilbage
 Op mod dit Slot, og gif saadan i Tanker
 Og grundede (du veed, jeg er en Nar,
 Og at min Grublen er en Narrefeil),
 Saa gif jeg til, og lod mit Hoved hænge,
 Og skyndte mig; thi paa den store Plads
 Var der jo Ingenting at gaae af Bei for.
 Den Tanke kom mig dyrt at staae, thi inden
 Et Ord jeg vidste af det, stødte jeg
 Mit Tankeværksted saa fordømt og haardt,

Saa flux det svulmed med en saadan Bule,
 At hvis en Græker møder mig, saa troer han,
 At jeg er Zeus, og at mit Hoved strax
 Skal giøre Barsel med Pallas Athene.

Soliman.

Hvad stødte du dig paa da?

Narren.

Nu, hvorpaa

Bel Andet end paa det fordømte Slot?
 Som spørger Ingen ad, om det maa gaae,
 Og heller Ingen ad, om det maa komme,
 Men følger ene sin Commoditet.

Soliman.

Aladdins Palads?

Narren.

Ja.

Soliman.

O Gud! min Datter —

Er hun der ogsaa?

Narren.

Ja, det veed jeg ikke,

Thi hende stødte jeg mig ikke paa.
 Men denne Rulle her af Pergament
 Gav Bagten mig til dig.

Soliman.

Læs, fiære Nar!

Læs høit og tydeligt og uden Fagter.

Narren læser.

Ham, Gud alene Priis!

Kongernes Konges Land, det keiserlige Herstab og
 Rige, som det er hævet over alle andre, lade Gud det
 evig blomstre!

Den ringeste af dine Undersaatter, ringe som et i Luften flyvende Fugl, Aladdin Mustaphas Søn, forkynder sin i høi Grad høie Herre, stor som Salomon, den Almægtiges Skygge, den Barmhiertiges Statholder, Belgierningernes Aabenbarer, Jordens Herre, Soliman Persiens Sultan:

Ligesom den evige Guds Raade ubegribelig kom og veg fra eders tro Tiener, saaledes er den nu atter vendt tilbage. Slottet for eders Dine paa den gamle Plads tiener heri noksom til Beviis. Saasnart eders Slave, hvem eders Mildhed og Raade skienkte eders Dotter, er kommen tilbage med hende fra en Balfart til den hellige Prophets Tempel i Mekka, for der at afvaske Siælens Støv, der saa lettelig flæber sig paa under Livets Reise, og for at takke Allah for sin Raade, iler han med lettet og renset Hierte, at kaste sig for eders Fødder.

Statholderskabets og Herlighedens Stierne komme altid over eder fra den overvindende Himmel med sit Skin og sin lyse Glands!

Soliman.

Ha, er det sandt? Siig, staaer det Alt i Brevet?

Narren.

Troer du, at jeg kan digte ud af Hov'det?

Soliman.

O, hielp mig op af Sengen da! O, skynd dig,
At jeg kan see, om det er sandt! Kom, skynd dig!

Narren.

Du seer jo Bulen i min Pande, Herre!

Soliman.

I Fald jeg saae den, hvad beviste det?
Man kan jo støde sig paa mange Ting,
Dertil behøves ingen Trylleslotte;

Desuden seer jeg ei engang en Bule,
Men kun et Klæde om dit Hoved.

Narren.

Bantro!

Saa kom da, lad mig hielppe dig, min Dreng!
Du bliver gammel nu. Der er din Raabe!
Vil du haa Kronen paa? Hvor er dit Scepter?
Jeg troer, at det er rullet under Sengen.
Her er det! Fy, hvor det er støvet til!

Han visker det af, og slyer Sultanen det.

Kom nu, saa skal du strax faae Syn for Sagn!

Soliman

gaaer til Vinduet.

O, Himmel! det er sandt. O, Gud! mit Barn,
Saa skal jeg atter see dig før min Død?
Saa skal du trykke mine Dine til?
Og — O, jeg maa derover! flug afsted,
At jeg kan see, om det er intet Blændværk!

Gaaer.

Narren alene.

Nu render han i Slaaprof og i Tøfler,
Og glemmer hele Keiserværdigheden.
Man seer: Forsængligheden være kan
Saa tyk den vil, den er dog mere tynd,
End Faderkærligheden mod sit Barn.

Gaaer.

Mekka.

En stor Plads. I Baggrunden den store Moskee. En utallig Sværm af Pilegrime, Dervischer, Abdaller og Kalendere. Foran Aladdin og Gulnare i Pilegrimsklæder, med Vandringsstave i Hænderne.

Gulnare.

O, min Aladdin! hvor mit Hierte nu
Er let igien; og er ei dit, min Ven!
Det samme?

Aladdin.

Jo, min Hustru! stille Ro
Nu hersker der, hvor før Bekymring sad.
Det er en stor Husvælelse og Trøst,
At bede fromt til Gud og takke ham;
Ihi den, som stoler daarlig paa sig selv,
Gaaer stolt, hovmodig frem en stakket Tid,
Saalænge intet Vanheld møder ham;
Men møder det, da har han ingen Tilflugt
Og ingen Trøst, da seer han kun i Skiebnen
En grim Tyran, og nødes at fortvivle.

Gulnare.

Det Dieblif, da ned jeg buffed mig,
For inderligt og fromt at kysse hisset
Den sorte Steen, hvorpaa vor Stammefader,
Den høie Abraham, har sat sin Fod,
Da faldt en Steen bort fra mit Hierte, som
Var mere fort og mere tung, end den.

Aladdin.

I Morgen gaaer en persisk Karavane,
Saa vil vi langsomt drage hjem med den.

Du veedst, jeg giemmer Lampen paa mit Bryst,
 Og Ringen sidder fast omkring min Finger;
 Men hverken Ringens eller Lampens Aander
 Skal gjøre os vor Reise magelig.
 Som fromme Pilegrime vil vi drage,
 Og dele med de Andre lige Kaar.

Gulnare.

Min Husbond! seer du hist den smukke Mand?
 Han er ei klædt som Pilegrim, som Dervisch,
 Ei heller som Abdalla og Kalender.

Aladdin.

Hvor, Elskte?

Gulnare.

Hisset! Seer du ham da ei?
 Ham i den hvide Underkiøle, aaben
 For Brystet og med brede, vide Ermer;
 Hans Kiortel derimod er ærmeløs;
 For Turban har han en høipullet Hue;
 Bed Bæltet hænger ham en Lædertaske,
 Der giemmer Bøger, Blæhorn og Papis;
 Og slagrende et broget Blomsterflor
 Sig slynger let omkring den høire Skulder
 Og venstre Arm.

Aladdin.

Det er en persisk Digter.

Gulnare.

Nu sætter han sig ned. Man bringer ham
 En Strængeleg. Nu spiller han og synger.

Aladdin.

O, kom da, lad os lytte til hans Røst!
 Hvo elsker ei den hulde Digtekunst?
 Selv Fieldet ytrer med sin høie Gienlyd,

At det har Sangen kjær; ved Nattergalens
 Solvklare Stemme aabner Rosen sig;
 Kamelen hopper let igiennem Dalen
 Ved Lyden af sin Førers Tryllesløite.
 Og skulde Mennesket da ikke frydes
 Ved Digtekunstens Ynde? O, saa var han
 Jo mere følesløs, end Fjeldets Steen!

Sangeren

griber i Strængene. Neppe mærke de forsamlede Skarer dette, førend
 de skynde sig hen og omringe ham i en tæt Kreds. Naar Alting er
 stille, begynder han:

Du fromme Sværm, du hulde Vandringsskare,
 Lad mine Harpetoner lokke dig!
 Jeg i en hellig Sang vil aabenbare
 Det gamle Sagn, som her besjæler mig.
 For ud at sone dine Synder svare,
 Herhid med Bøn du har begivet dig,
 Hvor Patriarchens Fod har sat sit Stempel,
 Hvor helligt hæver sig Prophetens Tempel!

Alt, hvad der skeer i Verden, snart forsvinder,
 Den største Handling varer kun et Blund;
 I gamle Zifferer, som i gamle Minder,
 Den fromme Krønik søger Tilflugt kun.
 At Glemsels Taage ei den overvinder,
 Maa Sagnet vækkes, tolkes mangen Stund;
 Og for et svundent Liv tidt at forynge
 Gud skabte Sangeren og lod ham synge.

Abraham Afars Søn i fordums Dage
 Drog med sin Hustru fra Ægypti Land.
 Den rige Frugtbarhed han lod tilbage,
 Og frygted ikke for arabisk Sand;

Med satte han sig med sin gamle Mage
 Bed Arafat, den stærke Høvidsmand;
 Araberen, hvis Kraft kan intet hemme,
 Lod snart ham Nilens dorste Slaver glemme.

Men da nu Sara var en gammel Qvinde,
 Dg hverken fyrig længer eller skøn,
 Saa gif han til en ung Araberinde,
 Dg avled med den friske Mø en Søn.
 Men Hagar tiende Sara som Slavinde,
 Thi skiulte hun sin Frugtbarhed i Løn;
 Dg da nu Tiden kom, hun skulde føde,
 Saa gif hun ud i Orken, vild og øde.

Med Rierlighed var Frygt i Hiertet blandet,
 Høit Patriarchens Røst i Orken lod;
 Til sidst han fandt sin Hagar midt i Sandet,
 Med et fuldvægtigt Foster i sit Skød.
 Hun smægted, og hun længtes efter Vandet,
 Som høit i Luften frem af Jorden brød;
 Thi Barnets Fod et Værd strax havde tvunget
 At springe der, hvor intet før var sprunget.

At Hagar nu af Vandet kunde nyde,
 Som vildt og skamfuldt op i Luften sprang,
 Gif Abraham med Sand det til at flyde
 I dæmpet og i rolig Kildegang.
 Derpaa Forældrene sig monne fryde
 Bed Barnets Afsyn, sang en hellig Sang,
 Dg toede det i klare, køle Qveld,
 Dg gav det Navn, og det hed Ismael.

Ismaeliter! derfor loffer eder
 Den nøgne Drk saa selsomt i sin Favn;
 Hvor intet Palmetræ med Skygge freder,
 Er dog den raske Rytters Fødestavn.
 Hvergang I komme til en enkelt Ceder,
 Da hvisler den jer Stammefaders Navn.
 Han blev en herlig Helt, en vældig Jæger,
 Hans Aand igiennem Drken sig bevæger.

Kort efter Sønnens Fødsel huld fremtraade
 For Abraham i Drømme Gabriel;
 Dig skienker, sagde han, Jehovas Raade,
 At bygge ham et Huus ved klaren Qveld,
 Som, nylig født, med spæden Fod optraade
 Din førstefødte Søn, din Ismael.
 Lad høie Piller hvalte Hvalving bære,
 Og gjør et Dffer der til Herrens Ære!

Da Abraham, den fromme Herrens Mand,
 Nu spurgte: Hvordan skal jeg Huset bygge,
 Hvor der er Intet uden Glyvesand,
 Og ingen Steen, og ingen venlig Skygge?
 Da sænkte Gabriel sin Vilievand,
 Og sagde: Elskte! du skal Huset bygge
 Fast paa din Tro, den skal du ikke slippe,
 Saa bygger du dit Tempel paa en Klippe.

Og ned fra Bierget Ararat, hist oppe,
 Hvor nys du bad, du fromme Vandringsflof!
 Der løste sig fra morgenrøde Toppe
 Lidt efter lidt den klare Marmorblof,

Dg først det raske Fjeldstrid kunde stoppe
 Ved Kildens Bred; da var der Stene nok.
 Dg Abraham tog Stenene fra Fjeldet
 Dg bygged Gud et Huus ved Kildevældet.

Men da en Marmorsteen nu blev tilbage,
 Af mægtigt Omfang og af fjeldent Brud,
 Da hæved den sin Røst med stille Klage:
 Hvi maa jeg ikke ogsaa tæfkes Gud?
 Dens Fromhed monne Herren høit behage;
 Da traadte Abraham paa Almagts Bud
 Et Spor i Stenen, hvortil daglig klæber
 Sig fromme Slægters fromme Andagtslæber.

Dg — o, hvor underligt det Store mødes,
 Af Allah elsket frem og forudseet! —
 Der, hvor han Ismael lod fordum fødes,
 Han fødes lod vor hellige Prophet.
 Det gamle Huus, som ned af Tiden brødes,
 Som mange Slægters Dine havde seet,
 Det reiste sig med dobbelt milde Miner,
 Thi Mahoms Tempel staaer paa dets Ruiner.

O, kommer! lader os endnu engang
 Med hellig Tausshed ind i Templet træde!
 Paakalder Allah der med Bøn og Sang,
 At Gabriel i Morgenrødens Klæde
 Redsvinger sig, at Solbasunens Klang
 Kan alle vore Hjerter helligt glæde!
 Kom, Islamiter! følger mine Fied!
 Gen er vor Gud, hans Tiener Muhamed!

De forsamlede Skarer gientage alle den sidste Linie, og følge Sangeren
 ind i Templet.

Et andet Sted i Staden Mekka.

Fatime. Hindbad i Pilgrimsdragt.

Hindbad.

Guds Fred med dig, Propheten signe dig!

Fatime.

Tak for dit Ønske, fromme Vandringsmand!

Hindbad.

From kan jeg ikke kaldes, naar jeg staaer
Bed Siden af den hellige Fatime.

Fatime.

Allah er hellig, Muhamed er hellig,
Jeg er en skrøbelig, en blysom Qvinde.

Hindbad.

Dit Rygte er bekiendt. Den Godes Rygte
Udbreder sig, som Morgenrødens Straaler,
Og lokker Nattens Søner hid, at de
kan vederqvæges i det varme Skær.

Fatime.

Hvor er du fra?

Hindbad.

Mit Hiem er Africa.

Men skøndt Arabiens Drik, det røde Hav
Og Nilens Sump var mellem mig og dig,
Saa lod dit fromme Navn dog til mit Dre.

Fatime.

Hvis saa er, maa jeg takke Hændelsen.

Hindbad.

Du boer i Persien?

Fatime.

Ja, Vandringsmand!

Midt i en mørk og tæt forvoret Skov
Har Egnens Bønder bygget mig en Hytte.

Hindbad.

Dg vandre daglig til din Gensomhed,
At høre dine trøstefulde Ord.
Man siger, at Propheten elsker dig
Saa høit, at han har givet dig den Kraft
At læge Hovedværk og andre Smertes,
Naar du den Syge rører med din Haand.

Fatime.

Ind i Naturens Kraft kan Ingen skue,
Dg mindre i den Høies Fadergodhed.
Hvad Tillid i den Frommes Barm formaaer,
Det viste Nazaræeren sit Folk.
Han var en hellig, høi Prophet fra Himlen,
Jeg kun en Qvinde; men jeg frygter Gud,
Min stille Vandel er at tækkes ham.
Naar Mennesket omtumler sig imellem
De vilde, sandselige Jordens Lyster,
Faaer Jorden Overhaand; det ranke Hoved,
Som skabtes til at hæve sig mod Himlen,
Nedsynker tungt, blier døsig og forvirret.
Naar da det af en dybtindplantet Drift
Tyer fra sin Lummel atter til det Gode,
Da kan en skyldfri og uskyldig Haand
Vel glatte Angersrynken ud igien,
Dg muntre Sindet med et venligt Haandtryk.

Hindbad.

Har Rygtet Ret, og er det sandt, man siger,
At Prinds Aladdin med sin Brud Gulnare
Er her i Mekka denne Gang, som Pilgrim?

Fatime.

J Gaar han var her med sin unge Hustru,
J Morges tidlig reiste han herfra
Bort med en talrig persisk Karavane.

Hindbad

med fiendelig Utilfredshed.

Saa er han reist?

Fatime.

Hvor kan det frænke dig?

Hindbad fatter sig.

Jeg er fra Africa, som du har hørt;
Jeg vilde seet ham — havde Ting at tale
Med ham af Vigtighed. Jeg er en Kiøbmand,
Det var i Pengesager. Borte er han,
Dg hen til Persien er ingen Springvei.

Fatime.

Min Ven! fortryd ei mit velmeente Ord,
Men tak du Allah for sit Fadervink.
Den hellige Prophetes Fødselssted
Er Samlingspladsen for en ydmyg Flok
Bodfærdige og fromme Pilegrime,
Men ingen Kahn og ingen Kiøbmandsbørs.

Hindbad.

Tilgiv mig, fromme Kone! Du har Ret.
Saa let kan Verdens Lyster slyskelsætte
Den svage Siæl, selv naar den vil det ei.
Du qvalte venlig den ufromme Tanke,
Jeg lover dig, den skal ei atter opstaae.
Med Gudsfrøgt vil jeg her tilbringe Tiden,
Dg med den næste Karavane gaaer jeg
Til Persien. Maaskee vi følges ad?

Fatime.

Min Ven! jeg drager ei med Karavanen.
 Jeg vandrer ene, langsomt paa min Fod.
 Det er nu saa min Grille. Denne Reise
 Gjør jeg hvert tredie Aar, og den bekommer
 Mig saare vel. Det aner ellers mig,
 At denne blier den sidste; jeg er gammel.
 Drag du, min Ven! kun hen med Karavanen;
 Jeg vandrer bort i Morgen allerede.
 Men kommer du til Persien, og finder
 Det Gangen værd at hilse paa mig der,
 Saa finder du mig atter i min Skov,
 Hvor jeg kan gieste dig med Melk og Frugter.

Hindbad.

Tak for dit Tilbud! Lev ret vel saalænge!
 Jeg ønsker megen Lykke til din Reise.

Fatime.

Reisen til Gud er altid lykkelig.

De skilles ad.

Den arabiske Ørk.

Nat. Intet uden Sand og Luft, Maanen midt paa Himlen.

Karavanen

kommer langsomt dragende, og synger:

Giennem Dagens Hede, giennem Ørkens Sand,
 Freidig hjem vi atter drage til vort Land.
 Did en fielden Rigdom bringe vi saa froe:
 Tilfredshed i Hjertet, Fromhed, Siælro.
 Allah! led dit Folk til Palmetræets Rod,
 Bring os køle Kilder, styrk Kamelens Fod.

Dagens Lue svandt, og Duggen falder blidt,
 Køler Sandets Hede under Mulens Skridt.
 Underlige Nat! kun idel Luft og Sand;
 Midt paa Himlen Maanen i sin stille Brand.
 Huldt den for os lyser; under Duggens Regn
 Fryder os Prophetens skienne Himmeltegn.
 Frem da nu kun freidig, nu kun freidig frem!
 Mahoms Maane leder sikkert til vort Hiem.

De drage videre.

Persien.

Nat. Iht Skov. I Forgrunden en Steendysse, i Bag-
 grunden Fatimes Hytte.

Gindbad

kommer forvildet ind.

Fordømt! hvor finder jeg den usle Hytte?
 Maaskee jeg alt er gaaet den forbi.
 Hvo skiller vel et Hul af sammenslettet,
 Mosdækket Lovværk fra en anden Bust?
 Jeg har alt giennemvandret hele Skoven.
 Her maa det være, efter hvad jeg hørte.
 Men jeg er træt. Der seer jeg hist en Steenhob,
 Der vil jeg sætte mig og hvile lidt.

Sætter sig.

Ja, Lampen maa jeg eie. Denne Qvinde
 Er vidt berømt. Jeg veed, Gulnare længe
 Har ønsket hendes Beskab, hendes Dmgang.
 Den skal hun faae; men jeg vil være selv
 Fatime, som i Fromheds blide Dragt
 Skal naae mit Maal, naar først i hendes Klæder

Jeg narret har den blinde Bøvelsværm,
 Og med min Tale gjort den halv forrykt.
 Baatagen Gudsfrøgt skal mig Lampen skaffe,
 Og bore Dolken i dit Bryst, Aladdin! —
 Det er endda en Trøst, at Maanen skinner.
 Hvorfor mon disse Stene ligge her?
 Det lader til, at de er lagt med Flid.
 En Kampesteen staaer opreist midt i Dødsen.
 Der er jo hugget nogle Zifferer i den;
 Mon jeg kan see ved Maanen, hvad det er?

Læser.

„Her blev Moureddin lagt af Lampens Mand;
 Bag Stenen raadner hans giftsvulne Liig.
 Han faldt, et Offer for sin egen Ondskab.“

Springer forfærdet nogle Skridt tilbage, og stirrer længe paa
 Steendødsen.

Hvorledes? sad jeg paa min Broders Grav?
 Hans Grav! — Og bør jeg da ei hevne ham?
 Det var et Bink, og intet Barsel. Nei!

Han seer sig om, og bliver Fatimes Hytte vaer.

Staaer ikke Hytten der? Jo, sandelig!
 Paa een Gang klarer sig mit Die nu.
 Det var et Bink, det var en Spore, som
 Mig skynder til min egen Lykke. Nu
 Belan da! frisk afsted!

Han gaaer hen imod Hytten. En Mand i blodrøde Klæder
 staaer for Døren, og hindrer ham Indgangen.

Ha! hvad er det?

Spøgelse.

Tilbage!

Hindbad.

Hvad siger du?

Spøgelsef.

Tilbage!

Hindbad.

Ha! hvem er du,

At dristig du tør Veien hindre mig?

Spøgelsef.

Din Broders Aand.

Hindbad.

Noureddin du?

Spøgelsef.

Hans Aand;

Hans Legem hviler under Dyssen der.

Hindbad.

Hvi est du saa skarlagenklædt?

Spøgelsef.

Af, Hindbad!

Hindbad.

Hvi sukker du? og hvorfor luer du

I Nattens Mørke, som en blodig Brand?

Spøgelsef.

Af!

Hindbad.

Svar mig!

Spøgelsef.

Af!

Hindbad.

Saa svar mig dog!

Spøgelsef.

Det Røde

Er Ild.

Hindbad.

Du brænder?

Spøgelse.

Udfrit ei de Døde!

Forsvinder.

Hindbad

efter et Ophold, med letfindig Latter.

Dg om saa Diævlen selv med al sin Hoffstat
 Kom for at skræmme mig, saa skræmtes jeg
 Dog ikke derfor. Lampen maa jeg eie!
 Dens Herlighed og Vælde kiender jeg,
 Dg den er meget, meget mere værd,
 End alle Saligheder, som kan mistes,
 Dg som jeg ikke kiender noget til.
 Hvad vil al denne dumme Koglen sige?
 Men jeg begriber det: en Mand af Lampen
 Har faaet Lyst at spøge her i Nat,
 Dg troer at skræmme mig bort fra mit Forsæt.
 Men jeg er ingen Daare. Her er Hytten;
 Den løse Klinker er det hele Luffe.
 Monstro hun sover? Det er hendes Røst.
 Hun synger Noget; det maa jeg dog høre.
 Han lytter.

Fatimes Hytte.

Hun ligger paa sit Leie af sammenslettede Siv, i sine Klæder,
 med foldede Hænder, og synger:

Alt opreist Maanen staaer
 Bag sorte Skove,
 Dg Rattergalen slaaer
 For Gud at love.

Dens Toner smelte blødt,
 Og tone længe,
 Og Bækken griber sødt
 I sine Strænge.

Midt i den friske Skov
 Een Blomst kun visner,
 Snart er den Dødens Rov,
 Dens Hierte isner;
 Men lad kun Blomsten døe!
 En bedre springer
 Snart af det faldne Frø
 Paa Ethernvinger.

O, Nat! snart vil maaskee
 Din hulde Maane
 Mit blege Ansigt see
 I Døden blaane;
 Lad den da smile smuk
 Paa mig i Nøden,
 Og mød mit sidste Suk
 Med Morgenrøden!

O, Israfil! saa kom
 Med Dødens Blikke!
 Bring mig for Allahs Dom!
 Jeg skælver ikke.
 Betsignet er hans Navn,
 Han huldt forlader.
 Knug mig kun i din Favn!
 Han er min Fader.
 Hun falder i en sød Søvn.

Hindbad

træder sagte ind.

Ha, det er vel, at Maanen skinner ind
 Saa klart i Hytten; nu kan man dog see.
 Der ligger hun og sover paa sin Loibænk
 Af tørre Siv, og i den gamle Kutte.
 See, hendes Hænder folde sig i Søvn.
 Hvi har hun ogsaa fine Klæder paa?
 Nu maa hun vækkes først, thi støder jeg
 Min Dolk i hendes Bryst, saa blodiggjøres
 Det Løi, som jeg nødvendigviis skal bruge.

Sætter sin Dolk for hendes Bryst, og raaber:

Vaagn op, Fatime!

Fatime vaagner.

Himmel! hvad er det?

Est du en Røver? siig, hvad vil du her da
 I denne ringe Hytte? her er Intet,
 Som tilfredsstiller din Begierlighed.

Skaan mig! jeg er en gammel, fattig Qvinde;
 Og blæs ei ud det svage Glimt af Lys,
 Som slukker snart sig af sig selv!

Hindbad.

Stat op!

Fatime.

O Himmel! Pilegrim, hvi kommer du
 Her midt i Natten hid med denne Dolk,
 Der glimter vildt i Brede, som dit Løi?

Hindbad.

Stat op, og frygt kun Intet; men vær snar!
 Drag dine Klæder af, og giv mig dem,
 Din Hætte og dit Elør, din Krykkestav!
 Der er min Kappe; den kan du beholde

Saa længe, mens jeg laaner dine Klæder.
Men skynd dig, og hold ikke Tiden op
Med Spørgsmaal!

Fatime.

Arme Vandrer! raser du?
Hvad vil det sige? Sæt dig, du est træt,
Den lange Reise hidset har dit Blod,
Du taler over dig. Kom, sæt dig ned,
Hvil dig, at de vildfarne Kræfter atter
Kan finde deres rette Bei igien.
Der staaer en Kurb med kolne Frugter. Vi!
Nu vil jeg hente dig en Krukke Vand.

Hindbad

sætter hende Dolken for Brystet.
Staa! — Jeg er ikke træt, og mine Kræfter
har ei forladt mig. Gjør, hvad jeg befaler:
Drag ud din Rutte, byt med mig din Dragt!
I Fald du nøler, eller negter det,
Saa støder jeg min Dolk i Brystet paa dig.

Fatime.

O, Himmel! o, jeg frygter ei for Døden;
Men rives op af Søvn, for at myrdes —
hav Naade!

Hindbad.

Qvinde! giv mig dine Klæder,
Dg ved min Salighed, ved Allahs Retfærd
Dg ved Prophetens Magt, jeg staaer dig!

Fatime

bytter Klæder med ham, og hjælper ham dem paa.
Nu har jeg opfyldt din Begiering, Pilgrim!

Hindbad

giver hende en lille Bobike.

Stryg mig med denne Farve i mit Ansigt!
Den snerper Huden ind, og gjør den bruun;
Som du jeg maa hae Rynker i min Pande.

Fatime.

Åk, Gud! jeg ryster paa min gamle Haand,
Dg i din Pande er der Rynker nok.

Hindbad.

Jeg har jo svoret dig ved Himlens Gud;
Et Ord, som mangler Daad, er som en Sky
Foruden Regn, og som en strængløs Bue.
Mal mig, at jeg, som du, seer gammel ud
Dg gusten og forbrændt af Solens Hede!

Fatime.

Nu har jeg gjort det.

Hindbad.

Er du færdig alt?

Fatime.

Ja, Fremmede!

Hindbad.

Du har jo hidindtil
Endnu ei været hos Aladdins Hustru?

Fatime.

Nei; men hun tidt har ønsket sig min Dmgang.
Hun er saa from og blid, og jeg har lovet
Snart at besøge hende.

Hindbad.

Du fik Forfald. —

Har hun vel seet dig hidtil?

Fatime.

Nei.

Hindbad.

Det træffer

Sig herligt.

Støder Dolken i hendes Bryst.

Gaf du nu kun til din Gud!

Du har alt levet nok i dette Liv.

Fatime.

Den Døde er alt død, imens han lever;

Den Gudhengivne lever efter Døden.

Sun doer.

Hindbad.

Nu maa jeg slæbe dette Legem bort

Hen paa et øde, et affides Sted.

I Morgen alt besøger jeg Prindsessen,

Og haaber da ved hende at faae loffet

Aladdin til et saadant Syndefald,

At Lampens Aander knække Halsen paa ham.

Thi ved min Kunst har jeg alt grundet ud,

At den, som fræk misbruger Lampens Magt,

Maa miste den med Livet, hvorpaa Lampen

Kan atter hentes i sit gamle Fjeld.

Er den først der, saa har jeg Spillet vundet.

Et Dieblif, saa har min Skat jeg fundet!

Min Broders Slæb og Flid, min egen Klogt,

Den, som forener begge, haaber trygt.

Gaaer.

Morgenstund. Hindbad sidder i Fatimes Klæder uden for hendes Hytte, med Sløret halvt over Ansigtet. En stor Mængde Mennesker af Almuen omringer ham.

Hindbad.

J fromme Islamitter! da J lytte
 Saa tillidsfulde til min Røst, og ønske
 At høre, som sædvanligt, af min Mund
 En hellig, from Fortælling til Opmuntring,
 Haab, Trøst og Tilfredshed i eders Liv,
 Saa vil jeg her udvikle eder Grunden,
 Hvorfor J ei maae nyde Svinefød.
 Bryd Eder ikke om, at grovt jeg taler,
 Og at mit Mæle skratter lidt iblandt;
 Jeg kommer, veed J, fra den lange Reise,
 Og skiondt det er en hellig Vandringgang,
 Kan man dog Snue faae paa den, som andre,
 Naar først man bliver vaad om sine Been.
 Men nu til Texten! Hvad jeg siger eder,
 Er Sandhed; thi det staaer i Alforanen.
 Engang da Jesus vandred om med sine
 Disciple i en Skov, for der at holde
 En Præken i det Grønne, som jeg her,
 Saa bad de ham at sige dem, hvordan
 Det egentlig var gaaet Noah, dengang
 Ved Guds Retfærdighed der kom et Regnveir,
 Der drukned alle Mennesker, som Hunde,
 Og alle Hunde med, undtagen Noah,
 Hans Søner, nogle Vælsker uberegnet
 Og flere Dyr. Da tog den Herre Christus
 En Jordklimp, kasted den i Græsset hen,
 Og op af Klimpen steg en gammel Mand
 Med sneehvidt Skæg og blottet Skaldepande,

Og det var Japhet, Noahs yngste Søn.
 Han vidste nu Besked om Alting, seer J!
 Da selv han havde været med i Arken,
 Og han fortalte da blandt Andet saa:
 Engang vort Fartøi var i megen Havsnød,
 Thi Stedet, hvor de mange Arter Dyr
 Hver Dag forretted deres Rødtørst, blev
 Saa tungt, at vi stod Fare for at vælte
 Formedlst den uforholdsstore Ballast.
 Da Noah nu raadsførte sig med Allah,
 Lod han ham vide, at han skulde føre
 Hen Elephanten til bevidste Sted,
 Og overlade den til sit Behov.
 Af denne Blanding fødtes der en So,
 Som vælted saadan Alting fra hinanden,
 At Skibet atter kom i Ligevægt.
 Men da ved dette Arbeid Soens Tryne
 Blev pirret af en aromatisk Duft,
 Blev den at nyse nødt, og derved fløi der
 En Muus ud af dens Næse, som formeerte
 Saa hyppigt sig, at Noah nu paa ny
 Blev atter ængstet af en anden Frygt;
 Han troede nemlig, Skibet skulde gnaves
 I Stykker, til en Leg for Bølgerne.
 Men Allah, som ei glemmer den, han elsker,
 Befalte ham, at gribe flux en Prygl,
 Og hugge Løven stærkt med den for Panden.
 Da Løven nu blev vred herved, og fnyste,
 Da fløi der af dens Næsebor en Kat,
 Som flux fortærte alle Arkens Muus,
 Og bragte Noah atter af sin Angst. —
 Men, fromme Muselmænd! af dette Sagn

Jeg har ei flere, thi den anden Part
 Tog Retten fra mig paa sin Lommel-Art.
 Jy, skamme jer, at jeg, som maatte gaae
 Og sticke, mens I kunde rolig staae,
 At jeg, som moisomt maatte tiene Brødet,
 Imens I sad med Hænderne i Skjødet,
 At jeg har bedre ændset hendes Snille,
 End I, som havde Intet at bestille,
 At jeg i hele eders fromme Chor
 Har ene høstet Frugt af hendes Ord!

Han gaaer bort med sine Tyvekoster.

Pladsen uden for Aladdins Palads.

Selim. Sindbad.

Selim.

Jh see, god Dag! thi, taer jeg ikke feil,
 Saa finder jeg en gammel Ungdomsven.

Sindbad.

Kan gierne være.

Selim.

Kiender du mig ikke?

Sindbad.

I Fald jeg ei taer feil af eders Fødder,
 Saa er I Selim, Eben Hassans Son.
 Vi boede hiøset i den lille Gade,
 Og legte daglig sammen der, som Dreng.

Selim.

Du vil nok give mig en Skose, Broder!
 Fordi at mine Fødder er saa store?

Det er ei smukt, paa sliig Maneer at hilse
En gammel Kammerat.

Sindbad.

Hvor vil du hen?

Jeg kiender alle Folk paa Fødderne.
Det er den bedste Lem paa hele Kroppen,
Og den fornuftigste; hvis alle Lemmer
Blev smukt, som den, ved Jorden, saa behøved
De ei at frygte for at falde ned.

Selim.

Man kan ei gaae med hele Kroppen, veed jeg!

Sindbad.

Hvorfor ei det? Gif man med hele Kroppen,
Saa trængte hele Kroppen jo til Skoe;
Saa fik en ærlig Mand lidt at fortjene.

Selim.

Din Fader var Skomager; af din Tale
Jeg slutte maa, du er det samme.

Sindbad.

Rigtig!

Til dette Haandværk er jeg født og baaret.
Der er vist Noget i, hvad Lærde sige,
At Folk blier født til Verden med Genie.
Man siger, at Poeter fødes; blier
Skomageren monstro da ikke født?

Selim.

Paa den Maneer, begriber jeg, du ønsker,
At alle Mennesker var Tusindbeen.

Sindbad.

Naturlig! Det, som Mange synes om,
Kan jeg ei udstaae for min bittre Død;
Keen Himmel, for Exempel, Morgenrøde

Dg Solstin hader jeg, som Pestilent's.
 Nei, Rusk og Slud! det veed jeg, hvad det er,
 Det taer paa Støvlerne. De Fleste synes
 Godt om, naar Een gaaer lige paa sin Fod;
 Mig skær det ind i Hjertet, thi hvor længe
 Kan saadan Een ei bruge et Par Saaler?
 Hvergang der lægges Bro, saa græder jeg;
 Men Dands, det er min allerstørste Glæde.

Selim.

Du har dog Næring?

Sindbad.

Jo, jeg takker Gud.

Til min Haandtering trænger alle Folk;
 Dg den uhorlige Begivenhed
 Med Abu Rasems Tøfler, den har jaget
 En saadan Skræk i hele Byens Blod,
 At de cæsere deres Fodtøi nu,
 Før det er halvslidt.

Selim.

Nu, det er mig kjær.

Mens du har siddet her og syet paa Læsten,
 Jeg vandret har omkring fra By til By
 Som Bispefræmmer med min Bylt paa Nakken,
 I Bagdad, Kasimir og Samarkand.

Sindbad.

Ja, saadan gaaer det her i Berden; sidst
 Vi saaes, var vi kun Børn, nu er vi blevne
 To nyttige Medborgere i Staten.

Selim.

Men, Herregud, hvad er der blevet af
 Den lange Rækel, dette selle Skrog,
 Som altid nederst sad i Skolen, som

Jif altid Prygl af Skolemesteren,
Dg som bestandig pryglte os igien
Lil Giengiæld?

Sindbad.

Ja, hvem mener du? thi der
Var Mange, som bestandig pryglte mig.

Selim.

Kan du ei huske ham? han var saa tosset,
Men stor og stærk; han vandt bestandig fra os
I Spil. Af, husker du ei ham, som greb
De Bomerantsfer, der blev kastet ud
Fra Riøbmandsboden?

Sindbad.

Mener du Aladdin?

Selim.

Ja, rigtig!

Sindbad.

Na, for saavidt gaaer det ham,
Gud være lovet, ganske godt; thi han
Er bleven Prinds, og gift med vor Prindsesse,
Dg naar vor Sultan døer, saa blier han Sultan.
Det er jo ganske artig avanceret!

Selim.

Hvad? primer du?

Sindbad.

Spørg du det mindste Barn,
Saa skal du høre mine Ord bekræftet.

Selim.

Det var da Dævlen! Men hvordan er det
Da gaaet til?

Sindbad.

O, ti! jeg beer dig, ti!

Saa har det ingen Magt. Hvergang jeg tænker
 Derpaa, saa blier jeg tummelumsk i Hov'det.
 Nok sagt, Prinds er han. Jo jo! den skal hae det,
 Som der kan hverken læse eller skrive.

Selim.

Det dumme Bæst! det Fæ!

Sindbad.

Det maa du sige!

Nu kaster han paa Nakkem ad os alle.
 Mig vil han nu slet ikke kiendes ved,
 Skiondt vi har gaaet i den samme Skole,
 Og faaet begge to paa Rumpen sammen.

Selim

vender sig om.

Hvem kommer hist paa Gaden, rundt omringet
 Af alle disse høie Herrer?

Sindbad

ængstelig underdanig.

Iys!

Der kommer han, vor store Fyrste! Skynd dig,
 Knæl ned i Snævsset!

Selim.

Mine Buxer blive

Tilsølt for Kæerne.

Sindbad.

Hvad siger det?

Naar du vil spise Landsens Brød, saa maa du
 Smukt ogsaa følge Landsens Etik og Brug.

De knæle.

Aladdin

gaaer forbi med sit Følge.

Sindbad

raaber af fuld Hals:

Allah velsigne dig, vor elskte Prinds!

Selim.

Ja, det var ham. Men sig, hvor kan du dog
I samme Aandedræt forandre dig
Saa dævels?

Sindbad.

Hold din Mund; thi du maa vide,
At jeg har Leverancerne paa Slottet.
Kom, følg mig hjem, der kan vi snakke sammen;
Thi her har Bæggene og Muren Dren.

De gaae.

Den store Sal i Aladdins Palads.

Gulnare. Sindbad forklædt som Fatime.

Sindbad

med en dæmpet, langsom og blid Røst.

Min Dotter! Alt, hvad I har viist mig her,
Er af en fielden, uskatteerlig Pragt,
Som blænder fast mit tarvelige Øie.
Især er denne Sal nu saare skøn!
Den høie Kuppel, venlig, himmelblaa,
Indsprængt med luende, forgyldte Stierner,
Og Blomsterhængler, som nedslånge sig
Med broget Farvepragt ad Bæggens Sider,
De ædle Marmorstøtter — Alting vidner
Om fielden Rigdom, Kraft og Kunstnersands.
Gen Ting — tilgiv en gammel Qvinde, høie

Fyrstinde! her sin Dristighed — een Ting
 Kun mangler, saa var denne Sal blandt alle
 Den skønneste paa hele Jorderig.

Gulnare.

Gen Ting? Min Moder, undskyld min Forundring!
 Men endnu Ingen af de Mange, Mange,
 Som kom herhid at skue denne Sal,
 Har endnu yttret, at den mangled Noget;
 Nei, tværtimod har Alle studsset ved
 Det store Værk, og været halv i Tvivl,
 Om, hvad de saae, var ei et Drømmespil?

Hindbad.

Tro ei, min Dotter! at mit gamle Die
 Er blindt for dette skønne Underværk,
 Der sikkerlig langt overgaaer de syv,
 Hvorom man talte før i Grækenland;
 Men just, mit Barn! fordi Alt er saa herligt,
 Jeg nødig vilde, Noget skulde mangle.
 Det gjør mig ondt! Men lad det trøste dig,
 At Intet her paa Jorden er fuldkomment.

Gulnare.

Hvad mangler da i denne skønne Sal?

Hindbad.

Seer du, her oppe i den store Kuppel,
 Saa vid og hvælvet, liig en Stiernehimmel,
 Der mangler Noget.

Gulnare.

Nei, tilgiv, min Moder!

Der mangler Intet. Denne skønne Kuppel
 Er det Fuldkomneste paa hele Slottet,
 Alt, hvad som kan forskønne, funkler der,
 Hvad mere kom derhen, var Overflod,

Som vilde overlæsse og betage
Den frække Hvælving al sin Driftighed.

Hindbad.

Min Dotter! skøndt jeg er en gammel Qvinde,
Dg lever selv et høistindskrænket Liv,
Skøndt kun min Hytte skiermer mig for Regn,
Dg udelukker hver en jordisk Pragt,
Saa har jeg dog, som du, jo været ung,
Dg Jordens Skønhed har henrevet mig
Saa stærkt, som dig; ja, den henriver mig
Endnu. Thi jeg har aldrig seet i den kun
Et Vegetoi for den umodne Sands,
Men Almagts høistbetydningsfulde Udtryk;
Derfor har jeg bestandig holdt for Pligt,
At dyrke Diet, for at see Guds Almagt,
Som Siælen, for at fatte og forstaae den,
Dg Hiertet, for at takke ham derfor.

Gulnare.

Du taler Wiisdom, fromme Kone! Siig,
Hvad fattes da?

Hindbad.

Al, for det kielne Blik,
Som pirres blot af et vellystigt Syn —
Slet Intet! For den unge, stolte Siæl,
Som bryster sig af menneskelig Kraft,
Er denne Hvælvinges Driftighed en Fryd.

Gulnare.

Men?

Hindbad.

Men, min Dotter! men det fromme Die,
Som seer i Alt kun et Symbol af Gud,
Det kunde ønske vel endnu en Ting,

Som gjorde Synet meer betydningsfuldt,
Om ogsaa Lidt ved denne Leilighed
Der gif i Lobet for den lave Sands.

Gulnare.

Hvad mangler da i Kuppelen?

Hindbad.

Et Roc=Ug!

Gulnare.

Et Roc=Ug? Ugget af den store Fugl,
Som fører Elephanten i sin Klo,
Og dukker efter Hvalerne i Havet,
Som Strandens Maager efter Smaafisk?

Hindbad.

Ja!

Gulnare.

Og er den til? Er ei det hele Dyr
Et Foster kun af Digterphantasie?

Hindbad.

Alt her i Verden er et Foster kun
Af Skaberphantasie.

Gulnare.

Saa troer du da,

At denne Fugl er til?

Hindbad.

Jeg tvivler ei.

Men tænk ei meer paa denne Sag, min Dotter!
At ønske, hvad man ei kan faae, er daarligt.

Gulnare.

Og hvorfor ønsker du et Ug af den?

Hindbad.

Fordi, naar det var ophængt under Kuplen,
Det kunde være et betydningsfuldt

Symbol paa Allah, paa den stærke Urkraft,
Som sidder midt i Centret af sin Himmel.

Gulnare.

Ha! du har Ret.

Hindbad.

Men lad os gaae, min Dotter!

Ihi det er Alt kun et forgieves Dnske.

Gulnare.

Saa troer du ei, at den, som bygte Slottet,
Kan sætte Kronen paa sit Bænk?

Hindbad.

Jeg tvivler.

Gulnare.

Du kiender lidt kun til Aladdins Magt.

De gaae videre.

Ellemose i Skoven. Klart Maaneskin.

To Alfer.

Første Alf.

Kom hid! seer du, hvad jeg har fundet her
I Rosen mellem disse Elletræer?

Anden Alf.

Et Liig? fy, lad det ligge, gaa din Vej!

Første Alf.

O, Skam og Skændsel! Kiender du det ei?

Anden Alf.

Nu seer jeg ret først. Hvilken Grusomhed!

Den gamle Kone her er kastet ned,
Som boede i vor Skov, som sad saa blid
Og sang for os i stille Midnatstid,

Imens vi flagred i den køle Vind,
Dg let os boltred om i Maaneskin.

Første Alf.

Hun var saa god! Den hele, vide Egn
Paa hendes Dyd og Venskab har et Tegn;
Om det var os, som er dog kun saa smaae,
Dg som de fleste aldrig tænke paa,
Saa satte hun dog Pinde ud med Grød
For os, hvergang vi var i Hungersnød,
Dg glædte sig, naar frem vi turde gaae,
Dg spise Grøden, mens hun saae derpaa.

Anden Alf.

O, lad os kalde vore Brødre hid!
Det er først Midnat; vi har endnu Tid
At grave hende hist en rolig Grav,
Naar Hver arbejder ufortrøden, brav.

Første Alf raaber:

Hid, Skovens Alfer!

Anden Alf.

Førend du har kaldt,

Saa komme de.

Alle Alferne.

See her, her er vi alt!

Første Alf.

Seer I den gamle Kone?

Chor.

Hvilken Nød!

Vor hellige Fatime! hun er død!

Den Første.

Gaaer I nu hen og gjør en Grav, saa stor!
Vi Andre bære hendes Liig til Jord.

Nogle.

Vi følge hende.

Andre.

Vi vil foran gaae
Og synge Psalmer.

Andre.

Vi vil see derpaa.

Andre.

Og vi vil slagre hen til Bakkens Rand,
Og hente hendes Grav en Lilievand;
Af rene, hvide Blomster fuld den staaer,
De skal betyde hendes Sølvhaar,
Og hendes blege Kind, som Emerte led,
Og hendes Fromhed og Uskyldighed.

Første.

En Dmvei maae vi gjøre, hører I?
At ei vi komme Troldens Grav forbi,
Som ligger hisset med forknuste Been
Dybt under den opreiste Kampesteen.

De Forreste.

Nu synge vi, mens did I gaaer afsted.

Nattergalen

over deres Hoveder i en Green.

Emaa-Alfer! maa jeg ogsaa synge med?

Alferne.

Ja, det forstaaer sig selv, det er jo klart;
Synng du kun med! du synger jo saa rart.

Chor.

Eov sødt, vor Moder! under Træets Rod.
Hjst lønner Allah dig, at du var god.

De gaae bort med Liget.

Den store Sal i Aladdins Palads.

Aladdin har gnedet paa Lampen. Lampens Aand.

Lampens Aand.

Hvad vil min Herre?

Aladdin.

Kiære Slave! Alt,
 Hvad du har giort, hvad du har skaffet mig,
 Er saare skönt. Det Slot, du mig har bygget,
 Er af en uskatteerlig, fielden Bærd.
 Men, som du veed, min kiære Slave! vel,
 Det ligger saa i Menneskets Natur,
 At han bestandig higer til det Større;
 Og sandelig er ikke denne Drift
 At regne blandt de flette, thi den bringer
 Ham altid nærmere Fuldkommenheden.
 Saaledes, da ved Allahs Fadergodhed
 Jeg kommen er i tryk Besiddelse
 Af Jordens Herlighed, saa at jeg næsten
 Har intet meer at ønske, gaaer det mig,
 Som Kunstneren, der, naar han først har fuldendt
 Et fieldent Værk, saa finder han sin Fryd i
 At overskue det, og rense det
 Fra alt Tilfældigt, Plettende og Naat,
 Som Juveleren sin Demant, at Intet
 Skal hindre Glandsen, som Naturen gav den.
 Saaledes gaaer det mig med dette Slot.
 Af Vigtighed er intet meer at ønske;
 Men derimod at pynte paa det lidt,
 At see en enkelt Mangel hist og her,
 Er Alt, hvad end tilbagestaaer.

Lampens Mand.

Hvad mangler?

Aladdin.

Giv mig et Roc-Øg, hæng det under Loftet
Her midt i Salen, i den store Kuppel!
Det være skal mig et Symbol paa Gud,
Et helligt Bink, hvergang min Fromhed blunder.

Lampens Mand.

Er det dit Alvor?

Aladdin.

Ja, mit fulde Alvor.

Lampens Mand

udstøder et græseligt Skrig, hvorved Aladdin skælver og er
færdig at tabe Lampen.

Net saa! Ha, saa kan dog Slethed smitte selv et ædelt Sind,
Udselhed ved lumste Rænker gjøre Buisdom svag og blind,
Blomsten fra et bedre Landskab tabe Farve, tabe Duft,
Naar bestandig ud den sættes for den kolde Natteluft!
Du, et varmt, uskyldigt Hjerte, aaben for enhver Natur,
From og barnlig, du vil hænge nu din Gud i dette Buur?
Troer, at naar dit sløve Die ikke seer ham fiern og nær,
At det da endnu tilsidst dog altid skal ham skue der?
Er din Tro dig Intet længer? skammer du dig, Muselman!
Lillidsfuld, som før, at knæle sønligt med dit hele Land?
Mere klog og meer ophøiet fordrer nu dit stolte Bud
Særskilt, hvad med hver en Skabning, Dm! du dele maa:
en Gud!

Agter ei hans Aabenbaring for den hele Tid, men fro
Bed din egen Klogskab, skaber du dig selv en egen Tro.
Her i denne usle Hvælving — syndige, uhørte Daad! —
Kraftens Middelpunkt, din Skaber vil du hænge i en
Traad?

Selv et Roc-Væg tør du fordre! hvorfor ei en tallos Skof?
 Dødelige Maddik! kiender, har du skuet da en Roc?
 Veedst du, hvad en Roc vil sige, da du nævner fræk dens
 Navn?

Jorden i sin hele Fylde, Jorden i sin Ætherfavn,
 Jorden, der et Snug i Luften liig sin Bane svæver hen;
 Det er Fuglen, paa hvis sorte, brede Ryg du staaer, min
 Ven!

Det er den uhyre Flyver, som af ingen Træthed veed,
 Som forbinder Staalets Spændkraft med sin Æthers Flyg-
 tighed;

Det er den, som vældigt svæver uden Rist og uden Ro;
 Det er den, som holder dig og Taurus i sin Seneflo.
 Jeg, jeg er en Aand af Jorden, Jorden er min Fader; nu
 Sid min Fader, for at hænges under Loftet, fordrer du?
 Uforflammede! fra Thronen slog jeg dig i Støvet ned —
 Men jeg kiender Hindbads Ondskab og din Ubesindighed.
 Hør da nu, hvad jeg forkynder, hør mig uden Frygt og Gru:
 Slangen, som har Eva fristet, frister atter Eva nu.
 Troldens Broder i Fatimes Klæder pønser Dag og Nat
 Paa at styrte dig i Støvet, at bemestre sig din Skat.
 Hindbad er hans Navn, den Fromme har han myrdet lum-
 skelig;

Nu af Hevn og Lyst til Lampen ogsaa Røden er til dig.
 Gjør nu, som du vil, Aladdin! men vær sindig, from og
 viis!

Huff, at Slangen altid kryber om hvert jordisk Paradiis!
 Anuus dens Hoved! lad din Aand ei loffes lumsk i Støvet
 ned!

Lampens Slaver er tillige Slaver af Uskyldighed.

Anden forsvinder. Aladdin synker ned, og beder.

Nat. Alden for Fatimes Hytte i Skoven.

Hindbad som Fatime. Sindbad.

Sindbad.

Er I den fromme Kone, som forstaaer
Saa godt, som nogen Doctor her i Landet,
At læge Hovedpine?

Hindbad.

Ja, min Søn!

Er Nogen hist i Byen syg maaskee,
Dg trænger til mig? Jeg er rede strax,
Naar først jeg hentet har min Alforan,
Dg saa min Krykkestok, jeg gamle Kone!

Sindbad.

Hvad bilder I jer ind? seer jeg da ud,
Som om jeg var en Landsbyskrælling? Skynd jer!

I skal til Ispahan endnu i Nat.

Saadan som her I seer mig, slet og ret,
Er jeg dog keiserlig Hof=Skomag'rmester;

Jeg sver for den velsignede Gulnare
Smaa-bitte nysfelige Skoe og Støvler,

I Foden smaae, thi hendes høire Fod

Er ikke større end min vestre Haand,

I Skafstet vide, thi hun har to Lægge

Som siige: paa det Lav! til mine Laar.

Dog, dette kommer ikke Pinen ved.

Vor store Prinds — nu er han stor, tilforn,

Da han i Skolen gif, var han kun lille.

Imellem os — maaskee I veed det selv —

Han er kun af en simpel Extraction,

Men hans Genie har vippet ham i Beiret.

Han har ei Aner, men det lader, som

Han agter selv at blive Stammeherre. —
 Nu, hvad jeg vilde sige, denne Prinds
 Har faaet Hovedpine. Hovedpine
 Er ikke godt for Nogen, sær for Fyrster.
 Nu veed Prindsessen vel, at J forstaaer,
 J et Svingom at jage Sligt paa Døren;
 Men hun vil ingen Opføgt giøre med det,
 Thi Hoffet har sin Læge, seer J vel.
 Jeg veed, hvordan jeg selv til Mode blev,
 Hvordan jeg vilde blive stødt paa Nyren,
 Hvis nogen Anden fik Prindsessens Fodtøi.
 Derfor har hun incognito mig sendt.
 Thi lad os skynde os! J fald J troer
 At kunne blive mere hurtig færdig,
 End Hoffets Doctor efter Kunstens Regler,
 Saa tag jer Stof, og trask afsted med mig!

Sindbad affides.

Ha! Skiebnen leder selv min Lykke frem.

Geit.

Et Dieblif, min gode Mand! Jeg følger,
 Saasnart jeg først har luffet i min Hytte.

Han gaaer ind i Hytten.

Sindbad seer sig om.

Det er dog ret en underlig Idee,
 At boe saadan alene i en Skov,
 Blandt Løver, Tigre, Leopardter, Slanger,
 Og andet saadant Johan Hagel, som
 Bestandig løber om paa bare Been,
 Og har slet ingen Pli og Aandskultur!
 Forresten seer her ganske morsomt ud,
 Især i saadant Maaneskin, som dette:
 Paa høire Haand et tættindvoget Krat,

Paa venstre Haand en blomsterdækket Mose;
 Imellem begge kun en lille Strimmel
 Af Jord. Der Veien gaaer til Ispahan.
 Der staaer to Banker paa den smalle Strimmel,
 Den ene er belagt med Kampestene,
 Den anden overplantet er med Roser
 Og høie Lilier. See, hvor høit den største
 Sig hæver i en Bue op mod Maanen,
 Der spiller selsomt i det hvide Bæger.
 Det lader, som den hvistte den i Dret. —
 Der kommer hun igien, den gamle Kone.
 Naar, Moer! er J nu færdig? kan vi gaae?

Hindbad.

Ja, kære Søn! følg mig nu rask afsted!

Han vil trænge giennem Krattet, men bliver siddende i en
 Tjørnebusk.

Sindbad.

Er J ei rigtig flog? hvor vil J hen?

Hindbad.

Af, du har Ret, min Søn! Ud denne Veil!

Han synker i Mosen.

O, red mig! red mig!

Sindbad.

Kone, er J gal?

Vil J curere andre Folk i Hov'det?

Hvi gaaer J ikke hen ad Stien der?

Han trækker ham op.

Hindbad.

Jeg har en vis Modbydelighed for
 At gaae om Natten mellem disse Grave.

Sindbad.

Da er det jo en god og slagen Sti.

Kom, skynd jer!

Han drager ham did.

Sindbad.

Åh, min Søn! de hvide Lilier —

De dufter alt for stærkt i Midnatsstunden.

Han falder i Afmagt.

Sindbad

betrakter ham en Tidlang, derpaa flaaer han Hænderne
sammen, og siger:

Hvad skal jeg arme Hof=Leverandeur
Nu gjøre? Hende kan jeg ei levere!
Men hvis jeg lader hende ligge her,
Beholder Prinds Aladdin Hovedpinen,
Jeg derimod, jeg mister Leverancen.
Hvad skal jeg gjøre? Bringe hende bort,
Dertil har jeg ei Kræfter nok, og her
Er ingen Svende, som kan hjælpe mig.
Hvad rasler hist i Dyssen? Tys! der gaaer
En Mand i røde Klæder mig i Møde.
Han kommer hid. Hvad er det for en Svend?

Noureddins Aand,

som er steget op af Steenhoben, træder hen mod den be-
svimeede Sindbad, og betragter ham et Dieblisk, derpaa
vender den sig til Sindbad, og siger:

Hjælp mig den fromme Kone op paa Ryggen!
Jeg bærer hende ud af Skoven for dig;
Men, naar hun vaagner, maa du ikke sige
Hvo der har hjulpet dig.

Sindbad.

Jeg fiender eder

Jo ei, hvordan kan jeg da sige det?

Spøgelse.

Du sige skal, at du har selv det gjort.

Sindbad.

Godt! hjælp mig kun, jeg skal nok braute siden
Af det, som J har gjort; lad mig kun raade!

Spøgelse

tager Sindbad paa Ryggen, og vandrer afsted.

Sindbad.

J kom mig ret beleilig: denne Kone
Var kaldet for at hjælpe Prinds Aladdin;
Nu fik hun Dndt, det gamle, selle Skrog,
Bed denne Liliebusk, som lugter stærkt.
Hvis J var kommen ei, maaskee hun aldrig
Sig mere havde reist fra dette Sted.
Det havde været Skade.

Spøgelse.

Jammerskade!

Sindbad.

Hun skulde lindre Prindsens Hovedpine.

Spøgelse.

Jo flere gode Gierninger herveden,
Desfleer Belønninger i Evigheden.
Afsted! afsted! det er paa Tiden nu.

Sindbad.

J gaaer for stærkt, jeg kan ei følge jer.

Spøgelse.

Saa vil jeg lidt da sagnne mine Fied.

Sindbad.

Det er en deilig, rød Skarlagensfiortel,
Som J har paa; hvor gjør man den Slags Løi?
Spøgelsef.

Paa Bæverstolen, Ven! hvor Kendegarnet
Er Jld, Jflættten Svool.

Sindbad.

Det blæser stærkt.

J taler sagte; har J svage Lunger?

Spøgelsef.

Den Puster trækker ikke mere Luft ind.

Sindbad.

Hvad er J, Ven?

Spøgelsef leer.

Kulsvier.

Sindbad.

Hvilken Snak!

J saadan rig og prægtig Dragt?

Spøgelsef.

Jeg tiener

Den rigeste Kulsvier, maa du vide;
Han brænder de bevægelige Skove,
Hvor Løvet kaldes Haar, og Grenen Arm.

Sindbad.

Det blæser; jeg kan Jngenting forstaae.

Spøgelsef.

Naa, kom nu, kom! thi inden Midnatsstunden
Jeg atter være maa igien i Lunden.

Det gaaer rask afsted, og synger:

J Helved galder Haner,
Som Rattergal og Lærkelil;
Der svømme forte Svaner
J Vand, som er af Svovel=Jld.

Dg lummert brænder Grunden;
 Der vifter ei den mindste Bind;
 Derfor i Midnatstunden
 Vi føler os i Maanestien.

Sindbad.

Hy, Landsmand! hvad er det for fæle Viser?

Spøgelse.

Soldatervisser, Kære! Ungdomsgalskab!
 Bed saadan Sang blier Byrden mere let.

Sindbad sagte.

Han gjør mig ganske bange med sin Snak;
 Det skulde dog vel aldrig være galt fat?

Spøgelse.

Naa, kom nu, kom! det er den høie Tid,
 At denne fromme Siæl, jeg slæber paa,
 Kan eengang naae det Maal, den stunder efter.

De gaae ud af Skoven.

En Forstue i Aladdins Palads.

Hindbad. Sindbad.

Hindbad

reiser sig af sin Afmagt.

Hvad seer jeg? hvordan er jeg kommen her?

Sindbad.

Paa disse Skuldre.

Hindbad.

Har du baaret mig?

Sindbad.

Den hele Bei, og pustet ei engang.

Sindbad.

Jeg faldt i Afmagt?

Sindbad.

Det kan hændes Hver,

Vi er jo alle skrøbelige Kar.

J kan ei lugte Lilier, det kan jeg,

Men Ratte derimod ei nær saa godt;

Hver har sit ømme Sted i denne Verden.

Sindbad.

De fæle Lilier! — Kiære! siig oprigtig,

Har jeg paa Beien snakket over mig?

Sindbad.

J Fald J altid fører sliig Discurs,

Saa kommer der vist aldrig af jer Mund

Et ufornuftigt Ord.

Sindbad.

Saa taug jeg stille?

Sindbad.

Bomstille.

Sindbad.

Stakkels Mand! J er nok træt?

Sindbad.

Ei meer, end at jeg kunde bære jer

En saadan Tour endnu. Man tidt seer ud

Til det, man ikke er, det veed J vel;

Saadan man atter paa den anden Side

Seer ikke ud til det, som tidt man er.

Men gaa! Her har alt været Bud; jeg sagde,

J maatte puste lidt.

Hindbad.

Det var fornuftigt.

Seer paa sin Arm.

Men, sy, hvor du har flemt mig! jeg er blaa
Af dine Fingre.

Sindbad.

Naar J kommer hjem,

Saa vask jer bare med lidt Brændeviin,
Saa gaaer det bort igien. Bliv ikke vred!
Man kiender ikke sine egne Kræfter.

Hindbad.

Saa gaaer jeg da; og for din gode Hielp
Jeg slutter dig i mine fromme Bønner.

Sindbad.

J eders Bønner? det var just mit Ønske.
Men, tøv lidt! seer J: Bøn og Bøn er to;
Hvem vil J bede til for mig?

Hindbad.

Til hvem

Vel bedre end til Gud?

Sindbad fortrydelig.

Na, Lapperi!

Det kan jeg selv, saameget det skal være.
Nei, seer J vel, min gode, fromme Kone!
Naar nu J Prindsen har cureert, saa blier J
En Kone, som han faaer af Hjertet kjær,
En Kone, som han afflaaer Jngenting;
J blier hans Favorit, hans Marionet
(Ha, jeg veed Pokker, hvad de Dingster hedde):
Tænk da paa mig! jeg fordrer ikke Andet
For min besværlige, min lange Gang.

Hindbad.

Det skal jeg!

Sindbad.

Jeg er fied af disse Skoe,
 Det er den laveste blandt Professioner.
 En Strømpevæver og en Skrædder stige
 Strax høiere; jeg vil nu ikke tale
 Om en Barbeer, som kommer op til Hov'det.
 Tænk paa mig!

Hindbad.

Ganske vist.

Sindbad.

En god Betiening,
 Hvor der er lidt at gjøre kun, men meget
 At tage; kort og godt: en Hof-Betiening!
 Hof=Senge=Keder=Mester, for Exempel,
 Som overlader Sengens Keden til
 Betienterne, og sover selv.

Hindbad.

Godt, godt!

Jeg skal ei glemme eder, sikkert ei!

Sindbad.

Til Lykke da, til Lykke! megen Lykke!

Han gaaer bort. Hindbad gaaer ind i Paladsset.

Den store Sal i Aladdins Palads.

Aladdin ligger paa en Sopha. Gulnare træder ind med Hind-
 bad som Fatime.

Aladdin betragter ham.

Est du den fromme, hellige Fatime,
 Der lindrer Legemet's, som Siælens Qvaler?

Hindbad.

Saa troer enfoldig Fromhed, store Prinds!
 Jeg er en stille Qvinde, lever eensomt,
 Henbringer Tiden med at frygte Gud
 Og at paakalde ham. See, det er Alt!

Aladdin.

Saa kan du da vel ikke hielpe mig?

Hindbad.

Din Hustru siger, du har Tillid til mig.
 Hvis du vil underkaste dig en Prøve,
 Og lægge ned dit Hoved i mit Skjød,
 Og lade mine Hænder stryge dig,
 Saa — ja, hvem veed? maaskee det dog kan hielpe,
 Og i det mindste skader det jo Intet.

Aladdin.

Vel talt, du Fromme!

Hindbad

ætter sig hos ham.

Kom da nu, min Prinds!

Og læg dit høie Hoved i mit Skjød.
 Men — endnu Get! — i Fald min Videnskab
 Skal hielpe dig, saa maa du have hos dig
 Din bedste Skat, det Bedste, som du eier.
 Det synes underligt, men er dog saa.
 Jeg er enfoldig; men for dig, som mig,
 Er jo Naturen ubegribelig,
 Og hvo tør vel forklare Sympathie?

Aladdin.

Du taler findrige som sande Ord.
 Men — om jeg viser dig min bedste Skat,
 Saa troer du neppe paa dens Herlighed.

Hindbad.

O, jo! jeg veed af Nøgtet ganske godt,
Din bedste Rigdom er en gammel Lampe.

Aladdin.

Belan da! Lampen er min bedste Skat,
Og Lampen, seer du, giemmes paa min Barm,
Og i dit Skød jeg lægger nu mit Hoved.
Helbred mig nu!

Hindbad.

Din Dval, min ædle Herre!

Er snart forbi.

Han samler under sine Klæder.

Aladdin

griber hans Haand, og vrister den hemmelige Dolk ud deraf.

Vi! lad mig hjælpe dig!

Gulnare.

O, Himmel! hvad er det?

Aladdin betragter Dolken.

En Jernmagnet,

Som skulde strøget Hovedsmerten bort,
Og peget med sin kolde, stive Finger
Til Dødens Gispol! Ikke sandt, du Fromme?

Hindbad

kaster sig paa Knæe.

Jeg er forraadt! O, Herre, lad mig leve!
Slut mig i Lænker, giv mig hver en Dag
Det værste Slavearbeid at forrette;
Men lad mig leve!

Aladdin.

Dø!

Hindbad.

O, skienk mig Livet!

Jeg bliver dig en tro, oprigtig Tiener,
 Jeg elsker dig som Fader og som Moder,
 I Fald du skienker Livet mig, som de.

Aladdin.

Ha, det er Tid engang, at denne Tunge,
 Der finder ei de bedste Ord for gode
 Til frækt at lege med, — at den forstummer!

Han vil stode til.

Hindbad

griber hans Haand.

Stand's, raske Dreng! endnu et Dieblif,
 I Fald du ikke frygter alt for meget
 For mine Ord. — See her, du Stolte! see,
 Her er mit Bryst! stød til, stød i mit Kiød
 Det skarpe Staal, og roes dig af din Jdræt!
 Hvad har jeg gjort? og hvoraf veed du da,
 At Hindbad vilde myrde dig, fordi
 Du fandt en Dolk hos ham? et ringe Vaaben
 Kun for en Vandrer i et fremmed Land.

Aladdin.

Glendige! og vilde du ei dræbt mig?

Hindbad heftig.

Har du Beviis derpaa, Ordgyder, du!
 Som kroer dig af Retfærdighed og Godhed?
 Og om jeg vilde det? har du ei dræbt
 Min Broder? raaber ei min Broders Blod
 Om Hevn af Jorden?

- Aladdin.

Ha, den lumfke Morder!

Thi at han ikke fik sit Forsæt udført,

Derfor maa jeg ei takke ham, men Himlen.
 Ei, Riding! dø!

Hindbad.

Ja dræb, ja dræb mig kun!

Du svæder seent derfor i Helvede.
 Min Broder var et Menneſke; du fik
 Den Skat, hvorfor han havde ſtridt ſin Livstid:
 Var det et Under, om han haded dig?

Aladdin.

Han vilde offre lumſt en Unglings Liv,
 Den gamle Cynder! for ſin Lyſkes Skyld,
 Ein timelige Lyſke. Skiebnen gav mig,
 Hvad ei den havde tiltænkt ham, men mig.

Hindbad.

Den Gave veed jeg Intet af at ſige;
 Alt, hvad jeg veed, er det, at du har dræbt
 Min Broder, og at Blodets Riarlighed
 Har ſkyndt mig til at hevne ham, og til
 At dræbe dig igien. Tilfældet giver
 Dig Seiren; vel! benyt den, ſtød dit Staal
 Ind i mit Bryſt, dræb en uſkyldig Mand,
 Som blev et Lffer for ſit Brodervenskab,
 Og bryſt dig ſiden af din Heltegierning!

Aladdin.

Ha, Ræv! du ſlipper ikke ud af Sagen!

Han klapper i Hænderne; en Slave kommer.

Bring mig to ſlebne Damascenersværd!

Slaven bringer dem, og forſeier ſig bort paa Aladdins Bink.
 See, Hindbad! al min Vandel hidindtil
 Har været aabenlys, ren og oprigtig.
 Du eſt min Hiende, een af os maa døe.
 Dog ſkal du ikke faae Anledning til

At flage over Overlast og Mord.

Jeg stoler paa min Arm og paa min Ret.

Eftiøndt fuldelig du havde velfortient

At slettes ud af Verden som en Synder

Paa Retterstedet, sluttet fast i Jern,

Saa vil jeg, da din List har grebet til

Opdigtet Overlast og løiet Uskold,

Min Skiebne lægge ned i Allahs Haand.

Tag dette Sværd! Du ryster, Slave? tag det!

Hvor blev din Tillid til din gode Sag?

Ja, tag det! Denne frække Pande skal

Ei længer trodse Himlen, reist fra Jorden;

Den skal i Støvet! Hindbad, tag dit Sværd!

Hindbad.

Og naar jeg fælder dig, hvad blier min Skiebne?

Est du ei Fyrste? trænger Bagten ei

Herind, og slæber mig til Retterstedet?

Aladdin

tager Lampen af sin Barm, og sætter den paa Jorden.

Jeg sætter Lampen mellem dig og mig.

Den, som nedslaaer den Anden, griber Lampen,

Og ingen Dødelig modstaaer hans Magt.

Gulnare.

Aladdin! Himmel! hvad er det, du vover?

Aladdin.

Sandhed mod Løgn, det Gode mod det Onde.

Tag Sværdet! eller, ved den store Gud!

Jeg knuser din indknebnede Hovedskal.

Hindbad tager Sværdet.

Utsynligt Chor af onde Aander.

O, Bee!

Nu er det reent forbi!

Nu kan det aldrig faae et heldigt Udfald!

Nu kan vi ikke længer staae dig bi!

Den rænkelige Kamp, den aabne Feide

Forstaae vi ei.

Spring ham paa Ryggen!

Hold fast om Klingen, og slaa til med Skiftet!

Vink, som om Nogen hjt dig kom til Hielp,

Og stik ham saa, i det han vender sig!

O, Bee! o, Bee!

Sno dig, Hindbad! sno dig!

Ha, vind dig slimet, som en Val i Rusen!

Bid i din Hale, som en Snog, og rul dig

Bort, langt herfra!

O, Bee! o, Bee! o, Bee!

Den rænkelige Kamp, den aabne Feide

Forstaae vi ei.

Har du da glemt enhver af dine Kunster?

Spænd Benet for ham, saa han falder,

Sæt Foden paa hans Hals, og stik ham saa!

Du viger?

Ha, skam dig! skam dig, Hindbad!

Lad, som du veg! Kom ham paa Ryggen kun,

Saa skal vi hielp dig.

O, Bee! o, Bee!

Den rænkelige Kamp, den aabne Feide

Forstaae vi ei.

Chor af gode Aander.

See, hvor den blege Riding zitterer alt!

Nu er det snart forbi.

Bor Yndling trænger ei til Hielp;

Han stander herlig i sin Ungdomskraft,

Med vældig Arm, med roligt Tillidsblik.

See, hvor han svinger let sit blanke Sværd!
 See Dødens Dug alt paa den Svages Bænde!
 Han taber Sværdet — Lys!

Hindbad.

Stenk mig et Dieblif lidt Pusterum,
 I Fald du est en ærlig Kæmpe!

Aladdin.

Vel!

Det stienkes dig.

Hindbad

sætter sig ned og puster.

Om! det er selsomt nok,

At Listen med sin hele Virksomhed
 Saa lidt forstaaer at overrumple Kraften. —
 Men midt i al min Træthed har jeg dog
 Saa megen Kraft, at jeg kan vriste dig
 Den Fryd af Haanden, som du griber efter.
 Jeg seer, det er forgieves, at jeg strider
 Mod dig i denne Kamp. Dog blier du ikke
 Min Banemand; kan jeg ei fælde dig,
 Saa kan jeg fælde dog mig selv, og vende
 Mit Baaben rast imod min egen Barm.

Han dræber sig.

Aladdin rolig.

Det har tilfælles du med alt det Onde:
 Dets hele Kraft, et dieblifligt Epil,
 Bortsvinder i sit eget Giøglelys.

Aladdin og Gulnare staae en Tidlang tankefulde og betragte
 Lige. Bludselig bliver det taget bort for deres Dine. En
 sød og dæmpet Musik begynder at tone fra Kuppelen i
 Ealen, og udsletter lidt efter lidt ethvert bittert Indtryk af
 det foregaaende Optrin. Søde, fiærlighedsfulde Toner

trænge sig ind i deres Hjertes. De omfavne hinanden med
Hentkælfelse, og staae ubevægelige i salig Forundring. Blud-
selig udbryder et usynligt

Chor.

Syvfold ønske dine Slaver dig til Lykke, Fyrste! nu.
Du har overstridt og vundet, du har ryddet Klinten ud.
Herligt Blomsten nu kan trives, dufter i sin Foraarsstund,
Køler Somren med sin Skygge, fryder Høsten med sin
Frukt.

Brilleflangens Gift er udtømt; uden Fare, uden Gru
Kan du stikke den i Barmen; Dødens lumste Tand er
brudt.

Hil dig, deiligste Fyrstinde! ingen Taage, ingen Slud
Eløse skal vor hulde Maane, den skal straae klar og rund.
Dine hvalte Dienbryne nu skal spille rolig huldt,
Som to Buer midt paa Himlen efter fuldendt Regn og
Rust.

I Golkondas Diamanter skal du rødme venligt nu,
Som en Rose fra Damaskus i den klare Morgendug.
Hil Aladdin! hil Gulnare! vakre Kæmpe! skionne Brud!
Sødt en Mandel tvende Kiærner har forenet elskovsfuld.

Ringens Aander.

Hvor I staae, hvorhen I træde, staae vi væbnet rundt
omkring,
Ingen Fiender ind skal trænge gennem Ringens Aanders
Ring.

Lampens Aander.

Dg i Middelpunktet af den stærke Skares Børnefrands
Livets Lampe høit skal brænde med en rolig, listig Glands.

Chor.

Du har overstridt og vundet, dine Fiender fældte du.
Syvfold ønske dine Slaver dig til Lykke, Fyrste! nu.

Gulnare.

O, søde Toner! o, hvor rene, klare!

Aladdin.

Laf være dig, du himmelske Hærskare!

Musiken og Sangen tier.

Storveziren,

fulgt af de øvrige Ministre, kommer ind. Han gaaer hen imod Aladdin, bærende en rød Floielspude, hvorpaa Diamemet hviler.

Et sørgeligt, men og et Glædesbudskab
 Vi bringe dig: den gamle Sultan er
 Gi meer paa Jorden. Han har fulgt Naturens
 Almindelige Bud, er vandret hjem
 Til sine Fædre hjst i Allahs Ekiød.
 Hvad der afpresser os en Beemodstaare,
 Som sanddrue Tienere af den Hensarne,
 Dpfylde atter paa den anden Side
 Bort Bryst med Fryd, naar vi betænker, at
 Du, store Prinds! skal være nu vor Fader.
 Modtag din Krone af din Slaves Haand,
 Og sæt den selv omkring din høie Tinding!

Aladdin modtager Kronen.

Almindeligt Raab

fra det forsamlede Folk paa Slotspladsen.

Allah velsigne dig, vor elskte Sultan!
 Ekin, som en Sol, med Lyst og Frugtbarhed
 Red over Persien! Allah velsigne
 Vor store Sultan! vor Aladdin leve!

Aladdin

gaaer hen til Binduet, støtter sig til sin ene Haand, og staaer længe taus og betragter Mængden, endelig bryder han ud:

Derne de gif jeg som en lille Dreng
 Hver Søndag, naar jeg havde faaet Lov,

Dg saae forundret op til Sultans Palads,
Dg kunde ei begribe, hvordan dog
Man havde bygget sligt et Taarn fra Jorden.
Dernede kasted jeg i Raseri
En Steen blandt Mængden, som forfulgte mig,
Dg spotted følesløs min haarde Skiebne.
Dernede nu udraabe de mig Alle
Til deres Sultan, deres store Sultan.
Hvor selsomt er dog Menneskenes Liv!
Hvor mytisk bryder alt sig blandt hinanden,
Et ringe Spil i Evighedens Haand!
Et Bink, og flux vi er det gamle Støv!
Hvad er da menneskelig Magt og Storhed?
Kom, Elste! lad os vandre hen at see
Din Faders fromme Smil i Dødens Nat;
Dg lad os saa, mens Folket tilbereder
Her til vor Krøning rundtom festlig Lyst,
Tilsammen vandre ud af Stadens Port,
Dg estertænksomt staae et Dieblif
Bed Morgianes Grav ved Hylde træet!

Epilog.

Phantasia

træder frem, og siger:

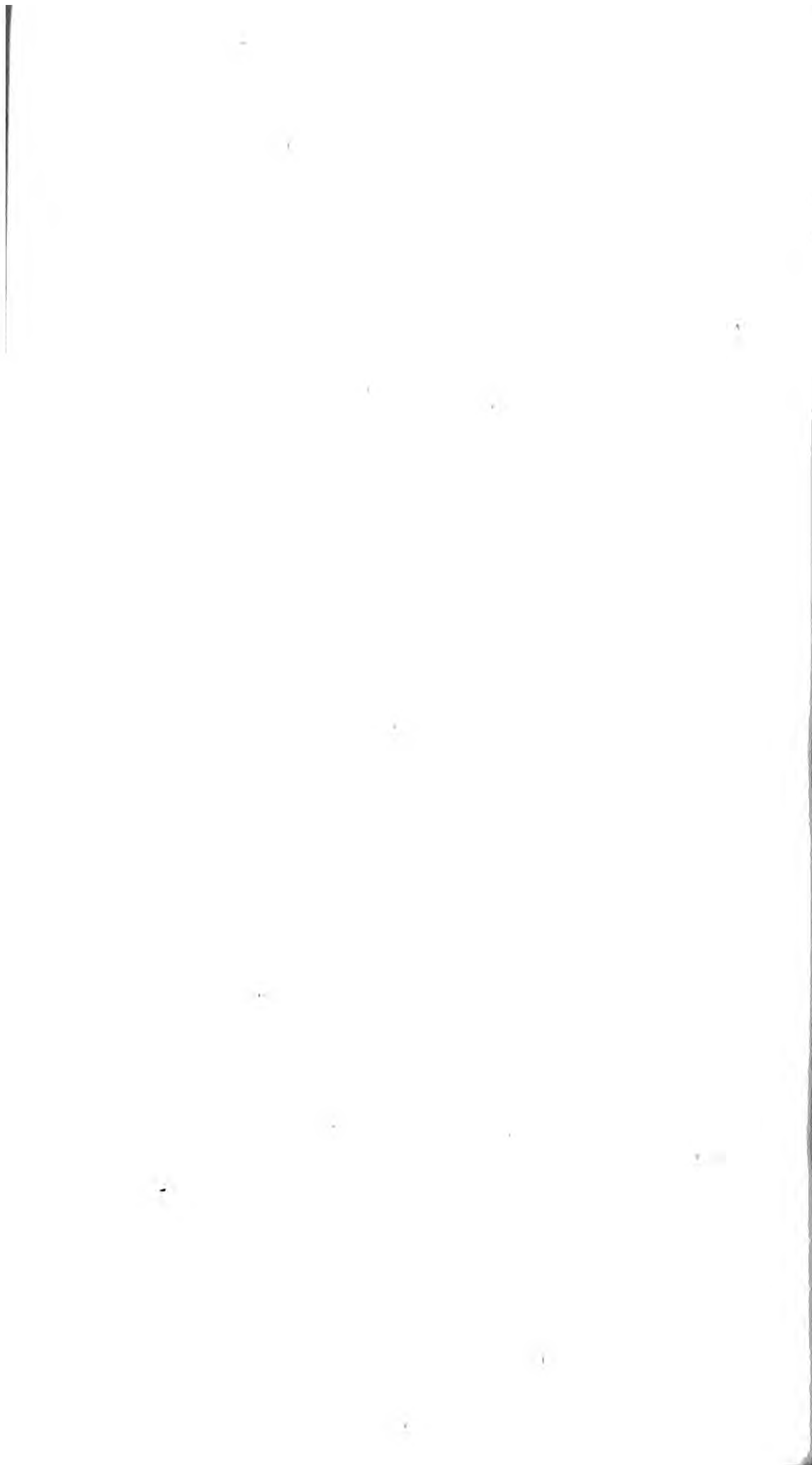
Saaledes har den underfulde Lue,
 Der skinner dybt i Biergets Jnderste,
 Som dybt i Mandens Barm og giennem hans
 Jdrætter og det Held, der følger dem,
 Den hemmelige Urkraft: Lyset selv,
 Som virker Alt, hvad der er Liv og Lykke,
 Beqvemmet sig til frem at træde her,
 Indhyllet i en legemlig Gestalt —
 En gammel Kobberlampe!
 Har J opmærksomt læst det hele Digt,
 Betragtet Lampen i sit eget Lys
 Og med sit eget Die, mærket vel,
 Hvad i den gamle Bog Roureddin læste,
 Hvad Ringens Mand forklared for Aladdin —
 Saa er det ei nødvendigt meer at pirre
 J Lampen med Forstandens Lysesag,
 For at forjage hver en Dunkelhed.
 Det lette Epil er endt; thi Helten staaer
 Nu ved sit Maal, og Livets Stræben kun

Er Digtekunstens Stof; den høie Ro
Kan Guds Cheruber synge, ingen Digter.

Modtag da her det gamle Maleri,
Der forhen hang i Borgestuen fun,
Halv slettet ud af Støv og Røgtobak,
Beskint af Praasen i en Jerntraadstige!
Der saae min Søn det hænge i sin Barndom,
Dg Støvet's Tæppe, Praasens svage Lys
Frembragte samme Virkning i hans Siel
(Ukiendt med Jordens Herlighed, men nær
Beslægtet med dens mystiske Natur),
Som Templets Dæmringsflor paa Helligdommen.

Alt længe stod det underfulde Billed,
Hidbragt fra Osten, slemt forstødt paa Reisen,
Omflødt paa gallisk af arabisk Dragt,
Hensat i en Grindingskrog. Nu har han,
Saa godt det stod til ham, affløvet det,
Opfrisket Farverne, saa godt han kunde,
Lagt den Betydning i det hele Billed,
Som blege Levning syntes pege til,
Dg sat det Hele i en bedre Ramme.
Thi tag det venligt da, som venligt han
Det eder byder! Hvis det lykkes ham,
At bringe eders Die til at see,
Hvad selv han i det gamle Billed saae,
Da har han truffet, hvad han sigted paa.

ANMÆRKNINGER.

Side 1: **Sanct Hansaften-Spil**, forfattet ved Efteraarstid 1802, fremstod første Gang (A) i *Digte af Adam Øhlenslæger*, *Kbh. 1803*, udkomne i December 1802. Af denne Digtsamling forekommer hyppigt et Eftertryk, som kun adskiller sig fra Originalen ved enkelte nye Trykfeil, f. Ex. S. 3, L. 10: *bleglyse hæve* for *bleglyse bæve*; S. 220, L. 21: *omflydt med Vand* for *omflydt af Vand*. Digteren selv besørgede to senere Udgaver af Sanct Hansaften-Spil: (B) i *Digterværker*, I, 1835, og (C) i *Digterværker*, IV, 1845. Af disse to sidste Udgavers mange Afvigelser fra Originalen ere kun ganske faa og uvæsentlige optagne i nærværende Udgave, hvis Formaal er, i det Hele at levere Oehlen-schlägers Værker i deres oprindelige Skikkelse.

Oehls Erindringer, I, 1850, S. 194:

Hovedstykket i den 1803 udkomne Samling var St. Hansaften-Spillet, som vel minder noget om Goethes Fastelavnsspil og om de Lieckste Satirer, men dog er originalt, deels ved sin egen Form, deels fordi det fremstiller vor Dyrebauges Sommerspøg. Til Slutning hæver Digtningen sig til en erotisk alvorlig Natscene, der paa en egen Maade forbinder sig med det Hele.

At de satiriske Partier i Sanct Hansaften-Spil ere rettede mod den ved dette Aarhundredes

Begyndelse herskende bornerede og philistrøse Anskuelse af Livet og Konsten, sees let uden nærmere Paaviisninger. Oplysende Anmærkninger ville overhovedet meget sielden findes nødvendige ved Oehls Arbejder; her kunne dog følgende være ønskelige for endeel af Nutidens Læsere.

Side 7, Linie 11-12:

— Som gjør Theseus til Hertug i Grækenland,
 — Dg troer, at Bohmen er omflydt af Band]
 — det Første i *A midsummer nights dream*, det
 Andet i *A winters tale*.

— 9, — 28 ff. Dybt Skoven bruser, og Skyen gaar osv.] At Theklas Sang er hentet fra Schillers Wallenstein (Die Piccolomini, III, 7), vil være de Allerfleste bekjendt.

— 14, — 3 ff. **De Rørende.**] Ved dette Digt maa bemærkes, at Københavnerne paa den Tid sædvanligt kjørte til Jægersborg Dyrehave ad Ordrupsveien, og ikke ad Strandveien, gennem hvis dengang dybe Sand de kun paa det sidste lille Stykke fra Emilies Kilde lode Hestene slæbe sig frem.

— 16, — 2: Peer Døver og Kirsten Rimer] to Figurer i Roeskilde Domkirke, som tidligere vare bevægelige og angave Time- og Kvarteerslagene.

— —, — 13: Bidstebaandsjøden] en dengang alle Københavnerne bekjendt Personlighed, der gik om paa Gaden og solgte Baand til Haarpidskene, som man bar i Nakken.

— 27, — 11-12:

— Den, som sin Fryd med Ord kan male —
 — Han er arm paa Fryd, eller ogsaa paa Tale]
 Disse Linier alludere til Thaarups Peters Bryllup,

1ste Acts 9de Scene, hvor det i Visen „I Østen sølvblaa Dagen smiler“ hedder:

„Den, som sin Fryd med Ord kan male,
Hans Sjæl er arm paa Fryd.“ —

De sidste Ord: eller ogsaa paa Tale, findes vel i alle tre Udgaver af Sanct Hansaften-Spil, men kunne dog muligen være en Trykfeil for det langt Bedre: eller rig paa Tale, saaledes som Recensenten i Kjøbenhavnske lærde Efterretninger for 1803, S. 348, uden videre anfører Stedet.

Side 27, Linie 15-16:

Hans høie Begeistrings Himmelselv
Gaaer meget betænksom i sig selv]

Her parodieres Baggesens Digt Taus Tilbedelse, der begynder saaledes:

„Den høiere Begeistrings Himmel-Elv
Henrinder uden Sprudlen i sig selv.“

— —, — 21-22:

De følger ikke den rigtige Regel,
Roses desuden af Tieck og Schlegel]

I hvilken Miscredit disse to Forfattere dengang stode her i Landet, sees blandt Andet af den ovennævnte Recension, hvori det, S. 323-24, hedder: „De to andre allernyeste Tydskere, Tieck og Schlegel, der synes at besidde vor Digtets uindskrænkede Agtelse og Tillid, maa Anmelderen, ikke paa sin egen lidet gjeldende Autoritet, helst da han kjender meget faa af deres Arbejder, men efter kyndigere Æsthetikers Dom end baade Recensenten og Hr. Ohlen-släger, erklære for de værste Smagfordærvere, Litteraturen siden Gottscheds Dage har havt at fremvise“.

Side 56, Linie 27 ff.

— en Rigsdalersfeddel,
 Hvorpaa med yndige Træk stod meget ziirligen
 skrevet:
 „Naar forlanges, betaler den hafniensfiske Banque
 Een Rigsdaler, skriver Rigsdaler, imod denne
 Seddel;
 Midlertid validerer Sedlen, mens den existerer,
 Uden videre Paategning eller Endossementer,
 For ovenmeldte Rigsdaler, Valuta i Banquen
 annammet.“

— — —
 Saae, hvad i Randen der stod om „Ære og Liv
 og Formue“]

Paa Datidens Rigsdalersedler læstes Følgende: „Een
 Rigsdaler Courant. Naar forlanges, betaler Banquen
 i Kiøbenhavn 1. Rdl., skriver Een Rigsdaler udi
 Courant Myndt, til den i Hænde havende; Imidlertid
 validerer denne Banco-Seddel saa længe den er til,
 uden videre Paategning eller Endossement, for oven-
 melte Een Rigsdaler; Valuta i Banquen annammet.“

Hvad der stod i Randen om „Ære og Liv og For-
 mue“, kan man let slutte sig til; Udg. skulde allige-
 vel for Fuldstændigheds Skyld have anført det, naar
 ikke der de „yndige Træk“ paa det Exemplar, han
 har for sig, vare aldeles løbne ud og ulæselige.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen
 ere følgende:

- 3, — 23: heller ei fortryde jer] = B; A: Eder heller
 ei fortryde
- 6, — 2: Livne] A, B, C: Livner
- 7, — 7: [hafespe=arist] = B; A: [hafespearist]

- Side 7, Linie 29: [ide] = B; A: lider
 — 9, — 27: ind, sætter] = B; A: ind. Hun sætter
 — 11, — 17: travlt] = B; A: travelt
 — 13, — 20: som Jern, sit Gitter] = B; A: sit Jerngitter
 — —, — 22: Hvem] = B; A: Som
 — 17, — 2: gaae] = B; A: gaaer
 — —, — 21: om Slægt] = B; A: om sin Slægt
 — —, — 22: boe] A, B, C: boer
 — 20, — 15: blæse] A: blæser (i B og C anden Forandring)
 — —, — 17: begynde] = B; A: begynder
 — 23, — 10: begynde] = B; A: begynder
 — 25, — 22: Nürnberger] = B; A: Nyrrenberger
 — 27, — 7: slaae Dinene ned, de slaae] = B; A: slaaer
 Dinene ned, de slaaer
 — —, — 13: som] = B; A: for
 — 29, — 28: Hvad] = B; A: Men hvad
 — 31, — 11: Puns] = B; A: Punsch
 — 32, — 15: svømme] = B; A: svømmer
 — 33, — 4: Laare] = B; A: Laarer
 — —, — 15: gaae] = B; A: gaaer
 — —, — 19: Ullersombedst] = B; A: Ullersombedst
 — 35, — 11: hun i Hu saa] = B; A: stakkels Pige
 — 37, — 25: lächelt', und] = B; A: lächelte
 — 38, — 6: Kind] = B; A: flug
 — —, — 7: Es dürfen mit dir] = B; A: Mein Kind,
 du mußt nicht
 — —, — 8: Nicht] = B; A: Mit
 — —, — 9: Darfst nicht der] = B; A: Nicht deine
 — —, — 12: 'Ne Stirn mit Hörnern] = B; A: Ein
 Stirn, mit Hörner
 — —, — 14: soll mich Gott bewahren] = B; A: will
 ich treu dir bleiben

- Side 38, Linie 15: durch ein solch Verfahren] = B; A: solche Zeitvertreiben
- —, — 16: Du friegst] = B; A: Dir giebt
- —, — 17: weint] = B; A: giesst
- —, — 24: den] = B; A: sein
- —, — 28: d'ran] = B; A: an
- —, — 29: have] = B; A: har
- 39, — 10: svunget] = B; A: svungen
- —, — 18: gaac] = B; A: gaacr
- —, — 24: det Berø, De] = B; A: det De
- 42, — 20: stor] = B; A: stort
- 44, — 7: gaac] A, B, C: gaacr
- 46, — 12: til Livet] = B; A: i Livet
- 47, — 17: Dplysningsø Sol] A, B, C: Dplysningsøl
- 51, — 4: føler ofte Harm] = B; A: bliver ofte harm
- 52, — 15: Liggel] A: Ligger (i B og C anden Forandring)
- 56, — 19: vor Skinke, vor Lag, vor Senop] = B; A: en Skinke, vor Lag, vort Senop
- —, — 25: fæstet] = B; A: modtaget
- 57, — 1: skriver Rigsdaler, imod] = B; A: skriver en Rigdaler mod
- 58, — 29: Egens] = B; A: Egers
- 59, — 5-7: bag Skovens Kroner, | Ene paa de kolde Stene. | Harpen toner] = B; A: blandt Skovens Kroner. | Ene, paa de kolde Stene, | Toner Harpen
- 61, — 7: Sammensmeltning] = C; A: Samsmeltning
- —, — 20: Tidt blev jeg i Hu saa] = B; A: Da blev jeg saa
- 62, — 31, og Side 63, Linie 22: glimtende] = B; A: skimtende

Side 65, Linie 12: din] = B; A: dine

— —, — 24: riøslende] = B; A: hvidøslende

- 69: **Aladdin eller Den forunderlige Lampe**, der er forfattet mod Slutningen af Aaret 1804, eller saa omtrent, fremstod første Gang (A) i 2den Deel af Adam Dehlenschlägers Poetiske Skrifter, Kbhn. 1805, hvis to Dele udkom samlede i Juli 1805. Digteren selv besørgede tre senere Udgaver af dette Digt: (B) Aladdin eller Den forunderlige Lampe. Dramatisk Eventyr af Dehlenschläger. Anden Udgave. Kbhn. 1820; (C) i Digterværker, VI, 1837, og (D) i Digterværker, VI, 1845.

Af Fortalen til 1ste Deel af Poetiske Skrifter:

Der vil uden Tvivl findes dem, som bebreide Forf., at han ofte i dette Digt har syndet imod det saa kaldte Costume. Han lader nemlig Asiaterne sige *J* til hverandre i Stedet for *du*; de comiske Scener (mellem Aladdin og hans Moder s. Ex.) ere, som de kunde være gangne for sig i Kiøbenhavn; han har indblandet adskillige franske, latinske Ord o. s. v. Disse maa han svare, at det er gjort med velberaad Hu og godt Overlæg, og det af tvende Grunde. Først: fordi hvad han egentlig vilde, var poetisk at udhæve og udmale det gamle Billed, som det laae for ham i Tusind og een Nat. Dette var Themaet til hans Musik, Texten til hans Prædiken, hvilken han vel kunde gaae ud fra, udvide og forklare, men ikke ganske forlade og give en anden Character. For det Andet var det ikke hans Hensigt, at give et statistisk tro Billed af Statsforfatningen og Tonen i Persien, men at skrive et Digt, som ikke brød

sig om Osten af anden Grund, end fordi den var østlig, det vil sige: fuld af Munterhed, Jld, Lidenskab, Phantasié og Religion. Alt, hvad der altsaa som Orientalist havde i hans Dine poetisk Bærde, har han stræbt at beholde. Adskilligt, som han ret godt vidste var anderledes, har han dog brugt, fordi det gjorde godt i hans Arbeide, og fordi han i et Digt syntes at maatte være glad ved at kunne tuske en prosaisk Sandhed bort for en poetisk Skønhed. Af Olearii, Mandelsloß og Fleres Reiser kan man faae et Begreb om Levemaaden, Klædedragten og Regieringsformen i Østerland; af Lokmans, Sadis, Ferdusis og Fleres Bærker et Begreb om deres Poesie og Philosophie; af Muhameds Alforan om deres Religion; men hvordan en Moder konverserer sin Søn, har Forfatteren aldrig hørt uden i Danmark, kunde altsaa ikke udtrykke det anderledes. Stykket har overalt i saa Henseende den Feil, at det er skrevet paa Dansk, da Scenen dog unegtelig foregaaer i Persien. Alle de andre Feil mod Costumet i saa Henseende maae altsaa udledes som Conseqventser af denne primitive. Saaledes findes der vist i det persiske Sprog i daglig Omgangstale mange Ord, som blive comiske eller humoristisk-udtryksfulde, fordi de ere fremmede — chinesiske, for Exempel; men da nu Persisk og Chinesisk hverken er eller her kunde være Forfatterens Sag, saa har han i Stedet for persiske brugt danske, i Stedet for chinesiske franske Ord, o. s. v. — Meer behøves der vel ikke at tales om denne Feil, som visse de Forstandige vil indsee

Linie 7: han] skal maaskee være: man

ingen Feil at være, men en Digter-Nødvendighed, som Shakspeare altid saa frit og mesterligen brugte, og som man saa enfoldigt har bebreidet ham.

Af Fortalen til anden Udgave af Aladdin:

Allerede for flere Aar siden var den første Udgave af dette dramatiske Digt ikke meer at faae, og Forfatteren har ofte været anmodet om igien at udgive det. Aladdin havde det Held, strax at vinde mange Læsere; Emnet var almeenynndet: efter Lykkens Lampe stræbe vi jo alle. Det lykkedes en ung Digter i Livets Morgenrøde at forbinde sin Munterhed, sine sangvinste Haab med et Eventyr, opfundet i samme Følelse. — Hiin vilde, mørke Higen efter Belyst, Magt og Rigdom, der saa ofte bragte Mennesker til at træde Ret og Dyd under Fødder, til at give slip paa deres Salighed, og endelig at forgaae i Samvittighedens Qualer, gav Anledning til den mørke Fabel i vor europæiske Middelalders Mythologie om Forfærdningen til Diavelen med sit Blod. Hvor tiltrækkende ogsaa dette Stof var, have de mange Forsøg paa at behandle Emnet viist, har Goethe i sit herlige Fragment Faust fuldeligen godtgjort. I nærværende Eventyr har en munter morgenlandsk Phantasié derimod fremstillet Lykken virkelig lyksaliggjørende, forbunden ved Eiebnen med en frisk, naturlig Siæl. Og i det Medgang hæver Aladdin, fordærver den ham ikke, som oftest er Tilfældet; den forbedrer, den forædler ham.

Saaledes bliver da dette Stof klart for os alle ved de mangfoldige Stillinger af Livet, ved den skønne Allegorie, det indeholder; og Maaden, hvorpaa Bearbejdelsen blev modtaget, gav Forfatteren allerede for

flere Aar siden haab om, at han ikke uværdigt havde behandlet sit frugtbare Stof.

Oehls Erindringer, I, 1850, Side 220-21:

Hoveddigtet i denne Periode var dog Aladdin. Jeg greb med ungdommelig Ild og Begeistring en af Tusinde og een Nats skønneste Fortællinger, og den naturlige Liighed, som dette Eventyr havde med mine Livsforhold, gav maaskee det Hele noget Naivt og Eget, som forstærkede Virkningen. Havde jeg ikke selv i den hos mig opdagede Digterevne fundet en forunderlig Lampe, der satte mig i Besiddelse af Alverdens Skatte? Og Phantasien var mig en Ringens Aand, som bragte mig, hvorhen jeg vilde. Min Dannelselse havde udviklet sig seent, men temmelig hurtigt, ligesom Aladdins, og, ligesom han, havde jeg nylig lært at kiende Kiærlighed. Min Moder var død, og da jeg skrev Aladdins Buggesang paa hans Moders Grav, flød mine Taarer over min egen Moder. Saaledes berørte denne Fabel i mange Punkter mine egne Livsforhold; jeg ironiserte ogsaa dermed, og var mig det under Digtningen ret vel bevidst.

Skrivemaaden Noureddin, Peribanou, Houri, Houris, for Nureddin, Peribanu, Huri, Huris hidrører fra Tusind og een Nats franske Oversættelse, Kilden til den danske, hvoraf Digteren har hentet sit Stof. I første Udgave af Aladdin ligger Tonen paa første i Stedet for paa anden Stavelse af Navnet Noureddin, hvilket i de senere Udgaver er rettet (f. Ex. S. 113, L. 25), med Undtagelse af S. 91, L. 6, det eneste Sted hvor Morgiane nævner dette Navn, og hvor den urigtige Betoning udentvivl med Forsæt er beholdt som comisk.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:

Side 69, Linie 4: **Dramatisk Eventyr.] = B; A: Et Lystspil.**

— 72, — 11: **Peribanou] A, B, C: Paribanou**

Smlg. Var. til Side 190, Linie 14.

— —, — 20: **Nattergale] = B; A: Nattergaler**

— 73, — 12: **ranfe] = B; A: vogne**

— —, — 13: **høi] = B; A: rauf**

— —, — 15: **Om Frode, Athelstein og Trygvesson]**

Efter denne Linie kommer i A følgende ti Vers, som ere udeladte i alle senere Udgaver:

Huff at den Sidste tyede hen til mig,

Da Rygen havde lært ham elske Cypern.

Stir heller ey saa taareblandt til Skyggen

Med den tredobbelt-tunge Demantskrone,

Dg til hans Fader, med et spaltet Skæg,

Der delte sig til England og til Danmark.

D glem at en Forvorpen sprængte siden

Rnuds Kiste, og adiplitted skammelig

De hvide Been. Er det dig ey Triumph nok

At Britten regner kun fra William Conqueror?

— —, — 17: **Riddertid] = B; A: Ridderstid**

— —, — 21: **ved] = B; A: om**

— 74, — 4: **tungt og hærde] = B; A: hær-
det Demant-Sværd**

— —, — 19: **laane der] = B; A: laane det**

— —, — 22: **burde] = B; A: turde**

— —, — 24: **taale] A, B, C, D: taaler**

— 75, — 14: **tidligt] = D; A: tidlig**

— 78, — 8: **indædt] = D; A: indbidt**

— —, — 11: **Faderen] = B; A: han**

— 82, — 12: **ikke] = B; A: ey**

- Side 82, Linie 28: funden] = D; A: fundet
 — 83, — 6: staae] = B; A: staaer
 — 91, — 3: sidde] = C; A: sidder
 — 93, — 11: kan] = C; A: vil
 — —, — 18: endnu var] = B; A: var endnu
 — 94, — 3: I] = B; A: Io
 — 95, — 14: Boden] = B; A: Boen
 — —, — 30: Alt] = B; A: Alt
 — 96, — 14: Usten da!] = B; A: Usten; thi
 — —, — 27: fordybede] = C; A: fordybet
 — 97, — 7: Handelsværnet] = C; A: Handelsdriften
 — 98, — 19: overlagt] = B; A: overtænkt
 — 100, — 10: jo dog] = B; A: dog jo
 — 101, — 15: hid] = B; A: fort
 — —, — 20: strax en Cherub] = D; A: en Cherubim
 — 102, — 15: gaac] = B; A: gaaer
 — —, — 26: Da stiger du. Frygt ei] = D; A: Du
 stiger. Frygt dig ey
 — 103, — 20: i dunkle] = B; A: i den dunkle
 — 104, — 7: et Tordenbrag] = B; A: et svagt Tordenbrag
 — —, — 9: lige] = B; A: horizontal
 — 106, — 2: Dog ligger Stenen] = B; A: Men Ste-
 nen ligger
 — 107, — 6: ellers muligt] = C; A: maaskee ellers
 — —, — 28: Luen] = B; A: Lyset
 — 109, — 25: gyldne] = C; A: gule
 — 111, — 28: et ledigt Skrin] = B; A: en ledig Lade
 — 112, — 24: mig nu] = B; A: paa nye
 — —, — 29: man] = B; A: jeg
 — 113, — 16: igien.] = B; A: igien, og siger:
 — —, — 25: ei Moureddin dog] = B, A: Moureddin
 dog ey

- Side 114, Linie 4: til] = C; A: af
 — —, — 26: lytter.] = B; A: lytter rundtomkring.
 — —, — 27: rolig i barnlig] = B; A: rolig, med en
 barnlig
 — 115, — 25: kysc] = B; A: kysser
 — 116, — 13: Saa vil jeg] = B; A: Ha! jeg vil
 — 117, — 2: foldede] = B; A: sammenfoldede
 — 118, — 2: ved] = C; A: under
 — —, — 15: gaae] = B; A: gaaer
 — —, — 23: en] = C; A: nu
 — 119, — 1: denne faste Hvilepunkt] = B; A: dette
 faste Postament
 — —, — 2: løftet] = B; A: opstrakt
 — —, — 13: sulten, grumme, grumme sulten] = B;
 A: hungrig; meget, meget hungrig
 — 120, — 14: Ja] = B; A: Men
 — —, — 21-22: har | Jeg heller ei] = B; A: har
 jeg | Gy heller nu
 — —, — 23: mit] = C; A: min
 — —, — 32: nogle] = B; A: tvende
 — 121, — 3: ligget] = C; A: lagt
 — —, — 15: Gulvet] = B; A: Jorden
 — —, — 21: Bøier] = B; A: Buffer
 — —, — 22-24:

Morgiane.

Af, hellige Prophet! af, red mig, red mig!

Sun falder i Afsmagt.

= B; A:

Morgiane falder i Afsmagt.

Af hellige Prophet! Af red mig, red mig!

- —, — 26: bestyrtet] saaledes som Digteren senere
 skrev dette Ord; A: bestyrtset (i C og D anden Forandring)

- Side 122, Linie 18: være Glas igien Altsammen] = C;
 A: atter være Glas, fun alting
- 123, — 9: hende Band] = B; A: hende med Band
- 125, — 1: forbudet] = C; A: forbuden
- —, — 20-21: naar | Man er ij] = B; A: naar
 man | Er meest i
- 127, — 23: Fadet] = B; A: Faddet
- 129, — 15: tale] = B; A: taler
- 130, — 15: Bindverne] = B; A: Binduerne
- —, — 24: skyde] = B; A: sigte
- 131, — 19: blaane Pulfens dunkle] = B; A: blaas
 ner Pulfens rode
- 132, — 15-16: en Marmorpille | Ved Badets Ind-
 gang] = B; A: en Pille, ved | Den smukke Indgang
- —, — 18: slaaer gierne Eløret heelt tilside] = B;
 A: slaaer altid gierne Eløret op
- —, — 19: Kølings] = D; A: Kølningss
- —, — 22-24:
 Hvis man blev grebet?
 Ali.
 O, en Bagatel!
- = C; A:
 Ifald man grebet blev?
 Ali.
 En Bagatel!
- 134, — 8: og af Elskov] = B; A: og Elskov
- 135, — 6: foldede] = C; A: sammensfoldede
- —, — 12: Houri] = C; A: Houris
- 136, — 29: De skionne Former] = B; A: Den
 skionne Bygning
- 137, — 3: dem] = B; A: den

- Side 140, Linie 17: *Ænegt! du havde vel]* = B; A: godt
 du funde havt
- 141, — 24: *Nyttigt]* = B; A: *Klogt*
- 143, — 31: *Beskedenhedens]* = B; A: *Undseelig-*
hedens]
- 144, — 14: *jo dog]* = B; A: *dog jo*
- 145, — 5: *Sommertid]* = C; A: *Sommerstid*
- —, — 27: *som tilforn]* = B; A: *saa som før*
- —, — 31: *sagte]* = B; A: *duse*
- 146, — 22: *Alt]* = B; A: *Om*
- 147, — 3: *endnu ei Ligevægten]* = B; A: *da*
endnu ei Balancen
- 148, — 1: *Datter]* = B; A: *Dotter*
- —, — 7: *muligt Majestæten]* = C; A: *maaskee*
at vor Sultan
- 149, — 8: *Dg]* = B; A: *D*
- 150, — 25: *af Enfoldighed]* = C; A: *af en En-*
foldighed
- 151, — 18: *Rangøforordningen]* = B; A: *Rangø-*
forordninger
- 156, — 15: *funkler]* = B; A: *spiller*
- 158, — 12-13: *Den vil | J skienke]* = B; A: *Den*
vil J | Ombytte
- —, — 26: *skal der holdes]* = B; A: *vil du holde*
- 160, — 21: *blænde]* = C; A: *blinde*
- 162, — 9: *ei vil snyde Folk]* = B; A: *ikke Folk*
vil snyde
- 163, — 19: *skion og hul]* = B; A: *huld og smul*
- —, — 20: *unge]* = B; A: *hulde*
- 164, — 18: *der]* = B; A: *som*
- 166, — 7: *et]* = C; A: *en*

- Side 166, Linie 10: Been. Alt, Alt] = B; A: Bene. Alt
 — 167, — 6: strax vil skilles ad igien] = C; A:
 atter nu vil skilles ad
 — —, — 7-8: utrolig | Langt] = B; A: utroe-
 ligt | Langt
 — 171, — 18: Ali! Hvilken ny Opdagelse] = D; A:
 Ali Baba! Hvilken nye Bemærkning
 — —, — 24: høiet] = B; A: gammel
 — 172, — 3: agte] = D; A: mærke
 — —, — 24: Sølvmaanen pludselig formørket] =
 C; A: Maanen pludselig formørket brat
 — 173, — 20: Allah forbyde naadig i sin Himmel] =
 D; A: Den store Allah naadelig forbyde
 — 175, — 11: Fanden] = B; A: Dievlen
 — 176, — 14: Lyst Forsøg] = B; A: Lysten Forsøg
 — —, — 19: Hevn, Forsøg] = B; A: Hevn og Forsøg
 — —, — 26: skideøst] = B; A: skideøst
 — 177, — 31: der] = B; A: som
 — 178, — 11: og] = B; A: nu
 — 179, — 21: fiære] = B; A: hierte
 — 180, — 25: Moer] = B; A: Kone
 — 182, — 30 til Side 183, Linie 2:

Siig hans Ord!

Morgiane.

Hans Ord var disse:

= B; A:

Nu, hvad sagde

Han da?

Morgiane.

Han sagde,

- 185, — 22: groe] = B; A: groer
 — 187, — 9: jeg dig] = B; A: dig jeg

- Side 187, Linie 17: [søde] = C; A: elſte
 — —, — 26: [Vindver] = B; A: Vinduer
 — 188, — 1: en anden Flok forlyſter oð] = C; A:
 de Andre oð forlyſte, ſødt,
 — —, — 4: [ſom en Vind] = B; A: ſom Vind
 — 190, — 7: [Blændværk] = C; A: Blindværk
 — —, — 14, Side 191, Linie 24, og Side 193, Li-
 nie 3: [Peribanou] = C; A: Paribanou
 — 191, — 11: [Som det] = B; A: Saa ſom
 — —, — 16: du med Duge tørreð] = D; A: dine
 Lemmer riveð
 — 194, — 11: [Dunkle] = B; A: Lodne
 — —, — 19: [de] = B; A: det
 — 195, — 27: [gyldig Grund] = B; A: grundet Uarſag
 — 196, — 8: [Toppe,] = C; A: Top, ned
 — —, — 9: [ſin] = B; A: ſit
 — —, — 25: [førſt jeg kunde tage mod] = B; A:
 jeg modtage kunde førſt
 — 197, — 13: [bygge] = C; A: er beſteftiget med, i
 Haſt, at opbygge
 — 198, — 29: [vi, og hurtig] = B; A: vi itu, og
 — 201, — 21: [D] = B; A: Dg
 — 202, — 3: [hvirvle] = B; A: hvirvler
 — —, — 18: [gyſelige] = B; A: gyſelig
 — 203, — 28: [Syn] = B; A: Spil
 — 204, — 2: [din hulde Roſenmund] = C; A: ſin
 hulde Roſenhule
 — —, — 5: [Bedbendranke] = B; A: Epheuranke
 — —, — 15: [forflarede Cherub] = C; A: forflarte
 Cherubim
 — 205, — 9: [Falken viſter] = B; A: Falker viſte
 — 207, — 8: [blændte] = C; A: blindte

- Side 208, Linie 12: synke] = B; A: bukke
- —, — 25-26: ei, Noureddin! dog? saa var | Det hele sære Eventyr da Sandhed?] = B; A: ikke, Noureddin? Saa var | Det hele Eventyr da Sandhed dog?
- 209, — 3: fun, Noureddin! bring os Lampen,] = B; A: Noureddin, bring Lampen hjem,
- —, — 10: Ueziren, Morgiane og] = B; A: Ueziren og
- —, — 16 og 23: Vindvej] = B; A: Vindue
- 210, — 13-14: begynde] = B; A: begynder
- —, — 21: trætte] = B; A: gamle
- —, — 24: stærke] = B; A: hulde
- —, — 25: føle] = B; A: fiolne
- 211, — 5: Sfiød] = B; A: Klust
- —, — 6: Balsamduft saa sød?] A: søde Balsamduft? B, C, D: Balsomduft saa sød?
- —, — 11: Antelopen] = B; A: Antelupen
- —, — 18: stærke] = B; A: søde
- —, — 19: lette] = B; A: hulde
- 212, — 9: din] = B; A: den
- 213, — 9: beundre vel hos dig? = C; A: begynde at beundre?
- —, — 12: Vindvej] = B; A: Vindue
- —, — 19: Sindighed] = B; A: Kløgtighed
- —, — 20: Sindelag] = C; A: Sindelav
- 214, — 1: liig] = B; A: som
- —, — 5: For sin Cherub. Ja, du est en Cherub,] = C; B: En Cherubim. Du est en Cherubim,
- —, — 6: Der] = B; A: som
- —, — 10: tilberedt] = B; A: rettet an
- 215, — 27: Landsmand] = D; A: Landsmænd

- Side 216, Linie 5: Muldvarp altsaa! Nu] = D; A: Muldvarp! Nu
- —, — 7: forundret] = B; A: imellem
- —, — 15: siig i Hast,] = C; A: siig, som sagt,
- 218, — 21: blændes] = C; A: blindes
- 219, — 4: Underretning] = C; A: Efterretning
- 221, — 2: Pardon] = B; A: Pardon
- —, — 11: Muur] = C; A: Muus
- 222, — 14: lyse] = B; A: lyser
- 223, — 2: ved Solens] = C; A: under Solens
- —, — —: Bindue = B; A: Bindue
- —, — 9: rene] = B; A: hulde
- —, — 10: gyldne] = B; A: blide
- —, — 11: dufte] = B; A: duster
- 224, — 20: Nei] = C; A: Men
- 226, — 1: Bindue] = B; A: Bindue
- —, — 14: op til dine Bindue] = B; A: herop med sit Die
- 228, — 18: liigt] = B; A: liig
- 231, — 11: jeg alene, Herre!] = B; A: er det mig allene, (smlg. Side 121, Linie 20)
- —, — 12: Bøier] = B; A: Buffer
- 232, — 23: iffe] = C; A: ey
- 235, — 21: mærked] = C; A: mærkte
- —, — 31: Slot var jer] = B; A: Ballads var
- 236, — 24: Berøved ham] = B; A: Betog ham snild
- 237, — 31: elskede Gulnare] = B; A: elste Dotter atter
- 243, — 24: dybt] = B; A: alt
- 244, — 5: bestyrtet] saaledes som Digteren senere skrev dette Ord; A: bestyrstet (i B, C og D udeladt)
- 247, — 13: forsvundet] = C; A: forsvunden

- Side 248, Side 27: Middelpunktet] = C; A: Middelpunkten
 — 251, — 29: Midler] = B; A: Bexler
 — 252, — 10: Læspen] = B; A: Læspen
 — —, — 26: Paa Jorden andre] = B; A: Andre
 paa Jorden
 — —, — 31: blandt Engle] = C; A: af alle
 — 253, — 30: omfavne] = B; A: omfavner
 — —, — 31: give] = B; A: giver
 — 254, — 12: for hans Dine] = B; A: for Dinene
 — 256, — 10: uforklarlig] = B; A: uforstaaelig
 — —, — 15: skønne Marmor[lot] = B; A: Dvrige
 igien
 — 257, — 4: Soliman gaaer med] = B; A: Soliman
 staaer op og gaaer ind med
 — —, — —: Aladdin iler] = B; A: Aladdin gaaer
 — —, — 20: Mand lukker] = B; A: Mand kommer
 ud og lukker
 — 258, — 22: er flyttet ind i dette Huus?] = C; A:
 har nok kjøbt dette Huus fornylig?
 — 259, — 1: ret, hvad jeg skal gjøre] = B; A: hvad
 jeg skal begynde
 — —, — 13: efter Dret] = B; A: af Gehøret
 — —, — 14: Og fiender hverken Moder eller Tact]
 = B; A: Uden at fiende Moderne og Tacten
 — —, — 26: foldede] = B; A: sammensfoldede
 — 260, — 6: spinder, men = B; A: spinder lidt, men
 — —, — 21: hen paa eet Sted, uden] = B; A: hen
 for sig paa een Punkt, med stive Blik, uden
 — 261, — 21: fun] = B; A: en
 — 262, — 21: mangfoldig] = B; A: 3 fun
 — 264, — 15: trykker] = B; A: favner
 — —, — 16: til mit Bryst] = B; A: i min Arm

Side 268, Side 5: Baabenbrug] = C; A: Baabenbrug
(i Oehl.s tydske Oversættelse af Aladdin, 1808, hedder dette Vers: Des Abends nach dem Kriegsgebrauch des Tages)

- —, — 27: Slug atter et mislykket, slet Forsøg] = B; A: Modtag et slet, mislykket Forsøg atter
- 269, — 4: den] = B; A: det
- —, — 27: byder] = B; A: tvinger
- 270, — 6: Bring] = C; A: Flyt
- —, — 26: hurtig dig,] = C; A: dig, min Ven!
- 276, — 1: paa] = B; A: om
- —, — 15: tilbage] = B; A: fra Livet
- —, — 24: Gang] = B; A: Løngang
- —, — 32: Nidingen] = B; A: Noureddin
- 278, — 24: til] = C; A: i
- 281, — 4: Men han betaler] = B; A: Men betaler
- 283, — 3: Forhøie] = B; A: Forhøier
- —, — 7: blænder] = C; A: blinder
- —, — 14: Da Hændelsen saa] = C; A: Da, Hændelse! du
- —, — 16: Saaer jeg et Indfald. — Ja, det vil jeg giøre.] = C; A: Saa falder der mig dog et Indfald ind.
- —, — 17: Søger og finder en] = B; A: Søger omkring og finder endelig en
- —, — 18: her er Klædningen,] = B; A: Her, her er den Klædning,
- —, — 19: Noureddin har foræret] = B; A: Som Noureddin forærete
- —, — 26-28:

som fordum, da
Vi vandred fiærligt ud ad Porten sammen
Til Biergets Hule. Faderlige Fætter!

= B; A:

som sidste Søndag,

Da vi fik gjort den smukke, lille Lysttour

Til Biergets Hule, for ihjel at sultes.

Du ædle, fromme, faderlige Fætter!

Side 284, Linie 1: Die] = B; A: Blijf

— 285, — 3-5:

Da den sig speiler i Forgangenhedens.

Aladdin.

Hvorledes

= C; A:

Fordi den speiler sig i Oldtids.

Aladdin.

Siig!

Hvorledes

— 286, — 15: kun til] = B; A: til en

— 287, — 3: for] = B; A: til

— —, — 17: Herre] = B; A: Kiere

— 288, — 28: Jmens] = B; A: Jmedens

— 290, — 13: Kryderi] = B; A: Specerie

— 291, — 9: J smigrer, Herre!] = C; A: J smigrer!

— —, — 13: vil jeg ei meer] = B; A: saa vil jeg
meer ey

— —, — 31: ikke] = B; A: ey

— 293, — 13-14: Nu vel, Moureddin! da | Det dog
er kommen nu saa] = B; A: Nu, kiere Moured-
din! | Da det er kommen dog saa

— —, — 25: rass] = B; A: begejstret

— 294, — 9: Herre] = B; A: Ven

— 295, — 1: loved] = B; A: lovte

— —, — 28: til] = C; A: i

— 297, — 31: lige] = B; A: vældig

- Side 298, Linie 22: staffelø] = B; A: toøset
 — 299, — 22: blændes] = C; A: blindes
 — 300, — 23: Rulle] = B; A: Rolle
 — 301, — 10: eders] = B; A: sin
 — 302, — 18: Blændværk] = C; A: Blindværk
 — —, — 21-26: Nu render han i Slaaprof og i
 Tøfler osv.] = B; A:

Dg hvormed vil du see det, Soliman?
 Med blinde Dine! Jeg maa altid lee,
 Naar man paa dette lille, sorte Kul,
 Der laaner al sin Smule Gnist paa Borg,
 Tør nævne Blindværk. Hvad er Blindværk da?
 Har ikke Alt i Verden sin Betydning?
 Dg hvad er Sandhed? Er det Sandhed, at
 Badstieren, hist, igaar kom drækken hjem?
 At Casem kan ey taale Hvideløg?
 At Ali æder meer end andre Li?
 Alt hvad der vækker en Idee om ham
 Hist oppe, og om det, som han har giort,
 Den Sprække, hvorigiennem et bevæbnet
 Dg kraftigt Die stundum ind kan titte,
 I Kamret hist, hvor Dreierbænken staaer,
 Er Sandheds Bey, og hvad det seer, er Sandhed,
 Saaledes som den groer i dette Clima.
 Den anden Sandhed har en Koe paa Marken,
 Der stirrer paa et Træ med dumme Dine,
 Halv ubevidst, imens den tygger Drov.
 Alt kaldes Blindværk hvad ey ligefrem
 Sig med det grove Hverdags-Liv forener!
 Det er det rette Blindværk! Altsaa er
 Nok Blindværk egentlig i Grunden Dumbhed?

Ja, hvis jeg ikke var en Nar, ved Allah!
Jeg kunde næsten troe jeg havde Ret.

Gaaer.

Side 304, Linie 6: lige] = B; A: deres

— —, — 19-20: Ved Bæltet hænger ham en Læder-
taske, | Der giemmer Bøger] = B; A: En Taske gior-
der sig om Livet, hvori | Der stikker Bøger

— 305, — 26: et [vundent] = C; A: nu [vundne

— 306, — 13: var Frygt i] = C; A: og Frygt var

— —, — 27: føle] = B; A: fiolne

— 307, — 5: komme] = B; A: kommer

— 308, — 1-2: Og først det raske Fjeldstrid kunde
[stoppe osv.] = B; A:

Og delte sig, og faldt i rige Skofke

Til Kilden ned, og der var Stene nok.

— —, — 10: traadte] = C; A: traade

— —, — 29: gientage] = B; A: gientager

— 310, — 13: Barm] A, B, C, D: Favn (i Digterens
tydske Oversættelse er dette Sted udeladt)

— —, — 21: mod] = B; A: til

— 311, — 6: Utilfredshed.] = B; A: Utilfredshed og
Bestyrtelse.

— —, — 9: Hvor] = B; A: Hvi

— 312, — 26: Did] = B; A: Hiem

— —, — 29: føle] = B; A: fiolne

— 314, — 2: den halv forryft] = B; A: dem hov'det
gal

— —, — 3: Baatagen] = B; A: Baataget

— —, — 8: midt i Dødsfen] = B; A: mellem

Mængden

— —, — 12: Her blev Moureddin lagt af Sam-

pens Mand] = B; A: Her lagde Lampens Mand
der Noureddin

- Side 314, Linie 14: faldt, et] = B; A: blev et
 — 315, — 9: Noureddin du?] = B; A: Du Noureddin?
 — 317 — 27: din] = C; A: sin
 — 318 — 7: folde] A: folder (i B, C og D anden Forandring)
 — —, — 9: væfles] = B; A: vaagnes
 — —, — 29: fun] = C; A: dig
 — 321, — 17: fnæffe] = C; A: fnæffer
 — 322, — 13: sfratter] = B; A: sfranter
 — —, — 23: dem] = C; A: sig
 — 323, — 24: Bølgerne] = B; A: Bølgenes Spil
 — 324, — 1: see] = B; A: seer
 — —, — 4: Forbudet] = C; A: Forbuden
 — —, — 9: Budet] = B; A: Buddet
 — —, — 19: Budet] = B; A: Buddet
 — 325, — 5: En femte] = A: Den Femte (B, C og D: Femte)
 — 327, — 24-25: blier | Skomageren monstro da] = B; A: men | Blier en Skomager da vel
 — 328, — 8: min allerstørste] = C; A: mig den allerstørste
 — —, — 22-24: Jeg vandret har omkring fra By til By osv.] = B; A:
 Saa har jeg været rundt om, paa min Fod,
 Og vandret Bye til Bye, som Kræmmer, med
 Min Byldt paa Naffan, været i Balsora,
 I Bagdad, Kasimir og Sammercand.
 — 330, — 9: ad] = B; A: af
 — —, — 11: har] = B; A: er

- Side 331, Linie 20: blænder] = C; A: blinder
 — —, — 25: Bæggens Sider] = B; A: Bæggen ned
 — 332, — 9: Nei] = B; A: Men
 — —, — 14: blindt] = B; A: blind
 — —, — 32: derhen] = B; A: didhen
 — 333, — 10: stærft] = B; A: huldt
 — —, — 22: fiælne] = B; A: lystne
 — 334, — 19-20:
 Alt her i Verden er et Foster kun
 Af Skaberphantasie.
 = B; A:
 Den er ey til, thi den er kun en Evne
 Dg ingen Skabning. Hvad den bringer frem
 Er til, thi det er skabt.
 — —, — 23: At denne Fugl er til?] = C; A: At
 virkelig den er?
 — 335, — 6: os] = B; A: mig
 — —, — 20: Elmetræer] = B; A: Elmetræer
 — 336, — 1: føle] = B; A: fiølne
 — 337, — 9: Bæffens Rand,] = B; A: Bæffen, blid,
 — —, — 10: Lilevand] = B; A: Lillie hvid
 — —, — 11: rene, hvide Blomster fuld den staaer] =
 B; A: rene Blomster fuld den venligt staaer
 — —, — 19: Dybt] = B; A: Strax
 — 338, — 1: Palads.] = C; A: Pallads. Dag.
 — —, — 8: skjønt] = B; A: vel
 — 339, — 16: gjøre] A og B: gør (i C og D udeladt)
 — —, — 29: skaber du dig] A og B: skaber dig (i
 C og D udeladt)
 — —, — 30: denne] = C; A: den
 — 340, — 3: Bedst du, hvad] = B; A: Bedst hvad
 — —, — 25: sindig, from] = B; A: altid from

- Side 340, Linie 30: Ustyldighed] = B; A: Bestandighed
 — —, — 31: beder.] = B; A: beder med vaklende Knæe.
 — 341, — 9: hist i Byen syg maaskee] = B; A:
 maaskee hist i Byen syg
 — —, — 24: sigel] A: siger (i B, C og D udeladt)
 — 343, — 1: blomsterdæffet] = C; A: blomstervoget
 — —, — 8-9: Maanen, | Der] = B; A: Maan-
 nen. | Den
 — 344, — 24: op af Steenhoben, træder hen mod] = B;
 A: op igiennem Steenhoben, vandrer hen fra Graven mod
 — 345, — 2: eder] = B; A: dig
 — —, — 8: J = B; A: du
 — —, — 15: lugter] = B; A: duffer
 — 346, — 32: svømme] = B; A: svømmer
 — 347, — 19: Gjindbad. Sindbad.] = C; A: Sind-
 bad. Gjindbad.
 — 348, — 25: kunde bære jer] = B; A: godt Jer
 kunde bære
 — 349, — 4: Men sy, hvor du har flemt mig! jeg]
 = B; A: Men hvor du mig har flemt! Min Arm
 — 350, — 6: stige] = B; A: stiger
 — 351, — 10: underkaste dig en Prøve] = B; A:
 prøve, hvad de Andre prøve
 — —, — 13: dog] = B; A: vel
 — —, — 26: jo Naturen ubegribelig] = B; A: at
 Naturens Kraft jo uforstaaet
 — 352, — 6: du, giemmes paa] = C; A: du her nu i
 — 353, — 10: vil støde] = B; A: støder
 — 354, — 8: Bar det et Under, om] = C; A: Kan
 du fortryde, at
 — —, — 15: Den Gave] = B; A: Det Offer
 — —, — 28: Slaven bringer dem, og forsøier sig b

= B; A: Slaven gaaer ud og henter dem, bringer dem ind og forsøier sig atter bort

Side 354, Linie 29: min Vandel hidindtil] = B; A: min hele Vandel hidtil

— —, — 31: maa] = B; A: skal

— 356, — 3-4:

Den rænkeløse Kamp, den aabne Feide
Forstaae vi ei.

= B; A:

Den rænkeløse Kamp,
Den aabne Feide
Vi ey forstaae.

— —, — 16: Forstaae vi ei] = B; A: Er ey for os

— —, — 30: til Hjælp] = B; A: til at opmuntres

— 357, — 3: Lyø!] = B; A: Lyø! — Aladdin standser —

— 359, — 13: er] = B; A: og

— 360, — 3: havde bygget] = C; A: kunde bygge

— —, — 17: Lyø] = B; A: Høitid

— 360, — 18-20: Tilsammen vandre ud af Stadens Port osv.] = B; A:

Henvandre uden Porten hist, og sætte
Dø estertænksomt ned et Dieblif

Paa Morgianes Grav, ved Hylde træet.

— 361, — 7: der] = B; A: som

— — — 16: i den gamle Bog Roureddin læste] =
= B; A: Roureddin saae i den gamle Bog

— 362, — 13: Billed] = C; A: Digt

— —, — 22: venligt da, som] = B; A: venligen imod, som

T

Oehlenschlägers
Romantiske Dramaer.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionær: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1857.

Druck von J. G. Schulz.

Dramatische Digte.

Romantische Dramaer.

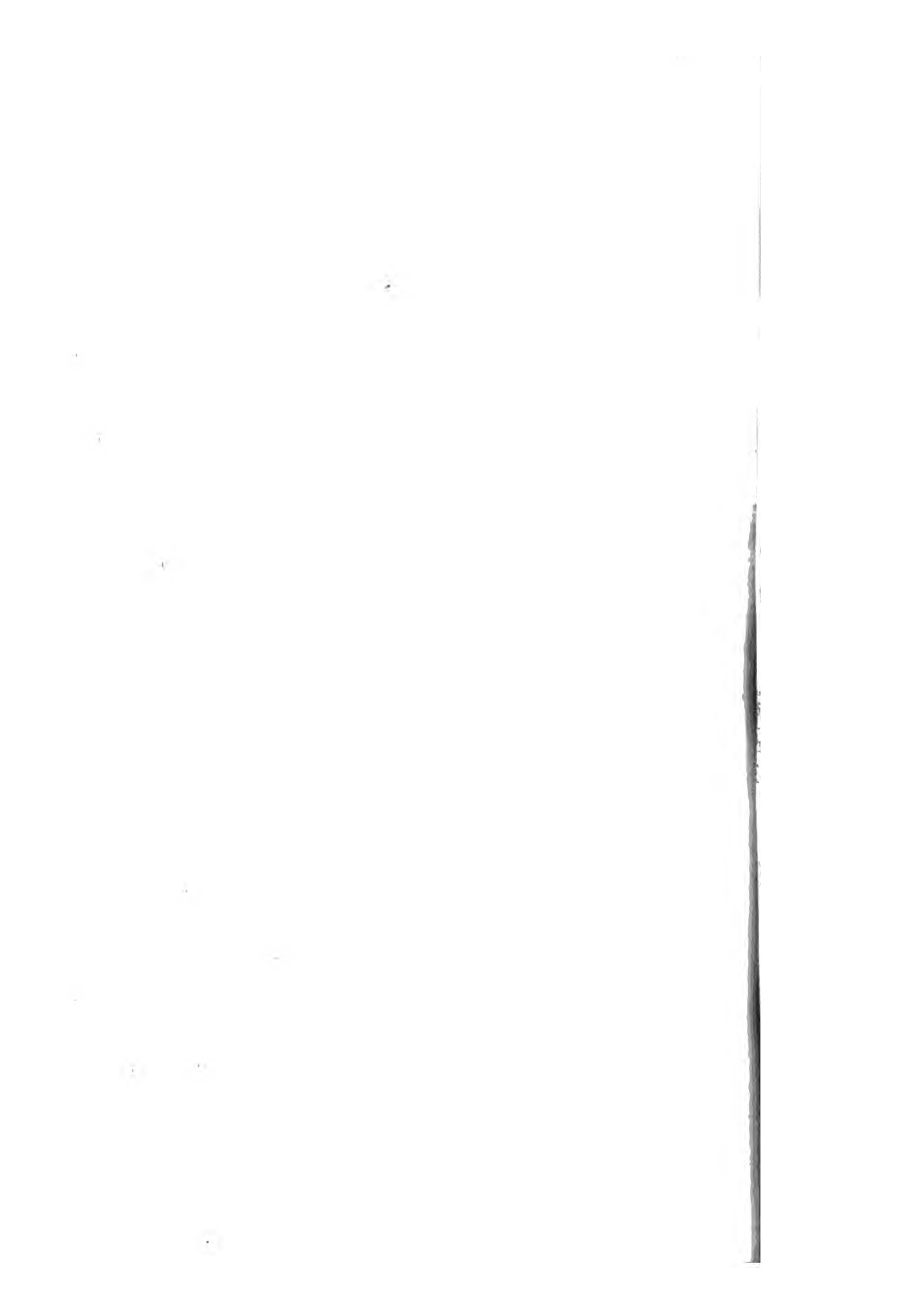
Anden Deel.

S i s t e r e n .

Dramatisk Eventyr.

Indhold.

Fiskerhytten.
Skovtroldene.
Rosenhaugen.
Elfskovsdrikken.
Doctor Duban.
Forvandlingerne.
Havfruen.
Messingskrinet.
Fiskene.
Marmorstotten.

Fiskerhytten.

En fattig Fiskerhytte i Arabien paa Kysten af det røde Han.

Amine, en ung Pige, klæder en lille Dreng af. De tvende mindre Børn sove alt i Kurve.

Amine.

Au, skynd dig, Lolo! du er altid sidst.
Hvad vil vel Fader sige, naar han kommer,
Og du endnu er oppe?

Lolo.

Men jeg har

Jo ikke faaet Aftensmad.

Amine.

En Kringle!

Desbedre sover du. Jeg har ei fleer.

Lolo.

Naar Fader kommer, bringer han i Kurven
Os Mad fra Byen.

Amine.

Nu, det kommer an paa,

Om han har fiskeet godt. I Fald saa er,
 Jeg giemmer dig din Aftensmad til Frokost.
 Sid stille, siger jeg, og lad mig trække
 Dig dine Strømper af!

Lolo.

Fortæl mig først
 Et Eventyr, saa sover jeg.

Amine.

Hvad skal jeg
 Fortælle?

Lolo.

Det om Blommer har jeg hørt;
 Fortæl mig et om Kirsebær!

Amine.

Du støder
 I Bildskab altid dine Skinnebeen.
 Seer du, hvor guul og grøn du er?

Lolo.

Hvor?

Amine.

Der!

Det banker.

Hvem kommer nu saa silde?

En gammel Kone

med en Krykkestok træder ind.

See, god Aften!

Amine sagte.

Åh, Gud! det er den gamle Marcebille.
 Hun overhænger os.

Heit.

God Aften, Moder!

Marcebille.

Undskyld mig, Barn! jeg kommer noget silde.
 Om Dagen maa jeg tiene mig mit Brød;
 Du veed, det er kun skaaret tyndt for mig.
 Jeg gaaer og plukker Nelderne i Grøsten,
 Hvoraf man væver deiligt Netteldug.
 Hvad mine runkne, gustne Fingre plukker,
 Bedækker siden trinde Svanebarme.
 Ak ja, saaledes gaaer det! op og ned!
 Jeg plukker ogsaa skønne Morbærblade
 Til Silkeormene. Ak ja, ja, ja!
 Om Aften er jeg da min egen Herre;
 Saa gaaer jeg om, og slaaer en Sladder af,
 Hvor jeg er kiendt, med dem, som jeg kan lide;
 Og derfor kommer jeg da nu til dig.

Amine.

Ja, mange Tak! Men det er silde; snart
 Jeg vente kan min Fader hjem.

Marcebille.

Saa snart

Han kommer, gaaer jeg.

Solo.

Nu — mit Eventyr!

Marcebille.

Hvad vil den lille Ven?

Amine.

Han vil, jeg skal

Fortælle Eventyr.

Marcebille.

Bær du kun rolig,

Læg ham i Kurven! Seer du vel, her har jeg

En gammel Bog med mange Eventyr,
Som tidt jeg forelæser smukke Piger.

Amine sagte.

Saa slipper jeg dog for at tale meget.
Arbejdet har jeg nu den hele Dag,
Og jeg er træt.

Høit.

Læs kun! vi høre gierne.

Marcebille.

Ryk Lyset kun lidt nærmere paa Bordet!
Du kan vel see at bøde paa dit Garn;
Men Skriften i min Bog er meget fin,
Og jeg har svage Dine.

Amine.

Tag kun Lyset!

Hun lægger Bogen i Sengen, og sætter sig selv hen i en Krog.

Marcebille.

Maa ja — som sagt: det Første da det bedste!
Jeg vælger ei, jeg lader Skiebnen vælge.

Slaaer Bogen op.

Haha! Prindsessen med den lange Næse!
O, den vil more dig! Men tag dig Vare,
I Fald det muligt er et Bink til dig;
Thi jeg vil sige dig, min Spændebog
Af gammelt Pergament er en Foræring,
Som jeg har faaet af en Hex engang,
Og den forstaaer at varsle, maa du vide!

Amine

strækker sig søvnig paa Stolen, og siger sagte:
Hvis der var Hexer til i denne Verden,

Saa var du selv vist een.

Seit.

Nu læs kun! læs!

Marcebille.

Først mine Brillen paa! For at jeg ikke
 Skal snøble, seer du, mens jeg læser, har jeg
 Her bundet mig en Traad i Brillenhagen;
 Den stikker jeg med Naalen i min Hue,
 Saa hvile Brillerne paa Kinderne,
 Og flemme mig ei Næsen.

Amine.

Maa jeg skienke

Jer et Glas Vand?

Marcebille.

Ja nok! man bliver tør

I Halsen. Du maa vide, det er Bers,
 Og det er vanskeligt at declamere.

Amine skienker hende et Glas Vand, og sætter sig hen i Krogen.

Marcebille læser:

Eventyret om Prindsessen med den lange Næse.

Den gamle Sultan, graa af Aar,
 Sin Søn for Sottesengen kaldte.
 Da Nadir for sin Fader staaer,
 Med Dødens Røst den Gamle talte:
 „Snart har jeg dig, mit Barn! forladt,
 Men efterlader dig en Skat,
 Og trøste vil den fieldne Gave:
 Naar jeg er død, gaf i min Have,
 Og grav i stille Midnatsstund,
 Hvor Vandet gaaer af Lovens Mund!“

Saa hvid som Snee, saa kold som Is,
 Laae Liget nu, og Sønnen græder;
 Men Dalomør i Paradiis
 Nu nyder Mahoms stolte Glæder.
 Sig Sønnen trøster, Spaden taer,
 Dg vandrer ud i Natten klar,
 Hvor Kildens Vand i Bæknet vælder.
 Han graver, finder dybt en Kielder;
 Han aabner den, og — svøbt i Liin,
 Han hæver et forsølvvet Skriin.

Hvad finder han i Skrinet der,
 Den unge Drot for tappre Helte?
 En gammel Pung af Hiortelær,
 Et Messinghorn, et Seildugs Bælte.
 Han studser, læser undringsfuld:
 „Din Pung vil aldrig mangle Guld;
 Dg naar du kun i Hornet støder,
 En Hær da strax dit Banner møder;
 Dnsf ikke Bæltet mere smukt!
 Det flytter dig med Tankens Flugt.“

Med Pungen gjør han Proven snart:
 Hans Haand i gyldne Dyrger famler.
 Anap lyder Hornet: med en Fart
 En Rytterflok sig flux forsamler.
 Han ønsker sig i sit Gemak,
 Med Bæltet om: og Muren sprak,
 Dg lukker sig, naar han er inde,
 Paa Skyen ført af lette Binde.
 Han grunder, giemmer vel sin Skat,
 Dg sover ei den første Nat.

Alt har han nu den Herre der.
 Et Ønske kun hans Længsel røber:
 Hvad ei indtage kan en Hær,
 Hvad ei for Verdens Guld man kober,
 Et Pigehierte, Livets Lyst,
 Som banker i det stolte Bryst
 Paa Selims Datter Zoraide.
 Hun altid smiler som den Blide,
 For kun desmere stolt og fri
 At øve grusomt Tyrannie.

Det hulde Blik har Flammen tændt;
 Nu efter Lindring Hjertet tørster.
 For sin Triumphvogn har hun spændt
 En Flok af Tibets unge Fyrster.
 Saa mangen rig og mægtig Drot
 Seer Selim paa sit stærke Slot.
 Som Slaver i hans Datters Lænke
 De alle fældne Gaver skienke;
 Men Jngen dog sin Kunst forstaaer
 Som Nadir, og, hvad han, formaaer.

„Dg, Nadir — hvis du elsker mig,
 Saa sig: hvad er din Rigdoms Kilde?“
 Han troer Prindsessen uden Svig,
 Dg mærker hendes List for silde.
 Hun daarer ham med listig Aand;
 Med Pungen i sin Liliehaand
 Hun flygter til sin Faders Kammer.
 Da harmfuld den Forraadte flammer;
 Han kalder med sit Horn paa Stand
 Ti tusind harnisflædte Mand.

Indtager hurtig Selims Stad,
 Dg til Brindsessens Balads iler.
 Der Zoraide venlig, glad
 Ham falskeligt i Møde smiler:
 „Kan Nadir intet Spøg forstaae?
 Hvi skal ti tusind Sværde slaae,
 For barst at tvinge det tilbage,
 Som Jugen ønsket har at tage?
 Der er din Pung! og der, min Ben,
 Har du min Haand! Bær god igien!“

Hvad kan imodstaae sliq en Bøn,
 Som siges af saa smukke Læber?
 At, Dalomor! din stolte Søn
 Forgives sig at hærde stræber.
 Hun sukker, er ulykkelig,
 Dg Liliebryttet hæver sig,
 Dg blotter sine Twillinghoie.
 En Laare staaer i hendes Die,
 Men dæmper meer ei Ildens Magt,
 End klare Fernis Farvens Pragt.

Han atter er i Lænker nu,
 Dg kælent spørger sledste Pige:
 „Hvor samled disse Kæmper du,
 Hvormed du vandt min Faders Rige?“
 Dg knap i Haand hun Hornet har,
 Før Tonen klinger høi og klar,
 Dg Hæren hendes Bink adlyder.
 At fængsle Beileren hun byder.
 Han flygter i den mørke Nat,
 Berøvet Kiærlighed og Skat.

Men griber til sin sidste Trøst,
 Og Bæltet om sin Midie spænder.
 Med nøgent falske Lilibryst
 Hun folder snart de hvide Hænder,
 Og blusser som en Ros i Baar,
 Da atter han i Kamret staaer,
 For paa den Sledske sig at hevne.
 Af! har han vel til Bredden Evne?
 Hun løser Bæltet, ikke han,
 Den alt for elskovssvage Mand!

For silde mærker han nu vel,
 Saa nedrig stuffet trende Gange,
 At Skionhed tidt som Sølvskæl
 Bedækker kun en giftig Slange.
 Han gaaer i Drken uden Læ;
 Da skuer han et Figentræ,
 Hvis Grene sig med Lovet bugter,
 Hvis Dviste hænge fuldt med Frugter.
 Han sætter sig ved Træets Rod,
 Og stirrer i den klare Flod.

Saa herlig Frugt han før ei saa,
 Hver Figen er saa stor, saa saftig;
 Han skuer ned i Vandets Blaa,
 Og føler sig igien saa kraftig.
 Men — da han ret i Floden seer,
 Han studser, undrer sig, og leer
 Bed Synet af et fremmed Væsen.
 Med Haanden griber han til Næsen —
 O, Himmel! i den klare Elv
 Har Ynglingen udleet sig selv.

Hans Næse, der var før saa smuk,
 Som nogen Næse vel kan være,
 Bemærker han nu med et Suk
 En fæl, uhyre Tilvæxt bære.
 I Angsten spiser han endnu
 Af søde Frugt, og seer med Gru,
 At Næsen altid sig forlænger,
 Indtil den ned paa Brystet hænger.
 Hvad skildrer den Fortviltets Nød?
 O, Allah! det var værste Stød.

At miste Bælte, Horn og Pung,
 Og en livsalig, deilig Pige —
 Den Skiebne var vel saare tung;
 Dog, Nadir har endnu et Rige,
 Og den, hans Hierte havde fiket,
 Var intet ærligt Hierte værd;
 For hine Tab kan Trøsten tænkes.
 Men, Himmel! sliq en Næse skienkes —
 Det overlever Nadir ei,
 Han styrter sig paa Dødens Bei.

Og plumper dybt i Floden ned.
 Men — af en medfødt Lyst til Livet,
 Han svømmer, uden han det veed,
 Imellem Blomsterne blandt Sivet.
 Lidt Vand han drak ved første Fart,
 Affølt har han betænkt sig snart,
 Og ønsker heftigt, sig at redde.
 Han vader hen til Flodens Bredde,
 Og beder mellem Blomstersiv:
 „Forlæng med Næsen, Gud! mit Liv.“

Hans Skræk var stor; men Glæden meer,
 Da atter han ved Floden vanke,
 Med Gysen efter Næsen seer,
 Og finder den — i sine Stranker.
 Opdaget har den Herre snart
 Nu Træets Art og Flodens Art:
 Ved Frugten Næsen sig forlænger,
 Men Bandet den tilbage trænger.
 Nu har han det; med henrykt Aand
 Han springer, klapper glad i Haand.

Og plukker ved den skønne Strand
 En Mængde Figen i sin Taske,
 Og fylder med det fældne Band
 En stor med Siv omslettet Flaske;
 Og vandrer som en Gartner blid
 Til Selims Stad ved Aftenstid,
 Og raaber: „Hvo vil Figen købe?“
 Snart skuer han en Terne løbe
 Fra Slottet ned med gyldne Skaal,
 Og skienker hende fulde Maal.

Hvad følger nu, let giettes kan:
 Brindsessen med sin Moder spiser;
 I Speilet her, som før i Band,
 Forvandlingen sig grusomt viser.
 Tænk hendes Nød! En Pige stolt
 Med Hiernen tom og Hiertet koldt,
 Der mister, hvad hun har at miste:
 Sit smukke Ansigt — hun maa briste!
 Fra Slottet lyder hendes Raab,
 Og skienker Nadir Trøst og Haab.

Som Gartner før, som Doctor nu
 Med Hurtighed han sig forklæder,
 Og for at lindre hendes Gru,
 I Zoraides Palads træder.
 Der sidder hun med Næsen lang,
 En Skionhed før af første Rang,
 Og skammer sig for Doctormanden,
 Endskjøndt hun sidder saa selv Anden,
 Thi Moderen har selv et Næb,
 Der hænger som et Kiøleslæb.

„Ak,“ raaber Moderen med Graad,
 „Den Skiebne blev for tung at bæere!
 Man siger ellers, der er Raad
 For Bølsen, som for lang mon være;
 Men hvor er Raad for os? D, Bee!
 Herr Doctor, see! du Bise, see
 En ulykkelig Biv og Pige!
 Vi love dig vort halve Rige,
 I Fald du skaffer Bærten bort,
 Og gjør os atter Næsen fort!“

Og, for at vise dem: Natur
 Maa lystre, vil den eller ikke,
 Han Moderen taer strax i Guur,
 Og lader hende Bandet drikke.
 Og med hver Slurk, hun synker ned,
 Hun taber Næsens Fyldighed;
 Den kryber ind, og snart hun eier
 En — stumpet Næse, som hun pleier.
 Nu Raden er til skionne No,
 Der næsten vil af Blussel døe.

Hun bærer i sneehvide Haand
 Den kæmpelange Pølsencæse,
 Og Lidelsen i hendes Aand
 Man kan paa hendes Bænde læse.
 Han slutter Boraide ind,
 Og klapper hendes Rosenkind,
 Og siger: „Tab ei Modet, Skønne!
 Men siig, hvormed vil du belønne
 Den Mand, som dig at stille veed
 Bed Næfens Overflødighed?“

Og hun: „I Fald du hielpe kan,
 Da vil jeg dig tre Skatte give,
 Som gjør dig til en holden Mand
 Bel al den Tid, du er i Live.
 Her seer du dette Horn, den Pung —
 Af, Næsen er mig alt for tung,
 Jeg skiltes ellers ei ved Skatten;
 Men den forstyrrer mig om Natten,
 Og, ak! om Dagen endnu meer,
 Hvergang jeg den i Speilet seer.

Det Bælte med dig hører til;
 Og naar jeg først kun Bæxten taber,
 Og ret er lægt, jeg siige vil
 Dig disse Sagers Egenstaber.
 Der har du dem!“ Med disse Ord
 Gav hun ham Pung og Horn og Giord,
 Og bad ham ile strax til Sagen.
 Flux falder Skiægget ham fra Hagen;
 Han loe — forsvandt. Hun stod forladt —
 Langnæset — uden Haab og Skat.

Du Skionne! mærk nu vel derpaa,
 Hvad Digteren dig vil forklare:
 Sæt ingen Mand Bøxnæser paa!
 Din egen staaer derved i Fare.
 Snart vender sig det grønne Blad,
 Og Elskov sortner sig til Had;
 Som du kan her i Digtet læse.
 Prindsessen fik den lange Næse!
 Som hende hændes det vel Fleer,
 Endskiøndt man ikke Bølsen seer.

Marcebille,

naar hun har endt Eventyret, lukker sukkende Bogen i.

„Endskiøndt man ikke Bølsen seer!“ — Amine,
 Har du opmærksom hørt Historien?
 Den Lille sover? Nu, det er naturligt;
 Sligt overstiger Lolos Horizont.
 Der var dog Frugter i, det var om Figen;
 Børn høre vil om Kirsebær og Kage,
 For dem er moden Frugt og lækker Bagværk,
 Hvad Elskov for den Boyne, og hvad Guld
 Og Sølv for Oldingen. — Amine!
 Du sover? hvilken Uforstammenhed!
 Naa, den skal du betale mig.

Hun bliver til en smuk Fee, og taler i en ganske anden Tone.

Jeg kommer,

At more dig; nedlader mig, en Fee,
 Til at besøge dig som gammel Kierling,
 For at fordrive Tiden, og du snorker?

Hun gaber.

Udødelighed er fiedsommelig,
 Meer end de Dødelige skulde troe.

Ja, hvis man var en Engel! Men en Jordaand,
 Der evig svæver mellem Himlens Svælving
 Og Jordens Muld paa Tidens lette Sky!
 Ha, jeg misunder mangt et Liig sin No.
 Lidt tænker jeg, naar høit jeg svæver over
 En Kirkegaard: Ak, give Gud, du laae,
 I sliq en fiølig Seng til Dømedag!
 Min Husbond Amgiad er lykkelig,
 Som slumrer i et Messingskrin paa Dybet
 Endskøndt han bander vist med fæle Eder
 Sin Skiebne, og den stærke Salomon,
 Som kuet har hans frække Dvermod.

Grunder.

Der mangler dig kun Elskov, Floristane!
 See, det er Alt! Hvergang du er forelsket,
 Er Tiden dig ei lang; o, da forsvinde
 Dig Aarene som Dage! Men er det
 Forbi, da vide sig Minuterne
 Til Aar igien. Jeg er dog ret et Barn:
 Til Høx forvandlet, læse for en Pige!

Gaber.

Hvad skal man foretage sig? Det morer
 Mig til Forandring at indsnige mig
 I Hytterne. De kolde Steenpaladser,
 De kiede mig til Afelshed; i Hytten
 Er meer Afvexling. Vil man tækkes Piger,
 Saa maa man selv ei være ung og smuk;
 De elske kun det Hæslige, det Gamle
 Hos deres eget Kion, og søge Skionhed
 Og Ungdom hos det andet. Men at hun
 Foragter mig, og sover naar jeg læser,
 Det skal hun straffes for. Ha, Laabelige!

Det er din egen Skade; vist du bliver
Prindsessen med den lange Næse. Lad
Os see engang!

Hun tager den sovende Piges Haand og spaaer.

Først lykkelig. Saa meget
Ulykkelig. Forelsket, kold, forelsket,
Men straffet. Slave, Dronning, atter Slave —
Meer kan man ikke see; thi Stregerne
Forvilde sig, og svinde bort i Huden.

Slipper hendes Haand.

Det var en deilig Kunst, den Spaadomskunst,
I Fald den kunde sige meer, end lutter
Modsigelser, og hvad man ellers vidste.
Farvel! jeg kommer aldrig meer igien;
Men straffes skal du dog for denne Dorsthed.

Hun slaaer Vandkrukken itu, saa Vandet flyder paa Gulvet.
Køb dig en anden Potte nu, Amine!
En Løv i Lysen! saa! at det kan brænde
I Stagen ned. See saa!

Piber i Ringene. En Skrubtudse hopper ind ad Døren.

Kom, Bortevom!

Sid her og gab paa Gulvet midt i Stuen;
Forstræk den Skønne lidt, saasnart hun vaagner.
Dg nu afsted!

Hun forvandler sig til en Fugl, flyver hen til Vinduet, hugger
Huden itu med sit Næb, og forsvinder gennem Abningen.

Fisken Sandis

Kommer med sit Net paa Ryggen, og en Bøtte i Haanden.

Saa stille som i Kirken her, hvor ellers
Det suser om, som i en Humlerede!
Men hvad er dette? Gulvet er jo vaadt!

I Stykker Potten! Og hvad hopper der?
En Tudsse! Vil du ud, du lede Kræ!

Han sparker den ud af Døren.

Og see, der sidder hun, den lange Jomfru,
Og sover ganske rolig paa sin Stol,
Som Fuglen paa sin Qvist. Og Lyv i Lyset?
Hei, lystig her!

Amine

vaagner forskrækket.

En Lyv! en Lyv! hvor er han?
Sandib.

I Lyset.

Amine fatter sig.

Frygted du for een i Mørket?
Der gives mange Sorter Lyve. Bogt dig!
Du sad og sov saa skidesløs paa Stolen,
Og Døren var kun lukket i med Klinken;
Hvis der var kommen nu en Mameluf
Forbi — var steget af sin Hest — seet ind?
Jo jo! du er en Net!

Amine.

Tilgiv, min Fader!

Jeg tumlet har med Børnene, det veed du,
Den hele Dag; nu kom den gamle Kone,
Den Marcebille, vilde læse mig
Et Eventyr — saa sov jeg ind.

Sandib.

Hvor er hun?

Amine.

Er hun alt gaaet?

Sandib.

Her var Ingen, uden

En stor Skrubbudse, som jeg kastede
 Paa Døren. Meget muligt, det var hende;
 Thi det er dog en Hex, det tør jeg vedde,
 Og du er gal, som omgaaes med den Riddling.
 Luf Døren!

Amine.

Den er luft.

Sandib.

Og Bindebruden

Itu! Det maa jeg sige, du forsvarer
 Din Fæstning som en tapper Gouverneur.
 Du hænger som en Guldring ved en Green
 Paa Landeveien; det er alt for selsomt,
 At Ingen sticler dig.

Amine.

Ik, sticler mig!

Hver Fisker har sin egen Brud paa Leiets,
 Og Alle veed, jeg er en fattig Pige.

Sandib.

Ei paa Naturens Gaver, seer du vel;
 Thi du er smuk, i Fald du ikke veed det.
 Dog det har ingen Rød, det veed du nok;
 Thi har du intet Speil, saa har du Sø,
 Og det er vel ei blot for Keenligheds,
 Men ogsaa for Forsængeligheds Skyld,
 At du saa ofte bader dig i Stranden
 Bag Blomstersivene paa røden Grund.
 See, hvor hun blusser nu! Paa Fiskerleiet
 Forstaaer man sig kun lidt paa ægte Skønhed.
 Men vil de Syge ei, saa vil de Sunde;
 Og hvis du kun opfører dig forsigtigt,
 Saa lever jeg endnu den Dag, at du

Gjør Sandib til en holden Mand. Du est
Min bedste Fisk; saa længe jeg har dig
I Nettet, frygter jeg ei Hungersdøden.

Amine.

Hvad har du fiskeet, Fader?

Sandib.

Nogle Dvabber,
Som ligge der i Botten. Jeg er kied
Af dette evige Fiskeæderi.
Min Mave kræver Kiød, faaer den ei Kiød,
Saa faaer jeg Feber.

Amine.

Stakkels gode Fader!

I Morgen sælger jeg mit Bomuldspind,
Saa faaer jeg Penge, saa skal jeg dig lave
En Pillau, som er ægte.

Sandib.

Giv mig Flasken!

Amine.

Af, den er tom!

Sandib.

Staae flau den hele Dag
Bed Stranden, Intet fange, komme hjem,
Og Intet nyde, ingen Hiertestyrkning —

Amine

heftig, med Taarer.

Du kunde let forbedre dine Kaar.

Sandib.

Hvordan?

Amine.

Sælg mig!

Sandib

ghser, og siger sagte:

Ha! saae hun mig i Hjertet?

Soit.

Amine! jeg har ofte tænkt derpaa.
 Jeg gjorde dig vist lykkelig dermed,
 Du fik en holden Elsker; men din Fader?
 Men mine Smaa? hvem haged dem i Hytten?
 Amine, nei! jeg er en fattig Gartner,
 Min Have staaer paa Sand, og yder Intet;
 Dog voxer i mit Bed en Jomfrurose,
 Det Eneste af Kosteligt, jeg eier;
 Daer Stormen den, saa er min Grund en Drk,
 Og blier min Kirkegaard.

Amine kysser ham.

O, gode Fader!

Sandib.

J har vel Intet spist?

Amine.

Jo, vi har spist.

Sandib.

J Søvne! mange Retter! ikke sandt?
 Var Drømmen Rok?

Amine.

O, Søvnen styrker, Fader!

Sandib.

Ja, dig; men ei de Smaa. En voksen Pige,
 Som svulmer i sin Ungdoms friske Fylde,
 Indsuger, som en Lilies Ralk, sin Næring
 Af Luften; trænger ei, har tværtimod
 For stor en Overflodighed af Safter.

Men diſſe ſtakkels Bøxter —

Beger paa Børnene.

o, det ſtærer

Mig i mit Hierte! — høie deres Blade
Saa ſlapt, ſom Planter, der er glemmt at vandes.

Amine.

Viſt Allah vil forſørge dem.

Sandib.

Ja ja,

I Paradiis! Men der er Engle nok.
En ſtakkels Fader trænger meer til Børn,
End Gud til Engle.

Amine.

Du er ret beſlemmt!

Jeg vilde gierne trøſte dig.

Sandib.

Det kan

Du ikke; gaa til Sengs!

Amine.

Den ſorte Nat

Nedſlaaer dit Sind. Jeg haaber viſt, i Morgen,
Naar Solen ſtiger i ſit unge Purpur,
Da vil dit Hierte quiddre, ſom en Fugl,
Med nyfødt Haab.

Sandib.

Vel muligt. Nu god Nat!

Hun kyſer hans Haand, og gaaer til Sengs bag et Skiermbræt.

Sandib alene.

Hvad ſkal et fattigt Menneſke paa Jorden?
Hvor meget maa han ei misunde Dyret!
Der gives ingen fattig Ræv, ei Høg;
De finde deres Næring. Men hvor finder

Jeg min? Mig spotter det uendelige,
 Det rigdomsvangre Hav. En eneste
 Fortræfflig Perle kunde gjøre mig
 Saa lykkelig; men gierrig giemmer Havet
 De aldrig talte Dyrger i sit Skød,
 Og ei engang saa mange Fisk forunder
 Den følesløse Strand mit fligte Net,
 Som er nødvendigt til fuldt op at mætte
 Min stakkels Rede. Hvortil fik Ulykken
 Vel sin Forstand, sin Følelse? O, var jeg
 Saa dum, som plumpe Sælhund paa sin Steen,
 Saa stum og døv, som Fisken, for min Smerte! —
 Hvad hjælper det at klage? Nu, det letter!
 Den sørgelige Klynken er en Dse,
 Hvormed jeg gjør det læffe Fartøi flot,
 For atter lidt at kunne seile fort
 Med dristigspændte Seil paa Verdenshavet.

I det samme hører han en smuk Musik uden for sine Vinduer,
 og gaaer til Døren. Skuepladsen forandres til:

En Grønning uden for Hytten.

En Slavehandler kommer ridende paa en Hest, fulgt af Slaver,
 der lede Kameler. Paa Kamelerne sidde deilige Slavinder i smaae
 brogede Telte. Toget holder. Større Telte opslaaes under Palmer
 og Daddeltræer. Slavehandleren hilser Fiskeren i hans Hyttedør.

Slavehandleren.

God Aften, Fisker! Neppe ventede du
 Saa filde talrigt Selskab.

Sandib.

Allah være

Med dig, min Ben! Hvem er du?

Slavehandleren.

Som du seer,

En lystig Broer i sine bedste Aar,
Der har Kameler, Telte, Heste, Slaver,
Dg frem for Alt: deilige Slavinder.
Du er en Muselman? ei sandt?

Sandib.

Naturlig!

Slavehandleren.

Jeg har særdeles Aarsag til mit Spørgsmaal.
Seer du, jeg bringer liflig Biin paa Dunker,
Dg agter nu at holde strax mit Maaltid
Her under disse skyggesfulde Palmer
I Maanskin. Men jeg er et Selskabsdyr,
Jeg vaager og jeg sover aldrig ene.
Dg spise, drikke ene? fy for Fanden!
Det var kun gamle Stammefader Noah,
Som pimped sig en Ruus i Gensomheden.
Men ham maa man see giennem Fingre med;
Han var Opfinderen af Kunsten, seer du!
Han var den første Mand, som drak sig fuld,
Dg det var meget alt af ham i hans Tid.
Man kommer siden videre, og driver
Haandværket i det Store, som Fabrik;
Dg Industrien sætter tusind Glasfer
Paa een Gang i Bevægelse —

Til en Slave.

Naa, skynd dig

Med Teltet!

Til en Slavinde.

Stig kun ned, mit vakkre Barn!

Vær ikke bange, jeg skal ikke see
 Paa dine smukke Lægge. — Kuliban!
 Bring Sengebolstrene nu i en Hast
 I Teltene. Den friske Natteluft
 Borttærer dem af Kinderne Carminen,
 Og slukker Diets Flamme med sin Dug.

Kyster Sandibs Haand.

Nu altsaa, Fisker! du er Muselman?

Sandib.

Hvi er det Spørgsmaal dig saa vigtigt, Herre?

Slavehandleren.

Fordi jeg drikke vil en Flaske med dig,
 Og ønsker, at den skulde smage godt.

Sandib.

Nu ja!

Slavehandleren.

Er du nu Jøde, Christen, Hedning,
 Saa drikker du, som Faaret drikker Vand,
 Og det har ingen Art; men er du Moslem,
 Saa smager Binen dig naturligviis
 Gen Gang saa godt, fordi den er forbudt.

Sandib.

Nu saa! Jo, jeg er Muselman.

Slavehandleren raaber:

Aa, Kulif!

Saa sæt to Dunker hid paa dette Tæppe.
 Og sæt du dig med mig paa Pudsen, Ben!
 Thi hvis din Ærbarhed, dit blege Ansigt,
 Og dine slappe Kinder ikke lyve,
 Saa havde du besluttet denne Aften

At holde Faste, skøndt der ingen Faste
Staaer forestrevet i Kalenderen.

Sandib.

Jeg negter ei —

Slavehandleren.

Belan, saa spiis og drif!

Du har min Raade.

De spise.

Du er Fisker?

Sandib.

Ja.

Slavehandleren.

Det er jeg med; men jeg er rig, du fattig.
Hvordan gaaer det til? Uden Tvivl forstaaer du
Ei Fiskeriet ret. Hvor fisker du?

Sandib.

Derude paa det kolde, sorte Hav.

Slavehandleren.

Der har vi det! Det er din egen Skyld.
Du fisker, hvor ei Noget bider paa,
Og det, som Ingen gider kiøbt og nydt,
Din Løsse! Nu, skienk i, og drif Forstand!

De drikke.

Sandib.

Hvor fisker du da, Ven?

Slavehandleren.

Paa Landet, Fisker!

Paa Landet.

Sandib.

Hvordan det?

Slavehandleren.

Omtrent som du:

Med Kløgtens Net, med Flittighedens Angel
 I Videnskabens Strøm; i oprørt Vand
 Er godt at fiſke. Men ſee, mine Fiſk
 Har ingen Skæl; jeg fanger lutter Al,
 Hvad Glathed og hvad Trindhed anbelanger.
 Dog har jeg ogsaa Guldfiſk, Purpurfiſk,
 Og Zitteraal. Den lille Fiortenaars
 Blondine der, det er en Zitteraal.
 Du eſt for gammel nu, men var du ung,
 Og fik et Blik af hendes Sapphirøine —
 Jeg lover dig, det foer i dine Nerver,
 Og du fik ondt ved i den forſte Time
 At ſkille Maanen fra Planeterne.

Sandib.

Du er et lystigt Hoved.

Slavehandleren.

Ja, det er jeg.

Du derimod er et bedrøvet Hierte,
 Det gjør mig ondt!

Sandib.

Din Sundhed!

Slavehandleren.

Din igien!

De klinker, og drikke.

Sandib.

Din Biin er uforlignelig, min Herre!
 Dog dine Skønheder — aa ja, ſaamænd!
 Den lille Pige der er ganſke ſmuk.

Slavehandleren.

Ja, ganſke ſmuk! Fuldkommen ſkøn, min Herre!
 Hvad Diæblen, vil din gamle Stymper vrage?

Sandib.

Da har jeg dog seet større Skønhed før.

Slavehandleren.

Hvor da? i Flasken?

Sandib.

Nei.

Slavehandleren.

Paa Havsens Bund?

En Havfru?

Sandib.

I min egen Fiskerhytte.

Slavehandleren opmærksom.

I Hytten? hvad for Noget?

Sandib.

Jeg har selv

En vogen Datter, som er smukkere.

Slavehandleren.

I dine Dine? ja, det kan vel være!

Men glem kun ei, at uden Tvivl du seer

I den forfængelige Faderbrille.

Sandib.

See selv!

Slavehandleren reiser sig.

Med din Tilladelse!

Vil gaae ind i Hytten.

Sandib.

Vi lidt!

Lad mig gaae først; thi det er hedt, Amine
Lidt ligger saa urolig —

Slavehandleren.

Siger Intet.

Bær du kun rolig! Troer du, at jeg fisker

Min Kat i Sækken? Bliv du her og drif
 Din Viin i Mag! Jeg kommer strax tilbage.
 Mit Blik er øvet i at kiende Skionhed;
 Jeg bruger ikke lang Tid.

Sandib.

Nu, saa gaa!

Jeg bliver her i Døren.

Slavehandleren

gaaer ind, seer bag Skiermbrættet, og siger sagte, ganske indtaget:

Hvilken Huri!

Hun er fem tusinde Zechiner værd.

Sandib.

Nu da? hvad synes du?

Slavehandleren

kommer ganske rolig tilbage, og siger koldsindig:

Ja, hun er smuk!

Det skal jeg ikke negte. Ganske vakker!

De sorte Haar af Ibenholt afstikke

Ret nysseligt til Alabasterbarmen.

Kom, lad os sætte os til Bords igien.

Skienker for Sandib.

Jeg mærker, Ven! du er en Philosoph,

Som vælger ikke Fattigdom af Evang,

Men kun af eget Valg; den morer dig.

Sandib.

Hvordan forstaaer jeg det?

Slavehandleren.

Med din Forstand,

I Fald du har een. Ven! du forekommer

Mig som en hungrig Betler, der med Iver

Affskraber Kiødet af et Dyebeen.

Dg veed ei, at det fylde indeni
Med en fortræfflig Marv.

Sandib.

Med hvilken Marv?

Slavehandleren.

Troer du, at tusinde Zechiner gjorde
Dig til en holden Mand?

Sandib.

Hvor faaer jeg dem?

Slavehandleren.

Troer du, din Datter morer sig i Hytten
Med dine Net, med dine Rollinger?
Mon ei hun fanged heller sig en Mand
I sine egne Garn?

Sandib.

Det kan vel være.

Den Tid, den Sorg!

Slavehandleren.

Ja, ganske ret: den Sorg!

Ihi svinder Tiden, svinder Skønheden,
Dg kommer Sorgen. Nei, nu eller aldrig!

Sandib.

Hvor finder hun en Mand?

Slavehandleren.

O, ti for een!

Men han maa see, før han kan elske hende,
Det er naturligt. I din Fiskerhytte
Hun skiules, som en Blomst af vaade Bregner,
Dg visner, før hun duster. Giv mig hende!
Jeg bringer dig de tusinde Zechiner,
Saa er vi alle hiulpne; alle tre!

Sandib.

Du er en Slavehandler, mærker jeg.

Slavehandleren lunefuldt.

Jh, fy for Fanden! troer du vel, jeg ſkulde
Mig gjøre ſaa gemeen? Nei, tværtimod:
Slaveindehandler er jeg. Du maa vide,
At ſkille vel en Kleinsmed fra en Grovsmed.

Sandib.

Jeg ſkulde ſælge ſkammeligt min Datter?
Saa var jeg en Foragtelig, ei værd
At komme til Prophetens Paradiis.

Slavehandleren.

Hør mig, og gjør ſaa ſiden, hvad dig lyster!
Hvadønſker Pigen ſig, naar hun er voksen?
En Mand. Hvad meer? et velforsørget Huus.
Hvad fik din Datter, hvis hun blev hos dig?
En fattig Fiſker, en forfalden Hytte.
Jeg kjober hende for en dygtig Sum,
Og haaber dog at vinde ved mit Salg.
Amine ſaaer en Mand, ſom eier Rigdom;
Thi kun en Rig formaaer at kjoibe hende.
Saaer hun en ſmuk Mand, vil hun elſke ham.
Jeg lover dig, jeg ſkal ei ſælge hende
Til nogen Uſling, nogen Dnd og Styg.
Hun ſaaer en vakker Mand, og du ſaaer Penge —
Hvad finder du foragteligt i det?

Sandib.

Hun elſker mig og ſine Søſtende
Saa inderligt.

Slavehandleren leer.

O ja! det troer jeg nok.

Jeg ſelv har ſeet en Pige caresfere

En Hund, en Ratteskilling, kysse den,
 Og klappe den med Alabasterhænder,
 I Mangel af en Elsker.

Sandib.

Troer du vel,
 Hun kunde overleve denne Skiebne?

Slavehandleren.

See hen paa mine Piger der! De lege,
 De dandse, synge, sove trygt i Teltet,
 Og lade mig og Skiebnen raade. Troer du,
 Amine fik en fioldnere Natur?

Sandib.

Ha, Qvinder, Qvinder! svage Skabninger!

Slavehandleren.

Næst Mændene de svageste paa Jorden.
 Gaaer det os bedre, naar vi gaae i Krig?
 Først græmmes vi og græde, tage Afsked
 Med Moer og Faer, med Fæster og med Moster
 Og Søstendbørn; men i den første Khan —
 Der driffes Broderskab med Kammeraten.
 Vi tørre Diet; og om nogle Dage
 Er Altting glemt. Vi plyndres, og vi plyndre;
 Og den, som nylig græd i Sines Kreds,
 Seer om en Maaned andre Stæder græde,
 Hvis Taarer han er Skyld i, og han røres
 Ei meer for det. Det er Naturens Gang.

Sandib.

En gyselig Natur!

Slavehandleren.

Hvad gyselig?

Jeg kiender ingen bedre.

Sandib.
Men jeg kan

Dog tænke den.

Slavehandleren.

Ja vist! Vor Herre skulde
Spurgt dig til Raads, dengang han skabte Verden.
Saa var den bleven idealst, ei sandt?
Vi havde faaet Aftner uden Myg,
Dg Middagstimer uden Lummerhede;—
Paa Bladene var aldrig kommet Orm,
Dg aldrig mindste Smule Snavs paa Gaden.
Ei sandt?

Sandib.

Jeg er kun Fisker; men en Dervisch
Dydrop mig for sin egen Tidsfordriv,
Dg vakte mange Forestillinger
Dybt i min Siæl — som paa min Bei i Livet —

Slavehandleren.

Har været dig til stor Besværighed.

Sandib drikker.

Nu, jeg er ei saa orthodox, som du
Maaskee formoder. Min Samvittighed
Har Intet mod et godt Glas Biin.

Slavehandleren.

Dg Intet

Imod en spækket Pengepung.

Sandib.

Du siger,

Hun bliver lykkelig?

Slavehandleren.

Ja, i det mindste
Meer lykkelig, end i din Fiskerhytte.

Sandib.

Jeg kan besøge hende, hvor hun boer?

Slavehandleren.

Det kan du, naar hun bliver Sultaninde.

Sandib.

Hvad, Sultaninde?

Slavehandleren.

Kan det være mindre?

Sandib.

Hurra! jeg sælger hende. Hun er din.

Slavehandleren.

Nu bliver du jo pludselig fornuftig.

Sandib.

Lag hende, som hun ligger der og sover,
At ei hun vaagner.

Rørt, i en anden Tone.

Hvis hun græder, beder,

Saa er det mig umuligt. Jeg vil aldrig
See min Amine meer. Et Blik af hende,
Omstyrter ganske din Philosophie.

Jeg vil kun drikke dygtig midlertid,
Dg tænke paa de stakkels Moderløse,
De smaae Forsultede, jeg kan ernære
Med denne Sum — opdrage. Ja, det takke
Vi vor Amine for.

Slavehandleren.

Ja, ganske vist!

Han gaaer ind med et Par Slaver, og henter Amine. Mid-
lertid drikker Sandib. De bringe hende ud paa Sengen.

Sandib.

Du lover mig, hun bliver Sultaninde?

Slavehandleren.

Ja, ganske vist! Hun er en Sultan værd,
Kun han kan kysse hende.

Sandib.

Seer du vel,
Det er ei første Gang — Hvad hedder du?

Slavehandleren.

Jeg hedder Beddredin.

Sandib

falder ham om Halsen.

Gud bedre dig!

Kys mig, min Broer!

Slavehandleren.

Ja gierne, Ven!

Kysser ham.

Sandib.

Hør nu!

Glem ikke, hvad du vilde sige! — Jeg
Har ofte tænkt derpaa — for du maa vide —
Og hvis du troer, at Vinen — Den er god.
Hvor er den fra?

Slavehandleren.

Fra Ceylon.

Sandib.

Ceylon leve!

Der ligger Adam jo begravet. Men
I Fald du troer, din Dvertalelse —
Ihi jeg er fattig, seer du! Nu har jeg
En Ruus, og derfor er jeg ganske lystig;
Men hvergang jeg er ædru — og det er jeg
Den meste Tid — saa sørger jeg. Den Staffel!
Paf hende vel til! Lad mig kysse hende!

Slavehandleren.

Men du har sagt, at du vil ikke see.

Sandib heftig.

Jo vist! Den sidste Slurk, den gav mig Styrke.

Kysser hende.

Lev vel, Amine! See, nu faaer du dig
En deilig Brudgom. Naar du ligger i
Hans kjaelne Arme, glemmer du vel snart
Din stakkels Fader. Men den lille Solo
Og dine Søstre maa du ikke glemme;
Thi de vil græde hoit i Morgen, naar
De høre, du er borte.

Slavehandleren til Slaverne.

Bringer hende

Ind i mit eget Telt!

Sandib.

Pas hende vel!

Jeg siger dig det, Beddredin! du skal
Paa hiin Dag svare mig til min Amine;
Hvis ikke, hugger jeg dit Hoved af!

Slavehandleren.

Vær ganske rolig! du skal høre fra mig.

Sandib.

Hvad bryder jeg mig vel om dig, din Kieltring?
Fra hende, fra mit Barn vil jeg kun høre.

Slavehandleren.

Ja ja!

Sandib

brænger efter ham.

— Du er en Jabroer!

Sætter ham den knyttede Næve for Ansigtet.

Tag dig Vare,

J Fald du frummer hende mindste Haar!

Slavehandleren.

Han er beruset. Bringer hende bort;
Indbringer ham i Hytten paa hans Seng,
Og lægger denne Pengepung paa Bordet!

Sandib.

Farvel, Amine! dette sidste Glas paa
Din Sundhed! Hils din Sultan! hils din Keiser!

Han kaster Glasset over Hovedet.

Der skal ei drikkes meer af dette Glas.
Og jeg vil aldrig drikke mere Viin;
Thi drak jeg meer, saa solgte jeg vel snart
De Andre med, og Hiertet ud af Livet.
Nu, Slaver! bringer ind mig i min Sal!
Jeg er en Sultans Svoger, maae J vide.

Han bringes ind.

Fiskerens Hytte.

Morgenen derefter.

Sandib

hviler endnu paa sit Leie. Han kalder:

Amine! Er hun oppe alt? Amine!
Hun er nok gaaet ud, at hente Vand.
Men sove Børnene?

Han bliver Lolo vaer, som sidder overende i Sengen, har truffet
sig selv sine Strømper paa og bundet sine Skoe; nu hjælper
han den mindre Broder, men kan ikke komme ret ud af det.

Sandib.

Hvad gjør du, Lolo?

Den Lille

flaaer til Lolo med Haanden.

Uartig! Inte rigtig!

Lolo.

Søde Dreng!

Sid stille kun, saa skal jeg hielpe dig.

Stik Armen i din Erøie, søde Dreng!

Han giver ham Erøien bagvendt paa. Den Mindste skriger i
Buggen.

Sandib

springer op, og skynder sig i sine Klæder.

Amine! Løber du bort fra de Smaae?

De har jo ikke faaet Melk endnu.

Og hvor kan Lolo — Bog, er du forrykt?

Du kvæler jo den Lille! Lad mig hielpe!

Hvor er din Søster?

Lolo.

Hun er borte, Fader!

Hun er nok gaaet ud, at tænde Ild

Paa Skorstenen.

Sandib

tager sig til Hovedet.

Ha, jeg har Hovedpine!

Det pleier jeg dog aldrig. Jeg har druffet

for meget vist i Aftes.

Pludselig angst.

Lolo! Lolo!

Hvor er din Søster?

Lolo

græder, forfækket for Faderens Ansigt.

Er hun borte, Fader?

Sandib

ſtaaer ſig for Banden.

O, Allah! Allah! drømmer jeg? Amine —

Han løber vild omkring i Hytten. Bornene følge ham. Han
ſtandsfer, og opdager Pengepungen paa Bordet.

Nei, det er ſandt! nei, det er ingen Drøm!

Jeg har bortſolgt mit Barn.

Han kaſter ſig fortvivlet paa Jorden, og udriver ſine Haar.

Lolo.

Amine borte, og vor Fader dør!

Bornene græde, den Mindſte ſkriger.

Sandib ſpringer op.

Hei, lyſtig! Ha, en herlig Eſtrangeleg
Til en fortvivlet Faders Euanefang!

Han griber Pungen.

Fordømte Guld! affkylige Metal!

Han kaſter den paa Bordet.

Det brænder mig ſom Ild i Hænderne. —
Mit Barn! Amine! ſkønne, gode Plante!
Uſkyldige! din Faders Lyst! min Roſe,
Som med dit køle Bladhang huldt huſvaled
Min Hyttes Tag — nu voldsomt ſønderbrudt,
Nu viſnet! Ak, dit ſidſte Vandedræts
Huldsalige Duft har du ſendt op til Himlen
Med Bøn for mig! — Jeg ſkulde leve rolig
Med dette Guld, jeg købte for dit Liv?
Blodpenge! Nei, ulykkelige Emaae!
Nei, eders redelige Pialter ſkal
Ombyttes ei med ſkønne Tyvekøſter,

Med Kirkeranets prægtige Klenodie!

Kom, mine Gæslinger! følger mig til Stranden!

Han griber Pungen, og styrter ud. Børnene følge ham.

Bed Stranden.

En Havfrue sidder ude i Brændingen paa en stor rund, grøn-
bedækket Kampesteen, og seer ind mod Landet.

Havfruen synger:

Et skønne Syn, at skue
Den grønne Strand,
I Morgenrødens Lue
Det hvide Sand,
Langflædte Fiskerhytte
Bag Palmetræ,
Hvis lange Løv beskytte
Med Sommerlæ!

Naar Eligt en Fremmed finder
Bed sagte Bind,
Da rørt hans Die rinder;
Ihi han er blind.
Beundrende han skatter
Den Armes Fryd,
Fordi kun Sandsen fatter
Den ydre Pryd.

Uf, skued du bag Muren
Den Storm, det Lyn,
Du gyste for Naturen
Og for dit Syn,

Sang ei Landlivets Glæder
 Og Uskylds Daad;
 Tidt Glædens Graad, du græder,
 Blev Sorgens Graad.

Fortvivlet nu derinde
 Den Fisker staaer.
 Bildt slagre hen for Binde
 Hans sorte Haar.
 Han styrter ud med Latter
 Til hviden Strand;
 Af, han har solgt sin Datter —
 Nu raser han.

Han Smerten binder Tungen.
 Med Skælven, bleg,
 Han aabner Pengepungen;
 Paa Steen han steg.
 Han staaer med vilde Miner,
 Dog er han høi.
 De tusinde Zechiner
 Af Pungen fløi.

Høit over Pilens Grene
 I Luft de foer;
 De pladske ned, som Stene,
 I salten Fiord.
 Det lettet har hans Hierte,
 Men hiulpet ei.
 Han stirrer hen med Smerte,
 Og gaaer sin Bei.

Den lille Lolo dvæler
Paa Sandets Steen.
Jeg ofte for ham kæler
Bag Pilens Green.
Han søger tidt med Jver
Paa Havets Bred
De blanke Kifelskiver,
At lege med.

Hver Maaned skal du finde
En blank Zechin;
Den sendte din Veninde,
Og den er din.
Forcer den til din Fader!
Saa har J Brød.
Havfruen ei forlader
Sin Ven i Nød.

Skobtoldene.

En Fieldgratte.

Den er aaben, og indrettet til et Naturaliecabinet. Prinds Agib ligger paa en Sopha og læser. Udenfor thy Skov. Floristane flyver forbi Gulen, bliver ham vaer, og standser i sin Flugt.

Floristane.

En deilig Mand — hvad seer jeg! — hist
 Bag Hækkens grønne Blomsterqvist!
 Han grunder, læser i en Bog,
 Og smiler baade skielsk og klog.

Agib

læsende, uden at see hende.

Ha ha ha! Løn som forskyldt.

Floristane.

End Ingen har min Skionhed hylt,
 Saa smuk som dette vakre Barn;
 Han fanges maa i mine Garn.

Agib

skotter op fra Bogen.

Man kan ei være lidt i Ro.

Hvem kommer atter der monstro?

En Nymfhe vel fra Bæk, fra Flod;
 Det viser hendes diærve Mod.
 See, hvor hun stirrer! Er hun fræk,
 Vel! jeg vil være spodsk og fiæk.

Floristane hilser ham.

God Dag, min unge, ædle Drot!
 Tilgiv, at ved dit Fiendeslot
 Jeg hviler mig en liden Tid,
 Til Maanen straalers mere blid.

Agib.

Befkommen, smukke Pigelil!
 Dog — Pige seer du ei ud til;
 Befkommen, unge Kone, da!

Floristane stødt.

Hvor fik du det Bekiendtskab fra?

Agib.

Mit vakkre Barn! jeg var en Ben
 Steds af Naturhistorien.
 Du seer, her ligger Mos og Steen,
 Og Mammutsknokler, gamle Been,
 Og fielde Gertsler og Metal,
 Og tørre Planter, Muslingskal.
 Dog, af de store Riger tre,
 Som os Naturen lader see,
 Er Dyreriget vigtigst mig.
 Og, det vil jeg bekiende dig,
 At atter Mennesket blandt Dyr
 Mig synes meest et Eventyr,
 En Gaade, som først løses vil;
 Men der skal langt Bekiendtskab til.
 Nu veed du, Mennesket er deelt
 I Mand og Biv; det gjør et Heelt.

Hvad Manden angaaer — jeg er Mand,
 Og har en taalelig Forstand;
 Mit eget Væsen følger mig,
 Som Skyggen Lysen, idelig,
 Og naar jeg intet andet har,
 Saa læser jeg mit Exemplar.
 Det har jeg giort en god Snees Aar,
 Saa jeg det temmelig forstaaer.
 Men Qvinden! see, det er nu strax
 Igien et ganske andet Slags.
 Snart nærmer hun sig, venlig seet,
 Snart flygter hun til andre Egne.
 En Qvinde ligner en Comet,
 Og den er mislig at beregne.

Floristane.

Jeg kan vel lide denne Spot.
 Din Bittighed dig klæder godt.

Agib.

Tilgiv mit overgivne Sind!
 Du kommer saa fortrolig ind —

Floristane.

Jeg troer, det regner ganske tæt
 Derude.

Det begynder at regne.

Agib.

Nu, saa var det ret,
 At her du fandt et Tag, et Ly.

Floristane undseelig.

Hvo vil ei gierne Regnen flye?
 Jeg troer, jeg alt er ganske vaad.

Agib.

Nu, derfor er der altid Raad.

Træd ind i Kamret, Frue fin!
 Der finder du af Musselin
 Hvad du behøver, for i Hast
 At stille dig ved Vandets Laft.

Med en kold Beundring.

Men sandelig, den vaade Dragt
 Dig klæder meer end bedste Pragt.
 Den viser mig fra Bryst til Fod
 Forræderisk hvert Ledemod,
 Saa fyldigt, dreiet og saa rundt,
 Saa kraftigt og saa ungdomsfundt!
 Nu — træd kun ind, og klæd dig om,
 Som Hulen var din Eiendom!

Floristane sagte.

Utaalelig er denne Kulde;
 Han sikkert er en Anden huld.

Seit.

Jeg er alt tør.

Agib læsende.

Nu, det var brav!

Hvor blev da Fugtigheden af?

Floristane.

Du tvinger Alt til Tørhed let.

Sagte.

Hans Hierte uden Tvivl er flet.
 Dog pirrer mig hans Kulde meer.

Agib,

som har læst ud, lægger Bogen hen.

Tilgiv mig, smukke Barn! jeg leer;
 Jeg læste her et Digt, en Sang,
 Og siger dig en anden Gang,

Hvorom den handler. Jeg maa gaae;
Regndraaberne kun falde smaae.

Floristane tvinger sin Brede.

Byd dig ei ud fra Fjeldets Steen!
Du vades vil til Marv og Been,
Det spaaer jeg dig.

Agib

kalder paa en Slave.

Nu, om saa var,

Dg om det øste ned med Kar!
Dertil maa man jo vænne sig.

Floristane affides.

Hans raske Bæsen smelter mig.

Agib til Slaven.

Hold Fruen der med Selskab, du!
Jeg kan ei tøve længer nu;
Jeg maa til Hovedstaden ind.
Farvel, du smukke Rosenkind!

Tager hende under Hagen.

Allt er paa dig saa smukt, saa net;
Dog falder du — lidt violet,
Jeg frygter, du er lidt coquet.
Barmt Blod, men ingen Sympathie,
Dg Hjertet har ei Deel deri.
Det skal fornøie mig, at see
En anden Gang dig her maaskee.

Han gaaer.

Floristane ene.

Forsmaaet, foragtet, Ryggen vendt?
Hvi har han i mit Hjerte tændt
En Attraa, som jeg stille maa?
Nei, Agib! du skal ei forgaae.

Jeg maa dog see, hvad han kan læse.

Seer i Bogen, som han har ladet ligge.

„Brindsesen med den lange Næse!“

Hvordan? den næsevise Sang

Jeg træffer her alt anden Gang?

Uvender han paa mig sit Digt?

Ha, jeg maa hevnes! det er Pligt.

Styrt, Regn! og før han naaer til Huus,

Saa dyp ham, som en druknet Muus!

Hun iler fortørnet bort.

Gyk Skou ved en Kilde.

Agib alene, forbildet, med et Jægerhorn og en Flaske hængende ved Siden.

Hvad hjælper det, jeg kalder? Ingen svarer.

Saa mægtig Fyrste jeg end er, formaaer

Mit Bud dog Intet over disse Stammer.

De vise mig ei Bei, og Kildevældet

Ei standser, for at høre mig.

Smilende.

Jeg frygter,

Jeg opbragt har den Skyens, Bækkens Huldre,

Som søgte mig i Hulen. Jeg er vaad.

Det var en Pladskregn! vederqvægende

For Træer og Græs, men ei for Hud og Klæder.

Han sætter sig, og tager sin Flaske frem.

Vel, at jeg har en Hjertestyrkning med!

Min Biin har ikke blandet sig med Regnen,

Det sørged Glassets Pandser for. Velan!

Tilgiv, Prophet! mig denne lille Synd.

Drifker.

I Sandhed, Haab og Tillid er i Druen.
 Nu blomstrer Skoven mig een Gang saa grøn;
 Nu synker Solen venlig bag sin Klippe.
 Hvis Nattens Mørke kommer, kommer Maanen.
 Dg springer Tigren ud af Skovens Busk,
 Dg viser mig sit plettetfjønne Skind,
 Mens slangebuktet den uhyre Kat
 Sig nærmer feig og lumsk, uagtet Styrken —
 Saa giennemborer ham mit Kastespyd;
 Jeg flaaer det vilde Dyr, og hænger Skindet
 Om mine Skuldre; det er varmt som smukt.
 Dg kommer saa en Slange, mens jeg sover,
 Saa vil den deilige Forgiftige
 Angst stifke Braadden i sin egen Mund,
 Dg i sin Dumhed troe, jeg er en Tiger.

Han slumrer ind.

Floristane

Kommer frem af Busken.

Kan Jeer forelske sig i Dødelige?
 Dog er det saa! Høit blusser denne Kind,
 Høit flaaer mit Bryst for Agib, som foragter.
 Men, Agib! skiælv, naar Haabet mig forlader,
 Dg Kiærlighed forvandler sig til Had.
 Er du den Gneste, som hylde ei
 Min Skionheds Magt? Tre hundred Aar, fra den Tid
 Bild Stolthed drev min Husbond Umgiad
 At trodse Aanders Fyrste Salomon,
 Hvorved han fandt sit Fængsel dybt paa Havet —
 Har Floristane fulgt sit Hiertes Drift;
 Dg nu skal du — Ha, elsked jeg ham ei!

Nu trodser den Forbovne; thi han veed,
 At Magt maa bøie sig for Kiærlighed.
 Vaagn, Agib!

Sun tager hans Haand.

Agib vaagner.

Er du der, Forfølgerste?
 Hvad vil du mig igien? Forstyrrer du
 Min Ro? Gaa bort!

Floristane.

Du har forstyrret min.
 Jeg er en mægtig Fee, som elsker dig.

Agib.

Viis mig den rette Bei, saa takker jeg dig.

Floristane.

Det vil jeg gierne, hvis du ei afflaaer
 Min Bøn.

Agib.

Og hvad?

Floristane rødrende.

Giv mig et Kys!

Agib.

O fy!

At beile selv!

Floristane stolt.

Den, som nedlader sig,
 Maa tale først.

Agib

vender sig foragtelig bort.

Tal baade først og sidst!

Floristane opbragt.

Og veed du, Støv! at jeg kan knuse dig?

Snart har du udtømt min Taalmodighed,
Dg jeg kan være frygtelig som kærlig.

Agib.

D, piin mig ei! Er du en Fee, og veed ei,
At Kærlighed i Frihed ene boer,
Dg tvinges ei med Trusler?

Floristane.

Din Foragt

Er dræbende.

Agib.

Din Trusel dræber ei.

Floristane.

Dumdriftige! for silde vil du klage,
Naar jeg forlader dig, og overlader
Min Hevn til den foragteligste Trolde.
Selv føler jeg mig for ophøiet til
At dræbe dig.

Agib.

Ja vist! jeg veed det nok.

Forsvind kun!

Floristane.

Bed Syvstjernens matte Straale,
Mit Ord er meer end Trusel denne Gang.

Hun forsvinder.

Agib.

Skield kun! Mit Liv staaer dog i Allahs Haand.
Hun gjør mig Intet, hvis hun elsker mig.
Ha, hvilken Qual, at føle sig forfulgt
Af slikt et unaturligt, heftigt Væsen!
Jeg negter ikke, hun er smuk; men stolt.
Hun blænder kun, hun vederqvæger ei.
En Mand maa elske Qvinden, Qvinden Manden,

Dg vevelfidig Dverbægt maa føles
 Af Kraften og af Skønhed. Hendes Kraft
 Oprirer mig. Jeg føler mig for god til
 At være Slave blot for hendes Lyst.
 Nei, aldrig! — Men hvem er den gamle Mand,
 Som sidder der ved Rildens Rand og stønner?

Den gamle Mand.

Af ja, af ja! den kiære, stolte Ungdom,
 Den bruser; men den lærer nok gaae sagte;
 Mænd gjør den saa!

Agib.

En Gubbe klædt i Pelsværk
 Og med et langt, et sølvgraat Bukkestiæg?

Gubben.

I Skoven voger ingen Sax og Niptang,
 Min gode Søn! saa maa vel Skiægget voge.
 Desuden giver det Ærværdighed.

Agib.

Hvad hedder du, min gamle Philosoph?
 Hvorledes er du kommen her?

Gubben.

Hvordan

Jeg kommen er, gjør Ingenting til Sagen;
 Men hvordan jeg skal slippe bort igien,
 Det Spørgsmaal er af mere Vigtighed.

Agib.

Kan du ei gaae?

Gubben.

Jeg sprunget har for meget
 I faaden Ungdom, og nu kommer Gigten.
 Au au, mit Been!

Agib.

Hvor mange har du?

Gubben.

To.

Agib.

Du ligner meer et Dyr, end Menneske.

Gubben.

Det, som man omgaaes, danner man sig efter;
Jeg levet har min meste Tid i Skoven.

Agib.

Dg lært din Dyd og Artighed af Fæ?
Nu vel, saa lad da Fæet hielpe dig!

Gubben.

O, gid jeg havde mig en Hest, et Uffel,
Som kunne bære mine trætte Been!
Men — fiære Søn — min unge, raske Ben —
Kan vel en Gubbes Klynken røre dig?
Kom, let mig op paa dine brede Skuldre,
Dg bær mig over denne klare Bæk!
Kun nogle Skridt herfra — der staaer min Hytte.

Agib.

Hvor din Philosophie nedlader sig:
I Mangel af et Uffel eller Hest
Du taer til Takke —

Gubben.

Med et Menneske.

Kom, gode Yngling, bær mig over Floden!

Agib.

Vel, gamle Faer! sæt skrævs dig om min Hals.

Gubben.

Hielp mig først op paa Stenen; jeg er stiv.

Han sætter sig paa Agibs Ryg.

Agib.

Men hvad er det? du har jo Buffesødder?

Gubben.

Jeg er lidt haaret paa mit Skinnebeen,
lidt solbrændt. Det er mandigt og ærværdigt.

Agib sagte.

Jeg frygter fast, jeg har begaaet en Dumhed.

Soit.

Nu er du over Bækken; viis mig nu
Din Hytte!

Gubben

klemmer sig om ham.

Nei — det er en deilig Aften,
Nu vil vi gaae en lille Tour i Maanskin.

Agib.

Jeg kaster dig i Græsset.

Gubben.

Kast du kun!

Jeg slipper ikke. Gaae kan mine Been
Vel ikke meer; men klemme kan de dygtigt.

Agib.

O, Allah! Stands! du qvæler mig. Jeg bærer
Dig gierne, hvor du vil; men dræb mig ei!

Gubben.

Jh, hvilken Snak! jeg skulde dræbe dig?
Jeg er vel ikke taabelig, at hade
Mit eget Kiød. Naar saae du vel en Mand
At sønderhugge sine egne Lemmer?

Agib forfærdet.

Du taler jo, som om jeg var en Deel
Dig af dit Legeme.

Gubben.

Det er du ogsaa.

Fra nu af kan du selv betragte dig
Som mine Been.

Agib.

Som dine Been!

Gubben.

Ja vist!

Vi er eet Legem nu, een Siæl.

Agib angst.

Jeg bringer

Dig til din Hytte.

Gubben griner.

Det vil lidt forslaae!

Du bringer mig til Graven. Døden skiller
Os ene ad.

Agib.

O, Allah!

Gubben.

Nu, hvorfor

Forfærdes du? er det saa slemt? Min Sandt,
Du skulde takke mig! jeg redder dig
Fra mine Børns og fra min Kones Tænder;
Thi Mennesker er deres bedste Mad.

Agib.

O, Gud! hvem er du da?

Gubben.

En gammel Skovtrod;

For dog at skrifte dig det ærligt.

Agib.

Ha!

Skovtrolden.

Men kan ei gaae, har lidt af Podagra.
 Nu maa jeg sidde her og kiede mig
 Med denne Sladderhank, med denne Kilde;
 Faaer Skiørbug tidt og Tryk i Underlivet,
 Fordi jeg trænger til Bevægelse.
 Skovtrolde kiender ei til Bærebøre;
 Vor Ungdom er for vildter, løber om,
 Og laer de Gamle skiotte smukt sig selv.
 Saa maa man hielpe sig, saa godt man kan.
 Jeg sidder da ved Kilden; kommer nu
 En kraftig Svend af eders Æt, saa loffer
 Mit sølvgraa Skiæg, min blide Oldingsmine
 Ham hid. Han ynkes over mig, og tager
 Mig paa sin Ryg; og sidder jeg først der,
 Saa ryster han ei mere let mig af,
 End en Kameel sin Puffel. Mine Børn
 Vil slagte ham, fortære ham. Jeg siger:
 Taalmodighed! lad mig først bruge ham!
 Naar først han styrtet er med mig af Mathed,
 Og kan ei meer, saa maae I slagte ham.
 Saadan gjør Mennesker ved Hestene,
 Saa kan vi gjøre ligesaa ved dem.
 Jeg har havt Mange til at bære mig;
 Dog det var svage Knegte, du er stærk.
 Jeg haaber, at vi to skal komme godt
 Ud af det sammen. Bær mig nu afsted
 Til Træet hist, og pluk mig nogle Frugter!
 Agib.

O, Himmel! hvilken Skiebne ligner min?
 Jeg er en Kongesøn, min Faders Billie
 Behersker dette Rige. Skionhed, Rigdom

Dg Sundhed har Naturen skienket mig.
 Ti tusind Slaver vente paa mit Bud.
 Tre hundred skionne, blomstrende Slavinder
 Sig pynte for at tækkes mig; mit Smil
 Bar deres Lykke.

Skovtrolden.

Nu er det forbi.

Nys var du Prinds, nu er du bleven Hest.
 Jeg gider ikke hørt den Brøvlens længer.
 Hvad vilde du vel sige til din Ganger,
 I Fald den gjorde dig Dphævelser?
 Du spored den, ei sandt? du brugte Bidsten?
 Nu vel! det vil jeg ogsaa gjøre. Skynd dig!

Agib.

O, tunge Skiebne!

Skovtrolden.

Jeg er ikke tung;

Jeg er kun Skind og Been, jeg gamle Staffel!
 Om Matten sover du, til Sol staaer op;
 Jeg hænger fast og flemmer dig i Søvn
 For at du ei skal løbe bort. Naar Solen
 Har reist sig, reise vi os med; da slakkes
 I Skoven om og knækkes Rokusnødder,
 Da smaskes Druer, Bær, og drilles Kilden.
 Bær du kun rolig! Grib dig ikke an,
 Som stakkels Karl, jeg havde sidst: han fik
 Blodstyrtning i sin Jvrighed. Der hænger
 En deilig Nød; den maa du knække mig.

Agib knækker ham Nødden; han spiser den.

Agib affides.

Nys en lykkelig Fyrste, nu et Lastdyr!

Hvad Skiebne ligner min?

Lægger Haanden paa sin Flaske.

D, var det Gift,
Som fyldte her din Indvold, snart du skulde
Befrie mig fra min Qual!

Skovtrolden.

Hvad har du der?

Hvad? Er det Vand, du giemmer i din Flaske?
Din Nar! det kunde du langt bedre drikke
Af Kilden selv, langt mere friskt og køligt.

Agib affides.

O Allah! Haabet vaagner i min Siæl!
I Flasken har jeg Blod for denne Tgle;
Dg naar han ei kan suges meer, saa falder
han tung fra Kroppen.

Skovtrolden.

Nu, hvad hvisker du?

Agib høit.

Du spurgte mig om, hvad jeg har i Flasken?
Hvis jeg det siger, vil du neppe troe mig.

Skovtrolden.

Det skal du ikke sige. Lad os høre!
Det er ei altid Menneſkene lyve;
Imellem kan J ogsaa slumpe til
At tale Sandhed.

Agib.

Kiender du, min Gubbe,

En Talisman?

Skovtrolden.

Det skulde jeg vel troe.

Agib.

Nu vel, saa vid: jeg har en magist Saft
I denne Flaske, som, naar den er nydt,
Gjør Hjertet glad, og Siælen karst, og styrker
Vor Billie selv til Alt, hvad Aanden attraaer.

Skovtrolden.

Det var en kraftig Talisman; thi Billien
Er ellers Noget, som selv ikke Trolddom
Saa let faaer Fingre paa. Men jeg er ikke
Saa taabelig, som du maaskee formoder.
Det er vel Gift, som du vil skienke mig?
Drif selv først!

Agib.

Ja, det tør jeg nok. Din Skaal!

Drifker.

Skovtrolden.

Naa — ei for meget! Lad mig ogsaa smage.

Drifker.

Agib.

Saa meget som du vil!

Skovtrolden.

Det smagte godt.

Agib.

Det troer jeg nok.

Skovtrolden drifker bestandig.

Ha, det er sødt!

Agib.

Og stærkt.

Skovtrolden.

Hvad er det?

Agib.

Biin.

Skovtrolden klemmer ham.

Nu lyver du, din Knekt!

Agib.

For Himlens Skyld! du dræber mig.

Skovtrolden.

Bist ikke!

Jeg vil kun klemme Løgnen dig af Livet.

Agib.

Jeg sværger dig ved Allah, ved Propheten.

Skovtrolden drukken.

Flux siig mig, hvad det er! Troer du, at jeg
Vil sidde som en Taabe paa din Nakke?

En Taabenakke? troer du det, god Karl?

Og drikke, uden Sands og uden Samling,

Mig Sands og Samling bort? Det er ei nok

At drikke, man maa vide, hvad man drikker.

Agib.

Det er ei kryftet Druesaft; vi lade

Først Binen giære vel.

Skovtrolden.

Først giære vel?

Fy, hvilket Svineri! Det er dog sandt, hvad

Min Kone siger, naar hun slagter jer;

Hun siger, at I ligne Sviin i Hjertet,

I Mave og Indvoldene. Nu seer jeg,

At hun har Ret, den gode Kone! — Men

Det forekommer mig, jeg bliver ør

I hov'det! Jeg kan neppe holde fast;

Jeg bliver løs i Benene.

Agib.

Saa hvil

Dig lidt paa denne Græstøv!

Skovtrolden.

Ganske rigtig!

Men du maa ikke løbe bort imens;
Det maa du sværge mig.

Agib.

Jeg sværger det.

Skovtrolden.

Hvorved?

Agib.

Bed denne glæderige Saft.

Skovtrolden.

Bed denne Saft? Ja, ved mit Bukkestiæg,
Den Saft er ægte, den er Ære værd!
Skal vi nu tage os en lille Luur?

Agib.

Ja, lad os det! Er der ei meer i Flasken?

Skovtrolden.

Desværre nei! Alt hvad jeg klemmer den
Imellem Hænderne, saa knuger jeg
Dog ikke mere Saft af —

Sikker.

den Citron!

God Nat, min Søn!

Agib.

God Nat!

Skovtrolden

strækker sig i Græsset.

I Morgen hænger

Jeg fast mig om din Hals igien.

Agib.

Ja vist.

Skovtrolden.

Saa gaae vi sammen, og saa klemmer jeg
Dig med min Bukkesod, indtil du styrter.

Agib.

Ja vist!

Skovtrolden.

Saa slagte vi dig.

Agib.

Det var Ret!

Skovtrolden.

Og spise reent dig — op.

Agib.

Godt! vel bekomme!

Skovtrolden.

Og drikke Biin —

Glad.

Den maa du skaffe mig!

Agib.

Naar jeg er opspiist?

Skovtrolden gaber.

Ja!

Agib.

Skal ikke mangle.

Skovtrolden.

Au ja! saa er da Alting vel besørget;
Saa slumrer jeg da sødt paa disse Blade.

Han snorker.

Agib.

Den lange Søvn, som Intet skal forstyrre.

Han giennemborer ham med sit Sphd.

Skovtrolden.

Au! hvad er det? Der stikker mig en Bremse.

Agib.

Den Død er let, som ligner Bremsfestik.

Trolden doer.

Agib.

Forløst! O, Himmel, hvilken Dørgang!

Som Hagl til Solskin i en Foraarsstund.

Og hist jeg hører mine Svendes Raab.

Jeg fatter ei min Redning, min Forvandling!

O, Allah! Tak! Skönt daler alt din Sol;

Jeg knæler i den røde Sommeraften

Bed Kilden, som din Himmelglands forgylder;

Bed dine Palmer, hvis andægtige Blade

Redbøie sig mod Jorden for din Allmagt.

Tak, evige Livets Herre, for din Frelse!

Han vasker sit Ansigt og sine Hænder i Kilden, og læser udenad af Alforanen:

„Du tvivler, om en Gud nedseer

Fra Himlen? Ha, saa see du op,

Dg sku hans Skyer, sku hans Regn,

Hans Taager og hans stærke Lyn!

Blik til de lyse Hvalvinger!

Dg hvis dit Bryst ei frydes end,

Dg føler dybt: fra Himlen seer

En naadig Gud med Kiærlighed —

Da stig paa det forvovne Fjeld,

Hvor høit hans Ord har Reden bygt;

Dg du, som tvivler, arme Mand!

Redstyrt dig fra den bratte Klint,

Dg vord, hvad før du var, et Støv!

Dg vent der, Støv, til atter Gud

Bed Dommens tonende Basun

Dpvinker dig. Thi bedre dig,

Forblive Støv og fiælløs Død
 I Allahs Verden, end en Aand,
 Og tvivle frækt, om hist din Gud
 Fra Himlen seer!"

Han gaaer.

Floristane

Kommer frem fra Busken.

Ha, stolte Agib! redded du dig selv
 Ved egen Snildhed, eget Mod, for meer
 At vise mig de Fortrin, jeg beundrer?
 Af! ei engang den smaalkge Triumph,
 At redde ham fra Trolden. Floristane!
 Du svage Fee! dit Hierte giennemglødes
 Af Had og Dmhed i eet Dieblif.
 Ham dræbe? nei, han er mig alt for kjær.
 Hvor sorgløs er han, trodsig og forvoven!
 Jeg elsker ham, og han fortjener det.
 Belan, saa vil jeg haabe bedre Dage,
 Og dog tilgive dig, endskiøndt du spotter.
 Han elsker Jngen; det er mig en Trøst.
 Hvi skulde jeg da harnes, hvi fortvivle?
 Forst, naar han mig forkaster for en Anden —
 Kom da, Skinsyge, du Blaalæbede!
 Og tryl mig til en Tiger fra en Due.
 Før dette skeer, jeg taaler, og tilgiver.

Forsvinder.

Skootroldens Kone og Søn komme.

Sønnen.

O, Moder! kom bag disse Træer,
 Og see dog, hvad der bløder her
 Med Saaret i sit gamle Hierte.

Moderen.

Hvad Smerte ligner Hulla's Smerte?
Min gamle Tumbernunkel død!

Sønnen.

Gid Bakkelsvands var aldrig fød:
Min Fader maa i Græsset bide!

Hulla.

Det, man i Livet ei kan lide,
Man dog i Døden tidt begræder.

Bakkelsvands.

Nu aldrig meer han med os æder,
Nu aldrig meer han paa mig skiender.

Hulla.

Dg strækker sine lodne Hænder,
For mig i Haaret vredt at rive.

Bakkelsvands.

O, gid endnu han var i Live!
Hvem mon der vel har dræbt den Gamle?

Hulla.

Nu vil vi os dog atter samle,
Dg fradse ham en Grav i Sandet.

Bakkelsvands.

Det var da ogsaa reent forbandet,
At dette Mord sig skulde hænde.

Hulla.

Tag du ham i den ene Ende,
Saa vil jeg ham i Skieggget tage.

Bakkelsvands.

Saa endtes denne Uedles Dage!
Jeg kan dig ei min Smerte følge.

Hulla.

Han skulde følges af et Følge,
Som det er Brug i store Stæder.

Bakkelsvands.

Med sorte Flor og Sørgelæder.
Men det faaer være da det samme.

Hulla.

Nu maa der sættes ham en Ramme
Om Graven smukt med Inscriptioner.

Bakkelsvands.

Saa jordes alle Standspersoner.
„Min Fader!“ Alt er sagt med dette!

Hulla.

J Fald det kan dit Hierte lette,
Saa vid, min Søn: han var det ikke!

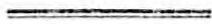
Bakkelsvands.

O, lad mig dig din Pote sliffe
For denne Trøst, du ædle Qvinde!

Hulla.

Belsignet være Gubbens Minde!

De grave ham ned.

Rosenhagen.

Sultanens Palads.

Agib. Slavehandleren.

Slavehandleren.

Ja, ved mit Skiæg og ved Prophetens Grav,
 Det er en Skat, min Herre! ikke blot
 Hvad der saa ofte bydes eder: Ungdom,
 Lidt Munterhed, varmt Blod og Ild, som spiller
 I Diets Blik, og rosenfarver Kinden.
 Hun er en sielden Skønhed. Tyve Aar
 Hun tæller alt, og kappes dog i Friskhed
 Med Jomfruen paa tretten. Hun er stille,
 Tungsendig grublende, som den, der søger
 En Gienstand for sit Hierte. Bittig ei;
 Kold Spøg afføler ægte Følelse;
 Men søm og inderlig, en kiælen Due.
 Dog — vindes vil hun, ikke kiøbes, Herre!
 Og hvis du ikke rører hendes Hierte,
 Omfavner du et Liig, der iiskoldt taaler,
 Hvad ei det kan forhindre, uden Lyst.
 Hun er uskyldig som en Rosenknop;
 Og ingen Kiøber fandt jeg hende værd,
 Kun Machmuds Søn.

Agib.

I Fald hun er saa deilig,
Saa yndig og saa kiælen, som du siger,
Saa kunde det vel hændes sig, jeg blev
Endnu forelsket. Og jeg trænger til det.
Den blotte Belyst ætler mig alt længe;
Men i et sødt, et kiærligt Sværmeri
Bestaaer den sande Glæde.

Slavehandleren.

Du har Ret.

Saa kom at see!

Agib.

Belan; men kun saaledes,
At ei jeg bliver seet.

Slavehandleren.

Det kan du her

Bag dette Forhæng, naar hun gaaer forbi.
Men hvorfor skjuler sig Prinds Agib? Herre,
Din Skionhed vel kan kappes med Amines,
Og sikkert vinder du, naar du dig viser.

Agib.

I Fald hun vinder mig, saa vil jeg seire
Bed eget Værd, og ei ved dette Flitter,
Hvormed min Stand behænger mig; som Agib,
Og ei som Fyrste.

Slavehandleren.

Herre, jeg forstaaer dig.

Gjør, som du vil! Men — hvordan du saa vinder,
Saa koster hun fem tusinde Zechiner.
Jeg kan ei ringere.

Agib.

Nu, lad saa være!

Hver har sin Lidenſkab i dette Liv:
 Jeg elſter Skionheden, du elſter Guldet.
 I Fald jeg finder, hvad jeg søger, Huſſain!
 Saa ſkal du heller ikke ſmægte længe.

Slavehandleren.

Hun kommer med ſin Pige.

Agib.

Bag Gardinet!

De ſkiule fig.

Amine med Hadscha ſin Pige.

Hadscha.

Af, hvilket deiligt, ſoligt Marmorpalads!
 Blodſtopte Bolſtre langs med alle Bægge,
 Og Blomſterurner i de ſtore Bindver,
 Og Bandspring midt i Salene! Og ſaae du
 Den ſkionne Have? Solvſand laae i Gangen,
 Guldløver blinkte fra Terrasſens Græſtorv,
 Og Hyacinth, Narcisſ og Tulipaner
 Umbæltede Nabattens ſorte Muld
 Med alle Farver. Tænk dig dog din Lykke:
 Her vil din Skionhed vinde Agibs Hierte!
 Du vorder Sultaninde, naar den gamle
 Grufomme Sultan døer; men Agib ligner
 Aldeles ei ſin Fader. Skient mig da
 Din Raade, ſom jeg eier nu dit Venſkab!

Amine.

O, ſad jeg atter mat i Solens Hede
 I Orken paa Kamelens Ryg, i Haab om
 At mulig Døden med en venlig Feber
 Mig frelſte fra min Dval!

Hadscha.

Og hvilken Dval?

Gjør det dig ondt, at skilles fra Forældre,
Som kunde sælge dig for Guld?

Amine.

Min Fader

Var fattig, og den falske Forestilling
Om hans Amines Skiebne maa undskylde
Det haarde Skridt.

Hadscha.

Han havde Ret i Grunden!

Han vidste vel, din Skionhed vilde skaffe
Dig en anseelig, dig en holden Elsker,
Som kunde skienke dig, hvad Hjertet ønsker.

Amine.

Hvad Hjertet ønsker! Ønsker Hjertet det,
Som faaes for Guld?

Hadscha.

O ja! mit i det mindste

Har ofte ønsket det. Men af, desværre,
Det blev ved Ønsket!

Amine.

Du forstaaer mig ei.

Hadscha.

Du elsker ei; du Ingen har forladt,
Som var dit Hierte kjær.

Amine.

Min lille Lolo,

Min Koreb og min Sara! O, hvor længes
Jeg efter eder!

Hadscha.

Naar du er Fyrstinde,

Kan du jo sende Bud at hente dem.
Nu er de lykkelige, uden Armod.

Amine.

Jeg veed dog, Fader, det fortryder dig!

Hadscha.

Åh, klynk dog ikke mere nu! Hvis Brindsen
Nu kober dig? Man siger, han er skøn.

Amine.

Jeg elske den Bellystige, som strækker
Sin Attraa til Utallige? Nei, aldrig!

Hadscha.

Hvad? du vil elskes ene?

Amine.

Er den Fordring

Ubillig? Hierte, tænker jeg, for Hierte.

Hadscha.

Du taler altid kun om Hierte. Hiertet
Er skjult, usynligt; det, som dækker Hiertet,
Er meer tillokkende. Din skønne Barm
Vil røre Brindsen mere, tænker jeg,
End dine Suk og dine Følsomheder.

Amine.

Du kræmper, du fornærmer mig.

Hadscha.

Det vilde

Jeg nødig. Men tillad mig det, Amine!
Du er for stor til end at være Barn.

Amine.

Til barnlig Uskyld Ingen er for stor.

Hadscha.

Du bedre tale kan din Sag, end jeg;
Dog veed jeg ligesuldt, at jeg har Ret.

Amine smilende.

Der seer du, du har ogsaa Følelse,

Om ikke just for Rærlighed, saa dog
For Egenrærlighed.

Hadscha.

Der kommer Nogen.

Bor Herre, Slavehandleren.

Slavehandleren kommer.

Amine!

Bered dig paa at lyde nu, mit Barn,
Dit nye Herskab! Du er solgt.

Hadscha hurtig.

Til Prindsen?

Slavehandleren

med en paataget Ligeindighed.

Den, hun har vraget, vrager ogsaa hende.
Han skienker hende til sin gamle Gartner,
Til Mesrun, som har længe ønsket sig
En flittig Pige til sin Rosenhauge,
Ei langt fra Staden.

Amine glad.

O, jeg aander atter!

Slavehandleren.

Lev vel, Amine! Tak for godt Bekendtskab!

Der kommer Oldingen, dit nye Herskab.

Mesrun kommer.

Er dette min Slavinde?

Slavehandleren.

Ja, min Herre!

Og hun forstaaer at vande Tulipaner,
At lægge Svibler, binde Rosenfrandse,
At fiske, snart med Net, og snart med Angel;
Det staaer jeg inde for.

Meſrun venlig.

Hvad tykkes dig,

Mit Barn! vel om at tiene mig?

Amine.

O, herligt!

Meſrun.

Men — dine Lieliehænder, de vil brunes
I Solen. Det er Skade; thi jeg finder
Uagtet de halvſierdsfindsthyve Aar
Dem meget ſnukke.

Amine.

O, et ringe Tab!

Jeg underkaſter gierne mig dit Herſkab,
Ærverdige Herre! og jeg takker Allah,
Som ſkienkte mig til dig.

Meſrun om Hadscha.

Og denne Pige?

Slavehandleren.

Hun løber med i Kiøbet. Ei jeg nænner
At ſkille hende fra ſit gamle Herſkab.
Hun tiene kan Amine til Opvartning.
Farvel, mit ſnukke, og mit ſtygge Barn!

Han gaaer.

Hadscha.

„Mit ſtygge Barn!“ og „med i Kiøbet!“ ha,
Jeg kunde ærgre mig, hvis ikke alt
Mit Bryſt var hærdet mod al ſlig Foragt.
Dog glæder mig at blive hos Amine,
Og jeg ſkal tiene dig ſaa tro, ſom hun.

Meſrun.

Saa kom da, begge mine Gartnerpiger!

De gaae.

Agib

triner henrykt frem fra Gardinet.

Omtryl mig, Elskov! skab min Fyrstekrone
 Nu om til Hyrdehat, mit Sværd til Stav,
 Og lær mig hist at vogte hvide Lam
 I Stedet for de vilde Saracener!
 Den skionne Piges Blik har rørt mit Bryst,
 Og ubevidst, i Magten af sin Ynde,
 Har hun beseiret Agib. Muhamed!
 Du, som i Himlen skienker Helten Juris,
 Skienk mig Amine! lær mig vinde hende
 Ved egne Fortrin, ved Elskværdighed!
 Lær mig ved Toner nu paa Fløiten sødt
 At smelte hendes Hierte! Skov og Mark
 Skal skue mig forelsket bleg. Og vinder
 Jeg ikke det, som nu jeg høiest skatter,
 Saa tag mit Kongedom, tag selv mit Liv!

Han gaaer.

Mesrums Hønge.

Hadjscha og Amine i Lovhytten.

Hadjscha.

Siig mig ærligt nu, Amine!
 Om du i den eensomgrønne
 Lovsal finder dig fornøiet
 Mellem lutter Træer og Buske.
 Fylde Længsel ei dit Bryst?

Amine.

Jo, jeg længes efter Lolo,
 Efter tangklædt Fiskerhytte,

Bølgens Rislen, Aftentaagen,
 Al, hvis kolde Skumring bragte
 Faderen til Datterbryst!

Hadscha.

Det er en barnagtig Længsel,
 Altid kan ei leges hiemme,
 Armod glemmes snart for Velstand.
 Men at Gubben blev din Herre,
 Det bedrøver dig med Ret.

Amine.

Derfor skulde jeg bedrøves?
 Ricære Barn, hvor utaknemligt!
 Har et venligt Held mig ikke
 Reddet fra Fortvivlelsen?

Hadscha.

Derfom Væbet kunde tale,
 Naar det skrumpes ind og rynkes,
 Troer du vel, det takked Allah,
 Blot fordi det ei var nydt?

Amine.

Her er Paradisets Have.
 Gubben i sin brune Kiortel
 Ligner Herren, som besøgte
 Adam, hvergang Dagen køltes.
 Her mig voxer Livets Træ.

Hadscha.

Hvad er Livet uden Kundskab?
 Hvad var Adam uden Eva?
 Hvad er nu i Edens Have
 Atter Eva uden ham?

Amine.

Slange, Slange! skal du stedse

Læspe fristende fra Løvet?
 Snøe i falske Sølvbugter
 Halen om hvert helligt Træ?

Hadſcha.

Sværmeri! og skal du altid
 Med din Taagedunst beruse,
 Meer end Druesaftens Nectar,
 Hvert et uerfarent Bryst?

Agib som Hyrde ved Dammen. Amine.

Agib.

Maa en fremmed Svend, hvis Hytte
 Staaer i denne Hyttes Nærhed,
 Der er Hyrde, skønne Pige!
 Som din gamle Pleiefader,
 Og der elsker ham som Søn —
 Maa han hilse dig som Søster?
 Hielp dig paa Dammens Bredde
 Med at fylde dine blanke
 Kander med det klare Vand?

Amine.

Ben! hvad hedder du?

Agib.

Mit Navn er

Agib, som vor unge Fyrstes;
 Jeg er opkaldt efter ham.

Amine.

Nu, saa vær os ret velkommen!
 Meget har vor gamle Fader
 Talt om dig, og lutter godt.

Agib.

Dine hvide Hænder lide,
Naar du gaaer i Solens Hede;
Vil du ei forsmaa de Handsker,
Jeg har kjøbt i Nabobyen
Paa den sidste Markedsdag?

Amine.

Tak som byder! du er artig.
Troer du vel, de Handsker passe?
De er mig vist alt for smaae.

Hun trækker dem paa.

Agib.

Og dog snoe de sig saa smidigt
Om din Haand og dine Fingre,
Som den tynde, silkebløde
Hud om Slangens trinde Krop.

Amine.

Men hvad har du der i Haanden?

Agib.

Jeg har lært at flette Kurve,
Grønne Vidier, gule Straae.
Denne Hat med bredden Skygge,
Skratbefæstet paa din Fletning,
Vilde klæde dig saa yndigt,
Vilde skjærme dig for Sol.

Amine.

Agib, du er alt for artig!
Den, som gav, vil atter gives.
Jeg har Intet dig at byde,
Uden denne Blomsterkrands.

Agib.

Jeg har seet en Fyrstekrone,

Rigt beſat med Diamanter,
Med Rubiner og Smaragder,
Som jeg bytted ei for den.

Amine.

Det er Tid at vande Bedet;
Solen daler alt bag Fjeldet.
Du har fyldt mig begge Kander,
Kan du ogsaa bære to?

Agib.

Agget ſvæver paa min Skulder,
Let er Bandet ſaa at drage.
Kiærlighed kan flytte Bierge,
Naar den gaaer i Skionheds Nag!

Amine med Hadscha i Meſrums Hytte.

Hadscha.

Hvorfor ſidder du veemodig,
Støtter Haanden taus til Kinden?
Snart din Pleiefader kommer,
Og du har ham jo ſaa kiær.

Amine.

Saare kiær, den gode Fader!

Hadscha.

Aftenbordet venter dækket:
Mælk og Brød og Kiød og Frugter,
Alle Aarets gode Ting.
Tænker du paa Fiſkerhytten?

Amine.

Nei — deſværre!

Hadscha.

Hvi desværre?

Paa din Lolo?

Amine.

Heller ikke.

Hadscha.

Nu, hvad tænker du da paa?

Amine.

Hvorfor har til Tre du dækket?

Hadscha.

Nu, for dig, for Mesrun — Agib.

Amine.

Agib kommer ei i Aften.

Hadscha.

Ei! hvorfor?

Amine sukker.

Jeg veed det ikke!

Hadscha smilende.

Stakkels Barn! du veed det ei?

Det var Skade. Nu, saa veed jeg

Noget, som jeg før ei vidste.

Amine.

Hvorfor smiler du? hvad veed du?

Hadscha.

Hvorfor du er forrigfuld!

Kratskouen uden for Haugen.

Amine

paa en Græsbenk.

Naturen er saa smuk! Det Gaftiggrønne
Mig lokker i sit skygedunkle Skød.

Mig synes, jeg har aldrig følt det Skønne
 Saa stærkt, som nu. Min Phantasie var død.
 Nu er den vaagnet, som en Fugl, der skuer
 Ud af sin Skal, sit Æg, hvor den var lagt;
 Den fryder sig ved Himlens lyse Pragt,
 Og flager til de søde Purpurdruer.

Barmt følte jeg tilforn kun for det Gode,
 For de Uskyldige, de kære Smaae;
 Jeg var saa rolig og saa glad til Mode,
 Hvergang om Aften jeg min Fader saae.
 Men seer jeg Agib nu ved Aftentide,
 Da blusser høit i Rinden mig mit Blod.
 Jeg veed jo ei engang, om han er god;
 At han er smuk —

Sukker.

det fik jeg vel at vide!

Her vil jeg slumre nu, her vil jeg drømme
 Om den, som vaagen jeg i Drømme seer,
 Om ham, som aldrig jeg forglemmer meer,
 Og sødt i Taarer skal mit Dø svømme.
 Til Ly for Solen tiener denne Stamme,
 Som skygger med sit brede Palmehang.
 Indlul dit Barn nu med din Buggesang,
 O, gamle Bæk! du Alnaturens Amme!

Sun sover.

Floristane kommer frem.

Skælbedækte Brillelange,
 Kom kun frem, vær ikke bange!
 Bev dig til den hvide Fod,
 Gyd din Gift i hendes Blod;

Men ei før du angst fornemmer,
 At den spæde Fod dig klemmer.
 Kom, forlad din Redes Æg,
 Bind dig om den trinde Læg,
 Om det smalle Been, lad fælten
 Bugen snige sig om Hælen!
 Hvil dit Hoved blødt med List
 Paa den høie, runde Brist,
 At din Braad med Lethed saarer
 Een af disse blegblaae Aarer!

Hun gaaer.

Krillestangen

sniger sig langsomt gennem Græsset hen til Amine.

Denne glatte, silkebløde
 Pude vil jeg slumre paa.
 Her kan jeg mig ikke støde.
 Jeg vil mine Bugter slaae
 Om det Fyldige, det Runde,
 Fiint som Kiød, og hvidt som Steen.
 Her om denne skønne Green
 Vil jeg vikle mig — og blunde.

Den vikler sig om Amines Been, og sover

Agib kommer.

Der slumrer hun, saa sødt som en Gudinde!
 Tak, Zephyr! o, hvor himmelsk du husvæler
 Mit Die, mens du svæler min Amine.
 Ha, skønne Syn! Undsaae du dig, Amine!
 Bed det at vise, som gjør Skaberens
 Den største Ære? Hvilke Mesterstykker
 Af Billedkunst! Hun smiler! ja, ved Allah! —
 En Taare perler fra det lukte Die.

Af, ængstes hun i Drømme? Men man smiler
 Ei, naar man ængstes. Af, hvad drømmer hun?
 Hvor meget gav jeg til at vide nu
 Din Drøm, Amine!

Han opdager Slangen.

Hellige Prophet!

En Brillelange vikler sig i Bugter
 Om hendes Fod! Den sover, skøndt den gloer
 Med aabne Dine. O, min elskte Skat!
 Ulykkelige Agib! Arme Pige!

Amine vaagner.

Hvad føler mig og trykker mig saa blødt
 Det venstre Been?

Agib.

For Himlens Skyld, Amine,
 Rør — rør dig ei!

Amine.

Hvorfor?

Agib.

En Brillelange!

Amine seer den, og falder i Usmagt.

Agib.

Nu Alting vundet, eller Alting tabt!

Han griber Brillelangen tæt omkring Hovedet, og vrister den
 fra Amines Been; den sprætter, og hvisler med Braadden

Agib.

Bel grebet, ved Prophetens Magt!

Han holder den høit i Beiret.

Ja, hvist

Du fun, du fæle, skælbedæfte Snog!

Slet saae du dengang Faren i din Brille.
 Hvi bærer du den ogsaa dumt paa Nyggen?

Slangen hvisler, og snoer sin Hale omkring hans Arm.

Agib.

Jeg skælver! Eddersaften flyder ned!
 Men den kun skade kan, hvor der er Saar;
 Min Hud er heel.

Han gaaer hen til et Træ med en stor Svamp paa Barken.

Her er et Kiød, som suger

Din Edder uden Frygt. Du der din Harm!

Han holder Slangens Hoved til Svampen; den bider sig arrig
 dybt og fast ind deri. I det samme river Agib en Dolf
 af sin Barm med den venstre Haand, og skærer Hovedet af
 Slangen, som bider endnu og bliver siddende i Svampen.

Agib.

Ha, Seier! Seier!

Han kaster Slangetroppen bort, og toer forsigtig sine Hænder
 og Arme i Bækken.

Amine

kommer til sig selv igjen.

Red mig, gode Allah!

Agib.

Amine! du er reddet.

Amine.

Agib! Agib!

Hvor er den fæle Morder? Har den stufket,
 Saa maa jeg døe. Forlad mig, elskte Ven!
 Thi jeg forgifter dig.

Agib kærslig.

Ja, min Amine!

Du har forgiftet mig med Elskovs søde,
 Ulægelige Gift. Men Brille-slangen

Er dræbt; jeg vristed den fra dine Fødder,
 Jeg greb den høit om Nakkem, saa det blev den
 Umuligt at fordærve mig. Nu stikker
 Dens Tand i Svampen der, og hisset sprætter
 Den skønne Krop i Græsset med sin Brille.

Amine

omfavner ham.

O, min Befrier!

Agib.

Lykkelige Fare!

Nu vikles Agib ind af andre Slanges.

O, søde Favnetag!

Amine.

Jeg elsker dig!

Og du?

Agib.

O, lad mig slutte mine Læber
 Til dine, du Guldsaligste! Her tier
 Det matte Ord; her tale Suk og Taarer,
 Og søde Kys, og Diets stille Blik!

Floristane

i Luften, svæver fortvivlet frem og tilbage i lange Flor
 mellem Skyerne, som støvregne, medens det glimter af og til
 med svage Lyn.

Nu forsvinder af mit Hierte Kærlighedens sidste Gnist.
 Anden Gang den tappre Frække spotter Floristanes List.
 Slynng, du røde Lyn, fra Skyens sorte Hal din Slangebugt!
 Dræb ham, før han henrykt nyder sine Længsleres søde Frugt!
 Nei dog, Lyn med Svoveltakker, dræb ham ei, forstræk ham kun!
 Endnu ei skal Helten bløde; bedre kommer Hevnens Stu

Ei i ſin Amineſ Arme finder han en ſalig Død,
 Synker ei med Kiælen Belyſt i den Troſtesløſes Skjød.
 Hun ſkal ſpotte ſin Tilbeder, han ſkal lære, dækt med Skam,
 Hvad det er, at elſke haabløs den, ſom kun foragter ham.
 Nu afſted til hine dunkle Guler, hvor ei Solens Skin
 Straaler hen, og roſenfarver Fjeldpigens hvide Kind!
 Nu til hine mørke Kløſter, hvor en rædsom Skaberkraft
 Fylder Sumpens ſtore Bregner med en magiſt Tryllesaft!
 Der vil jeg et Bæger kryſte fuldt af ſlig en Elſkovsdrif,
 Som kan Hiertets Jld forſtyrre, ſom forvilder Diets Bliſ.
 Elſke ſkal hun ham med Omhed, for med mere piinlig Magt
 Ret hans Barm at ſønderlide, naar hun viſer ham Foragt.
 Fort, I ſorte Nattens Ugler, fører mig til Mørkets Huus!
 Følger med, I Baſilifker, ſtore Myg, og Flaggermuus!

Sun forsvinder.

En skien Lønhytte

udpyntet med alle Slags Blomſter. I Hytten et lille Bord, ved hvilket
 Agib og Amine ſom Brudepar ſidde med Mesrun. Hadſcha
 varter op. Uden for Hytten en landlig Muſik af Skalmeyer og Fløiter.

Agib.

Fyld nu den blanke Pocal, min ſølvgraa, værdige Fader!
 Afſiens ædelſte Biin flyde til Hyrdernes Feſt!

Mesrun.

Rig er Hyrden, ſom nøiſom ſin Melk fortynder ved Kilden;
 Men for Fyrſterne kun vøyer den koſtbare Drif.

Agib.

Afſiens Land er rigt paa Viindruranter, og Hyrden
 Finder dem tidt, naar hans Hiord græsſer paa ſkraalige Bierg.

Mesrun.

Vel! og paa Bryllupsdagen maa Hyrden ligne sin Fyrste.
Fyrsten er dog paa sit Slot ei saa lykkelig, som han.

Agib.

Ægte Perler man ei i utallige Muslinger finder;
Ei i vor Sultans Serail findes en Skønhed, som min.

Mesrun.

Hvorfor stirrer du hen saa taust, Amine? Hvi farves
Meer end sædvanlig i Dag ofte med Purpur din Kind?

Agib.

Purpur er Dronningens Dragt; men ei med saa deiligt et
Purpur
Pryder sig Rosernes Blad hist, som din hullede Kind.

Amine smilende.

Kiender du Tidslens Blomst, min Ven! med den glødende
Krone?

Smiger kalder man den; Ufrugt i Grunden den er.

Agib.

Hvoraf kommer det vel, min sølvgraa Fader! at Pigen
Gierne smaadriller sin Ven, misforstaaer ham med Flid?

Mesrun.

Huld Forskiellighed, Søn! er Elskovs evige Næring;
Hvad der er Enigt og Get, kiedes, og længes ei meer.

Amine.

Taler, min Fader! du sandt, o, saa maatte jeg ængstlig begræde
Denne Stund, som maaskee vorder min Kærligheds Grav.

Agib.

Taarer fylde dit Blik, høit stiger den sneehvide Barm dig.
Saaed vort venlige Spøg, Elskte! dit kære Bryst?

Amine.

Tilgiv, Agib! jeg veed, du elsker tro din Amine;
Men min alvorlige Siæl deler din Munterhed ei.

Mæsræn.

Heisa! lystig, mit Barn! Snart vexler Spøgen med Alvor;
Men i den speidende Sværm passer sig Munterhed kun.

Agib.

Nu en godlidende Sang til vor Skaal for Kiærligheds Almagt,
Høit ved Skalmæernes Lyd istemmer, Hyrder, en Sang!

Hyrdernes Sang uden for Hytten.

Solens Chor.

Solen skinner skion og stolt:
Bort, du hvide Maane!
Kun dit Lys er mat og foldt,
Dine Straaler blaane.
Bort kun med din Stjernehær,
Med de dunkle Skygger!
Den, som ret har Kraften fær,
Kun i Solen bygger.

Maanens Chor.

Maanen spreder venlig, mat
Ud sit blege Lagen.
Dvæger ei den stille Nat
Køgende paa Dagen?
Bort, du alt for stærke Sol,
Med din hede Lørke!
Nattergal og Natviol
Fryde kun i Mørke.

Solens Chor.

Jeg er Livet; Alt fremstaaer
Bed min rige Kilde.
Var der Høst, og var der Baar,
Hvis jeg ikke vilde?

Manden skienker jeg sit Mod,
 Skionhed ungen Pige.
 Jld og Jord og Luft og Blod
 Høre til mit Rige.

Maanens Chor.

Nu, saa herst den hele Dag;
 Fryd dig over Skatten!
 Lyse vil jeg med Behag
 Venligt kun om Natten.
 Uden dig maa Alting døe,
 Alt du lader funkle;
 Men kun modne, stille Frø
 Spirer i det Dunkle.

Alting har sin Tid, sit Sted,
 Hvor det Nytte stifter:
 Natten er for Kiærlighed,
 Dagen for Bedrifter!
 Selv om Dagen hviles maa,
 Mat gjør dine Pile;
 Men hvor Rattergale slaae,
 Trænges ei til Hvile.

Begge Chore.

Nu, saa vil i Enighed
 Froe vi vandre sammen,
 Stige jævnlige op og ned,
 Straalende til Gammen.
 Solen nu gaaer til en Ro,
 Som ei Bruden finder;
 Seer i Morgen dobbelt fro
 Hendes røde Kinder.

Agib

betragter Amine, som er slumret ind i hans Arme.

Hun slumrer sødt og venligt, som en Engel.
 Til Bægret nipped kun den elskte Mø;
 Men listigt har den høie Balmustængel
 Fortryllet Binens Draabe med sit Frø.
 Nu flug afsted! den lette Karm skal bære
 Sin lette Byrde, som sin Fee en Sky.
 Vi alle maae i Hovedstaden være,
 For Dagens Roser aabne sig paa ny.
 En gylden Sopha der med Floilsgardiner,
 Grøn som en Græsbænk, skal hun hvile paa.
 Lovhytten af Smaragder og Rubiner
 Skal over hendes Seng sin Hvelving slaae.
 For Hyrdesang skal Sangerchoret tone.
 Meer Kunst — af, muligt mindre Tidsfordriv!
 Den friske Krands forvandles til en Krone,
 Og Dalens Mø til Agibs Hgteviv.

Han stirrer hen for sig, og siger anelsesfuld.

I Kiærlighed og Uskyld vi forenes,
 Dog gaaer en Gysen giennem mine Been.
 Mig tykkes, at det muntre Liv forstenes
 Nu, Blomsten vorder til en Uedelsteen.
 O, stolte Fyrstekrone, tunge Byrde!
 Dig skal jeg kiøbe for en skøn Natur?
 Ret føle Kiærlighed kan kun en Hyrde,
 Slet Rattergalen synger i sit Buur.
 Men, Agib, Mod! hiin Grund er ikke gyldig;
 Du vandt din Mø ved Omhed, ei ved Baand!
 Din Siæl er reen, din Elskov er uskyldig —
 Men, af — din Glæde — staaer i Skiebne's Haand!

Elfskovsdriften.

Klippehal i Skoven.

Kioffen. Et Kar staaer paa Jlden. Blomsterduske ligge rundt omkring.

Floristane

laver en Elfskovsdrift. Hun kommer Urter i Karret.

Først Rosen, hin røde!
 Som Kinderne gløde,
 Som Læbernes Jld.
 Dens Duft skal forvirre,
 Og stivt skal hun stirre,
 Saa drømmende vild;
 Og snart skal den sætte
 Ved sørgeligt Sind
 Sit Blegviolette
 Paa Drømmerstens Kind.

Torne nu og tørre Lidsler
 Blande sig med Blomstens Duft!
 Høst, jeg hører, Slangen hvisler
 Udenfor i grønne Busk.

Kom herind, du sorte Snog,
 Du, som sniger dig saa klog!
 Du din Gdder mig forunde;
 Sno dig fra de dunkle Lunde!

Her Slangen jeg hænger
 I Skorstenen op;
 En Bædste sig trænger
 Af ængstlige Krop.
 Dens Saft har sig blandet
 Med Blomster og Siv,
 Og ypper i Vandet
 En giærende Riv.

Naar hun nu sin Morian møder,
 Hyllet i en Taagedamp,
 Hendes arme Hierte bløder
 Snart i heftig Elskovskamp.
 Uden ham er Dagen mørk,
 Paradiset kun en Drk;
 Men med ham hun selv paa Heden
 Føler sig som i et Eden.

Nu Balmuen skienke
 Sit melede Frø!
 Gi meer hun skal tænke,
 Forstanden skal døe;
 Kun Hiertet skal banke,
 Hvor Følelsen boer,
 Og al hendes Tanke
 Er kun hendes Mor.

Agib skal hun plat foragte,
 Glemme Kiærlighed og Tro;
 Hiin hun kun skal eftertragte
 Dybt i Skovens dunkle Bo.
 Fyrsten, bleg af Graad og Suf,
 Finder hun ei længer smuk;
 Moren skal hun kiælen trykke,
 Som Naturens Mesterstykke.

Blusfer, I Flammer! og brænder, I Luer!
 Rødt under Hvalvingens fortnede Buer.
 Damper af Bladet den kraftige Duft,
 Giver mit Had, mine Følelser Luft!
 Saa har det blusset dybt i mit Hierte,
 Kold den Forvovne spottet min Smerte.
 Lutte dig, Kraft, i den flammende Blød!
 Urterne virke! Hevnen er sød!

Vakkelsvands

stikker nysgierrig Hovedet ind i Hulene, og griner.

Kom, Moder! her i denne Stue,
 Og see, hvad Feen, vores Frue,
 I Potten har af Blomster lavet.

Floristane stirrer i Karret.

Det koger bølgende, som Havet,
 Og som mit Bryst af Hevnens Glæde.

Vakkelsvands.

Tillader du os ind at træde?

Hulla

følger sin Søn, og neier.

Tilgiv min Søn, den Næsevise!

Bakkelsvands.

Du laver vist en deilig Spise.
Hvo lidt af den dog turde smage!

Floristane.

En Skeefuld maa du gierne tage;
Saa vil du lære, smukt at siunge.

Bakkelsvands.

Au au! der brændte jeg min Tunge.

Floristane.

Du skulde pustet lidt paa Skeen.

Hulla.

Min Son! gjør, hvad dig siger Teen.

Bakkelsvands henrykt.

O, Himmel! hvad er det? mit Hjerte brænder,
Mit Die funkler, som den store Stjerne,
En Taage lægger sig omkring min Hjerte,
Jeg føler Noget, som jeg ikke kiender.

O, Frue! lad mig kysse dine Hænder!
De er saa hvide som en Røddelkærne.
Din Barm, din Mund jeg kysfed ogsaa gierne!
Hvor Silken snoer sig om de trinde Lænder!

O, Allah! Skade dog, jeg er saa hæslig,
Langøret, haaret, svandsset og saa græs'lig!
Maaskee jeg ellers dog dit Hjerte rørte.

Maaskee min Læbe smigrende forførte
Dig til at skienke mig den sieldne Lykke,
Dit Alabaster til mit Bryst at trykke.

Hulla.

Ei ei! hvad er dog det?

Floristane.

Min Moer! jeg gietter,
Han er forelskt: han taler i Sonetter.
Til Bakkelsvands.
En Skeefuld end!

Sagte.

Hvad østligt er og jordisk,
Maa worde mere himmelsk — mere nordisk!
Han drikker endnu engang.

Bakkelsvands sentimental.

Hypeligt nu min Taare rinder.
Følesløse Marmorsteen,
See dog mine blege Kinder,
See dog mine tynde Been!
Skiondt din Grumhed vist mig dræber,
Uden Sorg for hvad jeg led,
Skal dog mine gustne Læber
Tolke dig min Kiærlighed.

Dybt mit Hierte savner Noget;
Rattergalen mig forstaaer.
Tankeløs jeg gaaer i Taaget,
Trøstesløs til Sengs jeg gaaer.
Henrykt jeg dit Navn velsigner;
Uk, men haardt er Skiebne's Bud:
Kan du elske den, som ligner
Meer en Diævel, end en Gud?

Floristane

faster Vand paa ham af en Staal.
Bed Maanens Glands
Jeg byder dig — den vil mit Dnske høre —

Tab din Svands,
 Din Pels, dit lange Dre!
 Bliv en Morian, jævn og glat,
 Men saa sort som Midienat!
 Med Raftan og med Turban paa
 Sædeligt du for mig staae!
 Hurliburli, Hanen gol,
 Gjør, hvad Feen dig besol!

Bakkelsvands

staaer forvandlet til en Morian med Raftan og Turban.

Hulla.

Hvad seer jeg? o, hvor han blev skøn!
 Men ei han ligner meer min Søn.

Floristane.

Det er din Søn.

Hulla.

Jeg vil dig troe;
 Jeg saae desuden selv det jo,
 At du forvandlede ham med Vand.
 Nu er han blevet da en Mand;
 Lidt sort! det Intet sige maa,
 Man krybe skal, før man kan gaae.
 Gaaer han i Solen nogen Tid,
 Saa bleger den ham sagtens hvid.
 O, ædle Frue! hør mit Suf,
 Og gjør mig til en Dame smuk,
 Saa takker jeg dig med min Søn
 Ved Morgen- og ved Aftenbøn.

Floristane.

Gaaer hen til eders grønsværkrandsste Muur,
 Til eders gamle Hytte bag Ruinen,

Dg venter der paa hvad jeg eder sender!

Slaaer Band paa Hulla.

Jeg giver dig den Magt, naar selv du vil,
At blive til en ærbar gammel Kone.

Hulla bedrøvet.

En gammel Kone!

Floristane.

Altid mere smuk,

End sig en Marekat, som nu du er.

Hulla.

Nu ja! saa takke vi for denne Gang.

Jeg takker paa min Søns og egne Begne.

Nu kan han ikke hedde Bakkelsvands,

Nu har han ingen. Giv ham nu et Navn,

Dg lad ham løbe!

Floristane.

Kald ham Hurliburli!

Hulla.

Ja, det er sandt! det flinger meget bedre.

Kom, Hurliburli! følg din Moer!

Hurliburli

pathetisk affecteert.

Min Moer?

Er denne Trolld min Moder? Gode Himmel,

Hvor grusomt handler du mod dette Hierte!

Han slaaer sig for Brystet.

Hulla.

Der har vi Frugten! Kommer Snavs til Ære,

Saa veed det ikke, hvordan det vil være.

Hurliburli.

Ha, Qvinde! jeg forstaaer dig ei. Min Tanke

Ei svæver meer i disse Regioner.

Ei lavbegierlig vil jeg længer vanke
 Nu efter Olden, Nodder, Skampioner.
 Nu stirrer kun mit rørte Blik til Maanen,
 Og intet Ord beskriver dig min Daanen.

Hulla

neier for Feen.

Nu ja, saa takke vi da nu mangfoldig.
 Kom, Bakkelsvands!

Hurliburli foragtelig.

Hvad kalder du mig, Qvinde?

Hulla.

Jeg vilde sige Burliburli. Tilgiv!
 Du veed jo nok, kiært Barn har mange Navne.

Sagte.

Åh, Himmel! nu foragter han sin Moder,
 Fra den Tid, han er bleven nobliteert!

Floristane.

Bær rolig! denne lette Ruus forsvinder;
 Du snart igien dit Dyr i Moren finder.

De gaae.

Skou i Nærheden af Klippehølen.

Amine

vildfarende, med et let Jagtspyd. Hun standser, og stirrer hen
 i Aftenroden.

Naar endnu Hiertet Intet veed,
 Og haaber ei Gienkiærlighed,
 Da trøster tausé Lund;
 Det elskte Billed i Siælens Braa
 Klart svæver, som paa Himlens Blaa
 Den lyse Maane rund.

Lidt blegt, men saligt er dens Skin,
 Som Lilien paa en Elfers Kind
 Med Taareblif og Suk.
 Han følger mig paa eensom Dei,
 Han stirrer — tale tør han ei.
 Det gjør ham dobbelt smuk.

For den, som endnu Intet har,
 Hver lille Blomst er dyrebar
 Af Elskovs Paradiis.
 Men er han min — o, største Lyst!
 Men — grumme Frygt i saligt Bryst
 Ved Tanken om Forliis!

Han favner, smiler, iler bort.
 Af Jordens Glæde varer kort;
 Er den alt nu forbi?
 Seer jeg min Elsker aldrig meer?
 Og seer jeg ham — mon han mig seer
 Med første Sympathie?

Ja, Riearlighed! ja, du er grum,
 Gjør Tanken bange, Læben stum,
 Og Hiertet aldrig trygt.
 Og dog, du hulde Skadefro!
 Hvo købte vel al Verdens No
 For Sødmen af din Frygt?

Fortvivlet og forvildet! Agib! Af,
 Hvi var jeg saa forvoven? Fæle Bildsviin!
 Jeg troer, du var en Trolde, som loffed mig
 Fra Glædens Favne til min Fordærvelse.

Indviklet staaer jeg nu i Skovens Krat —
 Og Natten nærmer sig — og ingen Redning!

Den gamle Marcebille

lader sig pludselig see.

Jeg bringer strax dig til din Fiskerhytte
 Paa Kysten af det røde Hav, Amine!
 I Fald du ønsker det.

Amine.

Ha, Marcebille!

Naa, tænkte jeg det ei, du var en Hex!

Marcebille.

Nu, lad mig være den, jeg er! men du,
 I Fald du har din Lykke kjær, forlad
 Prinds Ugib; thi han elses af en Fee.
 Hun vil forfølge dig, det maa du vide,
 I Fald du vover at udstikke hende.

Amine.

Min Ugib elsker mig af Hiertets Frihed.
 Jeg har ei søgt ham. Himlen gav mig ham,
 Og Himlen kun adskiller os igien.

Marcebille.

Det vil vi see! husk paa hvad jeg har spaaet:
 Du blier Prindsessen med den lange Næse!

Hun forsvinder.

Amine

raaber fortvivlet:

Ugib! Ugib!

I det samme kommer Floristane venlig ud af Hulen i sin egen
 Stikkelse med et Guldhorn i Haanden, og standser i Ind-
 gangen.

Floristane.

Hvad hører jeg? hvad lyde her for Suk,
 Hvor Skoven pleier kun at høre Skrig
 Af Rattens Ugler? Har en fiælen Due
 Fra Rosenlunden angst forvildet sig,
 Og søger nu blandt Klipperne sin Mage?

Amine.

O, Himmel! hvilken deilig Jomfru staaer
 Med lange Lokker hist ved Hulens Indgang?
 Hvem er du, skønne Mø?

Floristane.

En Skovens Jomfru.

Amine.

Af, viis mig paa den rette Bei igien
 Til Agib, til min fiære Egteherre!

Floristane.

Det haster ei, Amine! Bær kun rolig!
 Du snart vil finde, hvad din Længsel søger.

Amine.

Af, jeg er træt og mødig; jeg forsmægter.

Floristane.

Saa hviil dig lidt paa denne Porphyrblof,
 Som ved et Jordskiælv alt fem hundred Aar
 Fra Klippen styrtet ligger ved min Hule.
 Jeg dækker den med dette Sølvflør,
 Saa kan du ei forkøle dig.

Amine sætter sig.

O, Tak!

Hvad har du i din Haand?

Floristane.

En kraftig Drif,
Som styrker dig, og lærer dig at skue
Naturen med et mere muntert Die.

Amine.

Men man har sagt mig, jeg maa aldrig nyde
Den Drif, som bydes mig af Skovens Piger.

Floristane rødmende.

Det gør mig ondt.

Amine bekymret.

Har jeg fornærmet dig?

Floristane.

Mit vakkre Barn! Bagtalelsen sig strækker
Ei blot til Mennesker, men og til Aander.
Du trænger til en Bederqvægelse,
Den bød jeg dig med et godvilligt Hierte.
Du vægrer dig; velan, saa lad mig gyde
Den stoltforsmaaede Drif i Græssets Blomster.

Amine.

Nei, nei! jeg drikker.

Hun griber Hornet, og drikker.

Floristane sagte.

Jeg har vundet Spil.

Amine

stirrer hen med et mørkt Blik.

Hvad gav du mig? Min Tanke sig forvirrer.
En selsom Flamme luer i mit Bryst.
Erindringen om hvad der var mig kiært
Dg dyrebart forsvinder i en Taage —
Dg Gisglespil opvække mine Længsler.

Floristane.

Nu? er du lædsket alt?

Amine.

Jeg tørſter meer,

End før jeg drak.

Floriftane.

Saa drik endnu engang!

Amine vilb.

Af dette Horn, ſom du har vriſtet af
 En Dævels Pande? falſkelig forgylt,
 Og fyldt ved Helveds dybe Svovelfilde?
 Nei, aldrig! Lad mig styrte mig i Havet!
 Den køle Død vil ene lædſke mig.

Floriftane leer.

Du ſværmer, ſmukke Barn! Hvi ønske Døden?

Amine.

Hvor er min Agib? tal! hvor er min Hyrde?
 Viis mig til Meſruns Hytte, til min Have,
 Hvor Elſkov gløded ſom en Purpurferſten,
 Skult bag ſit grønne Løv.

Floriftane.

Du vil nok ſige:

Hvor er min Konge med ſin Demantkrone,
 Med Scepteret af Guld og Fløielſkaaben,
 I Brimlen af de lydighange Slaver?

Amine

ſtirrer ſværmeriſk hen for ſig.

Han har bedraget mig! Det var en Hyrde,
 Jeg elſkede — ſaa blev han Brinds. Det er
 En anden Agib; ja, ved Himlens Stierner,
 Det er en Anden! Hiin er en Bedrager.
 Han tvang min Hyrde til at afſtaaе mig.
 Han ligner ham udvortes, ei i Hiertet,
 Det har jeg længe mærket.

Floristane sagte.

Ha, fortræffligt!

Det virker alt.

Amine.

Jeg var en Fiskerpige,
 Og jeg forlanger ingen Glands og Høihed.
 Jeg hader hans Palads. Jeg slumred ind
 I Hyttens Blomsterfavn, og vaagned atter
 Imellem lutter haarde Edelstene. —
 O, hvor jeg foretrækker hulde Skumring
 For disse hede, stolte Middagsstraaler!

Floristane.

Men om du fandt din Agib nu — forvandlet,
 Forvandlet til en sort — en hæslig Mor?

Amine.

O, dersom Moren kun har Agibs Hierte!
 Han er mig kjær i hver en Skikkelse.

Beständig i et vildt Sværmeri.

O, søde Mørke! blinker Sølvstiernen
 Ei allerskønnest i en bælmørk Nat?
 Og Rattergal og Natviol, de fryde
 Kun sødt i Mørke! Sang ei Hyrderne
 Saaledes en prophetisk Sang ved Festen?
 O, kunde Natten selv forvandle sig
 Til kjærlig Elsker! Jeg er hvid som Sne,
 Min Hvidhed først vil blænde ved det Sortes
 Urbare Favn.

Floristane sagte.

Det Sorte! Urten virker.

Goit.

Vær rolig, gode Barn! snart finder du,
 hvad ømt din Længsel søger.

Hun dypper Enden af sin Fingre i en lille Flaske og berører
 Amines Bryst.

Amine.

Hy, hvad gjør du?

Fordærver du mit Bryst?

Floristane.

En lille Skionplet

Kun paa det venstre.

Amine.

Tag den af igien!

Den skæmmer mig.

Floristane.

O nei! nei, tværtimod

Det Sorte hæver disse Kuglers Hvidhed,
 Og skienker dig en Magt, som ei du aner.

Amine.

Og hvilken Magt?

Floristane.

Bed den kan du fortrylle

Naturen, som du vil: til Dale Fjeld,
 Og Jord til Sø, og Mennesker til Dyr,
 Til Steen, til Træer; kun ei det Glette til
 Det Bedre. Heller ei du er i Stand til
 At skabe om, hvad eengang er forgiort.
 Vær varlig med min Gave; den er farlig!

Amine.

Jeg vasker Pletten af.

Floristane.

Det kan du ei.

En større Trolde kun, end jeg selv, formaaer det.

Dog, ham er jeg nu ganske rolig for,
 Han slumrer i et Messingskriin paa Dybet.
 Forlad mig nu!

Amine.

Mig tykkes, du har gjort mig
 Ulykkelig.

Floristane.

Ulykkelig! fordi
 Jeg Elskovsild har i dit Hierte gydt,
 Og skienket dig en fielden Tryllemagt?
 Gaa, Utafnemlige!

Amine urolig.

Hvor er min Elskte?
 Mit Hierte smægter, lad mig finde ham!

Floristane.

I Skoven bag Ruinen hist, til Benstre.

Amine.

Altting til Benstre!

Floristane.

Det er Hiertets Side.

Fornuften gaaer med Lungerne til Høire,
 Og snakker derfor uafbrudt om Dyden.
 Endnu et Ord: Naar du vil gjøre Brug
 Af Tryllemagten, skær dig da en Stof
 Af Mandeltræets Green; skræl Barken af,
 Men lad den smukt beholde sine Blade.
 Naar du har svunget den til Verdens Hjørner,
 Udslaa da foghedt Band paa Fladen af
 En sneehvid Marmorsteen. Snart vil du finde
 Det hemmelige Tegn indgravet der,
 Som nævnes ei af Dødeliges Mund,
 Men mumles kun af den Indviedes Læber.

Naar du har mumlet denne Trolddom over
 En Sølverskaal med listigt Kildevand,
 Da spræng dets Draaber paa hvad du fortryller,
 Og ønst Forvandlingen, og den vil skee.

Hun vender hende Ryggen.

Jeg kræver ingen Tak for denne Gave.

Amine gaaer vild bort.

Floristane

kommer tilbage.

Triumph! Triumph! nu har jeg Maalet naaet.
 Den Arme kan ei meer, hun er forraadt.
 En Lidenskab fortærer hendes Blod,
 Den sorte Plet paa Hjertet giver Mod.
 Først længselsfuld, saa elskovsfuld, saa haard
 Mod den, som hendes Hu i Veien staaer;
 Af Haardhed grum, og grum med Evne til
 At hevne sig, saasnart hun selv kun vil —
 Skal Jorden hende snart forvandlet see
 Fra blid Fyrstinde til en rædsom Fee.
 Afsted! afsted! Aftvættet er min Skam.
 Hun selv, hun selv skal hevne mig paa ham.
 Jeg er for hed at føle mig i Band,
 Jeg flyver til det africanste Sand.
 Der sætter jeg mig med et stormfuldt Sind,
 Og lader Støvet i en Hvirvelvind
 Bedække mig en Sommer eller to.
 I Blod kun finder hede Hjerte No.
 Dog, føler ikke det, men hidser kun,
 Da styrter jeg mig ned paa Havsens Bund,
 Og slumrer paa Koraller, som et Liig,
 Og venter der Udfaldet af min Svig.

Hun forsvinder.

Et andet Sted i Skoven.

Hulla

forvandlet til en gammel, ærbar Kone.

Nu er jeg bleven da en gammel Kone.
 Hvad kan det hjælpe mig? Jeg har ei Lyst til
 At sidde som de andre gamle Enker
 I sørgelige Stiftelser, og spinde
 Paa Rokken, og behjælpe mig om Somren
 Med Krusemynter i min Urtepotte.
 Jeg gaaer omkring i Skoven og spadserer.
 Jeg har endnu en deilig Appetit,
 Og kan ei altid nøies med Gemys.
 Jeg tidt har hørt en Fabel om en Kat,
 Som blev et Menneske, men dog bed Muus.
 Man kan ei reent fornegte sin Natur;
 Saaledes kommer Lysten over mig
 At bide Mennesker, nu hist jeg seer
 Det skønne, hvide Qvindfolk under Træet.
 Ha, hvilke Arme! hvilke Svælvinger!
 Hvor Rakken spalter fyldig sig og hvid!
 Jeg bringer hende med mig til min Søn,
 Og hvis han ei er bleven reent en Gief,
 Saa spiser han med mig den smukke Kone;
 Thi hvis min gamle Mund i Band kan løbe
 Ved Synet af en saadan læffer Qvie,
 Hvad maa da ikke hans, det unge Blod?

Amine

kommer heftig og forvirret.

Hvor er han? hvor?

Hulla.

Hvem søger du?

Amine.

Min Ven!

Hulla.

Beskriv mig ham! maaskee jeg kiender ham.

Amine.

Forvandlet sort ved snedig Hexekunst,
Men kiendt af mig i hver en Skikkelse.

Hulla.

O, er det ham? ham kiender jeg!

Amine.

O, Himmel!

Hulla.

Og han er sort; hvad Sorthed anbelanger,
Saa finder du paa hele Jorden ei
En mere deilig Elsker. Han er sort
Som Blæk, som Rionrøg; og du veed, hvor det
Er vanskeligt at farve ægte Sort.
Men han er ægte, det jeg lover for,
Han gaaer ei af i Basken.

Amine.

Bring mig til ham!

Troer du, han elsker mig endnu?

Hulla.

Et Spørgsmaal?

Han spiser dig vist op af Rierlighed.

Amine.

Blumpt er dit Udtryk, gamle Kone! men
Dog kraftigt, tyder vel den Siælens Higen,
Den Længsel efter sød Besiddelse
Som fylder det forelskte Bryst.

Hulla sagte.

Hun snaffer

Om Siælen, jeg om Legemet.

Høit.

Saa kom da,

Mit smukke Barn! men løb dog ei for stærkt.

Du kommer tidssnok. Mine gamle Been

Kan ikke følge dig.

Sagte.

De Dævels Skoe

De trykke mig. Jeg har min Levetid

Omløbet her barbenet, og nu maa

Jeg trække Skoe og Strømper paa hver Morgen.

Min Gud! hvad skal man sige? Man maa tude

Jo med de Hunde, som man er iblandt;

Men giøre dog et lille Kattespring

Imellem efter en velsignet Muus.

Høit.

Kom du, mit Barn! du er en Læfferbidsten.

De gaae.

En gammel vedhændkrandset Kvin.

Hurliburli ligger uden for den paa en Græsbenk, som Morian.

Chor af Skoutrolde.

Uk, Tumbernunkel er død, er død! Vor graa, vor skiæggede

Fader,

Som sad saa ærværdig i Skovens Hal paa den svamp-

bevogede Træstub,

Dg lærte saa snildt af Bambusrør den høithenflingende

Fløite

Kløgtigt at ſkære, med Broppen af Vox, og med Huller
 — af, han er borte!
 Han griner ei meer i Maaneſkin, naar vi paa Sandet ved
 Hulen
 Hoppende trampe den lyſtige Dands. Han loffer ei meer
 med ſin Stemme,
 Grædende spædt ſom det klynkende Noer, ſom den graadige
 Krokodille,
 Natvandrerer hen, hvor vedbendfrandſt en Muur ſig hæver
 bag Buſken.
 Saa ſvinger jer nu i treleds Ring, og dandſer ham
 Dødningedandſen,
 Og høiner ham Graven med ſkiøren Sand, og feier den
 over med Svandſen!

Hurliburli.

Gaaer bort! I ere kun ringe Folk; mig ſkæmmer nu eders
 Dmgang.
 Hvi ſkriger I her mig Drene fuldt, forſtyrrer min evige
 Længſel?

Choret.

Fornøier dig ei en hiertelig Sang, vor Troſkab ei til din
 Fader?

Hurliburli.

Gi, Fader mig hid og Fader mig did! derom var meget
 at ſige.

Choret.

Nu nu! hvor ſtolt han er vorden med eet, fordi han blev
 til en Morjan!

Hurliburli.

Som Menneſke nu jeg pleier ei meer med jer det forrige
 Venſkab.

Choret.

Hvad vinder du da, ret egentlig talt, fordi du kalder dig
fornem?

Gav Feen dig meer af fielden Forstand og fleer udmærkede
Dyder?

Hurliburli.

J Dosmere! siger, hvad har da vel Dyd med Fornem-
heden at gjøre?

Forstand? jeg bruger min Skriverkarl, han pudser mig
Tanter og Støvler.

Choret.

Dg, Ricere! hvori da, sig os, bestaaer dit høitudmærkede
Bæsen?

Hurliburli.

Jeg skuer med Smil paa Bøblen ned med min stivhalsede
Nakke.

Choret.

Stivhalsket blev da dit arme Skrog i din Hovmodigheds
Trækvind?

Hurliburli.

Jeg kjører bestienket fra Gildet hjem, mens Pimperen
snorker paa Gaden.

Choret.

D, Jammer, at ei han fik Bogn som du! for Resten er J
jo lige.

Hurliburli.

D, var jeg dog kun et adeligt Blod! det er min hele
Bekymring.

Choret.

En Skovtrold, Ven! er et nobelt Dyr; derpaa er Intet
at flage.

Men hvormed dræber du nu din Dag? Du kæmper og virker for Staten?

Hurliburli.

Ja vist, jeg venter, til Aften kom, da dannes Smagen, min Ricere!

Choret.

Og hvilken Smag? du Herlige, sig! jeg længes meget at høre.

Hurliburli.

Bed flittigt Tærning- og Vesplespil jeg danner Smagen for — Maden.

Choret.

Godt! velbekomme dig, naar du har spist! Vi vil dig ikke forstyrre;

Du trænger maaskee til en Middagsluur, for ret i Aften at glimre?

Nu kommer, Enhver! og lader os gaae, og takke Pan med sin Fløite,

Som skiuler med Hæf og skygfuld Skov os for det sminkede Bæsen.

Saa heller dog Dyr med dygtige Kløer, som vel kan færdes og stride,

End, skaldet, et latterligt Kræ paa To, som har kun Menneskenavnet!

Choret gaaer.

Hurliburli alene.

Man prale maa lidt, saa længe man kan. Gud hielp mig fattige Stymper!

Jeg Menneſke blev, men Pungen er tom, og Menneſket trænger til Penge.

Hulla kommer med Amine.

Hurliburli.

Men, Himmel! hvad bringer min Moder der? O, nu for-
staaer jeg min Længsel!
Ja ja! her er min Siæls Ideal; jeg føler klart, det er
hende!

Hulla.

Reis dig af Sofaen, dovne Knekt! gjør Plads for den
yndige Frue!
Jeg har den Ære, min Naadige! her min Søn dig at
forestille.
Det undrer dig vel, at jeg saa ung har alt saa gammel
en Rækel;
Men vide du maa, ham Storken har bragt, da jeg var
liden af Alder.
I Morgenlandet man modnes snart, det virker Solen og
Maanen;
Der bliver Moder man tidt, min Tro, før end man rigtig
er Pige.

Sagte til Hurliburli.

Hvad synes dig om den lækkre Steg?

Hurliburli.

O, hvilken blomstrende Fylde!

Hulla.

Hvad? løber alt Tænderne dig i Vand? Vel! hende, Søn!
skal du nyde.

Amine,

der sværmerisk har stirret paa Hurliburli, nærmer sig ham
hoitideligt, og siger:

Jeg kiender dig igiennem dine Koparr.

Til Hulla.

I Fald du havde ret et Ansigt kiært,

Et herligt Anſigt, ei blot regelret
 Med Dine, Læber, Næſe, Kind og Pande,
 Men hvori Siælen, Hiertet ſpeilte ſig —
 Blev det dig ikke ligefuldt elſkværdigt,
 Om ogſaa Sygdom overtraf det med
 En hæſlig Skorpe?

Hulla.

Skorpe? nei, mit Barn!

Jeg gammel er, og jeg har ſvage Tænder,
 Jeg kan ei gnave Skorper.

Amine

til Hurliburli.

Smil, min Ven!

Hurliburli undſeelig.

Jeg vilde gierne ſmile; men min Mund
 har den fatale Egenskab, den vides
 En Smule alt for vidt ved Smilehullet.

Amine.

Dit Trylleri ei bringe ſkal Amine
 Til dum Fortviølelſe. Selv ſom en Mor
 Er du mig kæreſt dog af Alt i Verden.
 Nu er mig Mørket, hvad før Lyſet var,
 Og jeg forelſter mig i denne Sorthed.

Hurliburli.

Ja, jeg er dig uendelig forbunden.

Amine.

Naturen har beſtemt Modſætninger
 Til huld Forening. I en Harmonie
 Af ſød Forſkiellighed beſtaaer kun Skønhed.
 Troer du, at Roſens Purpur vilde brænde
 Saa deiligt ſom det gjør, naar Knoppen ſkiultes
 Ei af den grønne, mosbegroede Larve?

Faaer Diamanten ei sin rette Glans
 Først underlagt sit dunkle Folie?
 Min Haand er hvid, men læg den nu paa din,
 Som er saa stor og sort, og siig mig: blev den
 Ei nu een Gang saa hvid, een Gang saa lille?

Hun trykker ham sagte med Haandfladen over hans Haand.

Hurliburli skælvende.

Jo, det er ganske sandt.

Sagte.

Mit Hierte sidder
 Mig i min Hals. D, hvem der turde kysse!

Hulla sagte.

Nu troer jeg, Gud forlade mig! han bliver
 Forliebt i Stegen, vi skal spise!

Amine lytter.

Stille!

Et Jægerhorn? D, den forhadte Klang!

Agib udenfor.

Her er hun! hun er her i Hvælvingen!

Amine.

D, skiul mig, elskte Ven! forsvar Amine!

Hurliburli bange.

Jeg tør ei; see, der kommer han med Sværdet!

Agib styrter ind med Følge.

Agib.

Her er hun! Min Amine! vi har søgt dig
 Forgieves længe. Allah være prisfæ,
 Jeg har dig atter! Du er bleg, forvirret?
 Saa taus? Du skælver? Af, det er naturligt.

Til Hulla.

Lag dette Guld for eders Giestfrihed!

Han kaster en Pung med Guld paa Sofaen.

Og følg mig nu, min Elskte! det er silde.

Amine bedrøvet.

Jeg følger dig; men kommer snart igien,
for at besøge disse gode Folk.

Agib venlig.

Det maa du gierne.

Amine

smertelig til Hurliburli.

Nu Farvel!

Hurliburli

med dum Forbauselse.

Farvel!

Agib og Amine gaae med Folge.

Hulla

efter et lidet Ophold, arrig.

Det kan man kalde da, gaae Glip af Stegen!

Det kan i Regningen man kalde Stregen!

Hvad skal jeg med de dumme gule Penge?

Hurliburli.

Jeg af Fortvielse mig kunde hænge!

Men Pengene har hiemme mange Steder;

Hvo mistet har sin Pels, behøver Klæder.

Hulla

forvandler sig om igien til Skovtrolbinde.

Gid Pokker gaae i disse Klæder mere!

For hvem vel skulde jeg mig nu genere?

Hurliburli.

O, kunde jeg, som du, mig atter skabe

Til Skovtrold, mig i Cederstoven tabe!

Nu maa jeg gaae ved Bækken her og fukke,
 Og trøste mig ved Nattergalens Klukke.

Hulla.

Gid Fanden være Menneſke, naar Dyr
 Man være kan!

Hurliburli.

Hvor ſalig er en Tyr
 Mod mig! den gaaer i Kløveret og æder,
 Fulgt af de landlige, de ſtille Glæder;
 Jeg flakker nu med et bedrøvet Sind,
 Og al min Trøſt er Suf i Maaneſkin.

De gaae ind i Ruinen.

Chor af Skovens Aſer.

Det, ſom Læſeren vil vinde, hvis han ynder dette Digt,
 Det vil vi ham her forkynde: Førſt, naar han i Skoven
 gaaer,

Før at plukke brune Rødder i den grønliggule Høſt,
 Viſe vi ham Haſſelbuſken, fuld af modne Kiærnefrugt,
 Kyſte ham dem ned i Hatten, ſkære ham en kroget Kiep,
 At han drage kan den høie, fulde Dviſt til Jorden ned.
 Vil han ſig om Somren bade i den klare Sølvflod,
 Viſe vi ham bedste Steder, hvor til Bryſtet Bølgen naaer,
 Og hvor han paa Silkeſandet flytte kan den nøgne Fod.
 Gaaer han med ſin Elſkerinde ſværmeriſt i Vaarens Lund,
 Trække Sløret vi fra Maanen, holde faſt i Tømmerne
 Øſtens Bind, ſom vil forſtyrre Hiertets hulde Sværmeri.
 Roſenfrandſe ſkal vi flette til den unge Roſenbrud,
 Overtale Nattergalen til at ſlaae ſin bedste Sang.
 Men hvis I paa Næſen trække ſelvklogt af vort kiække Digt,
 Skal vi ſtene jer med Olden, med Kaſtaniens haarde Skal,

Dybt forvilde jer i Mosen, hoppende som Lygtemænd,
 Styrte jer af natlig Ganger, sætte os paa bredden Ryg,
 Og som Marer eder ride, til I faae et bedre Sind!

Skrubtudserne i Dammen.

Brefefekex! koax, koax!

Alferne.

Ha, hvem er I?

Skrubtudserne.

Vi er Græker, Fallil!

Som vel du høre paa Maalet kan.

Brefefekex! koax, koax!

Man kalder os Kritikflere med.

Vi var ret nette Bogfinker tilforn,

Men nu forvandlet til Skrubtudser, af!

Bed Dovenskabs, ved Forsængeligheds

Og ved Misundelsens Trolddom.

Nu vi, koldhertede Tudser, min Tro,

Bytted med Kryben vor lystige Flugt.

Skarpfindighed er vort Fag, som du seer;

Ihi spille vi Gluggerne dumt og sløvt,

Og fatte med Hændernes dobbelte Par

Ret grundigt Alt, medens sværmerisk kun

I Alfer svæver i Lusten.

Alferne.

Fy, hvilke hæslige, rynkede Dyr!

Kommer frem for Lyset, og lader os see,

Hvad I med Hænderne fatte saa fast!

Det tykkes os Mudder og Sliim kun.

Skrubtudserne.

Hvad Mudder og Sliim? dertil vi er nødt:

Vi grave ved Roden, gaae grundigt til Værks.

Med Blomster og Frugt i den gyngende Top,
Med det Fias har vi Intet at gjøre.

Alferne.

Kommer frem!

Skrubtudserne.

Brefekefex! foax!

Nei, Lyset blænder! Helst fraade vi vil
Bor Gift bag Fordommens fugtige Steen.
Dg vi besidde den fieldne Kunst
Det yndigste Maanestkinslandskab strax
At gjøre væmmeligt. Dammens Speil
Vi fylde med Blærernes boblende Bind.
Dog klinger det lærdt, naar med Ræverne vi
Gientage vort Sludder med Velbehag:
Brefekefex! foax, foax!

Alferne.

Hvi fraader J der det slimede Skum
Paa Rørets tynde, dets vindige Blad,
Som vifter heden og deden?

Skrubtudserne.

Hvad? kalder du Siv med Sliimskum paa
Bort Ugeblad, du letfærdige Svend?
Brefekefex! foax, foax!

Alferne.

Koax! foax! ha, sød Melodie!
Saa gvækker J vel for den gode Smag
Brefekefex! foax, foax?

Skrubtudserne.

Ja, vare vi ellers vel Tuder i Ræer?
Vi lære selv Rattergalen at slaae;
Men ei det hovmodige, stolte Ræe
Bil gaae paa Syngestolen hos os,

Dg derfor da hade vi hende tilgavns.
 Brekefex! foax, foax!
 Har du ei hørt om Peer Dyes Frø?
 Saaledes kaldes vi hiſt og her,
 Fordi vi er grove ſom Dyer; men af,
 Ei nær ſaa ſtore diſværre! thi ſpiilt
 Forgieves med den pralende Vind,
 Vi briſte ſom Bobler i Vandets Skum.
 Af, Billien er god, men kun Evnen ſvag!
 Brekefex! foax, foax!

De ſynke ned i Mudderpoſen.

Alferne.

Ret det klinger melancholiſt at høre diſſe Tufers Dvæf
 I den ſtille Dam bag Skoven, mens til Hvile Solen gaaer,
 Dg det røde Taarn i Skyen hæver ſig fra Borgen hiſt.
 Slige Dyr maae ogsaa være; Svampen maa paa Egen
 groe,
 Gedehamsens Mund maa hakke daglig i den modne Frugt,
 Ruſten ſætte ſig paa Staalet, Fregnen paa en Liliekind.
 Hvad var Lyſet uden Skygge, Skionhed uden Hæſlighed?

Doctor Duban.

Sultanens Sal.

Machmud. Veziren.

Machmud.

Hvor er min Søn? Dmsværmer han endnu
I Baarens Dale, bygger Blomsterhytter
For sin Slavinde, klædt som Hyrdedreng,
Og gjør sig latterlig for alt mit Rige?

Veziren.

Nei, store Sultan! mens din Arm betvang
Oprørerne, hiin Side Bierget, har
Den kælne Agib vundet sig et Hierte,
Har bragt Amine med som sin Fyrstinde.
De vente kun paa din Befaling, Herre!
For at nedkaste sig for dine Fodder.

Machmud.

Det haster ikke.

Veziren.

Himlen paa din Pande
Formørkes; byder du din Slave gaae?

Machmud.

Nei, du kan blive, Hagi Hassan! See,
Jeg trænger til Fortrolighed, og du
Har endnu ei bedraget mig.

Beziren.

Umuligt!

Machmud.

Dit Hoved har formodentlig ei Lyst til
At kneise paa mit Harems Palissader!

Beziren.

Ei Frygten blot, men fri Taknemlighed
Mig binder for min Levetid til dig.

Machmud.

Ja ja! jeg troer det nok. Men Frygten er dog
En skønne Ting. Ei sandt, min gode Ven?
Du veed, at mine sorte Gildinger
Forstaae med Lethed, med en fielden Kunst,
At kappe Hoveder med deres Sværde,
Som Løg af Stilkene med Gartnerknive.
Naar allermindst det troedes, saae man tidt
En lystig Skielm, der knælte for min Throne,
At standse midt i Strømmen af sin Smiger,
Fordi hans Hoved midt i Meningen
Sik Forfald, rulled hen ad Divansgulvet.
Nu, blegn kun ei! jeg siger det kun saa.
Du er mig tro, jeg veed det. Men en Fyrste
Bør selv i Bennen see en mulig Fiende.
Du er mig nyttig, du er tapper, klog;
Frygt ei, naar du er tro!

Beziren.

O, ædle Herre!

Machmud.

Hør, Hagi Hassan! troer du virkelig,
 At Agib er saa taabelig, han synes?
 Troer du i Sandhed, det fornøier ham
 At gaae paa Jagt, forlystes i sit Harem,
 Forelske sig, og drikke Viin i Smug?
 Mon ei det er en Maske, for at dypse
 Min Tvivl i Slummer? mon det ei er Banghed?

Beziren

ryster paa Hovedet.

Machmud.

Han veed, at jeg lod mine Brødre dræbe,
 At ingen Fordom om beslægtet Blod
 Oprører mit. Han er min Søn; nu vel!
 Han kan ei arve mig, før jeg er borte;
 Men derfor just han kan mig ønske Døden.
 Og kunde han ei troe, jeg aned eengang
 Det stille Ønske? hm? og da dog Ønsket
 Først kom fra ham, fik selv et lignende?
 En ung Bellystig uden Stolthed, Ære?
 Han seer ei ud dertil. Sundt er hans Legem
 Og stærkt; hans Blik er frit, han skuer kiæft.
 Han undgaaer mig.

Beziren.

Nei, du bedrager dig.

Agib er god, han elsker dig som Søn;
 Men da han seer, at du vil herske selv,
 Saa trænger han sig aldrig frem. Hans Aand
 Er munter, ei udsvævende; men gierne
 Vil han dog plukke hvert et Ungdomsblomster.
 Han elsker dig.

Machmud.

Hvad elske? kommer du
 Nu atter med et europæisk Ord?
 Et Riætterord! En Saracen maa hade,
 Hvis ikke, nyde kun, og kraftig bruge.
 Fortænkter du mig i, at Agib er
 Min Siæl til Byrde? Jeg er Sultan; vel!
 Man kalder det en fielden Lykke — ha,
 Den er indskrænket til et ringe Liv;
 Den mindste Træl kan strax mig røve den.
 Og nu en Søn, som sikkert gaaer og lurer
 Paa Timen, naar min Klokke slaaer; hver Morgen
 Betragter mig opmærksom, for at see,
 Om Tidens Finger med endnu en Rynke
 Har tegnet mig; for gierrigt at beregne
 Hvor mange Skridt jeg har endnu til Graven —
 O fy!

Beziren.

Nei! Agib er en Philosoph.
 Hvad har han at misunde dig? O, Himmel!
 Et mæisomt Liv. Du vaager for os alle,
 Du kæmper, tænker, overveier, dømmer.
 Den Ringeste, jeg kiender i dit Rige,
 Har mere Ro, meer sand Lyksalighed,
 End du. Der skal et eget Hierte til
 At finde sliq en Stilling lykkelig.
 Høimodig, stor maa Siælen være, Men
 Maa gaae den over Nydelsen. Ung Agib
 Er vakker, god; men at han skulde ønske
 Sin ørkesløse, blomsterrige Glæde
 Forvandlet til et natligt Slid for Men,
 Det troer jeg ham ei til.

Machmud.

En Sommerfugl!

Beziren.

Dg troer du, Sommerfuglen havde Lyst til
At prøve Ornen's Flugt? Saa lad den roligt
Da slagre dybt i Havens Blomstergange
Fra Bust til Bust, mens Ornen i sin Storhed
Hensuser giennem Luftens høie Strømme.

Machmud.

Om, Hasan! der er Noget i dit Billed:
Jeg føler mine Kløers, mit krumme Næbs,
Min Binges Kraft. Han kroer forsængelig
Sig af sin skønne Spindelvævevinge.
Vel, lad ham slagre!

Beziren.

Vil du see hans Brud?

Machmud.

O ja! i Morgen eller Dvermorgen.
Nu vil jeg hvile paa min Dagsforretning.
Dog, send mig hid den Doctor, denne Duban!
Man har fortalt saameget til hans Nøes.
Jeg har forskrevet ham, og længes efter
At see hans Underværker.

Beziren.

Vel, min Sultan!

Machmud gaaer.

Beziren seer efter ham.

Ha, du en Orn? en feig, en lumsk Hycæne,
Forvart kun bag min Klogskabs faste Stænger.
Han var i Krigen med — i Teltet bagved,
Dg troer, han kommer fra et vundet Slag.
Jeg tænker, vaager for ham, og han mener,

Det er ham ſelv. O, lovet være Allah,
 Som gav ham Sløvhed og Forfønglighed,
 En Mundkurv for hans Grumhed! Men, i Sandhed
 Det er en farlig Poſt at være Bogter
 For ſligt et Dyr, og ingen Morgen veed jeg,
 Om næſte Aften jeg paa Sengebolsſtret
 Mit trætte Hoved hvile ſkal, hvad eller
 Om det ſkal ſmile blegt i Maaneſkin
 Paa Portens Stænger. Agib, ædle Agib!
 Mit Haab ſtaaer kun til dig. Og vilde du,
 I Forbund med min gamle Broder Duban —
 Men — det er Agibs Udelmodighed,
 Som ſkienker denne grumme Schakal Livet.

Han gaaer.

En anden Sal i Paladset.

Agib. Doctor Duban.

Agib.

Jeg ſeer det tydeligt, det er forbi,
 Hun elſker mig ei meer. Af, alle diſſe
 Smaaaglæder er forsvundne! Diſſe Perler
 Af Elſkøvs første Morgendug, ſom Solen
 Med ſine mindſte Glimt forvandlede
 Til Diamanter — tabt er deres Glands,
 Og Haabets Grønt, ſom bar dem — viſſent Straa!
 Dog tykkes mig, det er ei Utroſkab,
 Som vender hendes Hierte; meget meer
 En ſeſſom Siælens Bildelſe. Af, Doctor!
 Tal, trøſt mig! er der Haab?

Duban.

Nu, hvorfor ikke?

Dg i det Mindste Haab for Videnskaben.
Tilfældet er besynderligt; du siger,
Hun sukker for en Mor?

Agib.

Et hæsligt Dyr,
Meer liigt en Skovtrod end et Menneske.
Dog sukker hun, og nævner ømt hans Navn.
Hun klæder sig i fulsort Fløil; sit Kammer
Lod hun betrække med det sorte Bai,
Dg først om Natten sværmer hun i Skoven.

Duban.

Det samme gjør jo Uglen, og man kalder
Den i Europa dog Viisdommens Fugl.
Forelsket i en Mor, naar man besidder
Saa smuk en Fyrste, synes Raseri;
Dog — Elskov, Raseri er Lidenstaber,
Som staae hinanden nær. Hvo drager Grændsen?
Geniet nærmer sig Affindigheden,
Dg dyrist Dumbhed er ei meer befindig.
Her træffe vi maaskee Foreningspunkten.

Agib.

O, Duban! hvis du kiendte mine Qvaler!

Duban.

Min Prinds! maaskee det var det Raadeligste,
I Fald jeg tog dig selv lidt først i Guur.
Hvorledes? du er sværmerisk forelsket?
Tilgiv min Driftighed, det er en Daarstab,
Dg reent ud talt, puur Egoisterie!

Agib.

Du spøger!

Duban.

Egoisterie, ei Andet!

Hvad i al Verden har bestemt dig til
 At hænge ved en enkelt qvindlig Gienstand?
 Er der i Hjertet, Lever, eller Lunge,
 Indvolde Noget, som befaler Sligt?
 I Blodet, Siernen, Nerverne, Nygraden?
 Du er en Mand, som ønsker dig en Kone,
 Det er naturligt. Du er Asiatic
 Og Fyrste, ønsker fleer, og faaer dem. Vel!
 Hvad foreskriver dig den rette Grændse?
 Din egen Sundhed, eller dine Luner.
 Men at forhippet kun du er paa een,
 Og sukker, sværmer, spilder dine Kræfter,
 Og glemmer, hvad der er langt mere vigtigt:
 Tillad mig det — det er urimeligt;
 Gensidigt Sværmeri, en Bane til
 At faae sin Billie, som forkælet Barn;
 Og gaaer det vidt — hvad da? en fix Idee,
 Det første Skridt til den Ufsindighed,
 Som nu du selv beklager hos din Kone.

Agib.

Saa grusomt du angriber Kiærligheden?

Duban.

Ru, den er sød, som mangen anden Gift;
 Men hvad er Gift? en stærk eensidig Virkning,
 Som hæver og forstyrer Ligevægten.
 Er Elskov ei det samme? sløver den
 Ei Mennesket for andre Nydelsler?
 Og hvor den tidt er smagløs i sit Valg!
 De skielmske Franker male derfor rigtigt
 Den som et Barn, en Dreng, en Blindebuk

Med Bind for Diet. Leges Blindebuf,
 Saa griber man saa let en hæsliq Mor,
 Som deilig Prinds. Du maa forlade mig,
 Jeg finder dig ei selv just meget langt fra
 Din Kones Tilstand.

Agib.

Dg hvad vil du læge,
 Naar du foragter det, du kaldes for?

Duban.

At Hæsliqhed udstikker ægte Skionhed,
 Jeg siger dig, det er et fiødent Syn.
 Hvor stort et Udslag for min Videnskab,
 Først psychologisk ret at undersøge
 Aarsagen til en sliq Tilbøilighed,
 Dg hvad der virker den forrykte Pathos!
 Maaskee en Feil i Diets Retina,
 Hvor dog desuden Alting staaer forkeert,
 Dg skues rigtigt først af Siælens Die;
 Hypochondrie; maaskee for begsørt Blod,
 Som vækker hendes Elskov for det Sorte.

Amine

kommer, og siger sagte:

Hvor tung, hvor bitter er Forstillelsen!
 Men skiændig Magt undskylder Trostabs List.

Soit.

Tillader du, min fyrstelige Herre!
 At Hurliburli, Moren, som vi saae
 I Skoven, og som hused os, maa tiene
 Mig i mit Palads mellem mine Slaver?
 Han kommen er fra Skoven med sin Moder
 Til Hovedstaden, er et ærligt Skrog.
 Hvo nænner vel at afflaae sliq en Bøn?

Agib

sagte til Duban.

Du ſeer, hun har kun denne Mor i Hon'det.

Duban.

Nu vil hun have ham i Huſet med,
Det er naturligt.

Agib.

Skal jeg ſøie hende?

Duban.

O, hvis du ſøier hendes Dnske, Herre!
Da vil hun ſikkert være dig forbunden.

Agib.

Hun rører mig, den arme Sværmerinde.
Af, hun er ſyg, fortviolet! Hvilket Bærf
Af ſalig Uſkyld, af Blufærdighed,
Har her Naturen nedbrudt!

Hoit.

Min Amine!

Hvorledes er det?

Amine.

Godt! Jeg elsker dig

Ret inderligt.

Hun klapper ham koldt.

Agib.

O, lad det heller være!

Duban leer.

Undſkyer du hendes Favnetag? Fyrſtinde!
Han er dig utro.

Amine.

Hvem er du?

Duban.

En Doctor.

Amine.

En Spøgedoctor?

Duban.

Nu, som det kan falde.
Tidt læger bittert Spøg den syge Alvor.

Agib.

Jeg lider ei den Spot og denne Stiflen
Paa menneskelig Svaghed, mindst paa Qvindens.

Duban heftig.

Ja, helst paa den! — Ei sandt, min skionne Frue!
Du elsker Poesie, de skionne Kunster?

Amine.

Særdeles har jeg yndet det. Ei mere;
Nu svimler jeg.

Duban.

Der har vi det! Jeg vil
Da med din Mands Tilladelse strax skrive
Dig en Recept, som lyder: Recipe
Et Kiøkkenforklæd, brug en Forstkærkniv,
Rør Bellinggryden, snur med Spinderøffen!

Sagte til Agib.

Jeg finder hendes Sygdom mere farlig,
End først jeg troede; thi det er en Galsskab,
Som kommer af forskruet Følsomhed.
Forsængelighed, Andet ei! Hun stirret
I Maanen har, har grædt, filosofheert
Om Siælens Salighed, om Død og Liv,
I Stedet for at fuge Høns med Gryn
Og spinde Bomulds-garn.

Agib stolt.

Hun er Fyrstinde.

Duban bukker.

Saa var der Raad endnu: hun kunde pynte
 Sit Legem, see i Speilet, vaske sig
 I Mandelmælk, omskifte Hovedtøi
 Tre, fire Gange daglig, smidske venligt
 Til Slaverne, og sætte Blomsterpotter
 I Vinduet. Jeg sværger dig, min Herre!
 Slig Daarskab havde været mere let
 At styre. Denne kiender jeg desværre!

Et Bud

kommer; til Duban.

Den store Sultan kalder, Doctor Duban!

Duban.

Paa Diebliffet.

Agib.

Du forlader os

I denne Tilstand?

Duban.

Giver du mig Fuldmagt

Til at behandle denne Patient,

Som jeg fornødent finder det?

Agib.

Alt, Alt

Tilstaaer jeg dig, i Fald du redder mig

Min Edelssteen.

Duban.

Jo haardere den er,

Jo haardere maa Slibesandet være.

Agib.

Kun ei for haardt!

Duban.

Hvad haardt? I ønsker jer

En Kniv, som bort kan skære døde Kiød,
 Og undres endnu over, den er skarp?
 Vi bruge skarpe Instrumenter, Herre!
 I vort Bestik. Saaledes maa det være.
 Bed Himlen jer bevare for en Doctor,
 Som giver eders Kone Havresuppe,
 Biolsirup og Pebermyntekager!
 Den gamle Sultan kalder; jeg er Slave.

Han bukker, og gaaer.

Agib kærlik.

Amine!

Amine.

Grumme Mand! du overlader
 Din Hevn til denne fremmede Forvovne?
 Tag dig i Agt! hvis det gaaer løs paa Hevn,
 Da er jeg frygtelig.

Agib.

O, min Amine!

Tro mig, jeg føler Medynk med din Svaghed.

Amine.

Hvad Svaghed? Medynk? jeg er ikke svag,
 Og trænger ei til Ynk! Du trænger til den,
 I Fald du understaaer dig —

Agib.

Understaaer?

Er denne Tone passelig for dig?
 Har du omskiftet reent Natur? Med Ynde
 Kan du beherske mig, men ei med Trods.

Amine.

Jeg sætter Trods mod Trods.

Agib.

Ha, skionne Sphing!

Saae jeg dit Ansigt kun, og skiulte du
 Mig Lovestlærerne?

Amine.

Jeg hader dig,
 Og skiælv, i Fald du turrer mig til Brede!
 Jeg kiender dig og dit Bedrageri!

Hun gaaer.

Agib.

Det gaaer for vidt! Affaldet Rosen er,
 Og Hækken staaer igien — en Tornebusk.

Machmud

kommer branten.

Han kommer ei, saa maa jeg vel umage
 Mig hen til ham. Jeg har en hæsliq Hoste,
 Som nogle Dage alt har plaget mig.

Agib

hilser koldt ærbødigt.

Min Fader har forkølet sig?

Machmud.

Det spørger

Du med et undertvungent Smil, min Søn?
 Og bittert smiler Agib ad sin Fader,
 Fordi han er upasselig?

Agib.

Min Fader

Anvender Alt paa sig. Jeg tænkte ei
 Paa dig derved.

Machmud.

Det troer jeg nok; du tænker
 Vel sielden kun paa mig.

Agib tier.

Machmud.

Dg naar det skeer,
Saa gad jeg vide Tanken. — Nu? hvi tier
Du studs? kan du ei svare?

Agib.

Slig en Tvivl
Tilsteder intet Svar, den lammer Tungen.

Machmud opbragt.

Tal!

Agib.

Doctor Duban gif til dig, min Sultan!
Han bringer sikkert Hyldefast for Hoften.

Machmud.

Beed du, at dette Sværd kan dræbe dig?

Agib.

Berøv mig kun det Liv, du skienkte mig,
Saa viser du mig første Gang din Yndest.
Hvad skal den leve for, som hades af
Sin Fader og sin Hustru?

Machmud.

Fader! Hustru!

Mig sætter du i Ligning med en Qvinde,
Som du har Mage til i Skoffetal
Til din Forlystelse?

Agib.

Hvad regned du

Min Moder for?

Machmud.

For smuk Slavinde, som
J Tilgiot med den Tidsfordriv, hun skienkte mig,
Gav mig en Søn, og det var ei det Bedste.

Agib vil gaae.

Ha - min Nærværelse forbittrer dig.

Machmud.

Du kieder dig, for du er ørfesløs.

Agib.

Giv mig Forretninger! giv mig en Hær!

Jeg iler mod Rebellen, og jeg finder

Min Død.

Machmud.

Hvor du er bleven fiæf paa een Gang!

Jeg har alvorlige Forretninger,

Som du kan dele. Gaf til min Bezir,

Hielp ham med vanskelige Regnskabsfager!

Det spreder Sindet.

Agib.

Undskyld mig, min Sultan

Lad dine Slaver regne dine Brøf,

Jeg føre vil din Hær i hele Tal.

Machmud.

Mod hvem?

Agib.

Mod Fienden!

Machmud.

Du er aabenhjertig!

Og hvilken Fiende?

Agib.

Den, du har i Hjertet,

Mistankeens fæle hemmelige Diævel,

Kan jeg saa lidet som du selv betvinge.

Han gaaer.

Machmud.

Har man seet Mage til sliig en Forbryder?

Han hader mig, sin Fader; det er klart.
 Jeg give dig en Hær? saa var jeg værdig
 At falde som et Faar for Slagterkniven.
 Det er besluttet, han maa bort, maa bort;
 Men paa en skikkelig, anstændig Maade,
 Som ingen Opsigt gjør. Der kommer Lægen.

Duban kommer.

Min Sultan kaldte; men jeg traf dig ei
 I dine Bærelser — tilgiv din Slave!

Med Lune.

Befaler du, at jeg skal kaste mig
 Paa Maven?

Machmud.

Lad kun være! Der er Ingen,
 Der seer din Høflighed, foruden jeg,
 Og jeg er overtydet om din Trofskab.

Duban.

Særdeles naadig!

Machmud.

Hør, min gode Duban!
 Man siger, du er stærk i fiendne Curer.
 Hvor Livet svæver mellem Død og Frelse,
 Der pleier man at kalde dig til Hielp,
 Som en erfaren, uforfærdet Lods
 I Havsnød mellem blinde Skæer. Man siger,
 At du har reddet mangt et Liv fra Døden;
 Saa, tænker jeg, forstaaer du ogsaa sikkert
 At styre Farten modsat, naar det gielder.

Duban.

Den Fart er ikke vanskelig, min Sultan!
 Til Modgang har Naturen stedse Medbør.

Machmud.

Hvor har du lært din ſieldne Lægekunſt?

Duban.

Vi Lærde fødes ikke ſom I Store
 Til vore Fortrin, maae erhverve dem
 Ved hvad man kalder Flid. Det har jeg da
 En Tidlang ogsaa gjort. Dog, Lykke maa
 Der til i Alt; og derfor gav Naturen
 Da ogsaa mig et Greb paa denne Kunſt,
 Hvorved det Banſkelige blev mig let.
 Jeg pleier ei at prale, veed Enhver,
 Men ærligt vil jeg dog betro dig det,
 Min ſtore Sultan! at om ſelv mit Hoved
 Blev hugget af og kaſtet i et Fad,
 Saa har jeg lært, at lade Hov'det tale
 End mere klogt, end da det var paa Kroppen.

Machmud.

Det finder jeg særdeles unaturligt.

Duban leende.

Nu, hvorfor det? Man hører jo ſaa ofte,
 At Kroppen taler uden Hoved, Herre!

Machmud.

Det glæder mig i dig at have fundet
 En Mand, ſom eier Kløgt til hvad jeg ønſker.
 Jeg har en Søn blandt mange, ſkøndt den ældſte
 Mig lidet kær; ſandsynlig er han ei
 Min Søn engang, thi Agibs Moder Zandra
 Var heftig og letſindig, havde meget
 At tale tidt med Havens Gartnerslave.
 Mig ligner han ſaa lidt, ſom Ratten Dagen,
 Seer ſtedſe paa mig med et vrantent Blik,
 Og reent ud ſagt — han lurer paa min Død.

Nu har jeg Magt at fælde ham, forstaaer sig,
 Saasnart jeg vil, og det ved Slavesværdet;
 Men jeg vil ingen Opfigt gjøre med det,
 Da dog jeg gielder for hans Fader, seer du!

Duban.

Det kan jeg tænke.

Machmud.

Hvis blandt dine Kruffer
 Maaſtee nu fandtes een med ſlig en Saft,
 Som ikke styrker, men fortærer Livet —

Duban.

Jeg har en ſaadan Saft.

Machmud.

Brug den forſigtig,
 Saa gjør jeg dig til min Livmedicus.

Duban.

Lov mig kun Get!

Machmud.

Dg hvad?

Duban.

At ingen Anden

Indblander ſig i hvad du mig betroer.

Vi Læger er jaloux ſom Elſterne,

Dg lider ei Medbeilere.

Machmud.

Bær rolig!

Duban.

Saa du betroer mig Patienten ene?

Machmud.

Ei ene: dig og Døden.

Duban leer.

Død og Læge

Gaae Haand i Haand fra gammel Tid som Venner;
Imellem dem er ingen Jaloufie.

Machmud.

Misbrug ei min Fortrolighed, min Tillid!
Jeg straffer frygteligt, og mærker Alt.

Duban bukker.

Desbedre lønner du min Tjeneste.

Machmud sagte.

Jeg frygter, at jeg har forløbet mig
Og handlet overilet; thi hans Mine,
Skiondt undertrykt, misbilliger mit Forsæt.
Alting kan jævnes! Gale Hundes Bid
Udsletter man med hede Jern i Tide,
Og uforsigtig Aabenhed — med Kolde.

Han gaaer.

Duban ene.

En saadan feig Tyran er ikke fielden
Blandt Orientens Fyrster. Mange Koner
Dem skaffe mange Børn, da deles daglig
Naturens Fadersølelser, ethvert
Maa hielpe sig med Lidt, da træffer det
Vel ogsaa til, at Enkelte faae Intet.
Ved Brodermord steg Machmud paa sin Throne,
Og han befæster den ved Sønnemord.
Mord bliver en Despot saa ligegyldig
Tilfidsst, som Liig og Død en Anatom.
Vel Agib, at han faldt i mine Hænder!
Jeg dræber ham med Kaffe; langsomt virker
Den Gift, og Machmud vil en langsom Gift.
Nu seer jeg dog, Beziren havde Ret:
Han maa afsted, den gamle, lumste Synder!

Wil gaae, men vender tilbage.

Men — hm, jeg faaer et Indfald! mon maaskee
 Ei dette kunde virke paa Amine?
 Vi vil forsøge det. Medlidenhed
 Er ofte første Skridt til Kiærligheden.
 Det drager hendes Phantasi og Tanker
 Fra Moren hen til Agib; og hvis Hjertet
 Er godt i hende, vil det vække Lysten
 Til Gædelmod og til Dpoffrelse.
 Vi vil forsøge det Experiment.

Han gaaer.

Amines Bærelse.

Hun synger ved sin Githar.

Hvo lærte mig min Slavelænke bære?
 Den Kiære.
 Hvor fandt jeg Livets Held og Glædesgaven?
 I Haven.
 Hvad lod mig Bæf og Rattergale glemme?
 Hans Stemme.
 Og landsforviist jeg snart var hiemme.
 Jeg fandt min Trøst, jeg fandt min Ro,
 Og følte mig saa fro, saa fro,
 I Haven ved den kiære Stemme.

Hvad har forvandlet Salighed til Naget?
 Bedraget.
 Hvo blandte Malurt i min Glædeshonning?
 En Konning.
 Hvad er min Trøst i stolten Demantsæde?
 At græde.

D, ſnart ſkal Lilierne beklæde
 Mit kolde Liig i Dødens Slum!
 Laalmodig vil jeg, bleg og ſtum,
 Bedraget af en Konning græde.

Hvad ender venligt her i Livet Nøden?

Kun Døden.

Hvad finder hiſt hos Allah Kiærligheden?

Sit Eden.

Hvad ſkienkes mig, naar løſt er Livets Byrde?

Min Hyrde.

Kom, ſøde Smerte, mig at myrde!

Jeg ſmiler; dræb, ſaa ſnart du kan!

Du ſkiller mig fra min Tyran;

I Dødens Eden er min Hyrde!

Duban kommer ind.

Amine

lægger Githaren hen.

Hvad vil du mig igien, du fæle Doctor?

Bil du fornærme mig? Tag dig i Agt.

Duban ſagte.

Nu maa jeg dog anſtille mit Forſøg.

Soit.

Fyrſtinde! jeg vil viſe dig, at Duban

Er ei ſaa ſlem, ſom du maaskee formoder.

Dprigtig talt, ſiig, hader du ei Agib?

Amine.

Jeg hader ham, og dig, og Hver, ſom tvinger

Med Grumhed mig til det Uværdige.

Duban

hemmelighedsfuld.

Nu vel, ſaa glæd dig! Machmud har beſluttet

At lade Agib myrde ved min Haand
 Ved giftig Lægedom.

Amine bestyrtet.
 Hans egen Fader?
 Duban.

Nu, Fader eller Hustru, min Fyrstinde!
 Det kommer saa omtrent vel ud paa eet.

Amine heftig.
 Paa eet? paa ingen Maade! Hvad har Agib
 Forbrudt imod sin Fader? hvormed staaer han
 I Beien Machmud? Han er lydig mod ham,
 Beseleden. Ha, det er en nedrig Grumhed,
 Som den Forhærdede skal bøde for!

Duban.

Fyrstinde!

Sagte.
 Konen er dog ei saa gal,
 Som først jeg tænkte.

Soit.
 Du har Medynk altsaa
 Med Agib?

Amine.
 Medynk? Troer du, Alle har
 Saa følesløs og tyk en Elephanthud
 Som du, hvorpaa ei Noget bider?

Duban
 med et godmodigt Smil.

Nu,
 I Fald jeg er en Elephant, saa ligner
 Jeg ogsaa deri, seer du, Elephanten,
 At jeg kan sfielne. Elephanten træder
 Kornmarker ned, men skræver varsom over

Det spæde Barn, som lægges for hans Fod.
 Du agter altsaa dog din Egteherre,
 Og vil beskytte ham?

Amine.

Ja, mod et Mord,
 Og mod hver skummel Efterstræbelse.
 Er Agib ei en tapper, vældig Ungling,
 Skabt til at styre Riget? er han ei
 Huldsalig, artig, venlig imod Alle?
 Hvordan han har behandlet mig — hvad kommer
 Det Thronen ved? hvad kiender Machmud det?
 Og om han vidste det — Gy, myrde ham!
 Nei, om det end forløste mig af Nøden,
 Og bragte mig i Rørlighedens Arm,
 I skal ei dræbe ham. Han være nu
 Saa haard mod mig, saa frygtelig han vil,
 See, jeg tilgiver — for den Liigheds Skyld,
 Han har med den, jeg elsker over Alt.
 Han elsker mig, det mærker jeg desværre.
 Hans Hestighed undskylder Troløsheden;
 Nu er det skeet, det vilde Skridt, engang.
 Troer ei at lokke mig paa eders Side!
 O, hvis han ikke daglig piinte mig
 Med Dmhed og med hæsliq Ridkiærhed,
 Jeg kunde leve roligt i hans Harem
 Og føle mig ret lykkelig.

Duban sagte.

Hvor findes

En Traad for Ariadne her, hvorved
 Hun slipper ud af disse Labyrinthes
 Og sluges ei af Banvids Minotaur?

Soit.

Dg hvad er da din Hensigt nu med Fyrsten?

Amine.

Alt, hvad jeg beder om i denne Stund,
 Er det: red Agib for i Dag, min Herre!
 Jeg skal paa Jagt; jeg lovet har at møde
 En gammel, tro Veninde hist i Skoven,
 Dg der er ei et Dieblif at spilde,
 Thi jeg har svoret det. Dg kom jeg ikke,
 Udlagdes det mig til Koldsindighed
 Af Gen, som synderligt behersker mig.
 Men vær du rolig: Agib skal ei døe!
 Baag over ham, beskyerm ham til i Morgen,
 Dg overlad du saa kun Hevnen mig.

Sun gaaer.

Duban.

Saa sært og smagløst blander du, Natur!
 Hos Mennesket det Skionne med det Slette.

Gaaer.

Sultanens Divan.

Machmud

alene paa sin Throne. Medens Beziren, Emirene og Folket
 forsamle sig, siger han ved sig selv:

En Digter sletter ud med Blæk og Pen,
 Hvad han har skrevet i Tilfærdighed,
 Som intet duer; Fyrsten bruger Sværd
 Dg Blod. Jeg gjorde mig kun meer forhadet
 Paa denne Maade; Agib er maaskee
 Ei heller slet saa slem, som jeg formoder.

Men denne stolte, tillidsfulde Doctor
 Betragter mig bestandig med et Blik,
 Som han var Fyrsten, og som jeg var Slaven;
 Det kan jeg ikke taale. Han maa bort.
 Han sikkert vil forraade mig til Ugib.
 Saasnart jeg havde mig betroet til ham,
 Fortrød det mig. Den Feil maa gøres god,
 Dg jeg maa forekomme Dubans Trædsfthed.
 Desuden har jeg end en anden Grund;
 Saa lystig som den er, saa er den kraftig:
 Jeg aldrig end har hørt et Hoved tale,
 Naar det er hugget bort fra Skuldrene.
 Han siger, det kan hans — vel, lad os høre!

Duban føres bagbunden frem.

Duban.

Min store Sultan harmes paa sin Slave?
 Hvi bringes her jeg for din Naades Throne
 Med bundne Hænder? Lægekunsten trænger
 Til Hænderne, hvis den skal yde Hielp.

Machmud.

Du bruger Tungen godt, den er ei bunden;
 Dg dersom jeg kan troe dig paa dit Ord,
 Saa binder Intet den, selv Døden ei.

Duban.

Jeg haaber dog, at ei din høie Naade
 Vil gjøre her med mig Experimenter?

Machmud.

Jo, netop det! Tilgiv mig, fiære Doctor!
 At denne Gang jeg fusser i dit Haandværk;
 Men du har vaakt Nysgierrigheden hos mig,
 Dg jeg maa tilfredsstille den.

Duban.

Hvordan?

Machmud.

Mit gode Raad! mit Folk, som er forsamlet!
 I staae her ikke denne Gang for Intet.
 Den store Duban, den berømte Mand,
 Vil vise os et sieldent Mesterstykke.
 Han har tilstaaet mig: hans Hoved har
 Den Egenskab, at tale efter Døden.
 I veed, jeg lider ikke gierne Pral,
 Og for at redde Mester Dubans Ære,
 Tillader jeg ham for mit Folk og mig
 Strax at bevise os sin Sanddrubed.

Duban sagte.

Jeg seer det alt forud, jeg kiender vel
 Hans stirrende Hæneblik, og mærker,
 At ei hans Blodtørst vil benaade mig.

Soit.

Ha, Sultan, skælv! en større Scheik, end du,
 Seer ned i denne Time fra sin Throne,
 Og dommer paa Retfærdighedens Dag.

Machmud.

Vel! lad ham døinme.

Duban

nærmer sig, og siger med sagte Stemme.

Tillad mig et Ord:

Maaſkee fortryder den Fortrolighed
 Dig nu, som nylig du har viist din Slave;
 Men hvis du har forandret din Beslutning,
 Da trænger Duban ene til et Bink,
 Og Intet er forſeet endnu.

Machmud.

Forseet?

Paadutter du mig lav Fortrolighed?
 Forseelser og Baklen? Hvilken Frækhed!
 Forræder! ha, nu skal du døe.

Duban smilende.

Jeg skal?

Machmud.

Ja! om du havde tusind Liv for eet.

Duban.

Nu, meer end eet kan du dog ikke tage.

Machmud

til Skarpretteren.

Sæt ham i Kna, og hug ham Hov'det af!

Duban fatter sig.

Min Sultan! viid, at Duban er en Mand,
 Som hader, hvad uværdigt er og nedrigt;
 Og nedrigt var det, hvis jeg tryglte Livet.
 Jeg veed at finde mig i Skiebne's Luner.
 Du vil min Død; den koster dig endeel,
 Mit Liv var vel i Stand at frelse dit
 Og Dine's mangt et Aar. Men lad saa være!
 Du er en Ben af fieldne Skuespil,
 Vil høre mit afhugne Hoved tale —
 Du Magten har — velan! din Villie skee.

Til en Slave.

Bring hid et Sølvfæd, et Linnedklæde!

Machmud.

Gjør, hvad han vil!

Duban.

Og da det eengang dog
 Nu ei kan være Andet, saa tillad

Mig end i Doden at bevise dig
Den sidste Tjeneste!

Machmud.

Du mig? hvorledes?

Duban.

Naar jeg betænker Tingen ret, min Sultan!
Maa jeg i Grunden takke dig, at du
Mig skiller ved en overflødig Byrde.
Er Livet Andet, filosofisk talt?
Med Mod bortkaster jeg da Dødens Frygt.
Ei skal du skue Skrækkens Krampetræf
I Dubans sidste Miner. Blegt, men roligt
Mit Hoved, som et sneehvidt Marmorbilled,
Skal staae for dig, ei lalle med sin Tunge
Med en bevidstløs Snappen efter Beiret,
Men aabne tydeligt violblaae Læber,
Og svare dig paa hvad du spørger om.

Machmud.

Jeg længes; skynd dig, Doctor, og knæl ned!

Duban.

Alt har en Form i Livet, vise Sultan!
Og Doden selv er ikke uden den.
I Fald Experimentet ret skal lykkes,
Da maa der iagttages visse Regler.
Hør til Beviis paa min Forsonlighed
En Godhed, som jeg vil bevise dig
Af ikke ringe Værd. Lad strax en Slave
Gaae ind i mine Bærelser og hente
Den sorte fløilsbetrukne Foliant
Med Sølv paa Snittet og med Spændehægter,
Som ligger inde paa mit Skriverbord.

Sultanen.

Gjør, hvad han siger!

En Slave gaaer.

Duban

vender sig til Bøddelen.

Du derhenne der!

Forstaaer du ogsaa Kunsten ret? Stolt støtter
Du til den frumme Sabel dig, og venter;
Men kan du ogsaa bruge den?

Bøddelen.

Fortræffligt!

Knæl kun, saa skal du see, det gaaer saa mørkt
Som i en Kaalstok. Du er aldrig kommen
Saa hurtig til Bor Herre som i Dag,
Det skal jeg love for.

Duban.

See til, du træffer

I Ledet rigtigt! Er den ogsaa skarp?

Han beføler Eggen af Sabeln.

Bøddelen.

Skarp som en Amputeerkniv.

Machmud.

Jeg beundrer

Den Rolighed, hvormed han døer; han slyser
Med Sværd og Bøddelkniv, som var det Lys
Og Lysesag, før han vil gaae til Sengs.

Duban.

Hvad er det Andet? Jeg er Læge, Herre!
Og vant til slige Dødens Instrumenter.

Slaverne komme tilbage.

Vi bringe Bogen, Klædet, Sølvfadet.

Dub an til Bøddelen.

Naar du har hugget nu mit Hoved af
 Ret net i Ledet, pas da vel, det falder
 I Sølvfadet paa den hvide Dug;
 Da vil ei Blodet sprøite bort af Aaren,
 Og Kroppen styrter ei, den vakler kun,
 Indtil den funden har sin Egevægt.
 Tag da mit Hoved, sæt det ret paa Halsen,
 Og bind den røde Silketraad derom,
 Som her jeg rækker dig.

Bøddelen.

Skal ikke mangle.

Dub an

tager Bogen fra Slaven, og giver den til Machmud.

Men du, min Sultan! modtag denne Bog.
 Heel meget kan dens Indhold dig forklare,
 Til Nytte for dig selv og for dit Land;
 Og hvad den spørger om, kan jeg besvare,
 Naar hov'det slutter atter til sin Rand.

Machmud.

Tak! Tak!

Dub an.

Hvad kun urolig gjør mig end,
 Er, at du dog begaaer et Mord i Grunden
 Paa den Uskyldige; og bedre var det,
 Hvis du benaaded mig.

Machmud.

Jeg skulde nu

Benaade dig, nu du har egget mig
 Nysgierrigheden til en saadan Hvide?
 Du pidsker mig med Nælder, og forundrer

Dig endnu over, at jeg kløer min Bable?
 Nei, aldrig! Lyd og knæl! Skarpretter, skynd dig!

Duban.

Jeg knæler; gjør din Bligt!

Slaven afhugger hans Hoved, saa det falder paa Dugen i Sølvbækkenet. Kroppen bliver staaende stiv paa Knæerne, efterat den har rokket et Par Gange frem og tilbage. Blodet springer høit som et Springvand, men Purpurstraalen vender ned i Aarerne igien. Naar Slaven har sat det afhugne Hoved paa Halsen, og ombundet Traaden, standser Blodet.

Machmud

med et dybt Forundringsuf.

Besyderligt!

Tilskuerne.

Heel selsomt! ubegribeligt! See, hvor
 Han stirrer bleg med aabne Dine! Munden
 Bevæger sig, han prøver paa at tale.
 Det falder ham vel vanskeligt!

Duban

med et svagt, tykt Mæle.

Min Sultan!

Opflaa den syvende af Bogens Sider,
 Men giennemblad de første, Blad for Blad;
 Da finder du en Hemmelighed skreven.
 Men vogt dig vel, du ei forregner dig.

Machmud.

Fast klæbe Bladene sig til hinanden.

Duban.

Saa væd din Finger, skil dem ad forsigtig!

Machmud

blader, og væder hvergang Fingeren paa Tungen, naar han vender om.

Jeg har det syvende.

Duban.

Hvad staaer der?

Machmud.

Intet.

Duban.

Tomt?

Machmud.

Ganske tomt.

Duban.

Saa ligner det din Siæl.

Men hvidt?

Machmud.

Sneehvidt.

Duban.

Fy, fy! Blad syv endnu!

Machmud

blader, derpaa sukker han, og siger ængstelig:

Jeg bliver saa besynderlig til Mode.

Duban.

Hvordan?

Machmud.

Beklemt.

Duban.

Er det Samvittigheden?

Machmud.

Nei, det er Døden, troer jeg.

Duban.

Herre, læs!

Machmud.

Jeg finder kun et fulsort Blad.

Duban.

Der har vi
Dit Hjertes Farve. Staaer der Intet skrevet?

Machmud.

Et Bær med røden Skrift i sorten Grund.

Duban.

Læs det, min store Sultan! lad os høre.

Machmud læser:

„Fortiente Straf dig Himlen gav,
Du synker i din egen Grav,
Endt er din Rase og din Slagten.
Din Krop skal døe, dit Navn forgaae,
Din Grav skal fuld af Lidsler staae.
Dg gid det skee hver Niding saa,
Som snysfende misbruger Magten!“

Duban.

Der har du læst din egen Gravskrift, Herre!

Han reiser sig, Blodet vender tilbage i hans Kinder.

Tilskuerne.

O, Himmel! Liget gaaer med stive Skridt.

Machmud.

Det fortner for mig.

Duban ligegyldig.

Det er snart forbi.

Bær du kun rolig: Giften virker snart,
Hvormed jeg har bestroget Bogens Blade,
Dg som du suged selv af Fingrene.

Machmud.

Ha, griber ham, den Trolld!

Du kan leer.

Jeg er ei Trold,

Jeg er en Læge; den var daarlig Læge,
Der ei tilbageholdt sin bedste Kunst
Til Redning for sit eget Liv.

Han vender sig rolig og alvorlig til Forsamlingen.

Farvel!

Den Hovedløse gaaer, naar han har skilt
Et nedtrykt Rige ved den Hjerteløse.

Han gaaer.

Forbandlingerne.

Agibs Bærelse.

Han ligger paa en Sopha. To smukke unge Slavinder kose ham med brogede Siærbifter for Heden, og jage Myggene bort.

Mirza.

Han sover sødt, men dybe Suf
Dog ofte fra hans Hierte lyder.

Zulima sukker.

Hvor han er sund, hvor han smuk!
Han næsten har for mange Dyder.

Mirza.

Han er den ene Kone tro,
Dg elsker aldrig nogen Anden.

Zulima.

Man skulde næsten tænke jo,
Han havde Skade paa Forstanden.

Mirza.

Men hun er deilig!

Zulima.

Rosen staaer

Saa stolt, og andre Blomster koser;
Men det er dog en fattig Baar,
Som ene pynter sig med Roser.

Mirza.

Ja, det er daarlig Egenfind,
Som hæver Get, alt Andet laster;
Hvis Rosen har en Purpurfind,
Har Lilien Hud som Alabaster.

Zulima.

I dunkle Loffers Lov den staaer,
For ret coquet at kunne funkle.
Dog kan Auriklens gule Haar
Vel sammenlignes med de dunkle.

Mirza.

Tidt lader jeg, som jeg var varm,
Som jeg foer sammen ved et Bulder,
Dg blotter ham min fulde Arm
Fra Fingerspidsen til min Skulder.
Han seer, at den er hvid og trind;
Troer du, han ønsker den at trykke?
Ak, med et adspredt, stille Sind
Han sidder selv et Marmorstykke!

Zulima.

Vel talt! han er en Blok af Steen,
Det har jeg faaet tidt at vide.
Snart fra min Arm, snart fra mit Been
Jeg lader Alædebonet glide.
Ak! alting er ham lige godt,
Thi alting er ham ligegyldigt;
Beundrer ei, hvad der er smaat,
Dg agter ei, hvad der er fyldigt.

Mirza.

Dg hvis Amine var ham tro,
Saa fik det være, hvad det kunde;

Men meget man fortæller jo,
Dg stille Vand har dybe Grunde.

Zulima.

Den fæle Mor!

Mirza.

Det slemme Skarn
Har hendes hele Omhed arvet.

Zulima spodske.

Hvis nu Amine fik et Barn,
Saa blev det vel olivenfarvet.

Mirza naiv.

Hun vover meget. Bør man ei
Med Saadant see sig for i Tide?
Naar dog hun vilde denne Bei,
Hvi vælger hun ei af de Hvide?

Zulima.

Ha, Prindsen mærker sikkert Alt,
Men nænner hende ei at røbe.
Man mig i Morges har fortalt,
At atter Moren maatte løbe.

Mirza.

Nu er Amine da paa Jagt,
Vil sige: hist i Skovruiner,
Dg har sin Elsker Trøsten bragt;
Dg Maanen — holder gode Miner.

Zulima.

Han rører sig.

Mirza.

Saa maae vi gaae.

Zulima.

Seer du ham sine Dine rive?

Mirza.

Af, skal vi ikke trække Straa,
Om hvem der skal tilbageblive?

Zulima.

Det hjælper ei; han tænker kun
Paa den elendige Troløse.

Mirza.

Han vaagner —

Agib

springer rasende op.

Holder eders Mund!

Til Helved, I fordomte Løse!

De flygte forskrækkede bort.

Agib kalder.

Ha, Slave!

En Slave kommer.

Herre!

Agib.

Sadl min Hest,

Giv mig mit Sværd, mit Spyd, min Bue!

I Skoven staaer en Bryllupsfest,

Hvorved de vilde Dyr skal grue.

Som Skygger fare vi forbi

De høie Træer, hvor Uglen bygger,

Dg paa den eensomøde Sti,

Skal vi forfærde dem som Skygger.

Slaven.

Det Indfald fik min Fyrste snart.

Naar saae jeg dig saaledes bruse?

Agib.

Orcanen kommer med en Fart,
Naar den vil rive Tag af Huse.

Han iler afsted, Slaven følger.

Tempelruinen.

Hulla som ærbar gammel Kone. Hurliburli som Mor.

Hulla
synter Hurliburli.

Lad mig nu see, min fiære Søn!
Du fylder op din Moders Bøn,
Dg viser dig med den Forstand,
Som man sig venter af en Mand.
Speil i din Moder dig, mit Barn!
Før var hun et fortvivlet Skarn,
Dg vilde spise selv en Krop
Saa deilig som Prindsessens op.
Men nu forsonet er mit Had,
Med Spisefamret fuldt af Mad;
Paa Bæggen Skinker, Gryn i Botten,
Af Høner ti, og Wender sytten,
Dg alting ved Prindsessens Gunst.
Nu lægger jeg mig efter Kunst
Dg Videnskaber, som du seer,
Dg spiser ei Prindsesser meer.
Du veed, hun kommer her i Dag;
Men det er saa en egen Sag:
Paa denne Naade maae vi skionne,
Dg gjøre vore Hoser grønne.

Seer du de Blomsterhængler der,
 Som Muren og som Støtten bær?
 Dem har jeg selv i Skoven fundet,
 Med Moderomhu for dig bundet,
 Afplyndret hvert et Bed, hver Hæf,
 Og slynget hendes Navnetræf.
 Seer du — af, gode Himmel! du
 Ei fiender da et A endnu —
 Seer du det A med Blomsterkrone?
 Hurliburli.

Af, gid Prindsessen var min Kone!
 Man kan jo gierne blive gift,
 Fordi man ei kan læse Skrift.

Hulla.

Den slemme Fee, hun skulde givet
 Lidt mere dig af Aandelivet.
 Du fik af Mennesket kun Hud;
 Indvendig seer endnu du ud
 Som Skovtrolld, der med Buffeminer
 Gaaer om paa lodne Been og griner.

Hurliburli.

Hvor kan det gjøre dig saa suur?
 Det er nu eengang min Natur.

Hulla.

Du maa forbedre dig fra Dato.
 Der er en Mand, som hedder Plato --
 Han har en anden Elskov fundet,
 End den udi Naturen grundet,
 Den lavere Natur, at sige;
 Han svinger sig til Anders Rige.
 Did maa du ogsaa dig begive,
 Hvis rigtig du vil elsket blive.

Hurliburli.

Som da jeg ganske var beruset
Hos Feen sidst i Kjøkkenhuset?

Hulla.

Saaledes just! med blege Kinder
Du vise maa, din Laare rinder.
Saaledes kommer du til Maalet,
Thi hendes Bryst er ei af Staalet;
Det har jeg sidste Gang vel mærket.

Hurliburli.

Saa lad os lægge Haand paa Værket.
Nu først jeg Luntten rigtig lugter,
Dg gierne jeg dig følge vil:
Hvor Dyret løber ligetil,
Gaaer Mennesket — i Slangebugter.

Hulla.

Det Rige bør man altid hade
Paa Rikærlighedens Promenade.
I en affnoret, stiv Allee
Man Altting kan for Dine see;
Men det er det, som Smagens Hækker
Fortryllende for Synet dækker.

Hurliburli forundret.

Du taler, Moder! i en Tone —

Hulla.

Som en fornuftig, ærbar Kone,
Der har Erfarenhed i Livet.
Den Gave har mig Feen givet.

Hurliburli.

O, Moder! vidste jeg mig bare
For gammelt Hæng at tage Vare.

Hulla.

Jeg har forudseet Alt i Tide.
 Seer du, min Søn! det maa du vide:
 Af disse Fyre hist i Staden,
 Som i Moskeen og paa Gaden
 Gaae daglig om og coquettere,
 Af dem er mange intet mere,
 Oprigtig talt, end du, min Tro!
 Vil sige: Dyr, som gaae paa To.
 Hvad deres Ynde har forøget,
 Er det, at de er overstrøget
 Kun med en Fernis, ganske vaade,
 Af Artighed og Levemaade.
 Det hærdet sig som Horn med Tiden,
 Og deraf kommer Glandsen siden.
 Jeg gaaet var i Gaar til By,
 At lade mig lidt Klæder sje;
 Og som jeg gik og saae mig om,
 Forbi jeg Apotheket kom.
 Da huskte jeg paa dig forsigtig;
 Den Fernis, tænkte jeg, er vigtig.
 Jeg til Provvisoren mig vendte,
 Og spør, om han den Fernis kiendte,
 Og om maaskee den var tilfals.
 Strax giød han af en Dunkehals
 En Bægl mig her i denne Krukke,
 Bad mig forsigtig Laaget lukke,
 Gav mig en Pensel, af de største,
 Som næsten lignede en Børste.
 Og da jeg spørger ham om Maaden,
 Saa løste han mig hurtig Gaaden:

J stryger, sagde han, jer Næste
 Fast saadan, som man strigler Heste;
 Saa vil J skue snart Effecten,
 Hvor elegant han glindses, Anegten! —
 Saa glad jeg neppe bliver mere;
 En Baham jeg betalte glad,
 Og iulte fra den store Stad.
 Og nu vil jeg dig strax polere.

Hurliburli.

Hvis du den har i dine Lommer,
 O, skynd dig, førend Fruen kommer!

Hulla.

Ja, det kan ganske hastig skee,
 Thi kun de Dele, man kan see,
 Behøve vi sin Glands at give;
 Med Resten kan det gierne blive.

Han sætter sig ned, som Gen, der skal barberes, eller lader sine
 Stovler blanke; hun overstryger ham Ansigt, Bryst og
 Hænder med Artighedens og den fine Levemaades Fernis.

Amine

kommer venlighilsende med sin Tryllestav i Haand.

God Aften her, J fiære, fiære Benner!

Hulla

neier, og kysser hendes Slæb.

Allah velsigne dig, vor naadige
 Prindsesse, som foragter ei de Smaae!
 Sandt nok, man kiedes ofte hos de Store.
 Alting har sin Tid. Hvad vor Bopæl angaaer,
 Saa kan vi ikke klage just i den Post.
 Vi boe ret smukt i dette gamle Tempel.
 Det er lidt spruffet hist, det skulde klinkes;

Dog, af! hvor faaer man sliq en Messingstaaaltraad?
 Og naar ei Binden blæser just fra den Kant,
 Saa trækker det kun ubetydeligt.
 Og Bandet har vi da for Jngenting,
 Hvad ikke er en ringe Post. I Staden
 Har hver sin Post, som han betaler for;
 Der deler man jo Bandet i Portioner
 Som anden Levemaade. Vær saa artig
 At sætte dig, min allerbedste Frue!

Amine.

Tak, Gode! jeg er træt og hed.

Hulla.

Ja, det
 Er ogsaa køligt lidt, saa hen ad Aften.

Amine.

Jeg siger, jeg er hed.

Hulla.

Saaledes! ja,
 Det er lidt lummert, denne Marsens Tid.

Amine

flaaer Sløret op, og trækker sine Handsker af.
 Men her er deiligt her!

Seer paa Hurliburli, og siger sagte:

Gud, hvilken Rædsel!

Ha, glem ei, svage, sandfelig Qvinde!
 At sorten Skal indslutter sneehvid Ræerne.

Kærlig.

Min Ven — min fiære — Agib --

Hurliburli

har plukket en Rose og nogle Forglemmigei af Blomsterfrandsen; han rækker hende dem affecteert med en let Compliment.

Jeg er stum,

Men Blomsten taler.

Amine smilende.

Dg hvad siger Blomsten?

Hurliburli smægtende.

Auf Rosen wandle und Vergißmeinnicht!

Hulla

sagte, nikker tilfreds.

Han taler Persisk, Fernisfen har hiulpet.

Amine

forlegent smilende.

Det har den ofte sagt; og dog — jeg veed ei,
 hvad siger du, min Hulla? faaer det ei
 I denne Mund en selsom, egen Ynde?
 Der hører Noget til at spøge muntert
 I denne Tilstand. Hvilken Siælestyrke!

Hulla.

Man bør ei rose egne Hænders Arbeid;
 Han er min Søn, og Ublet, veed man da,
 Gi falder langt fra Bæren, hvad det hedder!
 Men evigt Skarn, om Hurliburli ei
 I Morges selv har bundet disse Krandsse
 Til Ure for din fyrstelige Raade.

Amine.

Det har du selv?

Hurliburli.

Min Moder siger det,
 Lør Sønnen være af en anden Mening?

Amine.

Hvor han er ſelfomt ſtemt i Dag!

Hulla.

Nu vil

Jeg hente Kaffeiedlen; thi jeg veed,
Du ynder denne ſkønne Mokkafrugt.
Lad Tiden ikke falde dig for lang
Saalænge med min Søn, min ædle Frue!

Hun gaaer, og giver Hurliburli et betydnende Blik.

Amine.

Det er dog ret en venlig gammel Kone,
Ei ſandt, min Ven?

Hurliburli

bestandig affecteert.

Ja, Allah være lovet!

Han har velsignet hende med en Livsfrugt,
Som vilde ſkatte ſig lykſalig, hvis
Du fandt, den var ei ganſke uden Smag.

Amine ſagte, urolig.

Min Gud!

Hurliburli.

Men fryſer du ei paa din Haand?

Du trækker Handsken af!

Amine.

Paa ingen Maade.

Hurliburli hurtig, naturlig.

Det hvide Fedt imellem Hud og Kiød,
Det varmer, ikke ſandt?

Fatter ſig.

Jeg vilde ſige,

Du har den uforligneligſte Teint,
Som noget Die ſaae — og ikke ſaae!

Amine.

Nu, du er sort, fulsort; det er ret smukt.

Sukker.

Jeg husker ogsaa dengang, du var hvid.

Hurliburli.

Saa har du meer Hufommelse, end jeg;
Thi det er ganske gaaet mig af Glemme.

Amine

tager fortrolig hans Haand.

Eiig mig, min Ven! troer du paa Hæveri?

Hurliburli.

Hy! hvilken comme il faut troer vel paa Sigt?

Amine.

Erindrer du dig Mesbruns Rosenhauge?

Hurliburli.

O ja! jeg tidt krøb over Plankeværket
At sticæle Frugter der, da jeg var Skovtrod.

Amine forundret.

Hvad siger du?

Hurliburli fatter sig.

Jeg taler da figurligt,

Jeg mener nemlig mine Lapseaar,
Tidsaldren med de lange Haandlede, Frue!
Ungdommen raser, veed du —

Amine.

Kære Ven!

Du forekommer mig saa spændt, saa fremmed.

Jeg aner dog, hvad du vil skiule mig.

Hulla

kommer med Kaffe.

Her bringer jeg dig en beskeden Skaal.

Tag nu til Taffe! Ude snurrer alt

En Pandefage!

Sagte til Hurliburli.

Hør du! der er hændt mig
 En Fandens Streg. I Hastværk satte jeg
 Den Fernisflaske, som du veed, paa Laaget
 Af Saltebøtten, der bestandig hænger
 Paa Skorsteensvæggen. Uden Tvivl er nu
 En Draabe faldet ned i Saltet, seer du!
 Og da jeg vilde salte Smør til Ragen,
 Og smager paa det, er det ganske sødt,
 Har tabt sin Skarphed, og er bleven attiskf.

Hurliburli

flaaer Hænderne sammen.

Hulla.

At sige da, det indenlandsk moderne,
 Som her man koger af det bare Vand.

Hurliburli sagte.

Gud veed, hvor hun faaer al den Viisdom fra
 Om attisk Salt og Kiøffensalt! Gid Feen
 Mig havde givet noget mere Kundskab!
 Den Fernis hialp det Ydre; men jeg kommer
 Nok til at bruge med indvortes Midler.

Beziren og adskillige Drabanter styrte ind i Templet.

Beziren.

Stød Moren ned!

En Slave

giennemborer ham med et Spyd.

Dø, dø, din sorte Hund!

Amine

griber hurtig sin Tryllestok, og flaaer Vand paa Moren af Rilden.
 Lev!

Hurliburli.

Jeg er dræbt!

Amine.

Swæv mellem Død og Liv!

Forbliv i denne Tilstand, som du er!

Vender sig til Slaverne, og sprænger Band paa dem af Kilden.
 Bevæger eder ei fra eders Sted,
 I andre Tidinger!

Beziren.

Hvad? tøver I?

Amine.

Tal! handler du paa Machmuds Bink? Jeg veed,
 Du hader ham, den blodige Tyran.
 Staaer Ugibs Liv i Fare? Flux jeg iler
 Til Hielp.

Beziren.

Forsvar dig selv, i Fald du kan.
 Machmud er falden paa sin egen Gierning;
 Den lumste Tordensky nedlod sit Lyn,
 Den slog i Mosen, Luften er befriet.

Amine.

Er Machmud dræbt, og Ugib Konge?

Beziren.

Ja!

Og han vil gjøre Brug af Kongemagten.
 Bær du forsikkret!

Amine.

Himmel — Tal! hvor er han?

Beziren.

I Skoven ikke langt herfra; men vil
 Si værdige din lave Troløshed
 Et Diekast. Han kiender dine Rænker.

Følg mig til Fængselet! Paa Torvet skal
 I Morgen Folket skue dig til Skiændsel,
 Og see dig, Skiøge! brændende paa Baalet.
 Følg, siger jeg!

Amine.

Dig?

Beziren.

Latterlige Modstand!

Amine

kaster Band paa ham.

Bliv til en Tornebusk!

Beziren forvandles til en Tornebusk.

Nu kan du rive

Den Laabelige, som frivillig kommer
 Dig nær! Staa der, og kied dig, Hagi Hasfan!
 Med dine skarpe Torne, til du visner.

Tornebusken bedækkes pludselig med hvide Blomster.

Den blomstrer hvid! Vil den bevise mig
 Maaskee saaledes sin Ustyldighed?
 For silde! nu er Raseriet steget
 Høit — til sit Øderste — nu maa det virke.

Slaaer Band paa Slaverne.

I feige Slaver! vorder Frøer og Ludser,
 Og skiuler eder angst i Stenes Rifter.

Slaverne forvandles til Frøer og Ludser, humpe forskrækket
 bort, og sige: Brekekaker, koar, koar!

Hulla,

som har staaet i stum Forundring, slaaer heftig Hænderne
 sammen, og raaber:

O, Himmel! ja, det er en Fee, det seer jeg,
 Saa mægtig som den store Floristane!
 O — hun kan hielpe!

Amine fortvivlet.

Hjelp? gode Allah!

Det Liv, som veg, jeg kalder ei tilbage.

Hulla.

Jo — hun kan hjælpe mig.

Amine.

Du arme Kone!

Jeg kan det ei.

Hulla

falder paa Knæ.

O, for Prophetens Skyld,

Affslaa mig ei min inderlige Bøn!

Amine.

Troer du, jeg længe dvæled, hvis jeg kunde?

Hulla

foldet sine Hænder.

Du kan, i Fald du vil.

Amine.

Jeg redde ham?

Hulla.

Hvad ham! det vil vel finde sig med Tiden.

Hver er sig selv dog nærmest.

Amine.

Og hvad vil du?

Hulla.

Al, al den Tid og Stund, jeg leved, ønskte

Jeg mig at blive til en deilig Dame.

Det lykkedes mig ei; min Hud blev bruun,

Mit Bryst blev fladt, min Fod blev stor, min Pande

Blev lav og rynket. Store Fæe, hør mig!

Gjør Kinden rød, og Barmen hvid og fyldig,

Og Haaret langt, og Foden lille; fort

Forvandl mig til en ung og deilig Pige
Paa atten, nitten Aar.

Amine.

Det er det Onske,
Som du besværes af i denne Stund
Bed Synet af en sliq Glendighed?

Hulla.

Ja, gode Frue! ja, det er, min Sandten!

Amine

kaster Vand paa hende.

Bliv til en haaret, hæslig Drangutang
Med spaltet Mund, huuløiet, med en Hale,
Med lange Arme, fire lodne Hænder,
Med latterlige melancholske Rynker
I dyristt Afsyn; Skræk for Mennesket,
Som seer i dig sin meest ulige Lige!
Saaledes skal du pleie min Tilbedte
I dette Tempel. Og naar Maanen smiler
Fortvivlet blegguul fra sin Sørgeskj,
Da skal Amine, hvid som Spøgelseset,
I lange Klæder hvisle giennem Krattet,
Og standse her og flage med sin Ben.

Hulla

forvandlet, sukker.

Jeg er, hvad før jeg var. Det gif i Ring.
Umættelighed er en hæslig Ting!

Amine

kysjer Hurliburli paa Panden.

Farvel! mig kalder Hevnen! Land og Rige
Skal lide skrækkeligt og fælt, som du.
Forræderen skal straffes. Jeg har Magten.
Og naar jeg kølet har min bittre Harm,

Da iler jeg tilbage til dit Leie,
 Og din Amines Graad skal kappes med
 Den stille Bæk i aldrig standset Rislen.

Hurliburli.

Hvad? du forlader mig i denne Tilstand?

Amine

omfavner ham.

O, elskte Ugib! virkelige Ugib!
 Min Ven, som ved et grusomt Trylleri
 Har tabt din Skønhed! tag paa Gravens Bredde
 Din himmelske Skikkelse paa ny,
 Som du i Mesrunns Hauge vandt mit Hierte.

Hun besprænger ham atter med Band.

Er af Naturen du en fulsortet Mor,
 Saa bliv det! men har snedig Trolddomsmagt
 Forvandlet dig — saa fast din sorte Maske,
 Og bliv igjen saa herlig, som du var!

Hurliburli

forvandles til Skovtold igjen, og siger:

Jeg er, hvad før jeg var.

Amine

ude af sig selv.

End større Spot?

Ha, nu er Løsnets givet, Maskeraden
 Er alt begyndt! Blæs, Storm, i din Basun!
 Pib, Vind, i Fløiten! Slaa paa dine Pauker,
 Du mørkebrune Sky! og gnid Fiolen,
 Du vilde Bølge, mellem Sivets Strænge!
 En lystig Leg! Hyrdinden blev til Hex,
 Den Skønneste blandt Mænd, som Jorden eier,
 Er en affkyelig Trold. Jeg kunde græde,
 Hvis ei det var uhyre latterligt;

Hvis ei min Graad blev Krokodilletaarer!
 Belan, saa lad det nu kun gaae sin Gang!
 Du staaer saa følesløs, du gamle Geg?
 Du smiler tillidsfuld, du tørre Jord?
 Ha, I skal røres til Medlidenheden!
 Og disse kolde Dyr i Hovedstaden,
 Der gaae kun om i Egennyttens Sykler,
 Og spotte med Amines Sværmeri,
 Og bære Brændet alt til hendes Baal,
 For ret at see et Skuespil i Morgen —
 Ha, Daarer! I skal tage Deel deri.
 Hvad skal I med det røde, varme Blod?
 I har dog egentlig en Fisknatur,
 Dmtumler i det falske Element
 Af kolde Høfligheder, mens den Store,
 Hvad Dieblif han kan, den Mindre sluger.
 Vel! I skal vorde virkelige Fiske
 Med følesløse Skal, som før, om Bryttet.

Hun svinger sin Stav.

Natur, omstift dig! bræk hver Skikkelse!
 Du, Land, bliv Sø! Forvandle dig, o Stad,
 Til kratbevoret Høi med Steenruiner!
 Men du, forhærdede, steenkolde Fyrste!
 Behold dit Hierte; men en Jænen fare
 Dig giennem dine Been: bliv Marmorsteen,
 Men oven Riød! Halvdelen, hvad du var!
 At jeg kan rase ud min Hevn paa dig,
 Og see Forræderblodet Raffen farve.
 Ryst, Ceder! Blæs, o Storm! Chaotisk Nat,
 Dæk Jorden, og indhyl mig i min Smerte!

Hun iler bort. Forvandlingen skeer.

Savfruen.

Fiskerhytten.

Sandib sidder med et Stykke Pergament paa Skibet og en Korpen,
grundende i dybe Tanker. Lolo leger i Hytten. De Smaae sove i
deres Kurve.

Sandib.

Hvis stærke Følelser, som heftigt røre
Det arme Hierte Dag og Nat, kan skabe
En stakkels Fisker om til Digter af!
Saa er den trøstesløse Fader een,
Som vrider Hænder ved sit Barns Forliis.

Læser:

Dybt i Jorden hvile,
Hustru! dine Been,
Hvor de sølvgraae Pile
Staaer om sunkne Steen.
Moder fik vi atter
I en Søster fik;
Hun var meer end Datter,
Hun var Moder her.

Af, hvor er Amine?
 Er hun ogsaa død?
 Slutte Sygdoms Pine
 Kindens Rosenglød?
 Hun er ei i Muldet
 Bag Cypressens Hæk;
 Hun er solgt for Guldet
 Til en Røver fræk.

Langt fra Hjemmet drager
 Hun paa sin Kameel.
 Trøstesløse Klager
 Blev kun hendes Deel.
 Bittert Taaren bader
 Hendes skionne Bryst.
 „Fader, grumme Fader!“
 Lyder hendes Røst.

„Du, som ømt mig trykte
 Til din Barm hver Dag,
 Naar Amine søgte
 Dine Favnetag;
 Hørte hendes Smiger
 Med en henrykt Hu —
 Hvordan blev en Tiger
 Af en Fader du?“

Tiger? — du fornærmer!
 Tjufferen er tro,
 Tjufferen beskiermer
 Sine Unger jo,

Tigere ei vælger
 Malmet for sit Kuld,
 Tigere ei sælger
 Sine Børn for Guld.

Men fra Biinbierget vakled den skelende Trolde
 Med Rinden i Purpurhuer,
 Som forstaaer at fange sig Hjertet i Bold,
 Ved at kryste de svulmende Druer.
 Han vikled mig ind i det sledste Garn,
 Jeg fik Zechiner, og misted mit Barn.
 De ligge paa Havet i Sandet,
 Blodpengene tvættes af Vandet.

Dog da der intet Haab er om
 At faae min tabte Eiendom
 I dette Liv tilbage,
 Saa vil jeg kaste taus mit Net,
 Og nøies med den ringe Dræt,
 Og standse med at flage.
 Jeg har jo dog igien de Tre —
 Bort, bort, I fæle Tanker!
 Den Fierde skal jeg hisset see,
 Gi brister Haabets Anker!

Lolo.

Min Faer!

Sandib.

Min Lolo!

Lolo.

Lolo er bedrøvet,

See, han har Band i Dinene!

Sandib.

Hvorfor?

Lolo.

For det, du læste, var saa rørende.

Sandib sagte.

Han snapper hvert et Ord.

Heit.

Hvad veed du alt

Om Rørende? hvad læste jeg?

Lolo.

Det var

Jo om Amine, om min stakkels Søster.

Sandib.

Hvad hun?

Lolo.

At hun sad borte paa Kamelen,
Og græd, og kom ei mere.

Sandib.

Vær kun rolig!

Lolo.

Nei, jeg er saa bedrøvet her i Hytten,
Fra den Tid hun er borte. Du har lovet,
At hun skal komme; men hun kommer aldrig.

Sandib.

Hun kommer nok.

Lolo.

Ja, hiiset hos Vor Herre!
Men jeg vil ikke komme til Vor Herre;
Saa skal jeg puttes i den sorte Jord,
Der er saa koldt.

Sandib opbragt.

Ha, gamle Marcebille!

Fordømte Høj! dig var det, ene dig,
 Som røved mig min Skat; du har forført mig.
 Det saae jeg steds i dine lumste Miner,
 Naar du besøgte hende. Du misundte
 Min Armod sin Lyksalighed.

Lolo angst.

O, Faer!

Skield ei, og kald dog ei paa Marcebille!
 Der staaer hun ude.

Sandib.

Hvor?

Lolo.

Før Binduet,

Dg figer ind, og knuger Næsetippen
 Mod Ruden, saa den bliver flad og hvid.

Sandib urolig.

Hvad, Dreng? hvad drømmer du?

Lolo

torrer sine Dine.

Nu er hun borte.

Sandib.

Gaa i din Seng!

Lolo.

Vær ei bedrøvet, Faer!

En anden gammel, venlig Kone, ude
 Ved Stranden, som jeg møder ofte der,
 Har lovet, at jeg snart skal see min Søster.
 Grød ei! i Morgen er det Maanedsdag,
 Saa gaaer jeg aarle ud i Morgenrøden
 Dg finder min Zechin. Saa kan du fiøbe
 Dig Biin, og drikke vor Amines Skaal.

Sandib

stirrer til Vinduet.

Nu seer jeg hende.

Lolo bange.

Hvem?

Sandib.

Den gamle Drage!

Med Næsen imod Ruden, som du siger.
 Hun prøver paa at trykke Næsen flad;
 Det lykkes ei, den voxer meer og meer,
 Og bliver til en lang, uhyre Pølse.

Lolo

kryber angst til Faderen.

O, Fader!

Sandib.

Kogl du kun, du lede Trolld!

Dit Kogleri gjør Sandib atter rolig.
 Jeg frygter Gud, og han vil hielpe mig.
 I Allahs stærke Navn, forsvind, din Satan! —
 Nu er hun borte.

Lolo.

Lad os gaae i Seng,

Men syng først vor Aftenbøn!

Sandib.

Kom, Lolo!

Drengen knæler ved sin Faders Side mod Østen. Sandib synger
 med dyb Bas, Lolo med klar og velklingende Discant.

See ned i Naade, Himlens Fader!
 Til denne lille Hyttes Dag.
 Endt atter er en Livets Dag,
 Din skionne Sol vor Jord forlader.

Men ei, fordi sig Dagen fierner,
 Har Haabet dog min Siæl forladt;
 Jeg veed, at giennem Tidens Nat
 Redblinke Eviighedens Stierner.

Hvo staaer vel reen for Herrens Throne?
 Hvo synker ei for Naadens Fod?
 Dog ærlig Anger, kraftig Bod.
 Kan Alretfærdighed forsoner.
 Blæs, vilde Storm, paa Livets Bove!
 Bøx, skarpe Torn, paa Tidens Bei!
 Barmhiertigheden slumrer ei,
 Den vaager — jeg vil rolig sove.
 Faderen klæder sin Dreng af, og gaaer i Seng med ham.

Adenfar Hjerten.

Mørk Natten er, og Stormen gaaer, og vælter Søens Bove,
 I Skum sig kruser dunkle Vand, høit brøle Strandens Skove,
 Som Bolger de sig høie ned, de gule Høstens Toppe.
 Paa Himlen findes Maanen ei, endskiondt den længst er oppe;
 Men lange Rifter pludselig i Skyens Forhæng blive,
 Nu viser den sit Ansigt frem, den lysegule Skive,
 Og Alt fremtræder for dit Syn, du Vandrer hist paa Heden!
 I sølverfarvet Høitidspragt dybt røres Bolgen nedent,
 Men Grønt og Guult og natligt Sort i Skovens Bierge røres.
 En Ugle vipper hist paa Green; dens Skrig i Natten høres.
 Nu figer ogsaa Stierne frem med dæmpetblege Lue,
 Bag underlige Billedskj man kan dens Blinken skue.
 Den vælter sig som en Kameel, den sortblaa Sky, tilbage;
 Nu brebes den i Længden ud, og bugtes som en Drage,
 I giennem Svælgets dybe Hul de stærke Vinde siunge,
 Der blinker Himmelsvognens Stang, og gløder som en Tunge.

Men pludselig det bliver tyst, sig Vinden ganske lægger,
 Et selsomt Solverspeil den hele So bedækker.
 Hvo flyder der med hviden Bryst, saa prægtig som en Svane?
 Det er den hjertelose Fee, den grumme Floristane.
 Hun kieded sig paa Havets Bund; hun nærmed sig at lytte
 I Hereskikkelse, som før, ved Sandibs Fiskerhytte.
 Hun hørte hans Forbandelser, og svulmed som en Palme,
 For pludselig at knuse ham — da lød hans Aftenpsalme.
 Da veg hun ræd paa Bølgen ud, alt som en Havets Pige.
 See, Brystets stolte Hvalvinger nu over Bølgen stige!
 Frit lokke sig de gule Haar, de hen for Vinden flakke,
 Og slynge sig veltystigt ned ad Feens hvide Nakke.
 De solvblaae, fine Fiskestæl bedække Bug og Svandsen,
 De skifte Farve tusindfold med Bugt i Maaneglandsen.
 Men stille nu! hun kalder frem saa stolt med Herskerminen
 Den Havfru dybt fra Havets Bund, som Lolo gav Zechinen.
 Der sidde de nu begge to paa Stenen hist i Vandet,
 Og tale høit, og Digteren kan høre dem fra Sandet.

Floristane.

Hvi vader du bestandig her ved disse Fiskerleier,
 Som Manden med sit Net paa Stang, naar han vil fange
 Reier?

Hvi svømmer du ei kæk og fri derude, for at beile
 Til Roes med stolteste Fregat, som bedst forstaaer at seile?

Havfruen.

Tilgiv, o mægtigstore Fee! din ringe Tienerinde.
 Jeg frygter ei for Bølgen, ei for Himlens stærke Binde;
 Men Havet er en øde Mark, hvor ikkun Tanget vogter.
 Hist brøle fromt i høien Græs de mørkebrune Dyr;
 Der quiddrer Finken fra sin Dvift; der spredes Blomster-
 duften;
 Der stiger milde Skorsteensrøg fra Hyttens Tag i Luften;
 Der synge Fiskerpigerne, hvor Lundens Lov sig krolle.
 Her suser det uhyre Hiul i Evighedens Mølle.

Det er saa mørkt og koldt, hvor dybt Korallen Grunden
maaler;

Man længes efter grønne Jord og efter Solens Straaler.
Da fryder mig at ligge her paa Stenen nær ved Landet,
Dg stundom lidt at sole mig blandt Sivene paa Sandet.

Mig Fisken gaaer trygt forbi ved sine Morgensange;

Det glæder mig, at Fisken er ikke for mig bange.

Jeg følger ham med Beemodsblik, med Taaren i mit Øie;

Men komme Børn og rædde Møer fra Markens grønne
Høie,

Da lader jeg de brede Siv min Fiskehale dække,

Dg plumper hurtig ned igien, for ei dem at forstrække.

Floristane.

Du lyver! det er ikke saa; jeg har alt mærket længe,

Hvordan den lille Fiskerdreng du bringer ofte Penge.

Havfruen.

Jeg bringer ham dem ikke selv; men jeg er hans Veninde,

Dg lader stundom ham lidt Guld blandt Kiselstene finde.

Hans Fader er uheldig, han har sin Datter mistet;

Hvis Fattigdom ham pinte til, da blev for haardt han
fristet.

Floristane spodske.

Medlidenheden morer dig, den skal mig ogsaa more;

Jeg bringer ogsaa Lolo Guld, og jeg har Mynter store.

Stik du kun ned til dine Skær, og plei kun egne Unger!

Jeg fylder Lolos Hat med Guld — og Vandet i hans
Lunger!

Hans Fader er min gamle Ven. Seer du, jeg vilde nødig

forglemme, hvad jeg skylder ham; thi han er saa ærbødig,

Han taler om min store Magt, som sømmer sig en Fisker,

Mit Billed daglig i sin Lund med Blomster han for-
frister.

En Godhed er den anden værd; nu kommer ogsaa Sønnen,
Dg hvad hans Fader har fortient, betaler jeg til Sønnen.

Havfruen sagte.

O, arme Lolo! stakkels Barn! Fordærvelsen dig truer.
Mit Bryst, bedækt med haarde Skæl, dog kærligt for dig
gruer.

Hun mægtig er, langt meer end jeg; hvo kan mod hende
kæmpe?

Maaskee dog ved Forsigtighed jeg kan din Fare dæmpe.
Jeg sliuler mig bag vaade Tang, for Alting der at mærke.
Hvi er den Gode tidt saa svag imod den onde Stærke?

Hun synker i Vandet.

Morgen; Solen staaer op.

Floristane i Vandet, som en deilig Havfrue. Lolo kommer
løbende ned til Stranden fra Hytten.

Lolo.

Hvor her er deiligt her i denne Morgen!
See, Solen staaer i Vandet som en Kugle,
Dg brænder. Hvordan kan dog Vandet brænde,
Som er saa koldt og vaadt? God Morgen, du
Min gamle Piil! Jeg maa dog see engang
Min Fuglerede.

Han klavrer op i Træet.

Den er fløiet bort!

Åh, mine stakkels Fugleunger, de
Er borte! — Men hvad svømmer hist i Vandet?

Floristane mellem Sivene.

Yndige Glut, som saa rødmostet hænger
Lungt, som en Frugt, paa den gængende Green!

Ei kan jeg tvinge min Fristelse længer,
 Havfruen vinker dig ud til sin Steen.
 Skjønt som Murikler dig Lofferne kruses,
 Spaltede Kirsebær ligner din Mund.
 Følg mig til klare, korallrøde Grund!
 Der skal du giestes, og der skal du huses.

Lolo i Træet.

Ei ei! hvad det dog er en deilig Qvinde,
 Som synger der saa smukt.

Raaber.

Hvad vil du mig?

Floristane.

Trykke dig ømt til de svulmende Bryster,
 Sætte dig Sivenes Krands paa dit Haar.
 Jeg er din Moder, og jeg er din Søster,
 Herligt jeg med dig at lege forstaaer.
 Pleies du skal i en skyggefuld Have,
 Alt skal du faae, som behager dig bedst.
 Bølgen og Vinden skal vorde din Slave,
 Muslingen Bogn, og Delphinen din Hest.

Lolo.

Ja, det var rart; men jeg kan ei forlade
 Min stakkels Faer og mine Søskende.

Floristane.

Ofte du skal om de Elskede drømme,
 De skal besøge dig tidt, hvor du boer,
 Hvor over Perler Smaafisken svømme,
 Deilige Snog om Krystallen sig snoer.
 Flodens utallige venlige Koner
 Klæde dig af, og klæde dig paa.
 Kølige, saftige, hvide Meloner
 Store som Græskar i Bølgerne staae.

Lolo.

Men det er saa kiedsommeligt dernede,
Dg der er fæle Dyr, som gjør Fortræd.

Floristane.

Fiernt du med mig skal til Polerne vanke
Did, hvor af Jis er Paladserne bygt.
Havhesten her med sin finnedede Manke,
Hvergang den seer dig, skal vrinske med Frygt.
Genhiørningshvalen ærbødigt skal bæve
Bort med sin elfenbeensflettede Stang.
Frygt ei for Haiens tresaugede Kiæve,
Uhyret flygter for Havfruens Sang.

Lolo.

Nei, nei! hver Dag jeg venter paa min Søster;
Hvad vilde vel Amine sige, hvis
Hun kom igien, og ikke fandt sin Lolo?

Floristane.

Dybt i sit Fangetaarn sidder Amine,
Taarnet er slebet af klar Diamant.
Ofte hun sukker med smilende Mine,
Hvergang du leger ved Havbreddens Kant.
Tydeligt seer hun sin Lolo paa Vandet.
Seer du ei hende? Kom, end hendes Nød!
Slipper du Grenen, og springer i Bandet,
Synker du flug i den Elskedes Skød.

Lolo.

Åh, jeg faaer saadan Lyst! Men det er sandt,
Jeg først maa søge efter min Zechin
Derhenne mellem Stenene, maa bringe
Min Fader først Zechinen, tage Affked
Først med min Faer, med Koreb og den Mindste. -
Åh, skal jeg ogsaa nu forlade dem?

Nei, det bedrøver mig. Mit Dje fyldes
Med Taarer, naar jeg seer til Hyttetaget.
O, send Amine heller op til os!

Amines Billed i Vandet.

Kom, Lolo! See, her er jeg.

Lolo.

Er du der,

Min Søster? min Amine, er det dig?

Amines Billed.

Spring ned i Vandet til mig!

Lolo.

Hvordan kommer

Jeg op igjen?

Amines Billed.

Du kommer op igjen

Snart af dig selv, og svømmer hvid paa Bølgen.

Lolo.

Nu da, i Allahs Navn! der har du mig!

Han springer ned, Bølgerne slaae ham over Hovedet. En
Skoggerlatter toner hen ad Havfladen.

Floristane

synger vildtgængende frem og tilbage paa de skummende Bølger:

Først Fuglen er saa bange
For søle Klapperflange,
Som gaber dybt ved Træets Rod;
Fra Dvift til Dvift den flygter,
Det hjælper ei, den frygter,
Den drives af sit eget Blod.
Dens Hjerne sig forvirrer;
Kun Klapperslangen stirrer —
Dg som en Myg i Lysets Glød,
Den styrter i sin Død.

Stiært, bliv Binge! Skæl, bliv Fiær!

Fisk, bliv Fugl, og svøm ei meer!

Hun stiger i Luften som en Fæe med store hvibe Vinger, og forsvinder.

Haafruen

stiger op fra Dybet med Tang paa sit Hoved og med Lolo i sine Arme. Hun seer sig frygtsom om.

Er hun borte? Hun forsvinder

Hist ved purpurrøde Sky.

Elfste Barn med blege Kinder!

Er der intet Haab paa ny?

Hun lægger sin Haand paa hans Bryst.

Allahs Godhed være lovet!

End dit lille Hierte slaaer.

Læg imod mit Bryst dit Hoved!

Snart din dybe Søvn forgaaer.

Men — i Fald hun skulde søge?

Finder reddet ham ved mig?

Det vil hendes Harm forsøge,

Grusomt vil hun hevne sig.

Jeg ham vil paa Stranden lægge

Paa det varme Middagssand.

Røle Blade skal ham dække

For den alt for stærke Brand.

Der, som død, med Rosenfinder

Skal du hvile nu et Aar.

Hvis dig Feen atter finder,

Troer hun dig paa Dødens Baar.

Vel din stakkels Faer vil græde,

Naar han seer dig taus og stiv;

O, men større blier hans Glæde,

Naar dig skienkes atter Liv!

Lolo, hvil i Sivets Have,
 Bierget vel for Band og Bind!
 Ingen vil dig der begrave,
 Naar de see din Rosenkind.

Hun gjør en Indhegning med Siv i Sandet, hvor hun lægger ham.

Ettermiddagen derpaa.

Sandib med endeel andre fiskere ved Lolos Stiig.

Sandib.

J Fald jeg eengang taber reent Forstanden,
 Saa lad det ikke undre eder, Brødre!
 En grusom Skiebne følger mig, misunder
 Min Hyttes Lang sin tarvelige Fryd.
 Den blandte Beeskhed i mit Kildevand,
 Rev Rosen af min Hæk, lod Tornen staae.
 Det er den Tredie, som jeg nu har mistet
 J stakket Tid. Dog jeg har Lo igien,
 Naar de er borte, faaer jeg No i Graven.

Han kaster sig fortvivlet ned.

Abubekr.

Fortvivl ei, Sandib! Drengen er ei død,
 Han sover kun med røde Kinder.

Sandib.

Død,

Død er min Lolo! Jeg har siddet her
 Den hele Dag og pustet Luft og Barme
 Med mine Kys og Suk dybt i hans Lunger.
 Det hialp mig ei, slapt faldt hans Arm tilbage,
 Og Diet er for evig luft.

Abubekr.

Vi kan

Ei jorde ham; han smiler blomstrende.
 Men vi vil bære ham med Sørgesange
 Hist til den skionne, grønsværkrandske Hule
 I Strandens Fjeld. Der kan han staae paa Baaren
 Med Blomster om sit Hoveds gule Loffer;
 Der kan hans Fader tidt besøge ham,
 Dg vaagner Livet atter i hans Hierte,
 Saa veed han Veien, og kan løbe hjem
 Dg banke paa den velbekiendte Dør.

En anden Fisker.

Den stakkels Sandib, hvor han stirrer bleg!

Abubekr.

Den gode Mand er sær uløkkelig.
 Han elkes af Enhver paa Fiskerleiet,
 Dg friste skal han nu saa haard en Skiebne.

Schaban, en tredie Fisker.

Han solgt sin Datter har i Drukkenstab,
 Nu flæber han som Broder Hielpeløs,
 Fordi hans Dreng er plumpet ham i Bandet.
 En herlig Karl!

Abubekr.

Hold Mund, din visne Kieltring!

Hvis ikke kaster jeg dig paa din Hals
 I Mudderspølen.

Schaban spodske.

Ei, hvor du er ædel!

Abubekr.

Bort, Basilisk!

Andre Fiskere.

Afsted, du kolde Skumler,
Som altid leer, naar det gaaer ilde til,
Dg søger smaalig efter Næstens Feil,
Til Halsen proppet fuld af egne Laster!

Schaban.

J vil dog ikke myrde mig?

Abubekr.

O, nei!

Det var et Raffearbeid; men bortjage
Dig som en Hund, det vil jeg.

Sandib

seer op fra sin Søn.

Riære Benner,

Opbringes ei, og gives ei for min Skyld!

Den onde Fisker sniger sig bort.

Noget derfra komme endeel sorte Slaver og bære en europæisk
Herre med Secretair paa en Bærebør, omhængt af Palme-
grene. De sætte dem ned, de stige ud.

Herren begejstret.

Her er det altsaa?

Beiviseren.

Kun tre Skridt endnu

Til Benstre! See — her er det, Deres Naade!

Herren.

Kan jeg nu være vis forsikkert om,
At det var her, hvor Pharaos forfulgte
Den store Moses over Havet? Er
Nu dette virkelig det røde Hav?

Beiviseren.

Ja, Deres Naade! det er uden Tvivl.

Herren.

Det seer mig dog just ikke meget rødt ud.
 Jeg havde tænkt mig det langt rødere,
 Som Dregblod, som Blæk, som Sultetøi.

Beiviseren.

Det har et rødligt Skær af Sandet, Herre!
 See, det er Alt. Med sliq Benævnelser
 Laer aldrig Geographen det saa nøie.
 Det hvide Hav er ikke hvidere,
 Det grønne Forbjerg er ei altid grønt,
 Og mangen Skipper har tilsat sin Velsærd
 Paa skiulte Banker ved det gode Haab.
 Det maa ei tages lige efter Ordet.

Herren

flaaer Hænderne sammen.

Her er det altsaa! Herregud, her er det!
 Ja ja! det forekommer mig, ved Gud!
 Som jeg endnu kan see i Bandet hist
 Den Fure, hvor han flygted over Havet.
 Siig mig, min gode Ven! er ei den Stribe
 Derhenne, der, et Spor af Overgangen,
 Utydeligt og næsten slettet ud
 Af Tidens Haand? Jeg skulde næsten troe det.

Beiviseren.

Just ligefrem et Spor er det vel ei;
 Thi Deres Naade veed vel af Physiken,
 At Bandet lukker sig paa Diebliffet,
 Naar man har fiernet bort den haarde Gienstand,
 Som skiller det. Men jeg forstaaer Dem nok;
 De mener: at den Magt, som Rastevinden
 Har over Bandet paa et enkelt Strøg,
 Var vel det samme, som i fordums Tid

Med mere Kraft adskilte Bølgerne.
 Jeg finder denne lærde Hypothese
 Særdeles findrig, og vil raade til,
 At strax den tegnes op i Deres Dagbog.

Herren.

Na, Secretair! skriv op: „Paa dette Sted
 Blev Moses efterfat af Pharao,
 Som man endnu kan see med egne Dine.“

Secretairen

tager en Brevtaske op, putter Bllyanten først i Munden, og
 skriver saa paa Pergamentet.

Strax, naadig Herre, strax! „Paa dette Sted
 Blev Moses efterfat af Pharao,
 Som man endnu kan see med egne Dine.“

Han putter Bogen i Lommen, og siger sagte til Weiviseren:
 Var det den lærde Moses Mendelsohn?

Weiviseren.

Nei, Herre! det var hans Tipoldefader.

Herren.

Hvor det er herligt, hvor det er livsaligt
 At vandre saa i Tidens ældste Spor,
 Og lure den sin Hemmelighed af!
 Men hvad er det dog for et Dpløb hist?
 Der sidder jo en Mand og græder henne,
 Som han var pidsket! Siig, hvad fattes ham?

Schaban,

som har listet sig hen til den fremmede Herre, bukker dybt
 for ham, og siger meget underdanig:

Det er en Fisker, eders høie Naade!
 Som mistet har en Søn; hans Barn er druknet.

Herren.

Jh, du min Gud! han gjør et Bæsen af det,
 Som om han havde tabt en kostbar Dnyx
 I Bandet, der i sin Tid havde tilhørt
 Den mægtige Kleopatra. Har ogsaa
 Den Smaahedsaand udbredt sig fra Europa
 Til Kysten af det røde Hav? Min Gud!
 En Fiskerdreng maa drukne lidt imellem,
 Det er i Tingens Gang. Men siig mig dog,
 Har Ingen noget Sieldent her at sælge?
 Jeg kjober gierne smaae Mærkværdigheder,
 Som ikke er for dyre.

Schaban

tager et Stykke Muursteen op af Jorden, tørrer det af i sin
 Riortel, puster derpaa, og præsenterer det meget pænt mellem
 Tommel- og Pegefingeren.

Denne Steen

Slog Pharao i Nafften efter Moses,
 Just som han skulde drukne. Eders Naade
 Kan see, der er endnu lidt Rødt i Kanten
 Af Naffeblodet. Den er ikke dyr,
 Den koster kun en Baham.

Herren

kjober den, og slyer den til Secretairen.

Secretair!

Put den i Kommen.

Secretairen.

Jeg er saa belæsset
 Alt som en Arbeidsvogn, der fører Muursteen.

Herren.

Jeg faaer at kiøbe mig endnu et Uffel;
 Thi her er flere fiældne Koftbarheder
 I dette Land, end først jeg havde tænkt.
 Og de er ikke meget dyre. Hvad
 Er vel en Baham for en saadan Steen,
 Som Pharao slog efter Moses med?
 Nu vil jeg eftersee de dybe Huler,
 Der hiit beboes af Trygolytterne,
 Som lever end fra Moses Tid.

Beiviseren.

Ei de,

Men deres Affkom, paa den samme Biis.
 Af Troglodyterne — men det er paa
 Den anden Side, hiit i Africa.

Herren.

Saa bærer mig da fort i Portehaisen!

I det han kommer Sandib forbi.

Græd ei, min Riære! Ih, sy skamme sig!
 Han boer her mellem lutter Sieldenheder,
 Har dagligdags den Strime for sit Die,
 Som Moses gjorde i det røde Hav;
 Hans Huus maaskee er bygt af lutter Teglteen,
 Hvormed Egypterne i fordums Dage
 Slog Jøderne i Rakken — og han græder,
 Fordi et Barn er død! O, Menneffe!
 Du er en Drm. — Nu bærer mig afsted!
 Jeg længes efter fleer Mærkværdigheder.
 Det Smaalige indsnerper kun mit Sind,
 Jeg længes efter Pyramiderne.

Dem, Secretair! skal han optegne mig
 I Legemsstørrelse.

Secretairen studser.

Herren.

Forstaa mig ret,
 Jeg mener perspectivisk i Forkortning.

Beiviseren.

Behager Deres Naade denne Bei?

Herren

sagte til Secretairen.

Naar det er seet, saa har jeg fast besluttet
 At gaae i Luften op i Luftballonen;
 Thi denne Flakken varer mig for længe,
 Og passer ikke til min Hurtighed.

De bære ham bort.

En aaben Hule i Nærheden af Stranden.

Den er rummelig og mørk, med mange naturlige Piller.
 Fisken kommer med Colos Liig; han bæres paa Arer,
 sammenflettede med Siv. En Krands har han paa sin
 Ise. Efter ham følger Faderen Sandis med det yngste
 Barn paa Armen og det andet ved Haanden, i Sørgelæ-
 der. Fisken bære Fakler.

Sang.

Sov, hulde Dreng, i Søvnens Arme!
 Din Grav er aaben, stor og luun.
 Du slumrer, som paa Dødens Duun,
 Og slagred fort i Solens Barme.

D, vend til elskte Faderarme,
 Før Israfil med sin Basun
 Opvækker Alle fra det Døde
 Til Ewighedens Morgenrøde!

Stivt udstrakt paa den haarde Lilie
 Han har sit muntre Die luft;
 Dog er ei Ungdomsrosen slukt
 Af Dødens grønlighvide Lilie.
 Høilovet være Allahs Billie!
 Kun ham tilhører modne Frugt;
 Men — tungt, naar Knoppen Træ forlader,
 Og spæde Barn fortvivlet Fader!

Maa alderstegne Dding blegne
 Med vise Blik, med sølvgraae Haar,
 Da rørt du ved hans Leie staaer,
 Men seer ham fro i Graven segne.
 Vi veed: i Ewighedens Egne
 Ham blomstre skal en bedre Baar.
 Kun Dødens Slummer ham forstærker;
 Han lever end i Slægt og Bærker.

Men visner paa sin tynde Stængel
 Den unge Rose, neppe fød,
 Og blegner i sin Moders Skød
 Uskyldigheds og Jordens Engel —
 Af! at en Engel vorder Engel
 Ved Lidelsen af bittere Død,
 Det kan ei Hjertet tilfredsstille;
 Da maa den hede Taare trille.

O, Allah! huld du os beſkytte
De elſkte, dyrebare Emaae!
Til Guld forvandle de vort Straa,
Og gior et Palads af vor Hytte.
Hvo vilde vel ſin Lolo bytte
For al den Skat, ſom findes maa?
Bed vore Børn har du os givet
Det ſande Himmerig i Livet.

Messingskrinet.

Stranden ved Fiskerhøtten.

Lidlig Morgen. Maanen skinner endnu. Sandib med sit Net.

Sandib.

Det været har en Storm i denne Nat,
 Som skulde Verden undergaae. Nu kiender
 Igien jeg neppe Skiæret, Bankerne;
 Thi der er væltet store Stene ind
 Fra Dybet. Her er fuldt af Tang. Maaskee
 Er Stranden ubeqvem til Fiskeri
 Fra denne Nat. Saa maa der bygges Hytter
 Da paa et andet Sted; thi Fiskerleiet
 Sig retter efter Fisken, det forstaaer sig. —
 Jeg bliver her; jeg bliver ved min Hule,
 Hvor Lolo ligger strakt paa Fiskeraaren.
 Jeg bliver hos min lille friske Dødning
 Med stive Lemmer og med Rosenkinder.
 Saalænge Rødmen ei forlader ham,
 Forlader Haabet heller ikke Sandib.

Hans Død har mere trøstet mig, end ængstet.
 Jeg seer, en Fee maa have her sit Spil.

Ond kan hun ikke være; var hun ond,
 Saa havde reent hun Lolo skilt ved Livet.
 Hun vil maaskee kun drille mig, kun prøve
 Min Jobs=Taalmodighed. Jeg haaber vist,
 Jeg faaer min Datter og min Søn tilbage.
 Saa vil jeg nøies med de spæde To,
 Til Himlen mig beskierer alle Mine
 Her — eller i det mindste hist. — Saa kaster
 Jeg da mit Net med tillidsfuld Fortrøstning
 Den første Gang.

Han kaster ud.

Tre Gange har jeg Lov til
 At fiske kun i samme Døgn. Den Lov
 Er billig blandt os Fiskere paa Veiet;
 Saa raner ei den Ene fra den Anden,
 Kan ei betiene sig af mange Garn.
 Vi taaler ingen Rig imellem os;
 Den Fattigdom er let, som Alle dele.
 Vil Nogen prøve bedre Kaar — velan,
 Saa maa han søge andensteds sin Lykke.

Han trækker op.

Kun Steen og Gruus, kun Siv og Tang!
 Jeg prøve maa den anden Gang.

Han renser Rettet og kaster ud.

Sandt nok, den Lov har ofte tvunget mig
 At gaae til Sengs med hungrig Mave. — D,
 Hvor var jeg dog en Daare, da jeg sørged
 For Brød! Jeg havde Lolo, min Amine,
 Og kunde sørge? Saa er Mennesket!
 Unøisom med Nærværelsen, han lever
 I Haab kun og Grindring, kalder disse
 Kraftløse Gisglespil sin sande Lykke,

Dg mærker ei, han er en Gudsbespotter,
 En Livsforagter, Tidens Odeland,
 Som lader de kostbare Dieblikke,
 De ædle Perler, hvormed Livets Traad
 Betruffet er og prydet — rulle bort,
 Ustkionsomt, uden Virkning, uden Glæde!

Trækker op.

En Ufselsbeenrad? — Staffels blinde Ufsel!
 Hvorledes er du plumpet ud i Bandet?
 Det var jo ingentid dit Element.

Han gjør Rettet reent.

Dg dog — du hvilte mere roligt der,
 End paa det faste Land, du staffels Ufsel!
 Dig haaner ogsaa Mennesket, den Ufsel!
 Dg burde kalde dig en ærlig Ven,
 En Lærer i beskeden Taal. Jeg vil
 Uerbødigt samle dine trætte Been,
 Dg grave dig en Grav ved disse Pile,
 Du nyttige Medborger, du, i Staten!
 Meer gavnlige end saamangen Arbeidsherre,
 Der daglig brauter med sin Embedsiver,
 Foragter uden Hierte, Phantasi
 Dg sund Fornuft, hvad der er meer end Flid,
 Dg mærker ei, at han fra denne Kant
 Dybt under Dyret staaer; at han i Kræfter
 Dg Trællelyst ei kappes kan med dig!
 Kom du, min længst miskiendte Philosoph!
 Her skal du finde Ro.

Han lægger de sammensankede Been paa Stranden, og kaster
 Rettet ud igien.

Nu tredie Gang.

Bestier mig nu min Lykke, gode Allah!

Jeg ønsker ikke meget; kun lidt Gryn
 I Pennefiæren til min Fuglerede.
 De pibe hist, de stakkels Skaldede,
 Ak, alt for tidlig rant fra Moderbrystet!
 En stakkels Fader maa opfostre dem;
 Saa negt ham ikke det Nødvendige!

Han trækker op.

Ha, det er tungt! heel tungt! hvad kan det være?
 Det river mig mit bedste Garn i Stykker.
 I Fald det ikke er en fielden Skat,
 Saa er jeg bragt til Bettelstaven, kjober
 Mig ikke slikt et Net igien. — Jeg haaber
 Det Bedste. — Ak, jeg vover ei at see!
 End er der Haab og alle Muligheder;
 Maaskee det svinder om et Dieblif,
 Og efterlader kun — Fortvivlelsen.

Han trækker op.

Et Skriin! et Messingskriin! tilluft, forsegle! —
 Ha, Hurra! du har gjort din Lykke, Sandib!
 En Skat! en Skat! — Tilgiv, forliste Skipper.
 Min Fryd! den Enes Død, den Andens Brød.
 Hvad er der i? O, lad mig skynde mig
 At rense det for Tang og Gruus, og aabne
 Det velforvarte Segl med Foldekniven.

Han løser Seglet uden at brække det, og aabner Kisten. En
 uhyre Røg stiger langsomt i Veiret ud deraf, som en Sky-
 støtte, og udbreder sin tykke Taage over Havet. Det lynet
 og tordner fra Skjen.

En Kæmpeskikkelse

bliver utheldig til Synne deri, og Sandib hører følgende Ord:
 Ha, forbandede Fængsel, du!
 Anugt i Mulm, inden din Messingvæg,

Ved hvert Ledemod piinlig Dval,
 Karrigt berøvet Naturens Lys
 Og den friskvederqvægende Luft.
 Steds kun fastere trængt, stedse forhaanet af
 Bølgens Slag og den skurende Steen,
 Vidthenslumrende Hav! i dit Purpur,
 Hørte jeg Fiskens susende Flugt
 Giennem et evigumaaleligt Rum;
 Mens til Dvalm løst mine Seners
 Magt, mine Been, den uhyre Rygrads
 Bindingsværk, som en Rød i sin Skal,
 I Aarhundreders Lænke bragt,
 Frihed ranet og Gren, jeg laae;
 Gne begravet med Tanken, for ret
 At føle min Skam, og forbande min Munds
 Raadhed — ha, som tirred til Hevn,
 At den Vældige slog med Fordærv mig!

Sandib.

Hvad hører jeg? o, Allah! Muhamed!

Anden

bliwer klarere til Synne i sin Sky.

Hellige Frihed! føler jeg atter
 Din qvægende Lyst? Kan jeg strække min Krop
 Ubehindret, vidt, i dit Lustrum,
 Som et Barn efter sin Slum, løst af sit Svøb?
 Bølg nu i Røg, og rund dig, o Skulder,
 I den himmelblaa Luft! Mine Been sig strække
 Fra Strand til Strand! Og som buldrende Torden,
 Lyde min Røst fra de pressede Lunger,
 Skyfoldskraldende hen over Biergtoppens Tind,
 Mens i Daggrøet tindrende Lyn
 Blinker det uvante Blik!

Sandib.

O, Himmel! hvilken rædsom Skikkelse!

Anden.

Salomon, Salomon, store Prophet!

Jeg raaber om Naade.

Aldrig Umgiad trodser dig meer;

Adlyder blindt dine Befalinger.

Sandib.

De vilde Loffer paa det høie Hoved

Henflagre mellem Stierne. Jeg frygter

Hvert Dieblif, at den uhyre Fod

Skal træde mig paa Jorden som en Myre,

Alt som den tynde Taage meer forsvinder,

Dg viser mig hans Kæmpeskikkelse. —

Men — er det virkelig? Maaskee det kun

Er mig, som kryber ind, og ikke ham,

Som voxer? Er ved Trolddom jeg maaskee

Forvandlet til den Pusling Tommeliden?

Men saa er al Naturen med forvandlet;

Saa er hist Palmen blevet til en Tidsel,

Dg Pilen Rosmarin, og Fiskerhytten

Et Sneglehuus, og Havet kun en Bæk,

Hvorover skiødesløst den Boyne skræver.

Mit Syn forvildes, og forvilder mig.

Anden

træder frem paa Landet, omtrent tre Gange saa stor som

Fisken, og siger rolig efter at have fattet sig:

Nu siig mig Naaden, Fisker! Din Henrettelse

Dig forestaaer, dog vælg maa du selv din Død.

Sandib.

Hvad hører jeg? o, Allah! du vil dræbe mig?

Anden.

Jeg lovet har dit Drab, og holder ærlig Ord.

Sandib.

Afskyligt er dit Lofte, meer din Ærlighed.

Anden.

Bid, Dødelige! her du seer for dig en Mand.
 At han er vild og kæmpestærk, fornam du alt.
 Fra Verdens første Tider stormed Amgiad
 Paa bratte Klipper, leged med Steenegene,
 Slog Fosens hvide Skum i Porphyrbækkener,
 Og rysted Biergets Ceder. Naar ham Hyrden saae
 I Dalen; saae ham Jægeren fra Klippens Rand
 Paa Skyens Drage ride giennem Luftsens Drk —
 Da gyste de. De vidste, jeg var lunefuldb,
 Fandt tidt min Spøg i, ned at styrte Jægeren,
 Just som hans Bue sigted mod Steenbuckens Bryst.
 Dog ofte hialp jeg atter gavmild Fattigdom,
 Lod Qvinden finde Perler tidt paa Bøttens Bund
 For Gryn, forvandlede snelt mig en til Hyrdehund,
 Og Ulven bed, som trued Gubbens Faarehiord.
 Saaledes fandt jeg, stormende fra Fjeld til Fjeld,
 En deilig Fee af yngre Jetteslægt end min,
 Fra Verdens mere blide Tid, da Skionheds Blomst
 I Lænker havde lagt Titaners Kæmpekraft.
 Hun fængslede ogsaa mig. Jeg saae, hun baded sig.
 Just som de trinde Lænder steg fra Bølgerne,
 Just som med runde Læg den yndigspæde Fod
 Paa Strand hun satte, blev mig vaer den Deilige.
 Hun rødmed, og den hvide Haand for lille var
 Til at bedække Barmens unge Hvælvinger.
 Forgieves greb hun efter lange gule Lof;
 Den slagred ei i Bugter, snoede mørkere

I flamme Strimer ned sig ad den deelte Ryg,
 Som ind sig bugted vellystfuldt. Da fanged mig
 Den sletste Mø i sine Garn. Jeg hendes blev;
 Men hun ei min! Hun troløs var, som Havets Skum,
 Hvoraf hun opsteg. Tidt hun har bedraget mig;
 Men lumsk hun skjulte stedse dog sin Utroskab,
 Indtil jeg eengang, som hiin græske Gudesmed,
 Fandt hende blusse troløs i en Elfers Arm.
 O, Daare! — see, da buldred jeg med Hidsighed
 Forbandelser mod Himlen og mod Salomon,
 Den Aanders Konge, nævned fræk hans store Navn,
 Det Navn, som ingen Tunge spotter straffeløs.
 Og pludselig af Eblis, af Seraphen, fast
 I Haaret greben, droges jeg fra Baarens Lund
 I Hav; han pressede mig i dette Messingskriin,
 Og stødte mig til Dybet. Hvad jeg følte der,
 Du selv kan tænke: sluttet i et Fængselsbuur,
 Mens den Troløse — Skoggerlattren hørte jeg —
 Sig slutte lod i Bolerarme. Saadan laae
 Tre hundred Aar jeg rugende paa Havets Bund,
 Mit Fængsel mig, min Hustru og min Qual bevidst.

Sandib.

Du arme Aand! da faldt dig Tiden grusomt lang.
 Aanden.

Som Bjørnen suger Rabben i sin Vintersøvn,
 Jeg laae taalmodig, qualbetyngt, bag Bølgerne,
 Og loved den, som frelst mig, Belønning af
 Golkondas Diamanter, Ganges røde Guld.
 Thi Dødeliges Haand formaaer, hvad Aander ei:
 At løfte dette frygtelige Ristelaag.
 Men Ingen kom. Aarhundred svandt. Da bød jeg høit
 Min Frelser Throner, Persiens gamle Kongestol,

Arabiens Herkøb, meer: at vorde Tatarhan
 Og Indiens Mogul; svor, han skulde herse vidt
 Som Amerlan, fra Kysten af det røde Hav
 Til Chinas Bredder. Ingen kom; ei Tibets Helt
 Paa vilden Stridshingst, klædt i ringet Pandfersærk,
 Ei selv Georgiens smægtende Blondiners Lyst
 Var mægtig at hidlokke til min Redning ham.
 Et Evigheds Aarhundred svandt; min Messinggrav
 Stod glemt og ubevægelig. Tidt troede jeg
 Min Redning nær, naar Hvalen, han den Eneste
 Blandt Fisk, som voved sig saa dybt, berørte med
 Sin Finne Laaget. Ha, kun meer han feied det
 Fra Haabets fjerne sommergrønne Blomsterstrand!
 Da loved i min Nød jeg tredie hundred Aar
 Min Hielper: huuslig Glæde, Sundhed, Levskraft,
 I Astrachan et Hiem, det skønne Paradiis,
 En deilig Biv, som elskte ham, og vakre Børn
 Og Fred og gode Benner. Men et Secul svandt
 Selv tredie Gang; og knugt, som i sin Perleskal
 En Østers, laae jeg haanede. Da svor jeg vildt,
 At den, som nu min tunge Slavelænke brød,
 Den alt for tvære Nøler, skulde Døden døe,
 Og ene nyde Dødens Valg til Findeløn.
 Knap svor jeg Eden, før et rædsomt Tordenskrald
 Hentoned over Havets Flader; tydeligt
 Jeg hørte Strømme suse ned som Klippevæld
 Fra Himlens fortnedhængende Bandhofers Brud.
 Da styrted Havuhyrerne til Havets Dyb;
 I Dødens Ekraf de søgte Land, og knugende
 Hinanden i den bratte Fart, jeg mærkte vel
 Liigfisten skubbes nærmere til Kysterne.
 Saaledes har du fisket mig. Jeg skylder dig

Din Findeløn, mig selv at holde tro min Ed;
 Thi sig mig, Fisker! — hvormed skal jeg dræbe dig?

Sandib.

Med Alderdom.

Anden.

Ha, spot mig ei, Dumdriftige!

Sandib.

Hvad vover jeg, saafremt du dog vil dræbe mig?

Anden.

Vel sandt, din hele Rigdom er dit usle Liv;
 Det viser mig din lurvede, luslidte Dragt,
 Dit Kammersmiil, dit revne Net. Ha, tak du mig,
 Som stiller dig paa een Gang ved en møisom Last!

Sandib.

Da blev det sikkert første Gang, at man med Tak
 Belønnet Utaknemlighed.

Anden.

Hvi klager du?

Sandib.

Jeg aabner, som du selv forsikrer, venlig dig
 Liigkisten, skienker Frihed dig og Liv igien,
 Og du til Giengield røver mit, og slutter mig
 I Dødens Fængsel?

Anden.

Hvorfor kom du ikke før?

Jeg havde gjort til Herster dig i Asien.

Sandib.

Kan mægtig Mand adspørge saa enfoldigt dog?
 I Sandhed, du beviser, hvad alt mærktes tidt:
 At fiendne Kræfter enes ei med stor Forstand.

Anden.

Hvis ei min Ed var hellig mig, saa laae du alt
Vel femten Favne spaltet ned i sorten Muld.

Sandib.

Saa er dog Noget helligt dig?

Anden.

Mit Vresord.

Sandib.

Men ei din Vre?

Anden.

Kom ei med Haarfloveri!

Sandib.

Den Lov: du skal ei dræbe den Uskyldige,
Er ældre vel, end den, du svor i Rasenhed;
Den burde du dog holde først.

Anden.

Jeg svor den ei.

Sandib.

Kun hvad du svor —

Anden.

Forpligter mig.

Sandib.

Ei Allahs Bud?

Anden.

Hvor har du hørt det lyde? giennem hvilken Mund?

Sandib.

Ha, giennem Unaturens!

Anden.

Muligt fik da du,

Saa spæd af Lemmer, ogsaa Dret mere fint.

Den, som er skabt til steds at lystre, seer du vel,
Maa være lydhør. Jeg har ikke hørt det Bud.

Sandib.

Du hører kun dig selv; men hvo ei høre vil,
Maa føle, har du mærket i dit Messingskriin.

Anden.

Dumdriftige!

Sandib.

Nu, stands din ædle Heflighed!
Jeg holder strengt kun til dit eget Vilkaar mig,
Dg gaaer ei længer. Døden har du svoret mig;
Belan! men — mig at overlade Dødens Balg,
Det svor du ogsaa.

Anden.

Holder det, ved Salomon!

Sandib.

Fortræffligt! Altsaa: vælge skal jeg selv, ei sandt?
Ei tvinges. Thi saa meget veed du sikkert længst,
At Tvang er ikke Balg.

Anden.

Jeg skal ei tvinge dig.

Sandib.

Heel vel! Dg jeg — vil ikke vælge! Altsaa maa
Du følge mig opmærksom stedse, Skridt for Skridt,
For efter Eden strax, saasnart jeg fordrer det,
At stille mig ved Livet. Ingen anden Daad
I den Tid kan du foretage; ingen Flugt
Til andet Land du giøre kan. Tro, som en Hund,
Maa du opmærksom følge mig til — Gravens Bred
Formodentlig, thi neppe vælger jeg min Død,
Før selv den kommer.

Anden fortrædelig.

Gives i Naturen der

Saa glat en Snog, som Menneskets Spidsfindighed?

Sandib.

Belan?

Anden.

Belan! jeg seer, du vundet har din Sag.
 Lev i din usle Tilstand, du Glendige!
 Som foretrækker skændig Trældom æreløs
 For værdig Død.

Sandib.

Hvor vil du hen?

Anden.

Forlade dig.

Sandib.

Det er imod din Ed; thi du skal følge mig.

Anden.

Jeg dig?

Sandib.

Og vorde Bøddel, naar jeg ønsker det.

Anden

kaster en Talisman til ham.

Gnid den, naar du er fied af Livet, og paa Stand
 Jeg kommer, Fiske! for at brække Halsen dig.

Sandib sagte.

Der blev igien jeg narret; thi jeg haabed vist
 At sætte ham i Løsegiæld. Men uforsagt!
 Jeg maa dog see at friste ham. Han stikker just
 Ei dybt i Skarpsind, mærker jeg; hans Hestighed
 Og Stolthed taaler ei, at han nedlader sig
 Til Eftertanke. Ha, maaskee ved ham endnu
 Jeg gjør min Lykke, finder mine Børn igien!

Goit med paataget Ligegyldighed.

Farvel, du sære Mand, som vil indbilde mig,
 At jeg dig drog paa Landet i mit Fiskergarn!

Anden.

Indbilde? tvivler Ormen om min Sanddrøhed?

Sandib.

Jeg troer, du driver Spøg med den Enfoldige.

Anden.

Hvad? har jeg ei den Trost engang paa al min Rød,
At man beklager mine Qualer? Har jeg end
Den Ugræelse, at holdes for en Løgner her?

Sandib.

Hvor kan jeg troe Mirakler, som jeg selv ei seer?

Anden.

Jeg siger dig, det var dog saa.

Sandib

trækker paa Skuldrene.

I Allahs Navn!

Jeg maa vel troe det nu, det byder Høflighed.

Anden utaalmodig.

Saa see da selv, du Bantro!

Han opløser sig pludselig i Taage, og samler sig med en utrolig
Fart, som en tyk hvid Røg, i Skrinet igien; fra Røgen
høres af en dæmpet Røst:

Troer du nu mit Ord?

Sandib

smækker hurtig Taaget i.

Nu troer jeg dig.

Anden i Skrinet.

Luf op igien!

Sandib.

Du er saa stærk,

Prøv selv derpaa!

Anden.

Jeg hæver ei det stærke Segl,
Som du kan løfte, veed du jo; thi skynd dig, Ven!

Sandib

skubber til Kisten.

Nei, sov endnu en Middagssovn tre hundred Aar,
Til atter du en Taabe finder, Frysende!
Som lader dig af Fælden smutte.

Anden.

Gode Mand!

Du spøger sikkert.

Sandib.

Nei, jeg er alvorlig stemt.

Anden.

Ruf op! jeg skienker Alt dig, hvad du ønsker dig.

Sandib.

Og hvad forsikkrer vel mig om din Verlighed?

Anden.

Mit Ord.

Sandib.

Og at du atter ei vil hevne dig?

Anden.

Som sagt, mit Ord.

Sandib sagte.

Det holder han; thi ene det
Har reddet mig den første Gang.

Seit.

Belan, vær fri!

Anden stiger ud af Messingskrinet paa samme Maade, som før;
naar Taagen er forsvunden, og han staaer paa Stranden
hos Fisken, skyder han Messingskrinet ud i Havet med
sin Fod.

Sandib bange.

Hvad gjør du?

Anden smilende.

Skiller Diet ved et ukiært Syn.

Sandib.

Du svigter dog ei troløs?

Anden.

Frygter Støvet's Søn?

Bær rolig! jeg tilgiver dig din Næsviished;

Den Hidfigoverilede fortiente den.

Sandib.

Du vil —

Anden.

Forlang! jeg skaffer, hvad du ønsker dig.

Sandib.

Saa kan jeg vorde Hersker, hvis jeg selv kun vil,

I Asien, fra Kysten af det røde Hav

Til Chinas Bredder og til Japans Kobberland?

Anden.

O ja! Jeg henter Kronerne.

Sandib.

Umag dig ei!

Saa heller dog, naar galt skal være, Fisker kun,

End Verdens Drot; det blev for svart et Arbeid mig,

Dg sikkert dog alligevel for slet bestilt.

Men skionne Qvinder skaffer du?

Anden.

I Overflod.

Sandib.

De vilde lee ad Barken paa min brune Hud,

Dg hevne sig i Smug paa min Unøisomhed. —

Men Liv og Børn og huuslige Lyksalighed,
Det var dit tredje Tilbud jo?

Anden.

Jeg henter dig
En ung, livsalig Pige til din Venneviv.

Sandib

seer til sin Hustrues Grav under Piletræet.

Kan du opvække Døde?

Anden.

Nei, det kan kun han,
Som skabte Liv, ved Israfil-Basunens Klang.

Sandib

med en stille Tungstind.

Saa lad kun være! —

Med Lune.

Alt, hvad jeg forlanger nu,
Er — Fisk — for Diebliffet. Vil du virke meer
For den, der skienkte dig din Frihed, nu velan,
Saa skaf mig mine Børn, som man har røvet mig!

Anden.

Paa Ryggen tag dit Fiskergarn, og følg mig trygt!
Jeg skaffer dig kostbare Fisk.

Sandib.

Og mine Børn?

Anden.

Taalmodighed! Jeg ventede dig tre hundred Aar,
Til Giengield vente du mit Svar —

Sandib angst.

Den samme Tid?

Anden

med et stolt Smil.

Døgnflue! Kom! jeg har med dig Medlidenhed.

De gaae.

Den forherede Skou.

Amine sidder uden for Tempelruinen under et Træ, og stirrer ned til Jorden. Floristane kommer som Marcebille, trippende med sin Bog under Armen.

Marcebille.

Nu, Barn? hvorledes gaaer det?

Amine.

Er du der,

Min Skiebnes onde Engel?

Marcebille.

Ja, jeg er.

Jeg har min Bog med Eventyrer med;

Skal jeg maaskee dig læse atter eet

Her i din Gensomhed? Du kieder dig.

Amine.

Lær mig at hæve denne Trolddom atter!

Min Grumhed ængster og forfølger mig.

Hvad kan det hele Land for Fyrstens Ondskab?

Han bør at lide, den Forræder! han!

Og uden Skaansel jeg hudstryger ham,

Ufølsom for hans Blik og for hans Taarer.

Men hvad har Folket og Naturen syndet?

Jeg føler det, at jeg var uretfærdig.

Her er saa øde nu, som i en Drk,

Som paa en stille, ubeboet D

I Sydens Hav, hvor ene Aben rasler
I Rokustræet.

Marcebille.

Hvordan lever Aben?

Din elskte Hurliburli mener jeg.

Amine.

Jeg veed, du har fortryllet ham til Skovtrod;
Men derfor er han altid dog min Agib;
Thi Kroppen, veed du vel, er kun en Larve,
Som sfiuler den udødelige Siæl.

Marcebille sagte.

En selsom Bending har den Galskab taget.
En Fee kan vel forstyrre Mennekkets
Sands og Forstand, men ei fordærve Hjertet.

Hoit.

Her har du Leilighed til Eftertanke.

Seer til Tornebusken.

Ei ei! see, der staaer jo Beziren henne.
Det var en heel fornuftig Mand i sin Tid;
Philosopheer du lidt i Ro med ham!

Amine.

Forlad mig, du Forhadte!

Marcebille.

Selv forhadt!

Hvad nu jeg vilde sige, seer du vel,
Jeg skulde kun berette dig: Du har
Fortryllet alle Landets Børn til Fiske;
At være Fisk er altsaa deres Pligt;
Om denne Pligt maa du dem daglig minde.
Dog veed du vel, at de er Mennekker
I Grunden. Skulde Nogen af dem fanges
Og koges, da maa hurtig ved en Trolddom

Du være strax tilstede, og forhindre
 Et fælt, afskyeligt Menneskeæderi;
 Thi Asiater er ei Cannibaler,
 Det veed du vel. Da maa du ved et Slag
 Af Tryllestaven være der tilstede,
 Og give Staklerne den sidste Rest.
 Thi heller Morder du, naar galt skal være,
 End den Uskyldige sin Næstes Væder!

Amine.

Hvormed har jeg fortient dit bittre Fiendskab?

Floristane

viser sig stolt for hende i sin hele Skønhed.

Stif du en anden Gang nu Feer ud,
 Min gode Frue!

Amine forundret.

Himmel! hvilken Skønhed!

Den samme Jomfru, som jeg saae ved Hulen,
 Der rakte mig det frygtelige Guldhorn!

Floristane lidt formildet.

Du finder mig dog skøn? ei, hvilken Raade!
 Du skjelder ei? Hør — hvad jeg vilde sige,
 Du rører mig dog lidt; og for at du
 Skal ikke tage dig det alt for nær,
 Tillader jeg din elskte Hurliburli,
 Saa syg han er, at dele dette Arbeid
 Med dig hver anden Gang, naar det behøves.
 Og saa Farvel! jeg har ei meer at sige.

Hun forsvinder.

Amine

stirrer til Jorden.

Jeg mærker det, jeg seiler uformærkt,
 Hendrevet paa Affindighedens Flod,

Lilintetgiørelsens uhyre Malstrøm
 Paa lumste, stille Bølger snelt i Møde.
 O, gid den snart kun vilde knuse mig!
 For mig er ingen Fryd paa Jorden mecr.

Hun hæver sine Dine; en uhyre Orn bryder giennem de ras-
 lende Grene, svæver paa de udstrakte Vinger til Høire, og
 forsvinder i Synskredjen.

Amine,

som foer sommen af Skræk, stirrer efter den, og siger:

Kan Siælen gysse, naat den alt fortvivler?
 Var dette Varsel godt? den fløi til Høire!

Hun gaaer tankesuld ind i Skoven.

En æde Egn ved en Sø mellem fire Høie.

Aanden. Fiskeren.

Sandib.

Hvor fører du mig hen? Jeg kiender ei den Bei,
 Og aldrig saae mit Die før hiin blanke Sø.

Aanden.

Vel meget gives, som dit Die før ei saae.
 Stands her! kast ud dit Net! har du i Stand det bragt?

Sandib.

Her er det.

Aanden.

En Gang daglig kun dig tilladt er
 At fiske her; det mærk dig!

Sandib.

Himmel! een Gang kun?
 Mig gav ei hiemme Brødet selv den tredie Dræt.

Anden.

Her vil du finde Suul til Brødet; ængst dig ei!

Sandib.

Hvor er jeg? Solen synker alt bag Biergene.
Hvorledes kan i Qvæld jeg naae til fierne Hiem?

Anden.

Du er alt hiemme.

Sandib.

Hvad?

Anden.

Der staaer din Hytte jo.

Sandib

opdager sin Hytte paa den fremmede Strand. Aftensolen
skinner ind i den aabnede Dør; paa Tærskelen sidde hans
to smaae Børn med Frugter og Brød i Hænderne.

O, Himmel!

Anden.

Himlen hvælver her sig blaa, som hist;
Hvor du har Huus og Hiem, der er dit Fædreland.

Sandib.

Mit Syn forvildes. Koreb! Sara! seer jeg ret?

Koreb fra Hytten.

God Aften, Fader!

Sandib.

Men jeg savner Fjeldet, hvor
Min Lolo sover! Af, hvor er min Diesteen?

Anden.

Nu, muligt mere nær du er din Datter, Ben!

Sandib.

O, Mahumed!

Manden.

Nu, stands engang Forundringen!

At gruble meget over Livet, veed du vel,
 Kun skienker liden Fordeel. Ei din Hønsfestæl
 Udgrunder rigtigt Aarsagen til Virkningen,
 Om du til Graven lægger din Forstand i Blød.
 Saa handle! lad med drifstigt Mod det flink staae til!
 Det er det Rette. — Naar du nu har fisket her,
 Da giem i Rusen Drætten til den aarle Dag.
 Slaa Fisken saa i Bøttens Vand, og vandre paa
 Din Fod ad Strandens ubekjendte Blomstersti
 Til Kongens skønne Marmorslot bag Biergene.
 Der vil du finder Kiøber snart. Gaa hjem igien,
 Dg fise og sælg, dig lede lad af Hændelsen;
 Hvad rimeligt dig foreslaaes, det gjør og følg!
 Dg Alt vil lykkes. Tab ei Modet! tro din Ven:
 De tabte Perler fisker du kun her igien.

Manden forsvinder.

Sandib

sætter sig ned paa en Steen, støtter sit Hoved til sine Arme,
 sine Arme til Knæene, og stirrer ned til Jorden; saaledes
 sidder han nogen Tid, derpaa staaer han rolig op.

Saa vil jeg da nu heller ikke grunde,
 Vil ikke længer undres; thi jeg mærker,
 Sligt ængster kun, og hjælper ingenlunde.
 Han er en Mand — en Mand gjør Underværker,
 Det er naturligt; Mandens svage Kræfter
 Hos sligt et Væsen tifold sig forstærker,
 Dg meer! — Her fange Gruus og Vælskiæfter
 I denne rene Sø, det vil jeg ikke.
 Jo meer sig Diet hen paa Fladen hester,

Jo mere viser sig for mine Blikke
 I klare Vand de nydeligste Fiske.
 Sød Vandet er, og deilig til at drikke.
 See, hvor de smutte vevre, smutte friske
 Hinanden tæt forbi. Ha, de vil smage,
 Vel tilberedet, paa de Stores Diske!
 Nei, Saadant saae jeg aldrig mine Dage,
 Thi Vandet er saa klart, som selve Luften.
 Jeg troer, jeg kunde dem med Haanden tage.
 Fra Strandens Hække vifter Rosendusten,
 Og Rosens Tid er længe dog forsvundet! —
 See, kommer du nu atter med Fornuften?
 Jeg troer, jeg her har Paradiset fundet.
 Mit Hierte røres, mine Sandser glædes,
 Og kun min Kundskab er i Lænker bundet.
 Ha, det er næsten Synd, at I skal ædes,
 I smukke Fiske! Nogle svømme røde,
 Med Purpurskæl, Guldfinner de beklædes;
 Som Ild og Gnister de i Vandet gløde.
 Jeg holder næsten meer dog af de hvide,
 Hvis Skæl som Perlemor paa Farven bøde.
 Saa stolte de forbi de andre glide;
 Og hvor de mødes af de gule, blaae,
 Der smutte disse ydmygt til en Side.

Smilende.

Nu faaer jeg atter Lyst til at forstaae:
 De hvide tykkes mig Muhamedaner;
 Fra rene Tro kan reent kun Lysset gaae,
 Og hvide flagre Helligdommens Faner.
 De røde tyde hen paa Ildens Gnist,
 De forekomme mig som Persianer,
 Som Ildtilbedere. Dog hine hist,

De ſtaffelſ blaæ, ſom neppe ſees i Bandet
 (Thi Blaæt i Blaæt er ſom et Blad paa Qviſt,
 Det taber ſig i Mængden), ha, hvad Andet
 Skal jeg dem giøre til end Chriſtne vel,
 I Slaveri, og ſtilt fra Fædrelandet?
 Det høie Blaa bedækker deres Skæl,
 Lidt ſørgeligt, lidt luftigt, men dog Himlen
 Maafkee ſaa nær, ſom Maanen over Fjeld.
 Men diſſe gule, ſom med driftig Stimlen
 Snart ſkilles ad, og ſnart hinanden møder,
 Og ſtubbes og beſtubbe tidt i Brimlen —
 Hvad er de Stafler Andet vel end Jøder,
 Som undertiden fra de Andre nappe,
 Hvis Hurtighed og Kløgt paa Kraſten bøder? —
 Men det er foldt, hvor lagde jeg min Kappe?
 Nu vil jeg ſkynde mig at faae min Dræt,
 Thi jeg er træt, ſig mine Sener ſlappe,
 Jeg trænger til en Sovn.

Han drager op.

Ha, det var ret!

En hvid, en rød, en blaa, en af de gule?
 Tak, du min Aand! den Fangſt var ikke ſlet.
 Nu vil jeg dem i Hyttefadet ſkiule.
 I Morgen i det ubekiendte Rige
 Jeg sælger dem; men hviler forſt en Smule.
 Nu maa jeg mine Børn Godaſten ſige;
 Det lader til, de har ſlet Intet mærket,
 Den lille Dreng, den ſtaffelſ lille Pige,
 Til Hyttens Flytning og til Underværket.

Han gaaer ind i Hytten.

Fisken.

Et stort hveløet Kiakken.

Toende Muus

sidde paa Bordet, og gnave paa et Bølseskind.

Første Muus.

Jeg skammer mig næsten,
 Min Bedste! for Resten,
 At jeg dig skal byde
 Til slikt Tractement.
 Med Spand og med Gryde
 Du mindre var tient.
 Thi Intet de levne.
 Usalige Stævne!
 Sig Hvelvingen buer
 Bel herlig i Pragt;
 Men Ildstedets Luer
 Har tabt deres Magt.
 Det er deres Bane:
 Her Alting de rane,
 Og lidt kun man skienker;
 Os Allah staae bi!
 Beziren kun tænker
 Paa Deconomie.
 Hver Køl har sin Hielper,

Hver Hielper sin Dreng;
 Og Hver skal dog spise,
 Før han gaaer i Seng.

Anden Muus.

Jeg negter ei: hiemme
 Der sættes ei Klemme
 Paa Skab eller Kruus;
 Fuldt op af Guds Gaver
 For hungrige Maver
 Fra Herre til Muus.

Dog, Alt maa betænkes;
 Mig sagtens der stienkes
 Lidt meer at fortære
 Som Kiøbmandens Giest;
 Du svømmer i Vre,
 Bed Sultanens Fjest.

Første Muus.

Beständig at æde,
 En maadelig Glæde!
 Man sloves derved.
 Man værner sit Dre
 Tilfidsst kun at høre
 Det knagende Spid.
 Al aandelig Nyden
 Og Skionhed og Dyden
 Maa misse sit Krav.
 Vor Vre det koster;
 Man bliver et Foster
 Fra Bugge til Grav.

Anden Muus.

Min Hierte! du taler
 Saa funde Moraler,

At jeg var en Mær,
 Om ikke med Glæde
 For søffreste Ude
 Jeg hørte dem her.
 Dog, Alt kan outreres:
 Godt nok, der studeres;
 Men Mad vil der til.
 Og sulter den Arme
 Med skrigende Larme,
 Saa kan han ei høre
 De Dyder, som røre,
 Hvor gierne han vil.

Første Muus.

Af Legem og Siælen
 Fra Jøse til Hælen
 Bort Bæsen bestaaer.

Anden Muus.

Og begge skal næres,
 Og ikke fortæres,
 I hvordan det gaaer.

Første Muus.

Med Skionhed og Dyden.

Anden Muus.

Med Maden i Gryden.

Første Muus

hæver Poten belærende i Beiret.

Men Lasten og Lyden
 Forsage man bør.

Anden Muus.

O, vise Masoeur!

Pause.

Det meget mig fryder,
 At ind du mig byder,
 At til dig jeg kom;
 At sidde til Taffel
 Bed slebne Karaffel,
 Endskiøndt den er tom.
 Næst Maden og Freden
 Forsængeligheden
 Mæst kildrer mit Sind.
 Jeg sulter jo ikke;
 Mig fryder at slikke
 Af fornemme Pølse
 Det fornemme Skind.

Første Muus.
 Hvis Tilfældet førte
 Sid Nogen, som hørte
 Bor fieldne Forstand!

Anden Muus.
 Ei Mennesket tænker,
 Naturen os skienker
 At tale, som han.

Første Muus.
 Fordi han forstaaer ei
 Bort pibende Sprog —

Anden Muus.
 Han bryster sig tosset,
 Troer ene sig flog.

Der gaaes med en Dør udenfor.

Første Muus.
 Man kommer —

Anden Muus.

Min Bedste,

Farvel da til næste
Forsamling igien!

Første Muus.

Farvel da, min Putte!
Behag kun at smutte
Bag Bassen, min Ven!
Jeg selv vil bag Rækken
Arbeide mig frem
Til Spiiskammersprækken;
Der har jeg mit Hiem.

De smutte bort.

Rokkedrengene komme, giøre Ild paa Skorstenen, og sætte Vand paa. Lidt efter lidt forsamle sig alle Rokkene i hvide Troier, med Forklæder, ved Siden bære de Knive i sorte Steder. Der hakkes Løg og Persille, skræbes Gulerødder etc., Riød kommes i Riødlerne. Efterhaanden bliver Alting muntert. Luerne gnistre op i den store sorte Skorsteen. Vandet koger. Der hakkes, spækkes, bestroes med Meel. Stegene sættes paa Spid. Naar Alt er i Bevægelse, træder.

Kiøgemesteren

frem med Gravitet, og holder følgende Tale:

Mundfokke! Mestertokke! vakkre Dreng!
Forsikkert om den Dannished, den Iver,
Hvormed ved alle Leiligheder I
Anvende Stegevendren, Spækkenaalen
Til Statens Tieneste, jeg kalder eder
I Dag til med fordoblet Ridfiarhed
At spænde Kraften an, saa at den Ild,
Der luer her paa Fædrelandets Alter —
Beger paa Skorstenen.

Maa gnistre med fordoblet Virksomhed.
 Seer! Sagen, Børn! er korteligen denne:
 En fløgtig Troldmand fra Europas Lande
 Er arriveret hid til Asien.
 Vi troede alle først, paa Fuglen Roc;
 Men, som han sank — det var just midt i Gaarden
 Af Kongens Palads — mærkte vi med Undren,
 Det var en stor, uhyre Dreblære,
 Som bar ham giennem Luftens Ocean.
 Forunderligt er denne Troldmand klædt,
 Og sær phantastisk. Kiolen sidder knapt
 Om Livet, render spids ham ned om Bagen
 Som Lap, og dingler ved hvert Skridt, han gjør.
 I Haaret er han overmaade skaldet,
 Og hvad han har, det sidder som en Krands
 Om Tindingen i frygtelige Børster.
 Bleg er han til, tyknæset, fuld af Koparr,
 Læer Snuustobak for sine svage Dine,
 Og lader ikke til at være nær
 Den Mand, han er. Nu staaer han og forklarar
 Sit Fartsøis Sammensætning og Natur
 For Kongen og det hele Hof i Gaarden.
 Vor Sultan vil, han giestes skal med Pragt;
 Det kan I tænke. Derfor, fiære Benner!
 Jeg beder eder, strenger eder an,
 Og kjober Alt, hvad fieldent er og lækkert;
 At Europæeren ei trække skal
 Paa Næsen af vort Kiøkken.

Vil gaae, men vender om igien.

Det er sandt:

I Baaden under Dreblæren sad
 En Skikkelse hos Trolden, murehvid.

Vi troede først, det var et Spøgelse;
 Men tværtimod, det var en Secretair,
 Der skriver Alting op, hvad Herren seer.
 Beslitter eder nu paa eders Kogen,
 Saa kan I ogsaa blive nævnt i Bogen.
 Saasnart han kommer hjem, den trykket blier
 I Folio paa Medianpapir,
 Med Kobberstykker og forgyldte Kanter,
 Og hensat mellem andre Folianter.

En Kok kommer.

Det træffer sig særdeles heldigt, Herre!
 Her er en Fisker uden for vort Kjøkken,
 Som har forunderlige Fisk at sælge;
 Men han er dyr.

Kjøgemesteren.

O, lad mig see engang!

Køkken bringer Bøtten.

En hvid som Perlemor — det er en Giedde,
 Saavidt jeg troer. Rødspætten er den røde;
 Den blaa mig forekommer som en Torst,
 Og denne gule ligner lidt en Aal.
 Men aldrig saae jeg før deslige Fisk,
 Thi alle har de Skæl, og hine Fisk, som
 De har en Lighed med, har ingen slige.

Til Fiskeren, som kommer.

Hvad koster denne Dræt, min gode Ven?

Fiskeren.

Jeg sælger dem for fire hundred Bahams.

Kjøgemesteren.

Ha, det er Røverkiøb for slige Fisk!

Til Mundkøkken.

Jeg kun betroer den Ret i dine Hænder.

Men jeg vil være selv tilstede, naar
De sættes over Ilden; thi jeg frygter,
Der kunde muligt skee en Confusion.

Koffen.

Befaler du maaskee, at de skal steges?

Risgemesteren.

Hvad steges? steges? Ubetænksomme!
Var det nu ikke godt, jeg var tilstede?
Troer du, jeg giver fire hundred Bahams,
Blot for at Sultan og den Fremmede
Skal see, hvorledes branket Meel seer ud?

Koffen.

Men Smagen —

Risgemesteren.

Smagen! hvis du havde Smag,
Saa vidste du, at Smagen spiller her
En underordnet Rolle. Smagen falder
Gi noget Menneſke i Dinene.
Hvad er det Vigtigſte ved diſſe Fiſk?
De ſynderlige Skæl, ſaavidt jeg ſkielner!
De maae bevaeres. Roges ſkal de.

Koffen.

Blaae?

Risgemesteren.

Den blaa kan du afſoge blaa, den røde
Rød derimod, den hvide hvid, og guul
Den gule.

Koffen.

Men i Fald de tabe Farven
I Rogningen?

Kisgemesteren

lægger sin Haand paa hans Skulder.

Saa har du gjort din Pligt,

Og for det Andet maa Naturen raade.

Kom, Fisker! jeg skal flye dig dine Penge.

De gaae.

Slatsgaarden.

Den europæiske Herre staaer med sin Secretair ved Luftballonen, omringet af Sultanen og hans Hof.

Den unge Sultan.

O, store Mand! din Kundskab og din Viisdom

Har dybt ydmyget mig. Jeg føler nu

Først levende, hvor svag jeg er i Magt,

Jeg, hvem dog Allah skienkte Gnevælden!

Men hvad er Armens, hvad er Senens Bælde

Mod Tankens, mod Geniets? Jeg beundrer

Dig, der har selv opfundet, som du siger,

En sliq Indretning.

Europæeren meget besæden.

Mægtigste Monarch!

Du er for god, i Sandhed for aimable!

I Fald jeg ogsaa nu er slumpet til

At være den uværdige Opfinder

Af sliq Maskine — nu — du milde Gud!

Det er jo derfor ikke dog al Verden.

Sagte til Secretairen.

De gode Folk! jeg holder det for bedst,

Vi lade blive dem i den Formening,

At vi har fundet Luftballonen op.

Det ſætter altid i en Slags Reſpect;
 Og i et Land, hvor Anbefalinger,
 Credit- og Bexelbreve ganſke mangle,
 Der er et ſligt Behiſtel altid vakkert
 I Mangel af et andet.

Secretairen.

Uden Tvivl.

Vil naadig Herren ikke ogsaa tilſtaaе,
 De har opfundet Krudtet og Compaſſet,
 Bogtrykkerkunſten og Uhrmageriet?

Europæeren belærende.

Nei, man maa være ſmuk beſteden, Kiære!
 Og aldrig ſmykke ſig med laante Fiær,
 Undtagen hvor det kniber. Kiender han
 Ei den Hiſtorie om Alliken?

Secretairen.

Jeg bruger aldrig laante Fiær, undtagen
 En enkelt Pen iblandt af Gaasevingen,
 Hvormed jeg ſkriver Deres Naades Dagbog.

Sultanen til Europæeren.

Saa har du virkelig ved ſimpel ſund
 Forſtand, ved grundig Kundſkab, ſindrig Grandſkning
 Opſvunget dig til ſlig en ſmuk Idee,
 Og ei ved Trolddom?

Europæeren ſmilende.

Trolddom? Høie Fyrſte!

Der gives ingen Trolddom her i Verden.
 Forundring er Uvidenhedens Barn
 Og Dvertroens Moder; ene den
 Ophidſer Hiernen til Indbildninger,
 Som findes kun i Hiernen.

Sultanen.

Troer du ei

Paa Hegeri?

Europæeren.

Nei, naadigste Monarch!

Sultanen.

Paa Aander?

Europæeren.

Endnu mindre.

Sultanen.

Men du har

Dog selv en Aand!

Europæeren.

Det er endnu et Spørgsmaal.

Dog, det vil føre os for langt fra Maalet.

Saa meget siger jeg kun nu, at Alt

Gaaer her i Verden plat naturligt til.

Som for Exempel her med Luftballonen:

Saa snart den fyldes kun med Vandstofgas,

En Luftart mere let end Atmosphæren,

Saa stiger den i Veiret. Mennekket

Kun veier fire Pund i Vandet, seer du,

Dg noget meer i Luften; overveies

Nu denne Bægt af forholdsmæssig Lethed,

Saa hæves Lyngden. Det er mathematisk.

Sultanen.

Hvordan fortynder du da denne Luft?

Bil du vel gjøre mig deelagtig i

Din hemmelige Kunst?

Europæeren.

Med Hjertens Glæde.

Sultanen.

Jeg skal ei være utafnemmelig.

Europæeren.

Nei, store Sultan! du maa love mig
At du vil ei betale mig derfor.

Jeg hader Egennytten; men jeg elsker
Naturen — Mineralier og Stene!

Jeg samler paa de Sidste; det er nu
Min Faible. Hvert et Menneske har sin.
I Fald maaskee der findes i din Samling
Et dobbelt Exemplar af een og anden
Demant, Rubin, Smaragd og Hyacinth —

Sultanen.

Dem skal du faae.

Europæeren bukker dybt.

Dg jeg skal giøre Vind,
Saa meget som din Luftballon behøver.

De gaae.

Kiøkkenet.

Kiøgemesteren. Kokkene.

Kiøgemesteren.

Nu? har I dem i Kiedlen?

Kokken.

Nylig, Herre!

De kommen er i Bandet ganske friske.
See, hvor de reise Hov'derne i Beiret,
Dg gabe mellem de glohede Vabler
Med Flabene.

Risgemesteren.

Ja, det er curiøst!

Haard Døden er dog altid at gaae paa,
Saavel for Fiske som for Mennesker.

Koffen.

Langt meer for dem, de er seiglivede.

Risgemesteren.

Men, Himmel! hvad er dette? Muren revner!
En Dame! — Allah, hvilken Deilighed?

Skorsteensvæggen revner. Amine træder frem i hvidt flagrende
Atlask, med blottet Bryst og Arme, hvide Skoe; paa Ho-
vedet en Rosenkrands, flagrende Lokker; en Myrtegreen i
sin Haand. Hun slaaer med Grenen i Kiedlen, og siger:

Fiske, Fiske, Fiske! gjør I eders Bligt?

Risgemesteren

slaaer forbausset Hænderne sammen.

Er det en Drøm? er det et Digt?

De fire Fisk

hæve deres Hoveder i Veiret, og synge:

Vi har svømmet i Sø,
Vi, som aanded i Lusten.
Skal i Luen vi døe,
For du tabte Fornuften?
Vi fik Skallenes Glands,
Havde Huden dog heller;
Fik for Benene Svands,
Og for Lungerne Giæller.
Vi fik Bølge for Land,
Efter Troen vor Farve;
Men vi hade vor Larve.
Løse Gaaden, hvo kan!

Risgemesteren forbausset.

Jeg kan det ei, jeg giver strax mig tabt.

Amine.

Fist! beklager I jert Mord?

Siger mig et Trøstens Ord!

Fiskene.

Ikkun Menneskets Bryst
 Kan i Nøden forsage;
 I Naturen er Trøst,
 Og ei Dyret kan klage.
 Den, som danned os hist,
 Som har Skabning os givet,
 Kan af Asken forvist
 Kalde Funken til Livet.
 Skøndt vi fortnes til Kul,
 Skøndt vi brænde tilsammen,
 Er ei Siælen et Kul,
 Og den stiger af Flammen.

Risgemesteren

betragtende Amine.

Ha, hvilken Skønhed! Lydeligt jeg seer
 De unge Hvalvinger med Sløret stride.

Amine

med udbrydende Taarer.

O, tunge Skiebne! Morderen er meer
 Ulykkelig, end de, som Døden lide.

Hun vælter Fiskene i Asken, og forsvinder.

Risgemesteren.

Mundkok! knib mig i Næsen.

Mundkokken hurtig.

Ja, min Herre!

Han kniber stærkt, Risgemesteren skriger, Koffedrengene see.

Risgemesteren.

Fordømte Menneske! er han besat?
Hold op for Satan! plager Fanden ham?

Koffen.

Jeg efterlever jo kun høiest Ordre.

Risgemesteren.

Der Naade er med Alting, veed du dog!
Jeg vilde ret kun overttydes, om
Jeg vaaged, eller om det var en Drøm.

Koffen.

Nu fik du Troen da i Hænderne.

Risgemesteren.

Det er ei første Gang, min gode Usbek!
At jeg har mærket dine Finter, seer du!
Tag dig i Agt!

Koffen sagte.

Det er ei første Gang,
At jeg har taget ham ved Næsen; men
Dog ingentid saa føleligt, som nu.

Risgemesteren.

Er Fisken tilstede?

En Koffedreng.

Ja, han er.

Risgemesteren.

I Morgen maa han atter skaffe mig
Deslige Fisk for samme Priis; saa vil jeg
Indbyde Sultan og den Fremmede
Til dette kostelige Skuespil.

Beflitter eder paa at holde Alt

I Morgen blankt, som i et Speil, til den Tid!
Med Afke skurer Risckenbordet hvidt,
Som Bierget, naar det dækkes fint med Sne;

Dg Kobbertøiet blankt, som røden Maane,
 Naar den i Dunster staaer i Horizonten! —
 Hvis kun min Næse kommer sig til den Tid;
 Thi den fordømte Kof — Din plumpe Haand
 Er vant kun til at røre slagtet Kiød,
 Som reent har mistet Liv og Følelse.
 Jeg kommer til at lægge Salve paa.
 Men nu til Fiskeren! Hvis han var borte,
 Saa stod jeg der en Kion med hele Planen.

Han gaaer.

Kiøkkenet.

Næste Dag. Alt er meget pænt og net. Kobbertøiet og Kiøkkenbordene skurede. I Bassen er sprængt Lavendelvand. Gulvet er bonet. For Vinduerne er Kullegardiner; for Skorstenen et Transparent med sort Grund: man seer en Egekrands og to Basunengle i Eterne med Laurbær og Palmegrene. Selim kommer med Europæeren og følge; strax spilles en stor Symphonie, som udtrykker det Hemmelighedsfulde i Situationen, dernæst Bandets Kogen og Fiskenes Død.

Europæeren henrykt.

Sublimt, i Sandhed! herligt og sublimt.
 Jeg havde aldrig troet, at ogsaa Smagen
 Saa vidt var kommen alt i Asien.

Selim.

Saa har man ogsaa slige Ting hos eder?

Europæeren.

Hvad har vi ikke der? der har vi Alting.
 Men her — det overrasker mig særdeles!
 Parole d'honneur! det har jeg ikke ventet.
 I Sandhed, jeg beundrer denne Engel,
 Som blæser i Basunen. Hvilket Udtryk

I Kiæverne! hvor de staae spilede!
 Den anden griber sig saa stærkt ei an.
 Det kalder jeg Nuancer, Dvergage!
 Og denne Palmegreen! Og Symphonien,
 Som maler os med Toner Alt, hvad man
 Kan see for Dinene — med Contrapunkt
 Og Generalbas, Tact og Modestole —
 Ha, det fornøier mig usigeligt!

Selim sagte.

I Luften er maaskee den gode Ven
 Ret klog; paa Jorden bliver han en Nar,
 Det mærker jeg.

Til Kjøgemesteren.

Jeg længes meget efter
 At see Miraklet.

Kjøgemesteren.

Strax, min ædle Herre!

Transparentet tages bort. Potten med Fiskene sættes paa J-
 den. Imidlertid spilles en Marsch med Janitscharmusik
 for at udfylde Tiden, til de koge.

Europæeren kommer sig.

Jeg seer, Theatret forestiller her
 En Skorfsteen. Hm! det er da uden Tvivl
 En Art af shakespeare'sk Drama. Man har dannet
 Sig efter Shakespeare? Nu, man skal begynde
 Med Noget. Herregud! paa Reisen tager
 Man ikke Alt saa nøie. Heller havde
 Jeg seet en Tragedie, oprigtig talt,
 Af en af Galliens Udødelige.

En Koffedreng sagte.

Udødelige? døer man ei i Galgen?

Muren revner. Vakkelsvands springer frem af Abningen i sin oprindelige Skikkelse, med Løb om Bæltet og Tindingen, og en Knippel i Haanden.

Vakkelsvands.

J Fiske smaae! nu skrifter mig reent, om ret J opfyldte Pligten.

Fire comiske Fiske

hæve sig i Botten, og sige:

Vor Pligt, Herr Skovtrold! lyde vi tro; at sige: vor Drift og Naturen.

Vakkelsvands.

Bedrøver jer ei Forvandlingen meer?

Fiskene.

Hvor kan Forvandlingen krænte?

Som Fiske har vi dog Fiskeforstand; som^o Mennesker havde vi ingen.

Vakkelsvands.

Det er dog ei saa galt, som man troer, at være Menneske-
skabning.

Fiskene.

Snik Snak! hvis Mennesket virkelig var lyksalig Menneske
vorden,

Troer du, han stræbte da Dag og Nat, for atter at nærme
sig Dyret?

Vakkelsvands.

Hvori bestaaer da jer Fiskefyrd?

Fiskene.

Først har vi Driften for Intet.

Sist nødes vi ei i Kielder at gaae, for ængstlig Flasken at
tømme,

Betale den med vor sidste Skierv, og faae Rubiner paa
Næsen.

Der æde vi op, og ædes vi op, og Ingen dadler vor
Handling.

Postheste bruge vi ei og Bogn, men i den snelleste Slæde
Vi skyde giennem vor bølgede Luft.

Bakkelsvands.

Saa har dog Fuglen det bedre.

Fiskene.

Al, Fuglen trættes langt meer, end vi; maa hvile paa
Qvist og paa Stene.

Vi skyde med Lethed hundrede Mil hen over Korallernes
Banker.

Bakkelsvands.

Men Solen skinner dog ei for jer.

Fiskene.

Saa gispes ei heller af Hede.

Vi køles i Bad bag Sivenes Blad i Havets skyggende
Lunde,

Dg Solen os er en Maane bag Sky, naar vi Havfladen
os nærme.

Bakkelsvands.

Men Klæder har I dog længer ei.

Fiskene.

De deiligste Baabenklæder.

Hvor findes en Smed, der smedder en Helt en sliq skæl-
blinkende Brynie?

Bakkelsvands.

Hvor er nu den forrige Faderfryd, og hvor den huuslige
Glæde?

Fiskene.

Som Mand jeg havde kun fire Børn, som Fisk mig skien-
ker min Hustru

En Veg af hundred tusinde Liv, i Fald de trivedes Alle.

Bakkelsvands.

Den sluger en Mund som Caviar dig i et eneste Maaltid.

Fiskene.

Belan, saa kastes en Leg igien; det regnes ikke saa nøie.

Bakkelsvands.

Men evige Fiendskab og evige Strid er dog paa Bunden af Havet.

Fiskene.

O ja! som paa Gladen af Jorden, min Ven! naivt vi sluger hinanden.

Bakkelsvands.

Hvad siger du om den uhyre Hval?

Fiskene.

For ham maa Sildene stielve; Sværdfisken ridser ham Bugen op, saa til Sydhavet han flygter.

Bakkelsvands.

Men høre kan J jo hisset ei; man siger, Fisken er døvstum.

Fiskene.

Ei længer; nu har vi et Institut, der lære vi prægtig at tale.

Bakkelsvands.

Saa nødig jeg vil, saa nødes jeg dog at vælte jer Stakler i Afsen.

Fiskene.

En Fisk, min Ven! er en Philosoph; han tier, og taaler sin Skiebne.

Bakkelsvands vælter dem i Afsen, og forsvinder. De blive til Kul.

Selim springer op.

Besynnderligt! høist, høist forunderligt!

Europæeren.

Særdeles artig! Men hvad kommer nu?
Jeg haaber dog, det er ei alt forbi.

Riøgemesteren bukker.

Det er forbi.

Europæeren.

J Sandhed? det var snart.

Nu nu, det havde i det mindste dog
De trende Genheder, og det er vigtigst.

Og Mechanismen var særdeles artig.

Ha, jeg beundrer Deres Majestæts
Mechanici, som med saa megen Kløgt

Forstaae at lade døde Fiske tale;

Thi det er meer, end levende formaae.

Sagte til Secretairen.

Saaledes gaaer det altid hos Barbarer:

De kildre Dret kun og Sandserne;

Men Siælen, hvad faaer den? Hvad finder jeg

For Hjertet her og for Forstanden? Intet!

Udvikles der en Character? jo pyt!

Undtagen at det skulde være min.

Dog, man maa vel for Høflighedens Skyld

Nu holde gode Miner.

Secretairen.

Det forstaaer sig.

Selim

til Riøgemesteren.

Rad Fisſkeren paa Diebliffet hente!

Europæeren

nærmer sig Fyrsten meget galant.

Jeg takker dig, min store Fyrste! for

Den Godhed, du har viist en stakkels Fremmed,

At tage med ham i dit Skuespil.
 Den sidste Act var rigtig allerfærest;
 Dog maa jeg tilstaae dig, at Transparentet
 Med Krandsen og de hiertelige Engle,
 Kort sagt, Prologen glædede mig meest,
 Og staaer i sandt artistisk Værd langt over
 Det Følgende.

Selim

gaaer Fiskeren heftig i Mode.

Ha, hvad er dette, Fisker?

Er du en Trolde? er du en Hexemester?
 Paa Diebliffet her tilstaa mig Sagen!

Fiskeren.

Jeg er en fattig Fisker, store Konge!
 Og intet meer.

Selim.

Og disse Fiske?

Fiskeren.

Dem fanger

Jeg i en Sø imellem fire Høie,
 Som ligger en Miils Bei kun fra din Stad.

Selim.

Jeg aldrig før har hørt om slig en Sø.
 Man sadle skal min Hest paa Diebliffet;
 Mit Hof skal følge mig med mine Telte,
 Og du skal vise Veien os derhen.

Fiskeren.

Det vil jeg gierne. Men jeg tør ei fiske
 Igien før Morgengry.

Selim.

Og hvorfor ei?

Fiskeren.

Et Lofte binder mig, som jeg har svoret
En mægtig Mand.

Selim.

Saa staaer du altsaa dog
Jo i Forbindelse med Mander!

Fiskeren.

Nei.

Jeg kiender ham saa lidt, som du, Herr Konge!
Jeg drog ham i et Messingskriin fra Dybet,
Dg redded ham af Fængselet; til Giengield
Har han mig ladet fange flige Fisk.
Hvordan det hænger sammen, veed jeg ikke.

Selim.

Det maa jeg vide! Jeg har ingen No,
Før jeg opdager Sagens Sammenhæng.
Man følge mig!

Han gaaer hurtig bort; Alle følge, undtagen Europæeren og
Secretairen.

Europæeren.

Jeg bliver tummelumsk
I Hovedet. Hvad er dog dette hersens?

Secretairen.

Det er en virkelig Forhejelse.

Europæeren.

Hvad? primer han? har Luften smittet ham?
Kom mig dog ei med flige Barnestreges!

Secretairen.

Hvad troer da Deres Naade?

Europæeren

smilende, efter et Diebligs Eftertanke.

Seer han vel,

Nu har jeg det: det er en vittig Spøg
 Af Fyrsten her, for at bedrage os.
 Man veed jo, Indianerne forstaae
 At gjøre mange Taskenspillerkunster
 Med Slinger og deslige; stikke dem
 I Barmen, uden mindste Frygt for Bidet,
 Naar Giftens hule Tand er bruffet ud.
 Hvorfor da ikke Fisk saavel som Slinger?
 Jeg negter ei, det var naturlig gjort.
 Og for nu ret at styrke Illusionen,
 Saa spilled Fyrsten selv en Rolle med,
 Og lod os staae tilbage med Forundring.
 Men vi er ikke slige Narre, vi,
 At troe, hvad vi har seet med blotte Dine!
 Den Vre vil vi ikke gjøre dem.
 Afsted! og lad mig see, hans Ansigt viser
 Ei mindste Træk af slig Forbauselse;
 Thi, Kiære! det var *infra dignitatem*.
 Men skriv nu op, før reent vi glemme det.

Han dicterer Secretairen:

„Den tredie hujus seet et Skuespil
 Hos Kongen i —“ Ja, Hillemand! — hvor er vi?
 Vi har ei faaet Tid i denne Skynding
 At forespørge os om Landets Navn.
 Nu, lige meget! Skuespil bør være
 Smukt i det ene Land, som i det andet;
 Thi Smagen, Kiære! gjør os alle lige,
 Som Vandets Draaber i den klare Kilde,
 Der smager bedst, naar det af Intet smager.

Hvad var det altsaa nu, jeg vilde sige? —
 „Den tredie hujus seet et Skuespil
 Hos Kongen paa — de malebarste Kyster —“
 Secretairen.

De malebarste?

Europæeren.

Eller de barbarste;

Det kommer ud paa eet. „Et Skuespil
 Hos Kongen paa de malebarste Kyster,
 Som dog var meer mechanisk end æsthetisk,
 Og viste Kunstens Barndom der i Landet.“
 Nu? har han det?

Secretairen.

Ja, Ord til Ord.

Europæeren.

Saa kan man

Dog i Europa, naar vi komme hjem,
 Og Reisen trykkes, faae en Slags Idee
 Om Morgenlænderne og deres Sæder.

De gaae.

Marmorstøtten.

Skou og Arat,
som ender sig i en deilig Have med et Slot.

Selim og Sandib vandre sammen.

Kongen.

Alt Skumringen begynder
At dække Jorden; Stjernens Blik forkynder,
At Matten er os nær.
Alt længst forlode vi de hvide Telte;
Nu ville vi som Helte
Os bane Veien mellem disse Træer.

Fisken.

En Drot er vant til Fare,
Med Sværd i Haand han maa sit Land forsvare;
En Fisker er det med.
Den barske Vind ham Dag og Nat forfølger
Paa Havets falske Bølger,
Og lumste Død kun lurker i hans Fied.

Kongen.

Hvad selsomt du fortalte,
Mig til din Hielp, mig til din Redning kaldte;

Jeg føler dybt dit Savn.
 Ung er jeg kun, har ingen Døttre, Sønner,
 Dog fuldeligt jeg skønner,
 Hvad Fryd det er at bære Fadernavn.

Fisken.

Dig aldrig Lykken friste,
 Og skienke det, som du igien skal miste!
 Det Barn, som du ei har,
 Du elsker ei; men føle kun din Glæde
 For Tabet at begræde —
 O, ingen Qual paa Jorden er saa svar!

Kongen.

Kun stoffet jeg dig kiender,
 Og alt min Hu sig kjærligt mod dig vender.
 Jeg trænger til en Ven.
 Jeg ingen fandt i Hoffets Glimmerstare;
 Maaſkee kan denne Fare
 Og dette Eventyr mig skienke den.

Fisken.

Hvis diært Uegennytte
 Kan gjøre taalig dig en Fiskerhytte,
 Du, som er vant til Pragt —
 Besøg mig stundom i mit stille Sæde,
 Og Venskabs rene Glæde
 Skal møde dig med Hjertets stærke Magt.

Kongen.

Du kunde Fyrste vorden
 I Asien og over hele Jorden,
 Og det forsmæede du?
 Jeg maa beundre denne Tænkemaade,
 Og dine Fiskerbaade
 Mig tykkes lutter gyldne Throner nu.

Fisken.

Naar Sorger Hjertet trykke,
 Da agter Siælen ingen anden Lykke;
 Mit Savn kun faldt mig ind.
 Og om jeg havde hørt min Lands Forfynden,
 Piig Grækeren i Tønden,
 Troer du, jeg kaldte Dyd mit Egenfind?

Kongen.

Ei meer vi os forvilde.
 Naturen synes her sig at formilde.
 Det tæindvoagne Krat
 Tilside træder. Over hine Grave
 Gaaer Broen til en Have,
 Og Maanen skinner i den klare Nat.

Fisken.

Hvor her er deiligt! Luftigt Bladet gynger,
 Og Nattergalen synger,
 Med hvide Sand sig slynger revne Gang.
 Og kælent aabne sig ved Maanens Straaler
 De sværmerfke Bioler,
 Som vække Længslen, og gjør Barmen trang.

Kongen.

Seer du det røde Slot med sine Spire,
 Som gyldne Maaner zire?
 Seer du dem glimte ved den stores Skin?
 Der brænder Lyset i et eenligt Kammer.
 Seer du, hvor sært det flammer,
 Som om det vinkte dig? Der maae vi ind!

Fisken.

Mørkt Slottet er for Resten,
 Det funkler ei med Rierterne til Festen;

Dog maae vi fælle frem.
 Mulm dækker tykt de lange sorte Ruder,
 Og Stilheden bebuder,
 At her er Gensomheds og Sorgens Hiem.
 Kongen.

Hvo vilde Mørket frygte?

Fisken.

Jeg Fyrtoi har; jeg tænde vil min Lygte.
 Besynderlige Slot!

Kongen.

Propheten ei de Troende forlader.
 Jeg følger dig, min Fader!

Fisken.

Og jeg vil lyse dig, min ædle Drot!

De vil gaae ind.

Aanden Amgiad

staaer for dem ved Slottets Port med Messingkrinet i en
 Rem paa Ryggen.

Kongen foroven.

Hvad seer jeg? hvilken Kæmpe!
 Men hi! jeg skal dig Overmodet dæmpe.
 Som kaldet du mig kom!
 Jeg strider til mit Maal og for min Ære.

Fisken

holder ham tilbage.

Lad være, Søn! lad være!
 Det er den Aand, jeg har fortalt dig om.

Aanden.

Vil Orme nu mod Elementer stride?

Kongen vild.

Du skal i Græsset bide.

Anden leende.

Fordi jeg blødte for din Knappenaal?
 Styr Heltemodet, som dig overvælder,
 Paa Tidsler og paa Nelder,
 Og stød i Balg det latterlige Staal!

Kongen.

Hvad vil du os, Uhyre?

Anden.

Med Enden af min Finger som en Myre
 Jeg kan dig knuse let;
 Men du har Ild og Mod i dine Blikke,
 Og derfor nænner ikke
 Jeg her med dig at lege Himmelspræt.

Jeg fattet har et Forsæt, du skal høre;
 Du skal min Plan udføre:
 Jeg hjælper denne Fisker til sit Barn,
 Du bringe skal min Guldfisk mig i Rusen.

Kongen stolt.

Du bruger mig?

Anden smilende.

Som Løven brugte Musen,
 Da han var viklet i en Jægers Garn.

Gaf først med Fisken, for hist at stue
 Ved Mattens blege Lue,
 Hvad vel kan vække din Medlidenhed!
 Kom saa igien; jeg venter dig i Haven,
 I Hækken her ved Graven,
 Smellem disse skønne Blomsterbed.

Du seer, jeg har et Skrin paa Aag at bære,
 Det vil jeg dig forære,
 Det er af Messing, saare kunstig giort.
 Med Sølhundsskind jeg har det overtrukket,
 Og naar det er opluffet,
 Saa kan du deri giemme Smaat og Stort.

Hvordan du dette fieldne Skrin skal bruge,
 Og hvad dit Skrin skal sluge,
 Det siger jeg dig siden, ikke nu.
 Gaa nu med Fisken, for at begræde
 En Konning i sit Sæde,
 Der eengang folte sig saa stolt, som du!

Han gaaer ind i Søkkerne, Kongen og Fisken op paa Slottet.

Kongen.

Nu uforfærdet, tapper!

Fisken.

Ha, hvilke skionne, brede Marmortrapper!
 Hvor de er deilig bygt!
 De høie Svælvvinger sig driiftigt hæve;
 Men dækt med Spindevæve,
 Og overalt er Støvet tommetykt.

Kongen.

Bemærker du Figuren,
 Som hist i Marmorvæggen pryder Muren:
 En Hest med Binger paa,
 Med Mandehoved, smykt med Edelstene?
 Det er Prophetens Hest, jeg skulde mene,
 Al-Borak, som vi saae.

Fisken.

Mon ikke da du kiender
 Den Mand, som staaer og folder sine Hænder?

Vel Døden er ham vis.
Den anden har et Sværd, men stiv, forstenet;
Med Kugler under Benet —

Kongen.

Det er Figurer fra Persepolis.

De gaae ind.

Fisken.

Her aabner sig en Hal: paa dens Tapeter
Afblegede Propheter,
Og Konger uden Navn.
Hist sælges Joseph bort til Beduiner,
Her knæler Hagar med fortvivlte Miner,
Med Ismael i Favn.

Kongen.

Hvor mørkt! knap kan man skue
Den blege Bælv ved Lygtens blege Lue.
Her er et Gallerie.
En Stemme — hører du den dæmpet Lyde?

Fisken.

Gud! hvad kan det betyde?

Kongen.

Maaskee en Fange, som vi skal befrie.
Her ind! her lyder sørgelige Tone.

De gaae ind i Bærelset.

Kongen studsar.

Hvad seer jeg — Gud!

Fisken.

En Konge paa en Throne
Med Purpurkaaben og med Kronen paa.
Det skionne Ansigt hvidt! En Lampe brænder.
En Cithar har han i de blege Hænder.
Han synger. Mon vi Sangen kan forstaae?

Agib

sidder paa en Forhøining i Baggrunden af en øde, rummelig Sal, over ham brænder en nedhængende, dæmpet Lampe; han synger ved Guitarren, uden at see de Fremmede.

Du høitidsfulde Nat,
Du Dødens Datter!
Du dækker Skov og Krat
Og Borgen atter.

Mulm ruger i den stille Hal, i Haven,
Og forbereder Sørgeren paa Graven.

Lyd i din Gensomhed,
Min svage Stemme!
Syng om den Kiærlighed,
Du ei kan glemme!

Syng om den hulde Grumme, der sig fryder,
Naar hendes Liliehaand mit Blod udgyder!

Dog fylder du mit Bryst,
O, min Amine!
Og løser selv i Lyst
Min Dval og Pine.

Jeg seer dig dog, mit Die paa dig brænder,
Og Straffen er mig kjær af dine Hænder.

Naar Purpurkaaben du
Af Skuldren fører —
Hvor kildrer det min Hu!
Du mig berører!

Hvor mangan Elsker ønsked ei at bløde,
Til sødt han i den Elsktes Arme døde?

Hun slaaer ham med Foragt,
 Hun seer ham ikke.
 Han seer ei Ildens Magt
 I hendes Blikke.

O, søde Harm! mon vel jeg bytte skulde
 Dit raske Blus med ligegyldig Kulde?

Den Gud, som skiller ad,
 Kan gienforbinde.
 Blier Kiærlighed til Had —
 Maa Taaren rinde;

Men i min Dval er Haabet mig ei røvet:
 Hun elsker end — thi hun er selv bedrøvet!

Ei skal den onde Fee
 Bor Trostak rokke;
 Før skal hun begge see
 Som Marmorblokke.

Omt i dit Raseri du Agib nævner!
 O, min Amine! Himlen har en Hevner!

Selim

nærmer sig Agib med megen Høflighed.

Tilgiv, min ædle Drot! to Vandringmænd,
 At de saa dristigt nærme sig din Throne.
 Men Ingen har os mødt. Alt tomt og øde;
 Kun du, i dæmpet Lampestin ved Cithren
 I Mattens Hal! Ha, ved Prophetens Grav,
 Her kunde være Marsag nok til Frygt,
 I Fald vi kiendte denne Lidenkskab.

Agib.

Tilgiver, kiære Venner! at jeg ei,
 Som Giestfriheden byder, møder eder,

Dg henter Vand, og aften eders Fodder.
 Jeg kan ei reise mig, jeg vel er undskyldt.
 Seer, og beklager mig!

Han slaaer Purpurkaaben tilside, og viser dem, at han fra
 nedan af til Bæltet er af hvidt Marmor.

Selim

slaaer Hænderne sammen.

O, Allah!

Fiskeren.

Jeg er vant til Hexeri,
 Mig tykkes Sligt ei meer besynderligt.

Agib.

Hvorledes kommer J paa dette Slot,
 Hvor ingen Dødelig tør nærme sig;
 Hvor bleg Bertinden som et Spøgelse
 Dmsværmer, fiendnere den grumme Fee;
 Dg hvor jeg sidder som en Milepæl
 J Tidens Gang, hvis Alabaster blegt
 Seer Livets Glæder ile sig forbi?

Selim.

Et Hexeri maa være foregaaet,
 Land, Sø og Bierg forstyrret, sammenknugt.
 Knap er jeg reist en Dag, og finder mig
 Alt i en øde Egn, saa ubekiendt,
 Som stod jeg paa det fjerne Tibets Bierge!
 Bed Skovens Indgang var jeg i mit Land,
 Dg ved dens Udgang her jeg kiender ei
 En Busk, et Træ, en Flod — og dette Slot —
 Dg du — Alt vækker min Forbauselse.

Agib.

Jeg kan ei ganske løse Gaaden dig;
 Dog staaer dit Eventyr, min ædle Broder!

I Sammenhæng med min uhyre Skiebne.
 Søg ei den at erfare; vend mig Ryggen,
 Som man med Affky viger den Spedalske!
 Maaskee undflyer du da endnu den Straf,
 Der sikkert lurker paa din Dristighed.

Selim.

Og om jeg skulde døe i næste Stund,
 I denne maa jeg uden Ophold styre
 Nysgierigheden.

Agib.

Tving din Lyst!

Selim.

Det har

En Konge fielden lært.

Agib.

Jo, naar, som jeg,
 Han giennemgaaet har sin Modgangs Skole.

Selim.

Jeg ønsker ei at købe denne Viisdom
 Saa dyrt.

Agib sukker.

Du har vel Ret.

Selim.

Mit Hierte bløder

Før dig og for din Nød. Du rører mig,
 Du blege Yngling! som du sidder der
 Med kolde Taarer paa din Liliefind.
 Jeg kan bevæge mig, jeg har et Sværd,
 Jeg gløder i min unge Sundhedskraft,
 Mit Glavind og mit Liv er offret dig,
 Hvis det kan hielpe.

Agib.

Al, hvad hjælper vel
Din Tapperhed imod en Trolddomsmagt?

Selim.

Det lader til, vi vundet har en Mand,
Som vel kan redde, hvis han vil.

Agib.

Forlad mig!

Thi mulig blev din Hjelp mig større Qual,
End Nøden selv, hvori du nu mig finder.
Jeg elsker, jeg tilbeder Dag og Nat
Den søde Årsag til min bittre Skiebne.
Dg. hvis min hulde Fiende skulde lide,
Da blev mig større denne Lidelse,
End al min egen.

Selim.

Paa et Trylleslot

Der taler man i Gaader, det forstaaer sig;
Men løs mig Gaaden, hvis du finder min
Deeltagelse Fortroligheden værd.

Agib.

Nu vel! saa vid: jeg var en Ungersvend,
Saa kæk som du, i al min Kraft og Barme;
Jeg elskte Gren, Faren var min Ven,
Dg gierne dvælte jeg i Lystens Arme.

For qvindlig Skionhed blussed høit min Sands,
Men modent var for Elskov ei mit Hierte;
Dg hundred Piger i en yppig Dands
Snart forekom min Længsel uden Smerte.

Paa ſorte Haar og Lyſt jeg mig forſtod,
 Jeg vidſte vel, hvo heſtig var, og Kiælen,
 Jeg kiendte Brøſt og Arm og Lænd og Fod;
 Men ukiendt mig var Følelſen og Siælen.

Saaledes traf jeg eengang til min Bee,
 Paa mine Vandringer i Skoven ſilde,
 I Grottens Køle Læ en deilig Fee,
 Som var forelſkt, og atter elſkes vilde.

Den, ſom dig søger, ſkøtter du ei om;
 Den ſtolte Yngling vil ſin Seier vinde.
 Jeg ikke hendes Dmhed forekom,
 Og gjorde hende ſtedſe til min Fiende.

En Slavehandler drog paa ſin Kameel —
 Uventet ſmiler Lykken, jo man ſiger;
 En Fiſkerdatter blev min Siæl til Deel,
 Den Deiligſte blandt alle Verdens Piger.

Fuldkommen ſkøn var hendes Barm og Haand,
 Og hendes Anſigt, alle Legemsdele;
 Men endnu mere ſkøn var hendes Aand,
 Og Alt forbandt ſig til et yndigt Hele.

Da Kiærlighedens Sol for mig oprandt,
 Da var ei længer Tiden mig til Byrde;
 Og hvad jeg forhen ei ſom Fyrſte fandt,
 Det fandt jeg nu, forvandlet til en Hyrde.

Men Nidkiærheden er en hæslig Trolld,
 Som ſkammeligt misbruger hver en Evne.

Kun for den Gulde varm, for Andre kold
Seer Floristane mig; det maa hun hevne!

Min Hustrues Sind forvirrer hun paa Stand;
Til Hielp hun kalder sine lede Trolde,
Dg Bierg og Dal og Undersaat og Land
Maae bøde, fordi Ugib er den Kolde.

Dg Alt forvandler sig, hvert Træ, hvert Blad;
Land vorder Sø, og Fiske Landets Søner,
Dg min Amines Kiærlighed til Had,
Hvis Grusomhed er døv for alle Bønner.

En Tønen giennemfarer mine Been,
Men for at giøre følelig min Smerte,
Forvandles jeg kun halv til Marmorsteen,
Foroven med et ømt og kiærligt Hierte.

Hver Ugedag den gyselige Fee,
Som nu jeg hader meer end nogensinde,
Sig lader her for mig paa Borgen see,
Dg spørger spodst, om jeg vil hende vinde?

Dg naar med Harm jeg beder hende gaae,
Saa reiser hun sig med et mægtigt Bulder,
Dg sætter mig til Haan min Krone paa,
Dg binder Purpurkaaben om min Skulder.

Da kommer, som et Gienfærd, som en Aand,
Den forhen elskende, den sømme Qvinde
Med Svøben i sin liliehvide Haand,
Dg tugter mig, mens hendes Taarer rinde.

Da lyder dybt mit Suf i denne Sal,
 Der før kun gientog Kiærlighedens Eder.
 Dog — mere sød end Lyst er Elskovs Qual,
 Og sødt at døe for den, som du tilbeder!

Selim utaalmødig.

Det maa jeg sige — nei, den Kiærlighed
 Gaaer mig for vidt. Hvorledes? elske den,
 Som haaner og foragter dig? Tilgiv,
 Ha, det er ikke Kiærlighed, men Svaghed!

Agib.

Den sande Kiærlighed gjør stedse svag.

Selim.

Opriktig talt, jeg ynder kun den Stærke.

Agib.

Just for den er saa stærk, betvinger den;
 Svag var den, hvis den lod sig selv betvinge.

Selim.

Jeg kan kun elske den, som elsker mig.

Agib.

Saa elsker du i Andre kun dig selv.

Selim.

Min Ære gaaer for Alt.

Agib.

Samvittigheden

Er altid fri, naar du er brødeløs,
 Og Himlen kiender ingen anden Ære.

Selim.

Du taler som en Præst, ei som en Konge.

Agib.

For kort Tid siden talte jeg, som du.

Selim.

Saa har da Tryllet svækket dig?

Agib.

Mit Hoved og mit Hierte blev ei Steen.

Selim.

Nei, alt for bløde, frygter jeg, desværre!

Agib.

I Modgang modner sig den bittre Frugt.

Selim.

Ulykkelige Yngling!

Agib stolt.

Ynk mig ei!

Selim.

Jeg krænker dig med min Nærværelse.
Mishager dig maaskee en Sammenligning?

Agib.

Nei, tværtimod! du lader klart mig føle,
Hvad jeg har vundet, medens jeg har tabt.

Selim

sagte til Fisken.

Ha, hvilke stolte Bliif den Yngling kaster!
Kan vel en Krøbling føle sig saa dybt?

Fisken.

Fornærm ei den Ulykkelige, Søn!

Selim.

Jeg kommer jo med Sværdet i min Haand
For at forsvare ham. Han turrer mig.

Fisken.

Du turrer ham. Du mærker ikke selv
Din Hestighed. Giv ham din Haand, vær god!

Selim

omfavner Sandib.

Ha, du skal være min Geheimeraad!

Høit til Agib.

Har jeg fornærmet dig?

Agib

rækker ham venlig sin Haand.

Nu ikke meer!

Selim.

Det gjør mig ondt, hvis jeg har krænket dig.
Alt, hvad du siger, har en egen Vægt;
Dit Ansigt og din Røst behager mig —

Agib.

Du talte diærbt, som alle Lykkelige.

Selim.

Jeg er ei vant til rast Modsigelse;
Dg min Fuldblodighed —

Agib.

Jeg fatter det;

Jeg var, som du.

Selim.

Jeg offerer dig mit Liv,
Hvis det kan redde dig.

Aanden Amgiad

figer ind med sit uhyre Hoved gennem Salsvinduet i andet
Stokværk, aabner Vinduet, strækker sin lange Arm ind i
Bærelset, og siger til Selim:

Fuldblodige!

Hvis du vil redde ham, velan, vær dristig!
Spring op paa Gladen af min høire Haand,
Sæt dig paa skrævs om Ledet, hold dig fast
Bed Tømmelfingeren!

Agib.

Hvad nye Syner?

Selim rask til Manden.

Er du en Mand af Vre? Du er stor,
 Det seer jeg nok; men har du ogsaa Vre,
 Og kan jeg slaae min Lid til dine Løfter?

Manden tager ham i Nakken, og løfter ham ud af Vinduet.

Fisken.

Min Konge — Baabenbroder —

Angiad til Fisken.

Vær du rolig!

Jeg frummer ei et Haar paa Heltens Hoved.
 Jeg sætter ham saa varligt ned paa Jorden,
 Som du en lille Hund.

Rækker ham en Flaske.

Der er et Ug

Med Hovedvand, som du kan lugte til,
 Hvis du faaer Dndt af Angst for Heltens Skiebne.
 Snart vil du faae at see en deilig Biv,
 En bleg, en sværmerst Nattevandrerske,
 Som vist du kiender. Nærm dig hende dristigt!
 En Skønplet pryder hendes venstre Bryst;
 Dog var det mere smukt foruden den.
 Gaa hende til at vaske Pletten af
 Med denne Spiritus, du har i Flasken;
 Saa vil det Hele faae et bedre Syn.
 Nu maa jeg tale med min unge Helt,
 Som ligger der og kravler som en Frø
 Paa alle Fire i det bløde Græs.

Han lukker Vinduet, og gaaer.

Fisken

i den hoieste Glæde.

O, det er sikkert: jeg skal see min Datter,
 Forløse hende! — Maanen straaler klar,

Klar i sin Rundhed over Havens sorte
Cypressers Toppe; gyder Haabets Straaler
I dette Hierte.

Agib.

Himmel! min Amine —

Fisken.

Er ogsaa min, min Datter, mit forliste,
Mit dyrebare Lam!

Agib

hoist forundret.

Du hendes Fader?

Fisken

gaaer henrykt hen imod ham.

Ja, kære Søn!

Standser undseelig.

Dog — Allah! du er Konge;

Hvad vover jeg?

Agib.

Jeg Konge? O, min Fader!

Ydmyg mig ikke meer! Bedkiendes du
Den stakkels Svigersøn, der ei engang
Kan kalde sig et Menneske?

Han seer paa sit Marmor.

Fisken.

Fat Mod!

Jeg har den bedste Tro til disse Draaber
Og til min lunefulde Kæmpeand.

Det gaaer med en Dør.

Agib blegner.

O, Gud!

Fisken.

Hvem kommer der i Galleriet?

Amine

kommer langsomt giennem Galleriet i en Kammerbugts Slæbetiøle; om de flagrende Loffer har hun en sort Krone, en Lygte i den ene Haand, og en Svøbe i den anden.

Agib sukkende.

Ak! Kiender du igien den Skikkelse?

Fisken med Taarer.

Meer pyntet, ei saa frisk, som da hun sad
Dg flitte Net i Hytten med sin Lolo.
Ak, hun har været syg!

Agib.

Ja, hun er syg.

Amine.

Hvor her er lummet her i Galleriet!

Hun aabner et Vindue.

Fisken.

Hun taler sagte.

Agib.

Altid med sig selv;
Thi hendes Siæl er i en evig Uro.

Amine

derinde, uden at mærke de Andre, seer paa sine Fødder.
Det er saa fugtigt giennem Havens Bed
Om Natten; Duggen falder fast som Regn.
Jeg bliver altid vaad om mine Fødder;
Jeg giver mig ei Tid at gaae i Gangen,
Men springer over Bærter i Rabatten.
Det morer mig at træde Blomster ned;
Thi jeg er selv en stakkels nedtraadt Blomst.

Fisken.

Hun seer os ikke.

Amine.

Jeg har Tid endnu.

Først naar det gule, blege Dødninghoved,
Som svæver hist i Luften, sætter sig
Paa Cedetræets Top, saa maa jeg ind.

Agib.

Hun mener Maanen.

Fisken.

Ak, min arme Datter!

Hvad har du da forbrudt, at du skal friste
Saa haard en Skiebne? Intet! nei, det siger
Mig din uskyldige, din høie Mine.
Men det er kun en Sygdom, elskte Barn!
Og den skal ei fordærve dig, o nei,
Den skal ei dræbe dig. Din Redning laa
Paa Havets Bund, Amine! men din Fader
Har fisket den.

Agib.

Ak, hvis du talte Sandhed!

Amine

lukker Vinduet i Galleriet.

Nu maa jeg straffe ham.

Hun nærmer sig.

Agib til Fisken.

Træd lidt tilside!

Amine

gaaer langsomt ind imod Agib.

Ulykkelige! lærer Smerten dig
Endnu ei Sanddrøhed? paastaer du fræk,
At du er Agib, end, min elskte Hjerde?

Agib.

Jeg er din elſkte Agib, min Amine!
Dg døer for denne dyrebare Sandhed.

Amine.

Du tvinger mig igien? ſaa tag din Straf!
Hun blotter hans Skulder for Purpurkaaben, og ſvinger ſin
Svøbe i Beiret.

Fisſkeren

træder hurtig frem i heftig Sindsbevægelse.
Standſ! ſtands, min Datter!

Amine

lader Svøben ſynke, forundret.
Hvem er denne Mand?

Fisſkeren

med qvalt Stemme.
Din Fader! kiender du ham ikke meer?

Amine

ſtaaer længe og ſtirrer paa ham i Ubished, derpaa bryder
hun ud i Taarer.

Ja, det er dig!

Hun kaſter fig i hans Arme.

Fisſkeren.

O, Allah være lovet!
Hun kiender mig.

Amine.

Min Fader!

Fisſkeren.

Min Amine!

Amine.

O, Glæde! du er her!

Seer sig heftig om.

Hvor er min Lolo?

Han følger dig! ei sandt? han gaaer derinde

Dg seer paa Billeder i Galleriet?

Hvor er min Lolo?

Fisken

søger at skjule sin Bevægelse.

Lolo? — han — er — hjemme.

Amine.

Hvad? ikke med? besøger ei sin Søster?

O, stemme Lolo!

Kysser Faderen.

Men jeg har dog dig!

Du er vist træt; kom, Fader! sæt dig ned,

Dg lad mig tørre Sveden af din Pande.

Du vandret er ud i den vide Verden

At finde din Amine, ikke sandt?

Dg finder hende, saa ulykkelig!

Ak, saa ulykkelig!

Hun græder, og knuger sig til hans Bryst.

Fisken.

Fat Mod, mit Barn!

Amine

med kærlig Heflighed.

Hvorledes leve dine mindste Smaa?

Staaer endnu Pilen ved min Moders Grav?

Er Stenen revnet nu og væltet bort?

Den var alt længe sprukken.

Fiskeren.

Nei, mit Barn!

End hviler Stenen paa din Moders Grav.

Amine.

Men Palmetræet over Gederbænken,
 Hvor jeg saa mangen venlig Aften sad —
 Og Rosenhækken ved det lille Gierde,
 Som svalte mig for Solens Middagsstraaler,
 Den er vel vissen? Ingen vander den.

Fiskeren.

Jo, jeg har daglig vandet den for dig.

Amine.

Har du? med dine Taarer? O, min Fader!
 Nu var jeg lykkelig, hvis ei mit Bryst —

Fiskeren.

Dit Bryst? hvad fattes det?

Amine undseelig.

O, det er Intet —

Fiskeren.

Tal, kære Barn!

Amine fortrolig.

Dig kan jeg sige det,

Thi du er jo min Fader — af, jeg frygter,
 Jeg faaet har en Skade i mit Bryst,
 Som lægger mig i Graven.

Fiskeren.

Gode Gud!

Amine.

End er det kun en lille kulsfort Plet;
 Men sælt den trykker mig, saa ømt, saa haardt,
 Jeg kan ei sove for den. Forhen var den
 Min Trøst, jeg vilde jo saa gierne døe;

Men nu, da du er her, har fundet mig —
 Af, Gud! saa vilde jeg saa gierne leve.

Fisken.

Kom, blot dit Bryst! jeg veed et sikkert Raad.
 Tag denne Flaske, dyp din Pegefinger
 I Vandet, Barn! og stryg din Barm dermed.

Amine

betragter Flasken forundret.

Hvor har du faaet denne skønne Flaske?
 En eneste udhulet stor Smaragd,
 Saa deilig slebet, og saa glædesgrøn,
 Som Haabet i en græsklar Foraarsdag!
 O, giv mig Flasken!

Fisken.

Det er Livets Band.

Amine vasker Pletten af sit Bryst. I det samme klinger forunderligskønne Accorder af sig selv giennem Agibs Guitarre paa Bordet. Hans Fortryllelse og hendes Forvirring ophøre; han stiger ned fra Thronen som en skøn, blomstrende Yngling.

Amine.

Hvad seer jeg? Hellige Prophet! min Agib —
 Fortryllelsen er hævet! du er min!

Agib

omfavner hende.

Ja, evig! Kiender du mig nu?

Amine.

Dit Billed

Har staaet i min Siæl som i et Speil.
 Kun Døden kan udslutte det.

Agib.

O, Elskte!

De omfavne hinanden.

Amine forundret.

Hvor var du?

Agib venlig.

Borte.

Amine

lægger Haanden paa sin Bænde.

Jeg har havt en fæl,

En hæslig Drøm.

Agib.

Tænk ikke meer paa den!

Amine.

Det forekom mig, som du var forvandlet —

Som om jeg var en Fee, og kunde hege —

Som om en Anden gav sig ud for dig.

Den stakkels Yngling! af, han ligte dig,

Og jeg hudfletted ham. Det var ret grusomt!

Skiondt kun det var en Drøm, maa jeg dog græde.

Agib.

Ja, Glædestaarer.

Amine

trykker ham til sit Bryst.

Du har reddet mig

Fra Brilleflangen, og jeg kunde nænne

At drømme sig en Drøm, at jeg hudfletted

Dit elskte Billed?

Agib.

Giv mig nu et Kys,

Saa er alt Saaret lægt.

Amine kysser ham.

O, Gud! min Agib,
Tilgiver du din stakkels tro Amine?

Agib.

O, søde Troløshed! o, hulde Grumhed!
Du haded mig, fordi du elskte mig,
Og var mig troløs, just for du var tro.

Fisken træder imellem dem; de trykke hans Hænder til deres
Læber.

Sandib.

Fortræffligt, Amgiad, min vakkre Skyttsaand!
Du lønner kongeligt din Fiskers Møie.
Skaf mig endnu min Lolo, gode Bæsen!
Og du har gjort mig mere lykkelig,
End om du havde skienket mig et Herskab
Fra Chinas Kyster til det røde Hav!

De gaae.

En Leuhutte i Haven, ved en Flod.

Aanden. Kong Selim.

Aanden.

Du husker, hvad jeg siger dig?

Selim.

Men troer du, det vil lykkes mig?

Aanden.

Den fiender Ilden, som er brandt;
Jeg veed, hvor let hun bliver tændt.
Bogt dig kun selv, at ei du faaer
Bed denne Leilighed et Saar!

Selim.

Frygt ei! jeg saares ei saa let.

Anden.

Hun er saa smuk, som hun er slet,
 Dg veed at bruge hvert et Kneb,
 For at faae Folk i sine Neb.
 See kan hun saa uskyldig ud,
 Som om hun skulde strax til Gud;
 Slaaer Dine ned med Rosenkind,
 Forvirret i sit stille Sind,
 Som om det var den første Gang,
 Man gjorde hende Barmen trang.
 Hun gaaer i Møde dig, min Tro,
 Naar I kun først er ene To;
 Dg før du aner selv din Lyst,
 Du trykkes til et Svanebryst.
 Men vent ei mindste Sympathie!
 Som Ræven i en Gaafesti,
 Hun bider — ei af Blodtørst, nei,
 Saa koldt et Bæsen tørster ei;
 Hun seer kun efter med Behag,
 Hvor mange der er bidt i Dag;
 Beundrer selv sin Skionheds Huld,
 Dg skriver glad sin Liste fuld.

Selim.

Men hun har Marmorkongen kjær,
 For hans Skyld kommer hun jo her;
 Hvad ændses jeg paa denne Sti?

Anden.

Jo vist; thi hun skal her forbi,
 Dg du er artig, vittig, skion.
 Bær du kun rolig, kiære Søn!

Jeg kiender hende. Seer du, blot
 Fordi paa det forhexte Slot
 Ung Agib trodser hendes Magt,
 Dg straffer hende med Foragt,
 Kun derfor har hun saadan Jil,
 Dg er forhippet paa hans Smil.
 Dog — i den lange, bittre Tid
 Er Agib bleven mager, hvid.
 Hun ærgrer sig; hvis nu hun seer
 En bedre Ungersvend, som leer,
 Dg lader mere heftig, tam —
 Saa tro du mig, hun glemmer ham.
 Tilfældet lod det saadan gaae,
 At hun i lang Tid Ingen saae,
 Der har forstyrret hendes Ro;
 Nu troer hun, hun er Agib tro.
 Men seer hun først, hvad lokke kan,
 Et kjærligt Væsen, fort — en Mand,
 Som bide vil paa hendes Krog
 (Gud hielp ham det arme Skrog),
 Saa styrter hun, med Diet stivt,
 Som Fluen i sin Honninggift.

Selim.

Belan da! jeg skal gjøre Mit.
 Hvad kommer der for noget Hvidt
 Bag Busken? See, i Gangen der!

Manden.

Bed Salomon, min Hiertenskiær!
 Du veed, hvad jeg dig nu har sagt,
 Dg at — i Skiul jeg giver Agt.

Han forsvinder. Selim lægger sig hen, som han sov, med Ho-
 vedet paa Messingskrinet.

Floristane

kommer forbi, bliver Selim vaer, og standser.

En deilig Mand — hvad seer jeg! — hist
 Bag Hækfens grønne Blomsterqvist!
 Han støtter Hov'det til et Skriin.
 Hvor Rinden blusser med Carmin!
 Hans Haar i Loffer, hvid hans Hud!
 Hvordan mon Dinene see ud?
 Han sover.

Hun betragter ham med Omhed.

Ha, en herlig Mand! —

Hvor havde jeg dog min Forstand,
 At Agib dette Hjerte stial?
 Nei, her, her er mit Ideal.
 Har Agib sliq en dreiet Fod?
 Har Agib sliq et Ungdomsblod?
 Vel hvælves Agibs Pande rund,
 Men hvad er det mod dennes Mund!
 Vel Agibs Hage fløstes ind,
 Men denne har et Hul i Kind.
 Jeg bliver bleg, jeg bliver rød,
 Mig Rinden blusser, som en Blød.
 Han vaagner! Hvilke Diekast!
 Jeg har alt nok.

Selim sagte.

Det var i Hast.

Han lader, som han vaagnede.

Floristane

nærmer sig undseelig med skiælvende Stemme.

Hvem er du, unge Dødelige?
 Tilgiv en stakkels, fremmed Pige,

Som har forvildet sig i Nat,
 At hun betroer sin bedste Skat,
 Uskyldighedens Helligdom,
 I Nattens gyselige Fare
 Til den, hvis Mine vidner om,
 At han kan Svagheden forsvare.

Selim

reiser sig, og hilser ærbødigt.

Skiondt jeg har intet Sværd og Spyd,
 Saa vær forsikkert om, din Dyd
 Skal være her saa sikkert hjemme,
 Som sluttet i din Moders Giemme;
 At Maanen, som bag Træet staaer,
 I Nat skal skue dig saa gierne,
 Som Solen saae paa dig i Gaar,
 Og som i Aftes Himlens Stjerne.

Floristane.

Du er elskværdig, ridderlig;
 Gi større Held mig kunde gives.

Sætter sig hos ham.

Dog vil jeg gierne tilstaae dig,
 At alle Ting kan overdrives,
 Og at fra toffet Snerperi
 Til det, at være alt for fri,
 Er milevid Forskielligheden.
 At bryde Blomsten i sit Eden,
 Det er en Synd, min unge Mand!
 Da rødmer Kiærlighedens Engel;
 Men — Ingen dig forbyde kan,
 At lugte til den paa sin Stængel.

Selim.

Ustkyldige Erfarenhed!
 Hvad kan sig mod din Ynde væbne?
 Jeg ei i Sandhed rigtig veed,
 Om jeg beklage skal min Skiebne.
 Mit Guld en Røverbande tog —
 Deri maa man sig eengang finde;
 Din Ynde mig i Skoven slog,
 Og hvad er Guld mod sliig en Qvinde?

Floristane.

Du plyndret er?

Selim.

Min Eiendom

Faldt i en Stratenrøvers Hænder.
 Du seer min Kuffert: den er tom,
 Til hvilken Side jeg den vender.
 Jeg er en fattig Kræmmervend,
 Den Yngste blandt min Faders Søner,
 Der agter mig til Bagdad hen,
 For der at kiobe Mokka-Bønner.

Floristane lidt misfornøiet.

Din Mine tyder meget meer
 Paa noget Stort; din Ansigtssfarve —

Selim.

Man daares let ved hvad man seer;
 Tidt Ormen har en deilig Larve.

Floristane levende.

Ja, du er deilig! det er sandt.
 Det andet Glimmer Diet blænder,
 Men Skionhed altid Seier vandt.
 Er der en Rang, som Elskov kiender?

Selim seer i Beiret.

Hvo kommer hi?

Han farer sikkert ei med Lempe.
Seer du ham ei bag Skovens Kvist,
Den store, drabelige Kæmpe?

Floristane forfærdet.

O, Salomon! ja, det er klart!
Det er en Aand, som mig forfølger.
Han, som jeg troede vel forvart!

Slaaer Hænderne sammen.

O, grumme Hav! o, falske Bolger!

Selim.

Er det en Aand? Den Kæmpe faae
Jeg flygtig for i Cederskyggen.
Han gav mig Lov til bort at gaae
Igien med Kufferten paa Ryggen.
Det lod til, som han ynktes lidt
Bed hvad jeg stakkels Svend forliste;
Han sagde: Tag, hvad der er dit!
Og rakte mig den tomme Kiste.

Floristane fatter sig.

Det har han sagt? saa er mit Fald
Ei afgjort end.

Selim.

Det troer jeg gierne.

Men jeg? hvad skal jeg med en Skal,
Som mistet har sin hele Kiærne?

Floristane hurtig.

Bær rolig! den kan faae igien,
Hvad den har mistet, paa min Vre!
Jeg stiuler mig deri, min Ven!
Og du skal mig til Skoven bære.

Selim.

Du, Frue! der? Du gjør mig stum
Af Skræk — Forundring — Plads derneden?

Floristane.

O, hvor der kun er Hierterum,
Er altid Plads for Kærligheden!
Du bærer mig kun tusind Skridt
Hen til en Geg i Cederskoven;
Det kongelige Træ er mit,
Og der er jeg igien forvovent.

Hun smutter i Kisten.

Selim

flaaer skielvende Laaget i.

Lig der, du Arme! Livets Lyst
Du neppe meer i Solen finder.

Sukker, og stirrer paa Kisten.

Man siger jo, det er en Trøst,
Naar Fristelsen man overvinder.
Jeg finder ikke Trøsten stor;
Jeg har den Indige begravet!
Af, hun forlod sig paa mit Ord —
Og Perlen kastet er i Havet!

Amgiad kommer med Agib, Amine og Fiskeren.

Amgiad.

Saaledes vi da Seier vandt;
Nu skal hun ned i Søens Bover.

Til Selim.

Du er forelsket? ikke sandt?
Vær du kun rolig! det gaaer over.

Han vender sig til sine Medfølgende.

Fortryllesen er hævet, fiære Børn!
 Hvor før var Tomhed, sees nu Folkevrimmel.
 Den tynde Bølge stivner sig til Muld;
 Den spæde Fisk udvoxer, Skallet vorder
 Til Hud igien, og Finnerne til Been.
 Den aabne Lunge fylder sig i Luften;
 I Bølgen lurer Død, hvor før var Liv.
 Alt vaagner op, som af en Vinterslum:
 Den brune Løve strækker sig i Hulen,
 Bag Grenen rasler atter Hiortens Tak,
 Og Maanen skinner paa det sorte Bildsviins
 Sneehvide Huggetand. I Palmeskoven
 Vil tusind høie Fuglestruber snart
 Med liflig Skingren hilse Morgenrøden,
 Og Morgenrøden speile sig i Bisten,
 Som den forfængelige Paafugl spreder.
 Den travle Borger iler til sin Dont,
 Og veed ei af den forrige Forandring.
 For Ploven spænder Bonden, der i Bandet
 Nys glimted som en Sølversild, sin Dxe,
 Og deler Muld, som Bølgen før, i Furer.
 Den Gierrige beføler nu igien
 Med magre Fingre sine gyldne Mynter.
 I Retten griber Skriveren paa Bordet
 Den gamle Pen; den klæber end med Blækket
 Af Dypningen fra sidst. Forbryderen
 Fortvivlet gnaver paa sin tunge Lænke.
 Med lette Fod paa tynde Saaler sniger
 Sig lykkelige Beiler til sin Pige.
 Det gamle Had, den gamle Rivalighed
 Er ikke rustet under Søens Bølger.
 Naturen træder i sin første Net,

Saa god, saa ond, som den bestandig var —
 Og Tryllet svinder som en Taage.

Han tager otte Kul af sin Lomme og kaster i Græsset. To
 Mahumedaner, to Perser, to Christne og to! Jøder reise
 sig op, ryste sig, og gaae deres Vej.

Agib.

O, lykkelige Dag! Jeg raaber Land
 Saa hentykt, som fra Merset blege Skipper,
 Naar Dens Rokustoppe vise sig,
 Just som den gyselige Tærning ruller,
 Der skal bestemme Hungerdødens Offer.

Amgiad stirrer hen.

Men — hvem er hist den lille tykke Mand,
 Som kommer der med Halsen fuld af Arr?
 Han var en Træbuf nys paa Landeveien.
 Hvad seer jeg? Doctor Duban!

Duban.

Ganske rigtig,

Min ædle Fyrste!

Amgiad.

Skal vi træffes her?

Hvorledes har du levet siden sidst,
 Jeg traf dig paa din Reise giennem Orken,
 Og skienkte dig den Magt at trodse Døden?

Duban.

Heel slet, min Herre! og jeg beder dig
 At skille mig igien ved denne Gave.

Amgiad.

Din Hals har mange Arr; hvor ofte er du
 Halsbugget, gode Ven?

Duban.

Tre hundred Gange.

Amgiad.

Nu, det er lidet i tre hundred Aar.

Duban.

Den Hals, som ikke bøies vil, maa knækkes,

Det har jeg lært i denne lange Tid.

Men jeg er fied af det Experiment,

Dg beder dig at skille mig ved Kunsten.

Det Liv, du skienkte mig, kan jeg desværre

Ei atter skienke mine Patienter.

Det bliver mig til Byrde. Et Sæt Benner

Forældes, svækkes, bortdøer paa det andet.

Hvad meest fornøied mig den sidste Tid,

Var, at jeg skilte denne unge Drot

Bed en affkyelig Fader, der bestemt

Ham havde dræbt, var han ei forekommet.

Derfor betragter jeg i denne Areds

Mig som et Lem nu af Familien.

Til Agib.

Jeg frelste dig dit Liv, og byder dig

Min Tieneste til Døden, hvis du vil.

Agib

omfavner ham.

Gid jeg maa længe eie dig, min Ven!

Dg aldrig bruge dig.

Duban.

Det kan Fyrstinden

Ei ønske. Ikke sandt? den unge Kone

Behøver undertiden Lægens Hielp?

Amgiad.

Saa lev da saa naturligt, som du kan!

Duban.

Dg udsat Døden, som Enhver, ei sandt?

Amgiad.

Forstaaer sig.

Duban.

Det vil strøe mig Salt paa Livet,
Dg giøre mig langt meer omgængelig.

Betragter Selim.

Men, ei! hvad fattes denne unge Mand?
Det lader til en Feberpatient.

Agib.

Der, Doctor! feilte dit Erfaringsblik.
Det er en sund, en uanfægtet Helt,
Den Raskeste, den Trodsigste blandt os.

Selim sagte.

For mig er Ebbe, hvad for ham er Flod.

Agib til Selim.

Nu deler jeg din Rækkehed, raske Ven!

Selim sagte.

Dg jeg din forrige Lungfindighed.

Agib.

Hvad siger du?

Selim.

Jeg siger: Bladet har
Sig hurtig vendt.

Agib.

Til Alles Fordeel.

Selim.

Neppe.

Agib.

Hvordan?

Selim

peger paa Kisten.

Hun sukker i sit Messingskriin.

Amgiad.

Har du Medlidenhed?

Selim med Ild.

Hør mig, du Stærke!

Som Ynde pryder Skionhed med sit Bælte,
 Saa smykkes Kraften af Barmhiertighed.
 Af Fængslet har dit Magtens Ord befriet
 Den hele Skabning her; hvi skal saa yndig
 En Skabning, som din Hustru, ene fængsles?
 Giv hende løs, lad Naade gaae for Ret!
 Jeg er den Eneste, som har at klage
 I dette Samfund. Du har tvunget mig
 Til lav Forstillelse; min Ure kræver,
 At jeg udvikler hende fra den Snare,
 Jeg selv har sat, hvori jeg loffed hende.
 Giv hende fri, slet ud dit Regnebræt,
 Og lær, hvad venlig Overbærelse
 Formaaer i den Taknemmeliges Hierte!

Amgiad.

Et saadant Forslag vover du, Forvovne?
 Dog, jeg vil troe, du snaffer i en Feber,
 Fordi den Sledske har bedaaret dig,
 Som Elangen med sin Dunst og sine Dine.
 Tag det til Straf for din Hovmodighed,
 Lær smukt at have Uresfrygt for Aander,
 Og venlig Medynk med din Broders Svagthed!
 Saa finder du med Tiden en Amine,

Som trøster dig. Men —

Peger paa Kisten.

Det Chamæleon?

Nei, om hun aldrig havde ligget før
 I Vand, saa skal hun ligge der i Nat,
 Ret dybt, hvor ingen Fisk og Havuhyre
 Kan slubbe hende frelsende til Stranden;
 Indflettet af Korallens frumme Grene
 Til Dommédag. Jeg frelser Verden for
 Et hæsligt Dyr. Hvad er Hyænen vel
 Imod den kolde, følesløse Flane,
 Som glæder sig, hvergang et Hierte bløder,
 Og græder lumsk, forstilt, som Krokodillen,
 Blot for at sluge den Uheldige,
 Der røres til Medlidenhed; som hykler
 Naturens skønne Følelse: om Elskov,
 Blot for at vække Had, Foragt og Lvedragt,
 Og med en Engels Ansigt fælt forbinder
 Den frække Veflen af en Marekat?
 Nei, ned! til Bunds! — Farvel! Jeg svinger mig
 I Luftens Region, og standser ei
 Før midt i Sydens Hav, hvor ingen D
 Sig hæver nær med Redningskyster. Der
 Skal ræd Delphinen høre Kisten plumpe,
 Naar først den tynget er med Kampesteen.
 Farvel! Farvel! Vi sees vel neppe meer!

Han forsvinder i Luften med Skrinet.

Amine medlidende.

Du stakkels Floristane! altsaa har
 Du spaaet din egen haarde Skiebne, da
 Du læste mig dit lange Eventyr?
 Blev selv Prindsessen med den lange Næse!

Jeg ynkes over dig, og vilde gierne,
 Ret gierne frelse dig, i Fald jeg kunde.

Fisken mørk.

Jeg ikke!

Agib.

Fader! hvilken Kummersty
 Formørker nu dit Blik?

Fisken.

Bort flyver han

Forbittret i sin Midfærhed, og lader
 Mig staae tilbage uden Hielp. Jeg Arme!
 Jeg fandt et Barn, men hvor er nu de tre?
 Hvor er min Hytte henne? mine Smaae?
 Hvor er min Lolo's Grav? hvo vækker ham
 Nu fra det Døde? Ha, er det min Løn?

Amine fortvivlet.

Hvad hører jeg? hans Grav! er Lolo død?

Fisken.

Hvad har jeg sagt!

Amine.

Min Diesteen! min Broder!

Min lille Lolo! af, min Ven er død!
 Ha, skal da ingen Glæde giennembæve
 Den Dødeliges Hierte, uden blandet
 Med Sorgens Malurt? Gud, hvad er da Livet!

Hun vrider sine Hænder.

En liflig Musik toner hen ad den lille Flods Bover. En Skare
 Gaostruer komme svømmende op ad Floden hen imod Amine
 og Fisken. De synge:

Barmen os baner
 Veien gennem Bover,

Halsranke Svaner
 Seile vi derover,
 Driftige paa Fladen,
 Bildgaasens Lige,
 Hver dog en Pige.

Foran vor Moder
 Spreder sine Binger.
 Dronningens Broder
 Rierligt hun bringer,
 Bringer ham, den lille
 Sovende, den Spæde,
 Faderens Glæde!

Endt er hans Slummer,
 Muntert skal han vaage.
 Forrige Kummer
 Spredes, som en Taage;
 Spredes, som i Luften
 Solstraaler brede
 Skyerne sprede.

Havfruen

med Solo i sin Arm.

Ei er jeg bange;
 Ondskab er begravet,
 Bølgenes Fange
 Ligger alt i Havet.
 Laae kun nu i Skrinet
 Alt, hvad hende ligner!
 Allah velsigner!

Alt til sin Orden
 Atter er indviet,
 Bandet fra Jorden,
 Løst er Tryllet.
 Himlen vil længe
 Naadeligt beskytte
 Borgen og Hytte.

Til Fisken.

Længes du saare,
 Dine Børn at skienke
 Hellige Laare?
 Det kan jeg tænke.
 Derfor med Lolo
 Dine Mindste følge,
 Lette paa Bølge.

Hun rækker ham de andre Børn.

Snart vil paa Landet
 Festens Fakler lyse;
 Af, mens i Bandet
 Havfruer gysse.
 Sætter os ved Stranden,
 Ved de Bover dunkle,
 Lys, som kan funkke!

Glimter da Straalen
 Biftende for Vinden,
 Stiger med Skaalen
 Smilende Beninden.
 Sneglehuushornet

For jert Held hun tømmer,
Suffer — og svømmer!

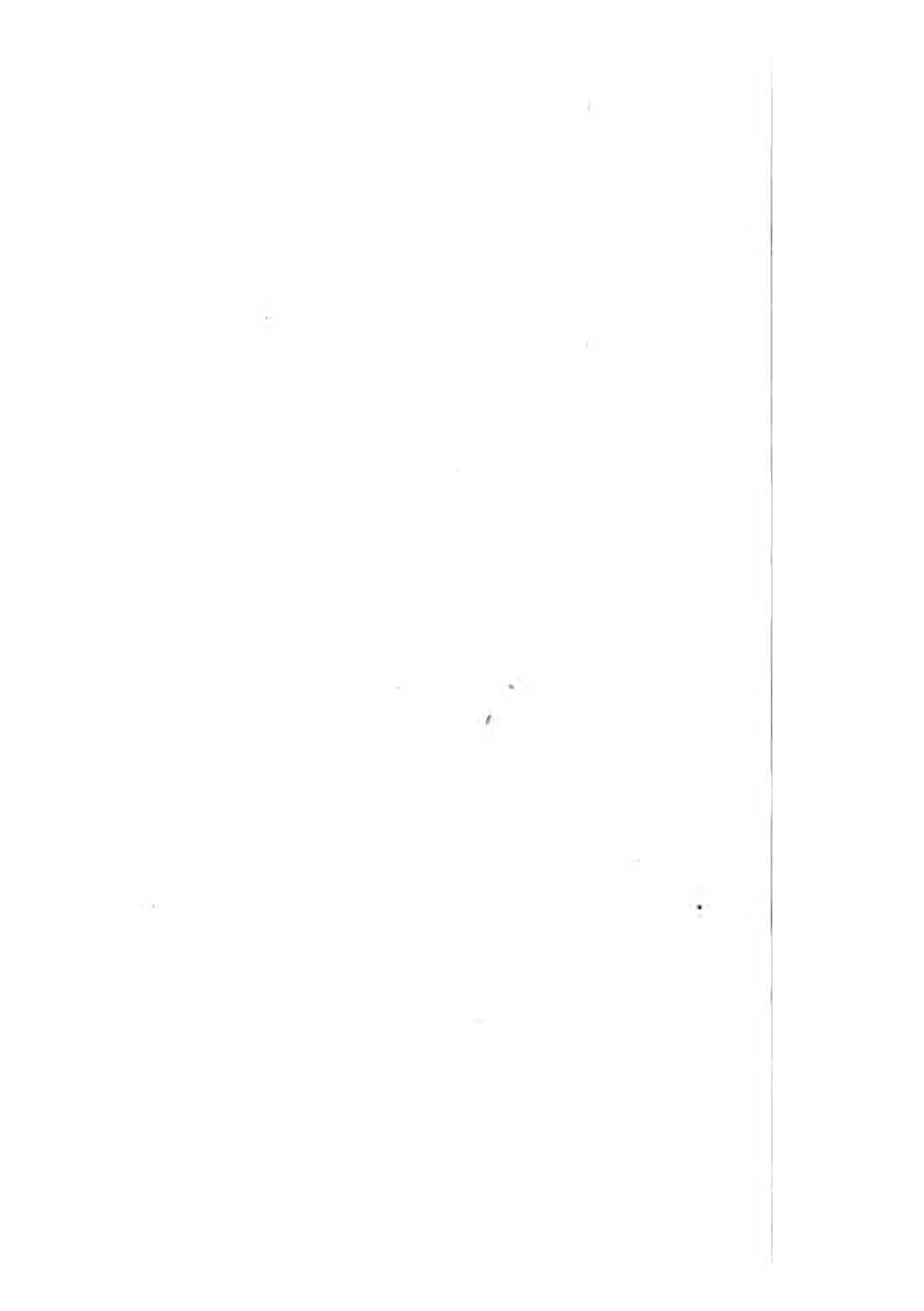
De forsvinde.

Amine omfavner Solo, Agib hende, Fiskeren sine smaae Børn.

Sandib

efter at have stirret hen for sig, med et klart Blik til Himlen.

Modgang os stifter
Held, som Hjertet fryder.
Uden Bedrifter
Hvad var vore Dyder?
Uden ved Savnet
Bittert først at græde —
Hvad var vor Glæde?

ANMÆRKNINGER.

Fiskeren, forfattet i Sommeren 1815 (Dansk Litteratur-Tidende for 1815, Nr. 25, meddeler: „I det skandinaviske Litteraturselskabs Møde d. 29 Juni forelæste Professor Oehlenschläger de tre første Akter af Æventyret om Fiskeren og hans Datter“), udkom (A) i Marts 1816 (see Aftenunderholdningsprogrammet i Kbhns Adresse-Avis for 22de Marts), men averteredes først til Salg den 8de April. Efterat Oehl. i sine Morgenländische Dichtungen, 1831, havde udgivet en stærkt omarbejdet og forkortet tydsk Oversættelse af Digtet, kaldet Die Fischerstochter, underkastede han Originalen den samme Behandling, hvorefter den fremkom (B) i Digterværker, IV, 1836, og (C) i Digterværker, V, 1845, under Navn af Fiskeren og hans Datter. Endnu meget stærkere omarbejdet og beskaaret fremtraadte Digtet (D) i: Fiskeren og hans Børn. Dramatisk Eventyr af Oehlenschläger. Omarbejdet for Skuepladsen af Forfatteren. Kbh. 1840. Disse senere Bearbejdelser ere i nærværende Udgave kun for saavidt komne i Betragtning, som der fra dem er hentet nogle stilistiske Rettelser og to ganske smaa Forkortelser i de Afsnit, som i det Væsentlige ere blevne uforandrede af Digteren. Eventyret om Prindsessen med

den lange Næse, Side 9 til 18, som i Bearbejdelserne tillige med hele Digtets Begyndelse indtil Side 23, Linie 4, blev udeladt, indførte Oehl. siden (1846) imellem sine Romancer i Digterværker, XVII, (R).

At Stoffet til Fiskeren (af Tusind og een Nat) tidligt har interesseret Digteren, sees af hans, i hans Siofna for Aaret 1802, Side 3 til 78, indførte Oversættelse efter Wieland: Vintereventyret, en arabisk Fortælling.

Oehls Levnet, II, 1831, Side 317:

Fiskeren er ikke saa skønt et Emne, som Aladdin; i Fabelens Ende staaer den tilbage for hiin. Dette var nok for mine Modstandere til at dadle Arbeidet som mislykket. Men jeg har selv opfundet mere i Fiskeren, end i Aladdin, og seer man i Aladdin den phantastiske, sangvinske Yngling, saa seer man i Fiskeren den alvorlige, kiærlige Fader. For Resten burde nogle Episoder i dette Drama udelades, og det Lyriske træder undertiden for stærkt frem, til Skade for det Dramatiske.

Oehls Erindringer, III, 1850, Side 80:

Jeg skrev i Fiskeren et Skrubtudsekor (det findes ikke i senere Udgaver), hvori jeg paa aristophansk Viis snertede ham [Baggesen] og Consorter. Det var naturligt, at han altsaa faldt over Fiskeren med fordoblet Forbittrelse.

Ved denne Scene mellem Alferne og Skrubtudserne, der findes Side 121, Linie 4, til Side 123, Linie 20, maa bemærkes, at Baggesen, før Fiskeren udkom, havde i sit Ugeblad Lille Søndag-Aften, Marts—April 1814, indført „en allegorisk Fortælling“,

Pindsvinet, hvori den danske Dramaturgie fremstilles som en So, til hvilken „en Asagalt“ efter lang Tids Courmagerie beiler. Baggesen havde derefter i det samme Ugeblads Nr. 13, Juni 1814, „paa Litteraturens, Modersmaalets og Smagens Vegne“ forkyndt Oehl., „som Foragter af Kunstens evige Regler, som Sproggets Tyran, og Parnassets Despot, ærlig aabenbare Krig“, og erklæret, „at med Asagalten fornemmelig var meent Freias Alters, Langelandsreisens, Jesus i Naturens, Kanarifuglens, Faruks, Mads Gedebuks, Mutter Ludlams, Røverborgens, Digtningernes, Novellernes, og det parisiske Trimeterbrevs“ [Svaret til Baggesen paa hans Brev Noureddin til Aladdin; skrevet i Paris 1806] „alt for ugeneerte Genialitet“. I J. Kr. Høsts Ugeblade Dannora og Den nordiske Tilskuer havde Baggesen fra December 1813 til December 1814, tildeels meget skarpt, recenseret Oehls Hakon Jarl, Correggio, Hugo von Rheinberg, Røverborgen, og Axel og Valborg; og endelig i sit Maanedsskrift Danfana for Januar 1816, Side 96, erklæret, at Krigen „nu først for Alvor skulde begynde“. — Verset Side 122, Linie 19, i Fiskeren:

Som vifter heden og deden
sigter udentvivl til Baggesens Oversættelse af Iliadens første Sangs 59-60de Vers (Nye blandede Digte, 1807, Side 57):

„Om i Taaget igien, Agamemnon, vende vi
hiem da,
Sværmende heden som deden, hvis ellers Døden
vi undflye.“

(Efter Wilsters Oversættelse:

„Atreus' Søn! nu troer jeg forvist, at vi atter
paa Vildfart
Hjem maae tye, om ellers herfra vi slippe med
Livet.“)

Baggesen underkastede ikke, som man efter Oehls anførte Yttring i hans Erindr. kunde troe, Fiskeren nogen gennemgaaende Kritik, men berørte dette Digt blot i Forbigaaende eller i Forbindelse med Andet i „Kritisk Vurdering af Ludlams Hule“, „Peer Vrøvelers yderst grundige Commentar“, „Asenutidens Abracadabra“, og flere Steder.

Martsheftet af Danfana, hvori „Kritisk Vurdering af Ludlams Hule“ begyndte, averteredes den 5te April, og udkom altsaa omtrent samtidig med Fiskeren.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:

- Side 11, Linie 25: daarer ham med listig Mand] = R;
A: sønderslider Hjertets Baand
- 13, — 4: snart de hvide] = R; A: de snehvide
- 16, — 3: hendes] = R; A: Landets
- —, — 17: En uløffelig] = R; A: Ulykkelige
- 17, — 2: kæmpelange Pølsenæse] = R; A: pølse-
lange Kæmpenæse
- 19, — 5: Tid] A: Dit (i B, C og D udeladt)
- 22, — 2: det] A: der (i B, C og D udeladt)
- —, — 9: Bindveskruden] A: Bindeskruden (i B, C
og D udeladt)
- 23, — 14: mit] = C; A: min
- 26, — 24: hans] = B; A: sin
- 27, — 32: Teltet] = C; A: Teltet
- 28, — 29: Puden, Ben] = B; A: Puden min Ben
- 32, — 10: Huri] = D; A: Huri

- Side 32, Linie 19: til] = B; A: med
 — 36, — 7: bleven] = C; A: blevet
 — 40, — 4: han] = B; A: jin
 — 41, — 3: Uartig] = B; A: Unvaten
 — 42, — 24: sendt] = B; A: seet
 — —, — 26: Med dette] = B; A: Med det dette
 — 43, — 5: Havsfrue] = B; A: Havfru
 — 44, — 7: flagre] = B; A: flagrer
 — 47, — 32: et] = B; A: en
 — 51, — 12-13: Flaske hængende ved Siden.] = B; A:
 Flaske, ved sin Side.
 — —, — 28 til Side 52, Linie 4: Det sørged Glassets
 Pandser for. Belan! osv.] = B og C (hvor dog
 de to Linier:

Drifker.

- J Sandhed, Haab og Tillid er i Druen.
 mangle, men udentvivel kun ved en Trykfeil); A:
 Det sørged Glassets Pandser for. Tilgiv
 Profet! Jeg veed — det bør just ei saa være;
 Og jeg skal gjøre Bod for denne Synd,
 Naar først den er begaaet. Jeg er kold;
 J Kilden sniger sig den lumste Feber;
 Og bedre mener jeg, naar galt skal være,
 En kraftig Synder, end en skranten Helgen. (drifker)
 Altting til Naade, siger Sadis Biisdom.
 J Sandhed, Haab og Tillid er i Druen.
 Nu blomstrer osv.
- 54, — 11: Din Trusel dræber ei.] = C; A: Din
 Truen er det meer.
 — —, — 31: blænder] = B; A: blinder
 — 55, — 1: Og vekselsidig Dvervægt maa føles] = C;
 A: Og føle vekselsidig Dvervægt

- Side 60, Linie 5: Bar] = B; A: Er
 — —, — 9: gider] = B; A: gidder
 — 63, — 24: ligne] = B; A: ligner
 — 66, — 13: mod] = B; A: til
 — 67, — 14: eet] A, B og C: et (i D udeladt)
 — 69, — 8: der sættes] = B; A: du sætte
 — 73, — 11: anseelig, dig en] A: anseelig, en (i B og C forandret; i D udeladt)
 — 76, — 16: om] = B; A: til
 — 80, — 3: Naar du gaaer] = B; A: Ved at gaae
 — 83, — 1: synes, jeg har aldrig] = D; A: synes aldrig, jeg har
 — —, — 20: skal] = B; A: vil
 — —, — 22: skygger med sit brede] = B; A: hvælver oven med sit
 — —, — 23: med] = C; A: ved
 — 84, — 25: Zephyr] = B; A: Zefir
 — 85, — 11: og trykker mig saa blødt] = D; A: saa blødt og friller mig
 — —, — 29: hvist] = B; A: hvidsle
 — 88, — 7: mørke] = B; A: dunkle
 — 89, — 11: ei med] A: med ei (i B, C og D udeladt)
 — 94, — 2: Du, som sniger dig] = D; A: Hvorfor kryber du
 — —, — 18: fun] = C; A: selv
 — —, — 19: selv] = B; A: hist
 — 98, — 29 og Side 99, Linie 16: Floristane.] A: Jeen. (i B, C og D udeladt)
 —103, — 5: angst] = B; A: hist
 —107, — 25: ei du er] = B; A: er du ei
 —109, — 31: Og venter der Udfaldet af min Ewig.]
 I A fortsættes denne Monolog med følgende otte Vers,

som ere udeladte i B og C (i D er hele Monologen omskreven):

Forelskelsens og Lidenkabens Magt
 Af Savnet næres, styrkes ved Foragt.
 Var han alt min, da var jeg meer ei hans!
 Nu nægter han mig stolt min Seierskrands.
 Slig Stoltthed gjør det Smukke mere smukt;
 Den bedste Frugt er den forbudne Frugt.
 Og i en Strid med en livsalig Ven,
 Fornøier Kampen meer end Seieren!

- Side 112, Linie 28: Bambusrør] = C; A: Bombusrør
 — 113, — 1: Proppen af Bog] = B; A: Beddens Prop
 — 122, — 2: Intet at gjøre] A: intet gjøre (i B, C og D udeladt)
 — 125, — 14: det] = B; A: dig
 — 127, — 16: til] = B; A: fra
 — 128, — 8: Hensufser] = C; A: Hensrufer
 — 129, — 7: eller] = B; A: heller
 — 131, — 16: urimeligt] = B; A: Bizarrerie
 — —, — 17: Gensidigt Sværmeri] = C; A: Gensidig Dovenskab
 — —, — 31: Franker male] = B; A: Græfer malte
 — 133, — 15: Blufærdighed] = B; A: Blyfærdighed
 — 145, — 24: ei saa slem] A: ei slem (i B, C og D udeladt)
 — 146, — 3: bestyrtet] efter Oehls senere Skrivemaade; A: bestyrstet (i B, C og D udeladt).
 — 151, — 19: Jeg veed at finde mig i Skiebneens Luner] = B; A:

Jeg er hvad Græken falder Stoiker,
 Og veed at finde mig i Skiebneens Luner

- 154, — 5: bort af] = B; A: giennem

- Side 155, Linie 14: Tilffuerne.] = B; A: Alle Tilffuerne.
- —, — 15: Heel] = B; A: Heelt
- 158, — 3: Læge; den var daarlig Læge] = B; A: Doctor! Det var en daarlig Doctor
- 160, — 2: er daarlig] A: er en daarlig (i B, C og D udeladt)
- 165, — 19: affnoret] A: absnoret (i B, C og D udeladt)
- 171, — 12: *faut* troer vel] A: *faut?* troer du vel (i B, C og D udeladt)
- 174, — 3: Dg] A: D (i B, C og D udeladt)
- 179, — 9: om til] = B; A: til en
- —, — 13-14: hvile, | Hustru! dine] = B; A: hvile | Elſkte Hustruſ
- 181, — 13: Dog] = B; A: Men
- 185, — 23: natligt] = B; A: natlig
- 187, — 3: Man] = B; A: Men
- —, — 11: Fiſkehale] = B; A: fæle Hale
- —, — 25: fun egne] = B; A: de egne
- 189, — 26: tidt] = B; A: hiſt
- —, — 32: Bølgerne] = B; A: Havet ſkal
- 190, — 12: Uhyret flygter for] = B; A: Hvalerne flygte ved
- —, — 25: den Elſkedeſ] = B; A: det fiærlige
- 191, — 20: Havfladen] = B; A: Havſladen
- 192, — 16: dybe Søvn] = B; A: Svimmelhed
- 193, — 8: Liig] = B; A: Gravſted
- 195, — 18: Herre med Secretair paa] = B; A: Herre paa
- —, — 19: dem ned. de ſtige] = B; A: ham ned, han ſtiger
- 195, — 24 og 31: Dereſ] = B; A: Ederſ

- Side 196, Linie 26: Dereſ] = B; A: Ederſ
- 197, — 11: ſkriver ſaa paa] = B; A: ſkriver paa
- 200, — 5: ret] = B; A: da
- —, — 8: Dereſ] = B; A: Ederſ
- 201, — 2: med] = D; A: i
- —, — 11: Men — tungt, naar Knoppen] = B;
A: Men bittert Knuppen
- —, — 12: Og ſpæde Barn fortvivlet Fader] =
B; A: Og bittert ſpæde Barn ſin Fader
- 203, — 7: Igien jeg] = C; A: Jeg atter
- —, — —: neppe] = D; A: ikke
- 205, — 29-30: faſter Nettet ud igien.] = B; A:
faſter ud.
- 206, — 23: det] = B; A: den
- 208, — 9: høie] = B; A: ranke
- —, — 26: Landet, omtrent] = B; A: Landet i en
forholdsmæssig Størrelſe, omtrent
- 209, — 2: ærlig] = B; A: ærligt
- 210, — 1: ad] = B; A: af
- —, — 14: greben, drogeſ jeg] = B; A: grebet,
drog han mig
- —, — 15: J Hav; han præſed mig dette Meſ-
ſingſkriin] = B; A: Ud over Havet; præſed mig i
dette ſkrin
- —, — 16: til] = B; A: paa
- 211, — 1: Tatarhan] = Oehls tydske Oversæt-
telse i Morgenländiſche Dichtungen; A, B, C
og D: Taterhan
- 212, — 11: luſlidte] = B; A: lugſlidte
- 214, — 17: Tvang er ikke] = B; A: ikke Tvang er
- 217, — 30: forſvunden] = C; A: forſvundet
- 218, — 20: Kronerne] = D; A: Kronen dig
- 219, — 10: han] = B; A: hin

- Side 219, Linie 11: Liv, ved Jørafil-Basunens Klang] =
 B; A: Livet, straalende paa Dommedag
- 223, — 16: mig hen? Jeg kiender ei den Bei] =
 B; A: mig? Ei jeg kiender denne Bei
- 225, — 15: gjør] = B; A: virk
- —, — 21: til] = C; A: i
- 226, — 32: Jldtilbedere] = B; A: Jldstille-
 dere
- 227, — 8: Maaskee saa nær, som Maanen over Fjeld]
 = B; A: Saa nær, som Mahomsmaanen ranke Fjeld
- —, — 25: men hviler først] = B; A: og styrker mig
- 232, — 17: Skeder] = B; A: Futteraler
- —, — 28: kalder] = B; A: fordrer
- 233, — 14: han overmaade] = B; A: især han meget
- 234, — 12: vort Kiøffen] = B; A: ved Kiøfnet
- —, — 25: Fisseren, som kommer.] = B; A: Fisseren.
- 236, — 8: Herre staaer med] = B; A: Herre med
- —, — 14: Jeg, hvem] = B; A: Mig, som
- —, — 17: opfundet] = C; A: opfunden
- —, — 22: jeg ogsaa] = B; A: maaskee jeg
- 242, — 1: Kiøgemesteren.] = B (mangler i A)
- 243, — 9: Kiøn] = B; A: Smuf
- —, — 13: skurede] = B; A: skuret
- —, — 13-14: Gulvet er bonet] = B; A: Gulvet
 bonet
- —, — 14: et] A, B og C: en (i D udeladt); smlg.
 Side 244, Linie 18, og Side 249, Linie 3.
- —, — 23: kommen] = B; A: kommet
- 244, — 6: med Contrapunft] = B; A: og Con-
 trapunften
- 244, — 28: Tragedie] = B; A: Tragedie
- 245, — 8: Potten, og fige:] = B; A: Potten.
- 246, — 9: og paa Stene] = B; A: og Stene

- Side 246, Linie 20 og 26, Side 247, Linie 1, 5, 11, 17 og 22: Baffelsvandſ.] A: Skovtrolden. (i B, C og D anden Forandring)
- 247, — 6: Strid er dog] = B; A: Strid dog
- —, — 15: Bugen] = B; A: Flaben
- 249, — 3: Transparentet] = C; A: Transparenten
- —, — 25: mig med] = B; A: med og
- 252, — 17: i Europa] = D; A: ogsaa hjemme
- 253, — 4: Selim og Sandib] = B; A: Selim. Sandib
- —, — 11: bane Veien mellem] = D; A: bryde Veien giennem
- 254, — 14: fiærligt] = B; A: venligt
- —, — 17: fan] = B; A: at
- —, — 18: ſkienke] = B; A: ſkiænker
- 255, — 7: mit] = B; A: min
- —, — 16: her] = B; A: det
- 256, — 4: her] = B; A: det
- 267, — 12: Selim.] A: Sandib. (i B, C og D udeladt)
- 272, — 3: om] = B; A: over
- 279, — 25: Den] A: Du (i B, C og D udeladt)
- 288, — 18: veed ei af] = B; A: mærker ei
- —, — 26: Af Dypningen fra ſidſt] = B; A: Fra Dypningen igaar
- —, — 31: Søenſ] = B; A: Havetſ
- 289, — 4: Perſer] = B; A: Perſianer
- 293, — 4-5: ligget før | I Vand, ſaa ſkal hun ligge der i Nat] = B; A: lagt i Vand, | Saa ſkal hun ligge der i denne Nat
- 297, — 13: var] = B; A: er
-

Rettelser

til første Deel.

- Side 76, Linie 16: indspængte læs: indsprængte
— 116, — 2: maa læs: maae
— 128 efter Linie 25 mangler Replikoverskriften: **¶**li.
— 176, Linie 25: forstaae læs: forestaae
-

